

# Giới thiệu Cô độc

Cô độc của tác giả Diệp Lạc Vô Tâm là câu chuyện về số phận của mỗi con người, đều có một quyết định riêng và kèm theo lí do của nó...

Cô độc đến hết đời sao ??? Hai người bạn họ nhìn nhau với đôi mắt tưởng chừng như xa lạ nhưng chẳng ai ngờ được họ đã từng là một nhà của nhau...

Nêu như người không mất trí, nếu như người không quyết định tự sát vào ngày ấy. Thì bây giờ sẽ đâu có chuyện như thế này ???

Bạn đang đọc truyện *Cô độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 1: Tự khúc (Mở đầu)

Trong hoảng hốt, ta cảm giác thân thể mình ko ngừng rơi xuống, giống như là đang khát vọng cầu xin được giải thoát.

Trong tuyệt vọng, cả người ta bị hai loại lực xé rách, vỡ thành từng mảnh, vẫn là đau đớn, nhớ tới oán hận, nhớ tới. . . . .

"Sa Nhi, Sa Nhi. . . . ."

"Tỷ tỷ. . . . ."

Hai thanh âm êm ái đem ta từ trong ác mộng tỉnh lại, ta cố gắng mở cặp mắt nặng nề, thấy hai gương mặt vô cùng giống nhau trước mắt.

Gương mặt duyên dáng xinh đẹp, một cặp mắt hạnh đáng yêu thật to động lòng người, nhìn tầm mười lăm mười sáu tuổi.

Gương mặt đoan trang tao nhã, đo trang sức trang nhã cùng tố sam làm lộ rõ vẻ tôn quý, đoán không ra tuổi.

Ta cố gắng trong trí nhớ tìm kiếm hai gương mặt này, lại phát hiện trong đầu ta đều là trống không!

Ta dùng sức gõ gõ vào đầu, muốn trong khoảng trống đó tìm kiếm chút gì đó, kết quả vẫn ko thu hoạch được gì.

"Sa Nhi, ta là nương. . . . ." Nữ nhân đoan trang nắm lấy tay của ta, áp sát lên mặt nàng, nước mắt chuỗi dài chuỗi dài rơi xuống: "Không nhớ ra không cần gấp gáp, đừng nóng lòng. . . . . Từ từ sẽ nhớ được."

Trên mặt nàng ân cần cùng lo lắng làm cho ta an định rất nhiều, trong lòng mờ mịt cùng bất lực cũng giảm bớt.

Chẳng qua là, không nghĩ ra, đây là vì sao!

Nhớ không nổi, ta mất đi trí nhớ.

Ta mê man nhìn các nàng, chờ đợi các nàng có thể cho ta một cái đáp án.

Nữ nhân tự xưng là nương của ta yếu ớt thở dài một tiếng nói: "Người bị thương, đầu bị thương nặng nên mới như vậy. Không quan hệ, về sau nương sẽ chăm sóc người thật tốt, không bao giờ để cho người bị thương tổn nữa."

Nháy mắt cả phòng tràn đầy hương đinh lan thơm mát, đầu của ta lại có chút lơ mơ, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Mơ mơ màng màng, ta cuối cùng vẫn cảm thấy có điểm không đúng, tựa hồ kịch liệt đau đớn hành hạ cũng không phải là đầu của ta, mà là tứ chi cùng ngực, đau nhất chính là dưới bụng. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 2: Gặp lại Thiên

Vết thương cũ không dấu vết

Ba năm sau

Ta ngồi trên ghế đàn hương, đang cảm trà Long Tỉnh yêu thích nhất, chịu đựng gần hai canh giờ bị Hoán Linh tàn phá tinh thần.

"Tỷ, làm sao ngươi lại thất thần rồi?" Muội muội duy nhất của ta là Lan Hoán Linh, vô cùng không hài lòng gọi tâm tư đang phân tán phía chân trời của ta. "Ta đang hỏi ngươi đây?"

Ta hít hít hương trà ngào ngạt, tinh thần hưng phấn trả lời: "Không có a, nào có thất thần!"

"Vậy sao ngươi không trả lời ta?"

Ta giật giật thân thể hơi có chút cứng ngắc, cố hết sức nhớ lại lời nói thối qua bên tai ta, nhớ lại câu hỏi một canh giờ trước. Cuối cùng đành phải vô tội chớp mắt với nàng mấy cái: "Ngươi có thể hỏi lần nữa không?"

Nàng thở dài một tiếng, cầm lấy trà trong tay ta uống một ngụm lớn, nuốt xuống, lấy hơi nói: "Ta là hỏi: nương có thể đồng ý gả ta cho hần hay không, nếu như không đồng ý thì phải làm sao bây giờ?"

"Nha." Thì ra đây là câu hỏi một canh giờ trước, ta thở dài: "Vậy ngươi tại sao không đi hỏi nương?"

"Ta đây không phải là muốn cùng ngươi thương lượng tốt đối sách trước sao!" Hoán Linh bữu môi nói.

Tiểu kỹ xảo này của nàng ta biết, nàng không phải hi vọng ta ngày mai có thể ở trước mặt nương nói vài câu tốt đẹp. Ta cố ý làm bộ như không hiểu, là bởi vì ta trí tưởng tượng không tốt, không cách nào thông qua miêu tả cực kỳ khoa trương của nàng mà liên tưởng ra nam nhân gọi Vũ Văn Sở Thiên đến tột cùng có xứng đáng để muội muội ta phó thác cả đời hay không.

"Nếu nương ko đồng ý, hiển nhiên có đạo lý của nàng."

"Tỷ. . . . . Ngươi cũng biết, chuyện như vậy nương sẽ không nói đạo lý."

"Hoán Linh!" Ta liếc nhìn cái bàn gỗ lim bị Hoán Linh đánh trúng, đoán chừng nó không chịu nổi đòn tiếp theo. "Ngươi nghĩ quá nhiều."

"Vậy ngươi nói Tiêu Tiềm có cái gì không tốt, nàng tại sao không đồng ý ngươi gả cho hần?"

Nhắc tới Tiêu Tiềm, ta nhất thời cũng không biết nói sao.

Luận gia thế, hần là con của bạn cũ phụ thân ta, xuất thân tướng môn, cùng chúng ta nhà cũng coi là môn đăng hộ đối.

Luận tài hoa, hần mặc dù không tính là đầy bụng kinh luân, ít nhất cũng đọc đủ thư thi thư binh pháp, quyết định sách lược tác chiến ở hậu phương.

Luận tình thâm, lại càng không cần phải nói, giống như lời của hần: "Mỗi khi cuộc chiến kết thúc, ta đều nhìn về phương Bắc, vô cùng vui mừng vì còn cùng ngươi tồn tại dưới trời đất này."

Ngay cả Tiêu Tiềm có tiếng tốt hiền lành, thậm chí là rõ ràng bao người tha thiết ước mơ cũng bị nương lần lượt cự hôn, ta thực sự nghĩ không ra nàng sẽ như thế nào kịch liệt phản đối Hoán Linh cùng một nam nhân phiêu bạt giang hồ.

Ta nhấp một ngụm trà, thu hồi suy nghĩ.

"Hoán Linh, hảo hảo vì sao phải gả cho giang hồ lãng tử? Ngươi cũng biết nương ghét nhất những người giang hồ hành động theo cảm tính, chém chém giết giết, theo ta thấy Tiêu Lăng cũng không tồi."

"Quên đi, đừng có nhắc đến 'lão nhân gia' đó với ta, ta thấy hần mục nát sẽ sớm vào quan tài đi, hần cùng Sở Thiên căn bản không thể đánh đồng." Hoán Linh nhìn ngọn đèn âm đạm trên bàn, đôi mắt long lanh dưới ánh đèn vụt sáng, trên mặt lộ ra tươi cười hạnh phúc. "Ngươi nếu như nhìn thấy Sở Thiên sẽ biết cái gì gọi là nam nhân chân chính. . . . . Hần ôn nhu sắc sảo, có thể dùng nụ cười nhấn chìm ngươi, thời điểm lãnh khốc cùng tức giận có thể dùng ánh mắt là đủ giết người. . . . . Chỉ cần hần xuất hiện trước mắt ngươi, ngươi cũng sẽ không muốn hần rời đi. . . . ."

Lại nữa rồi! Lời nói tương tự hai canh giờ trước nàng đã nói qua ba lần, bình thường nhìn Hoán Linh so với ta thông minh lanh lợi hơn nhiều lắm, như thế nào một tháng gần đây cùng si điên không khác nhau là mấy!

Ta thật sự là chịu không được nữa, lại không đành lòng ngược lại đắc ý của nàng, đành phải đáp: "Đến lúc đó ta sẽ giúp ngươi, được chưa!"

"Thật sự!" Nàng cười lay động cánh tay của ta, "Ngươi đối với ta tốt nhất!"

Ta thích nhất nhìn nàng cười, nghe tiếng cười của nàng, cảm thấy đó là một loại vui vẻ phát ra từ đáy lòng.

Mà ta, bất luận gặp người nào, nghe cái gì cũng sẽ cười, không phải là vui vẻ, mà là thói quen!

\*\*\*\*\*

Sớm tỉnh mơ, ta liền rửa mặt mặc tốt trang phục đi tới phòng giữa thường ngày dùng cơm.

Nương ngồi ngay ngắn ở trên ghế đàn hương, sắc mặt điềm tĩnh. Hôm nay nàng mặc chính là quần áo tơ lụa màu tím, ống tay áo và cổ áo có thêu hình hoa lan lịch sự tao nhã, bộ y phục này nàng thích nhất, có thể thấy được hôm nay tâm tình không tệ, ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Nương, chào buổi sáng." Ta bước nhanh đi tới bên người nàng ngồi xuống.

"Sa nhi, hôm nay nương kêu các nàng làm bánh hạnh nhân người thích ăn nhất, mau tới ném thử một chút."

Nhìn vẻ mặt cung chiêu của nàng, nghe được nàng nói như vậy, cho dù rằng không ăn cái gì môi cũng lưu hương.

Kỳ thực có thể cùng nương ở chung một chỗ nương tựa lẫn nhau, có lấy Tiêu Tiềm hay không cũng không quan trọng.

Nương vừa đem bánh hạnh nhân gấp đến trước mặt của ta, Hoán Linh liền tiến vào, không lên tiếng ngồi bên cạnh ta, tâm sự nặng nề vui đầu ăn cơm.

Không đợi ta mở miệng, nương thổi thổi trà nóng trong lạnh nhạt nói: "Linh Nhi, người thích Vũ Văn Sở Thiên đó sao?"

"Khụ. . . ." Hoán Linh bịt miệng, đem bánh và trà mới vừa bỏ vào trong miệng cứng rắn nuốt xuống, kết quả ho khan một trận, liều mạng uống nước mới dừng được.

Hoán Linh đáng thương vỗ vỗ lồng ngực mình, nâng khuôn mặt hồng hồng muốn nói chuyện.

Nương hừ lạnh một tiếng, nói: "Một kiếm khách giang hồ không có danh tiếng gì, có gì tốt!"

"Không phải vậy." Hoán Linh lập tức phản bác: "Hắn trên giang hồ rất nổi danh."

"Nổi danh? Ta chỉ nghe nói mặt của hắn rất nổi danh, trên hoa ghẹo nguyệt!"

"Ai nói, nữ nhân xinh đẹp nữa hắn cũng không liếc mắt nhìn, hơn nữa võ công cao cường, hành hiệp trượng nghĩa. . . . ."

Ta nhìn đáng vẻ cố gắng bảo vệ quyền lợi của Hoán Linh, không khỏi nghĩ tới một ngày hai năm trước.

Ngày đó Tiêu Tiềm phải xuất chinh, nương dẫn ta cùng Hoán Linh đi tiễn hắn.

Hắn ngồi trên lưng ngựa giờ cao trường thương trong tay, đội trời đạp đất, khí thế rộng lớn.

Trước khi đi hắn giục ngựa chạy như điên đến trước mặt ta, cất cao giọng nói: "Hoán Sa, chờ ta chiến thắng trở lại nhất định cưới ngươi!"

Ta cười, từ một khắc kia đã cho rằng đây là nam nhân ta có thể dựa vào.

Sau khi về đến nhà, mẹ hỏi ta: "Người thích Tiêu Tiềm sao?"

Ta gật đầu.

Mẹ lại hỏi: "Làm một tướng quân tùy thời cũng có thể chết trận, đến lúc đó ngươi làm sao bây giờ?"

Ta sùng sốt một chút, nghiêm túc suy tư thật lâu mới trả lời: "Ta còn có nương."

Nàng nghe câu trả lời của ta, sắc mặt ngưng trọng nhìn ta rất lâu, càng không ngừng lắc đầu. . . . .

Hai tháng sau đó, Tiêu Tiềm chiến thắng trở lại hướng nương cầu hôn, không nghĩ tới nương lại khước từ: Vết thương cũ của Sa Nhi chưa lành, chuyện thành thân qua một thời gian nữa hãy nói.

"Một thời gian nữa" chính là đã hai năm rồi.

. . . . .

Ta không muốn làm cho Hoán Linh tiếc nuối giống như ta, ta chen lời nói: "Nương, Sa Nhi cảm thấy Vũ Văn Sở Thiên này tốt hay không tốt, phải gặp qua mới có thể biết, không bằng ngài liền cho hắn một cơ hội đi."

Nương trầm tư một chút, gật đầu một cái: "Linh Nhi, đi mời Vũ Văn Sở Thiên tới Lan Hậu phủ một chuyến, ta trước gặp qua hắn rồi nói."

Hoán Linh nghe vậy, lập tức đứng dậy nói: "Nương, ta ăn no, ta đi ra ngoài trước. . . . ."

Lời còn chưa nói hết, người đã biến mất.

"Đứa nhỏ này." Nương nhìn cửa, trên mặt dâng lên nụ cười.

"Ngài? Cứ như vậy. . . . ." Ta thật sự không thể nào tin nổi mẹ sẽ ôn hòa xử lý chuyện này như thế.

"Linh Nhi là động thật lòng rồi, người xem một chút, đây mới thật sự là thích."

Ta giờ mới hiểu được nương vì sao không cho ta gả cho Tiêu Tiềm, bởi vì ta năm đó không cố gắng hết sức như Hoán Linh. Nhưng tình yêu tại sao không thể thủy đảo cử thành [1], không cần trải sóng gió!

[1]: trăng đến rằm sẽ tròn

"Nương, ta không giống Hoán Linh, ta không thể nào kịch liệt giống như nàng."

"Không, chờ thời điểm người chân chính yêu một người, người rồi sẽ biết, người so với nàng còn muốn kịch liệt hơn!"

Trong nháy mắt đó, ta tựa hồ thấy được trong mắt nàng lo lắng thoáng qua.

Nàng đang lo lắng cái gì? Ba năm trước đây phát sinh chuyện gì?

Đoạn ký ức bị ta quên lãng thật sự bình thường, không có gì lạ sao?

Ta giống như thường ngày, dùng qua bữa sáng, đến từ đường thấp cho phụ thân một nén hương, tới phòng lương lấy sổ sách ngày hôm qua xem qua một lượt, sau đó liền đến thư phòng đọc sách phụ thân đã từng đã học qua.

Còn nhớ ba năm trước đây, ta đã hỏi nương: "Phụ thân ta là một người như thế nào."

Nàng nhìn cây hoa đào suy nghĩ thật lâu, mới nhàn nhạt cười một tiếng, sau đó mắt liền bắt đầu ướt ướt.

Cho nên, ta không hỏi thêm lần nào nữa.

Chỉ có thể đọc sách phụ thân thích nhất, trong trí nhớ trống không phác họa ra một phụ thân anh tuấn, từ ái, một nửa đòi ngựa chiến, cả đòi huy hoàng Hậu gia.

Sau đó đi tôn kính hần, tưởng niệm hần. . . . .

Mở sách "bình pháp Tôn Tử" trên bàn, ta nhớ tới Tiêu Tiềm đã nói.

"Lan Hầu gia là nam nhân tài ba nhất ta từng gặp, ở trên chiến trường hần cương cân thiết cốt, bách chiến bách thắng, ở trước mặt Lan phu nhân hần vĩnh viễn đều nhu tình trăm chiều, sẵn sàng tí mỉ."

"Tựa giống như người?" Ta hỏi.

"Không, là ta giống như hần!"

Nhớ tới Tiêu Tiềm, ta bấm tay tính toán thời gian, đảo mắt đã qua ba tháng, nói không nhớ hần là giả, thế nhưng là. . . . .

Ta cuối cùng cảm thấy cái loại tưởng niệm đó chứa đầy bất mãn cùng tịch mịch, cái loại yêu say đắm đó chiếm giữ không ngớt linh hồn trống rỗng.

Gần tối, trong đình bên cạnh ao sen, một mình ta ngồi chơi cờ cầm.

Tài đánh đàn của ta ngay cả mình cũng không dám khen tặng, cũng không biết tại sao, ta chính là thích đánh, cảm giác tiếng tranh tranh kia sẽ lấp đầy linh hồn trống rỗng của ta. . . . .

Trong thời gian ba năm nay, ta mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc, muốn một lần nữa học rất nhiều văn chương, thi từ, cùng với lễ tiết đã quên, muốn một lần nữa nhận thức cùng quen thuộc từng khuôn mặt xa lạ trong phủ, còn phải luyện tập cầm kỳ thi họa cùng nữ công. Kể từ sau khi biết Tiêu Tiềm, ta lại bắt đầu cùng mẫu thân học cách xử lý những chuyện lớn nhỏ trong phủ.

Không biết tại sao, ta hết lần này tới lần khác thích loại bận rộn này, cảm giác một khi rảnh rồi, thế giới sẽ trở nên trống trải, trống không giống như hai bàn tay trắng!

Kỳ thực, không có ai chân chính hiểu rõ ta, Tiêu Tiềm không hiểu, mẹ cũng không hiểu ta, ngay cả tự bản thân ta cũng không rõ ràng, ta đây cảm y ngọc thực mà sao thâm trầm đau thương như vậy. . . . .

Tựa như giờ phút này, tiếng đàn tranh tranh, ao nước tiêu điều lạnh lẽo. . . . .

Vừa lúc tịch dương, ưu thương theo sắc trời âm đạm lấp đầy tâm hồn tịch mịch của ta.

"Mặt trời lặn, ngày mai còn có thể lại mọc, cần gì lưu tâm như thế?" Một thanh âm nam nhân trầm thấp nhẹ thổi qua sau lưng ta.

Thân thể ta cứng đờ, dây đàn ở ngón tay giữa đứt đoạn.

Ta xác định ta chưa từng nghe qua thanh âm này, bởi vì chỉ cần nghe qua một lần, ta tuyệt đối sẽ không quên, thanh âm này lạnh đến khiến người từng trận run sợ.

Ta kinh ngạc xoay người, khi thấy nam nhân phía sau, ta hoàn toàn sợ ngây người.

Đầu tiên đập vào mi mắt chính là hắc một thân áo đen, loại màu sắc dễ dàng làm cho người ta sao lãng nhất này lại trở nên chói mắt trên người hắn! Bởi vì hắc chính là loại nam nhân dù đứng trong nghìn vạn người cũng sẽ làm cho người ta cảm giác chỉ có một mình hắn tồn tại.

Hắn có một đôi mắt cực kỳ tĩnh mịch, giống như tất cả đều không thể khiến cho tâm tình hắn có chút dao động. Hắn có một khuôn mặt giống như tượng đá chạm khắc, mày kiếm mắt sáng, môi đỏ răng trắng, da như sương tuyết, quang nhuận như ngọc. Đáng tiếc mỹ quan hoàn mỹ nửa cũng vô dụng, lộ ra băng lãnh như chết lạnh.

Gương mặt trước mắt này khiến cho ta đột nhiên nhớ tới một câu nói đêm qua của Hoán Linh: Vũ Văn Sở Thiên có một khuôn mặt giang hồ đệ nhất mỹ nữ cũng cảm thấy không bằng.

Lúc ấy ta còn nghĩ nam nhân nếu đáng đáp cùng một dạng như nữ nhân, có thể nhìn sao!

Giờ phút này nhìn hắn ta mới hiểu được, có một loại nam nhân có thể khiến cho hoa sen đầy hồ ảm đạm thất sắc, mà sức quyến rũ nam nhân trên người hắn không giảm chút nào, có thể làm người ta nhìn xem không cách nào hô hấp. . . . . Thậm chí làm cho không người nào có thể dời đi tầm mắt!

Cho nên, ta có thể hoàn toàn khẳng định nam nhân xa lạ đột nhiên xuất hiện ở Hậu phủ này chính là "người chỉ có ở trên trời" mà Hoán Linh khen ngợi, Vũ Văn Sở Thiên.

Không biết vì sao, hắn nhìn thấy ta phản ứng vô cùng kỳ quái. Hắn chậm rãi đưa tay về phía ta, cẩn thận chạm vào mặt của ta một chút, tựa như chạm vào đồ sử dễ vỡ.

"Người? Đây là. . . . ." Ta ngây ngốc đứng tại chỗ, mờ mịt luống cuống, phản ứng chậm lụt khó có thể tưởng tượng nổi.

Hắn đến gần ta một chút, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Trần, là người sao?"

Tiểu Trần! Hai chữ bị giọng nói khàn khàn của hắn gọi ra, thâm tình chân thành.

Mà sự mạo muội cùng vô lễ của hắn cũng vì vậy trở nên làm cho người ta cảm động.

"Không, không phải." Ta lui về phía sau một bước, giải thích: "Người nhận lầm người, ta tên là Lan Hoán Sa, là tỷ tỷ của Hoán Linh."

"Người. . . . . Không thừa nhận, có phải hay không vẫn còn oán trách ta?"

Ta lại lui về phía sau mấy bước, cũng không sợ hắn, cũng không ghét hắn, chẳng qua là vừa nhìn thấy nhu tình cùng hơi nước bao trùm trong mắt hắn thì lòng của ta bắt đầu kịch liệt run rẩy.

"Tiểu Trần, chỉ cần người còn sống. . . . . Ta có thể lại một lần nữa nhìn thấy người, cũng không còn cầu xin điều gì nữa."

Lời nói cảm động lòng người như vậy, ánh mắt thâm tình như vậy, thanh âm nghẹn ngào như vậy.

Ta hiện tại rốt cuộc đã tin tưởng Hoàn Linh không có một chút khoa trương nào, nam nhân trước mặt này nhu tình như nước tuyệt đối làm cho người ta có loại cảm giác chìm đắm, một chút chìm đắm, không cách nào hô hấp, không cách nào suy tư.

"Sở Thiên!" Lúc này, Hoán Linh đột nhiên xuất hiện: "Ta không phải kêu người chờ ta sao, làm sao người chạy đến nơi đây?"

Vũ Văn Sở Thiên không nói gì, vẫn nhìn ta không chớp mắt.

"Đây là tỷ tỷ của ta, ta và người đã từng đề cập qua."

"Tỷ tỷ của người?" Trong mắt hắn đều là nghi ngờ. . . . .

Kỳ thực trên mặt Hoán Linh cũng có vài phần nghi ngờ, nàng chỉ chỉ nương đang đi tới hướng chúng ta, nói: "Ừ, còn có. . . . . Đó là nương của ta!"

Vũ Văn Sở Thiên hơi chần chờ một lát, hít một hơi, tiến lên thi lễ với nương, tất cung tất kính nói: "Lan phu nhân, hạnh ngộ!"

"Hạnh ngộ, người họ Vũ Văn, không biết lệnh tôn là. . . . ."

"Một nhân vật vô danh mà thôi, Lan phu nhân nhất định sẽ không biết."

Nương như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, chuyển đề tài nói: "Vũ Văn công tử mới tới bản phủ, để Hoán Linh dẫn người đi khắp nơi một chút đi."

"Hảo, đa tạ phu nhân!"

Cho đến khi Vũ Văn Sở Thiên cùng Hoán Linh biến mất ở cuối hành lang, nương mới đi đến bên cạnh ta hỏi: "Hắn mới vừa nói gì cùng ngươi?"

"Hắn giống như nhận lầm người."

"Nhận lầm người?"

"Hắn gọi ta. . . . . Tiểu Trần!" Nhớ tới vẻ mặt vừa rồi của hắn, tâm ta lại một trận sợ hãi, một loại dự cảm bất tường quanh quẩn trong lòng ta. "Nương ngài tốt nhất tra một chút quá khứ của hắn, ta lo lắng Hoán Linh sẽ phải chịu tổn thương."

"Ừ, ta sẽ hảo hảo tra một chút. Sắc mặt của ngươi không tốt lắm, trở về phòng nghỉ ngơi một chút đi."

Canh một, song cửa thừa thốt, chính là khó tính con mộng cũ. . . . .

Con ác mộng, vẫn một con ác mộng giống nhau.

Thây phơi khắp nơi, máu tươi theo dòng suối nhỏ chảy về phía phương xa.

Ta chống đỡ hai cánh tay có chút xụi lơ bò đến bên hai thi thể, mặt của bọn họ bị máu tươi che kín, không thấy rõ dáng vẻ, chỉ có thể phân ra một nam một nữ.

Ta vừa bò vừa liều mạng khóc, chính mình cũng không hiểu tại sao khóc.

Mấy đạo ánh sáng vụt qua trước mắt ta, đạo quang kiếm ánh rét lạnh thấu xương

Ta ôm đầu, cuộn mình lại chờ đợi cái chết.

Đột nhiên, một bé trai nhỏ gầy nhào tới ôm lấy thân thể của ta.

Tiếp đó. . . . .

Mùi máu tanh xông vào mũi, một chất lỏng sền sệt ấm áp ngay trên mặt ta, trước mắt ta một mảnh trời đất màu đỏ. Ta không biết hắn là ai, chỉ mơ hồ cảm thấy hắn là trời của ta, đất của ta, mất đi hắn, ta liền mất đi toàn bộ!

Ta dùng hết toàn lực ôm hắn, bộ dáng của hắn mơ mơ hồ hồ, vết thương trên lưng từ vai trái kéo dài đến eo hết sức rõ ràng, đầm đìa máu tươi, nhìn thấy mà ghê người.

"Không!"

Ta đột nhiên bừng tỉnh, theo bản năng vượt chiếc chần bên cạnh, tầm mắt tìm kiếm khắp nơi, giống như muốn tìm một thứ gì đó. . . . .

Màn cửa sổ bằng lụa mỏng màu ngọc bích, ghế đàn hương, ly bạch ngọc, gương đồng, cả gian phòng quen thuộc bất quá trong nháy mắt này trở nên trống trải, xa lạ.

Mà đồ ta muốn tìm kiếm, tựa hồ đã sớm không tồn tại. . . . .

Ta lau lau cái trán đỏ mồ hôi, cuộn mình châu lên, xuống giường rót ly trà.

Một hóp trà lạnh như nội tâm, hốt hoảng mà mộng cảnh mang tới đã lắng xuống rất nhiều.

Kéo ra màn cửa sổ bằng lụa mỏng màu ngọc bích, đêm hơi lạnh, sao tất sáng, gió đêm thổi rặng mây.

Cách đó không xa, dưới tàng cây hoa đào. . . . .

Lại có một nam nhân đứng ở nơi đó!

Ta cho rằng mình hoa mắt, dụi dụi con mắt, hắn vẫn đứng ở nơi đó!

Là Vũ Văn Sở Thiên, từ dưới tàng cây từng bước một hướng về phía ta.

Đầu óc ta ầm ầm nổ tung, chân kinh đến ngay cả chân tay đều không thể di động, ngay cả lời đều nói không ra.

Hắn đứng phía trước cửa sổ, ánh mắt tựa như ánh sao sáng bất diệt, thanh âm tựa như tiếng gió mơ hồ bất định: "Thật xin lỗi, quý rầy ngươi!"

Ta cho rằng ta sẽ kêu to "cứu mạng!", hoặc là hung hăng cho nam nhân vô lễ này một cái bạt tai, nhưng khi hắn động khóe miệng, ta liền choáng váng, bởi vì nụ cười thanh nhã mà thâm tình của hắn khiến đêm tối trở nên màu sắc sặc sỡ.

Tổn hết sức lực mở mắt thật to ta mới thốt ra một câu nói nhảm: "Ngươi tới làm gì?"

"Muốn nhìn ngươì một chút, bởi vì ngươì rất giống Tiểu Trần."

"Ta. . . . . Nàng. . . . ."

"Ta cùng nàng rất giống sao?" Ta rõ ràng hỏi một câu rất ngu ngốc, nếu như không giống hẳn buổi sáng làm sao kích động như vậy.

"Không giống!" Hắn lắc đầu một cái, cúi đầu, hai cánh tay núp trên bệ cửa sổ nổi đầy gân xanh, lúc ngước mắt lên đã nhiều hơn một dòng lệ: "Ngươi so với nàng hạnh phúc hơn, vui vẻ hơn, ngươi có người thân hiểu ngươi, yêu thương ngươi, có nam nhân chân chính thủ hộ ngươi. . . . . Không giống nàng. . . . ."

Thời điểm hắn đi, cùng xuất hiện đều đột ngột, khiến cho ta không kịp thích ứng.

Đá vũ hoa ở bệ cửa sổ vỡ vụn, mà hắn cứ như vậy biến mất trong đêm tối mịt mờ.

Ta đóng cửa sổ, đem mình tách khỏi thế giới bên ngoài.

Bất luận chuyện gì khiến cho hắn chịu sự đau khổ này, người nào khiến cho hắn tự niệm, ta đều không có tư cách đi tìm tòi nghiên cứu.

Hạnh phúc của Hoán Linh, để cho chính nàng theo đuổi đi. . . . .

\*\*\*\*\*

Số mệnh hết lần này tới lần khác thích chọc ghẹo tự cho là người thông minh, ta dễ dàng đã biết nên không muốn tìm tòi nghiên cứu đáp án.

Một ngày, ta xoa cổ tay đau nhức từ thư phòng ra ngoài, nhìn thấy mẫu thân đứng dưới cây đào ngăn người. . . . .

Mẫu đào xuân sắc chiếu vào trên mặt của nàng, tăng thêm mấy phần quyến rũ.

Ta mới đi đến gần, nàng liền chột hời thần, nắm chặt tay của ta.

Tay của nàng rất đẹp, mảnh khảnh mà thon dài, da thịt trắng như tuyết. Nhưng cảm giác chạm tới cũng rất kỳ quái, bàn tay cùng da tay của nàng có chút cứng, lực đạo lúc nắm tay ta cũng hơi nặng một chút. Có lẽ khi nàng chưa gả cho phụ thân ta thì cũng là một thiên kim tiểu thư mười ngón tay không phải dính một chút nước.

"Nương, ngài nghĩ gì thế?"

"Không có gì. . . . . Chính là suy nghĩ một chút chuyện muối muối ngươi cùng Vũ Văn Sở Thiên."

Nhắc tới cái tên này tâm trạng của ta căng thẳng, trong đầu không khỏi thoáng qua dòng lệ trong suốt trên mặt hắn.

Ổn định tâm thần, ta hỏi: "Ngài tra rõ chuyện của hắn rồi sao?"

"Đã tra, người này thật sự không đơn giản!"

"Vậy bên cạnh hắn có hay không một nữ tử tên là Tiểu Trần?"

"Có!" Nương thoải mái cười cười, vỗ vỗ vai của ta nói: "Vũ Văn Lạc Trần, thân nhân duy nhất của hắn, nghe nói hai người từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm cực tốt. Cũng không biết vì sao, thời điểm muối muối của hắn đang chuẩn bị gả cho thiên hạ đệ nhất kiếm Lục Khung Y liền mặc danh kỳ diệu mất tích, từ đó không lộ diện nữa."

"Là Lục Khung Y của thiên hạ đệ nhất trang?"

"Không sai!"

Trong giang hồ, sơn trang được đặt tên là "thiên hạ đệ nhất trang" chính là võ lâm chí tôn, mà Lục Khung Y là thiếu trang chủ của thiên hạ đệ nhất trang thân phận địa vị có thể hiểu rõ.

"Vị hôn thê của Lục Khung Y vô cơ mất tích, quả nhiên là một chuyện lạ. Muối muối mất tích, Vũ Văn Sở Thiên nhất định sẽ không chịu để yên?"

"Từ sau khi Vũ Văn Lạc Trần mất tích, Vũ Văn Sở Thiên ở trên giang hồ mai danh ẩn tích một thời gian, không ai biết hắn đi nơi nào, thậm chí có người nói hắn đã chết. Nhưng ngay hai tháng trước, hắn đột nhiên hiện thân ở lĩnh đường Lục gia, còn đem Lục Khung Y đánh cho thành trọng thương!"

Ta lắc đầu một cái, nhớ tới câu nói của Vũ Văn Sở Thiên: "Ngươi còn sống ta liền không cầu gì khác. . . . .", trái tim không khỏi một hồi cảm khái.

Sống nương tựa lẫn nhau, lưỡng tiểu vô sai [1] đúng là một loại thâm tình như vậy sao?

[1]: hai đứa con trai và con gái thường nhỏ chơi với nhau hồn nhiên

Có một ca ca như vậy, Vũ Văn Lạc Trần nhất định rất hạnh phúc!

"Ai! Cũng không biết Linh Nhi làm sao gặp được hấn, kiếp số a!" Lan Phu nhân ưu tâm nói.

"Có lẽ là duyên phận đi, theo ta thấy hấn cũng là người trọng tình, sẽ không cô phụ Hoán Linh."

Nương nhũ nhũ mảy, nói: "Người có điều không biết, người có thể có chút thanh danh trên giang hồ đều không phải là người lương thiện! Vũ Văn Sở Thiên này trên giang hồ là người không dễ chọc vào, người có biết tại sao không?"

"Tại sao?"

"Người đã giao thủ cùng hấn căn bản đều là người chết!"

"Cái gì?" Ta cho là mình nghe lầm, ta nhớ được tay của hấn ấm áp, rất nhẹ rất nhu, ta cho rằng hấn ngay cả gà cũng sẽ không giết!"

"Hấn rất ít rút kiếm, chỉ cần rút ra chính là có thể chết người. Loại người như thế tâm nhất định là lạnh, xử sự cũng nhất định dứt khoát, muốn cho hấn động tình rất khó, so với lấy tính mệnh của hấn càng khó hơn!"

"Người như thế một khi động tình, cũng nhất định là đến chết cũng không đổi, có đúng hay không?"

Nương cười, nụ cười đặc biệt ưu thương.

Nàng vuốt mặt của ta nói: "Đúng, tựa như phụ thân người, động tình chính là đến chết cũng không đổi!"

Đây là ta lần đầu tiên nghe thấy nàng nhắc tới phụ thân.

Có vài nữ nhân một khi yêu một người nam nhân, sẽ không ngừng nhắc tới hấn, giống như thời khắc nào cũng luôn luôn nghĩ đến hấn, nhưng nàng rất nhanh sẽ quên mất.

Mà có vài nữ nhân không nói tới người yêu của nàng, bởi vì nàng không cần nhắc tới, cũng vĩnh viễn không cách nào đem người yêu ở trong ký ức xóa đi!

Nhìn phía chân trời xa xa, không biết phụ thân trên trời, có từng nhớ qua chúng ta. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Có độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 3: Tỉnh mộng như trước

Tin chiến thắng từ chiến trường biên cương truyền tới kinh thành, cuối cùng bầu không khí lo lắng ở kinh thành cũng tản đi.

Rất nhiều người ở bên ngoài cửa thành trông mong ngóng chờ. Đàn bà con gái bắt đầu về nhà may y phục mới, nhiều nơi bận bịu gấp rút sửa sang lại, vận chuyển tài vật. Quan lớn, phú thương lại bắt đầu xuất hiện ở các tửu lầu hoặc thanh lâu lưu luyến không thôi.

Ngay cả nơi hoàng cung tràn ngập không khí trầm lắng cũng bắt đầu chuẩn bị hỉ tiệc thiết đãi vị tướng quân trẻ tuổi với chiến công hiển hách bậc nhất đối với triều đình.

Ta vừa lúc nhận được thư của Tiêu Tiềm, biết được hấn hiện giờ đang hồi kinh vào triều diện kiến hoàng thượng, nhưng trên mặt lại không tỏ chút ý cười.

"Đại tiểu thư, nghe nói Tiêu tướng quân hôm nay đã đến." Đáp lời là nha hoàn thân cận của ta - Minh Tâm.

Minh Tâm là nha hoàn mới ba năm trước nương chọn lựa cho ta, chẳng những lanh lợi, tỉ mỉ, hơn nữa còn làm việc cẩn thận, kỷ lưỡng, biết chịu khó lại thường không hay nói nhiều. Trong phủ lời ra tiếng vào từ trong miệng nàng ta dù một câu ta cũng chưa bao giờ nghe thấy.

Ta từng không chỉ một lần hỏi qua về nha hoàn thân cận trước đây của ta đi nơi nào. Bất quá hỏi qua vài người, lấy được đáp án đều không cùng đồng nhất. Minh Tâm nói không biết, nửa ngày ấp úng nói ta nên hỏi nương. Nương nói đã gả cho người ta, tổng quản lại nói là đã về với ông bà. Các tôi tớ khác cũng chưa từng nhắc qua, như là nàng ta chưa hề tồn tại vậy. Ta vốn muốn hảo hảo biết rõ ràng, sau này vì quá bận rộn, cũng không có truy hỏi tường tận.

Minh Tâm thấy trên mặt ta không có chút nét biểu hiện vui mừng, không hiểu liền hỏi: "Tiêu tướng Quân trở về hồi cung gặp hoàng thượng, nhưng như thế nào cũng không nhìn thấy tiểu thư vui vẻ một chút?"



"Có cái gì đáng vui vẻ? Hấn không khai hoàn hồi triều, liền đại biểu hấn rất nhanh lại muốn rời đi."

Ta vốn không dám hi vọng xa vời một ngày nam nhân này cả đời canh giữ bên cạnh ta. Điều duy nhất ta mong đợi chính là Tiêu Tiềm lần này trở về trên người không mang thêm vết thương mới, bởi vì ta sợ nhìn thấy vết thương, vừa nhìn thấy trên người hấn chồng chất vết sẹo sẽ không kìm chế được để lệ rơi không ngừng, trong lòng lại nổi lên cơn quặn thắt.

Minh Tâm thấy ta cau mày, vội an ủi: "Tiêu tướng quân trí dũng song toàn nhất định sẽ rất nhanh bình định được biên cương, khai hoàn hồi triều."

Ta làm sao không muốn lừa mình dối người như vậy, nhưng ta biết rõ, thời cuộc rối ren, chiến tranh vĩnh viễn không ngừng nghỉ. Thế cuộc ở Phương Bắc ổn định, sẽ lại có phản loạn ở phương Nam.

Rất nhiều nam nhân đều thích nói: Nam nhi chí tại bốn phương

Một câu Tiêu Tiềm cũng thường xuyên nói cũng là: Đạp khắp ranh giới tứ phương, lòng ta chỉ ở tại một chỗ!

Chỉ tiếc triều đình hèn yếu vô năng, ngay cả có thêm tướng quân dũng mãnh thiện chiến cũng đều chỉ uống công.

Tâm đang nơi nào không quan trọng, chỉ quan trọng là, người của hấn nhất định phải đạp bằng ranh giới tứ phương . . . .

Minh Tâm thấy ta không nói lời nào nên cũng không nhiều lời thêm nữa, cẩn thận giúp ta thay y phục.

Váy sắc tím, thêu chỉ bạc, trong lụa ngoài sa, quần lụa mỏng phiêu dật linh động. Lụa tơ tằm mềm mại tinh tế, sát vào người vô cùng thoải mái. Y phục thượng đẳng như vậy không cần đoán cũng biết là nương ta tự mình chọn lựa.

Tuy là mẹ con, nhưng tâm tư của nương rốt cục thế nào thì ta đoán không ra, rõ ràng đối với chuyện của ta cùng Tiêu Tiềm nhiệt tâm như vậy, nhưng vì sao hết lần này tới lần khác phản đối hôn sự của bọn ta? Cẩn thận suy nghĩ một chút thì thật ra nương cũng không phải là phản đối, chẳng qua là kéo dài thêm mà thôi.

Sao nương lại muốn kéo dài thêm như vậy, là chờ đợi cái gì sao?

Chờ ta khôi phục trí nhớ? Hay là chờ ta một ngày hết sức cố gắng?

Bất luận như thế nào, ta cũng nên vì Tiêu Tiềm mà cố gắng một chút!

Minh Tâm trang điểm cho ta gần nửa canh giờ, mãi đến khi phát hiện ta đang không ngừng nhìn nàng thì nàng mới có điểm úy khuất nói: "Phu nhân nói phải làm cho tiểu thư thật đẹp mới được."

"Đã rất tốt rồi!"

Minh Tâm còn chưa trả lời, đã nghe thanh âm của nương vọng tới: "Linh Nhi, sáng sớm hôm nay đã thử năm bộ y phục, bộ nào cũng không vừa lòng . . ."

"Năm bộ?" Ta nhớ Hoán Linh trước kia thường mặc y phục lộn xộn chạy ra ngoài, nha hoàn ở phía sau còn đuổi theo sát bên gọi: "Đợi chút, tiểu thư, còn áo choàng."

Nương cười nói: "Đúng a! Hôm nay Tiêu Tiềm hồi triều, ta sắp đặt tiếp đón hấn, thuận tiện cũng mời Vũ Văn Sở Thiên tới đây, nếu không Linh Nhi lại oán giận ta bất công."

"Nga! Nương . . . ." Ta âm thầm nghĩ thật lâu, mới nói: "Ngài tựa hồ không ghét Tiêu Tiềm."

"Hấn là đứa bé ngoan, ba năm nay đối với người thủy chung như một, đối với nương cũng chưa từng nửa câu oán hận, nương làm sao ghét hấn đây?"

"Tiêu Tiềm không phải từng hứa hẹn, ta cho dù gả cho hấn cũng không cần chuyển khỏi Lan Hậu phủ sao?"

Nương hiểu ý cười một tiếng, hai tay thay ta chuốt lại mái tóc dài: "Tuổi người cũng không còn nhỏ, có một số việc có thể tự mình làm chủ."

Ta ngây ngốc đối mặt với hai dung nhan có bảy phần tương tự trong gương đồng, nương vẫn mỉm cười thân thiết như vậy, mà nụ cười của ta lại như cũ hồ hững, lạnh nhạt.

Nếu như nói không vui đó là giả dối, dù sao đợi nhiều năm như vậy, rốt cục cũng đợi đến lúc nương gặt đầu.

Nhưng loại vui vẻ này đối với ta không cùng giống với Hoán Linh, một chút cũng không kịp chờ liền lao ra cửa nói cho người trong lòng.

Có lẽ trời sinh ta tính vốn lạnh nhạt đi.

Đối với một người gả vào làm dâu nhà quan mà nói, tính tình lạnh nhạt, hi vọng vô hình là chuyện tốt, như vậy mới có thể không bị cuốn vào vòng xoáy thị phi rắc rối, ly khai quan hệ phức tạp này.

Mà ta không hiểu vì lý gì nương lại không thích chính là tính lạnh nhạt của ta.

... ..

Vừa qua khỏi giữa trưa, hạ nhân liền đưa tới bài thiếp của Tiêu Tiềm, hấn dùng câu từ vẫn còn cung kính.

Ta tự mình ra mở cửa cho hấn.

Cửa đá màu son từ từ mở ra, bóng dáng hấn dần dần rõ ràng, kim tú gấm vóc, trường bào quá gối, một thân khí tức cương trực bầm sinh.

Hấn vừa thấy ta, liền mấy bước lao tới, toàn bộ ngũ quan anh tuấn đều hào hứng lên, góc cạnh trên mặt hơi có chút đông cứng cũng dần tươi cười hóa giải.

"Hoán Sa, ta . . . . ta không phải tới có chút quá sớm chứ?"

Ta lắc đầu cười khê: "Nương đã chờ ngươi từ lâu rồi."

"Thật sao? Ta mới từ triều quay về." Hấn quay người hướng ngoài cửa có xe ngựa bằng gỗ lim chạm trổ hoa văn vẩy tay, lập tức trên xe có một thiếu niên nhảy xuống, ôm một đồng lớn hộp gấm đi theo.

"Lại mang nhiều đồ như vậy". Ta nhàn nhạt hỏi.

"Là áo lông cừu ở miền bắc, một số tiểu thương tìm được cho ta."

Ta chăm chú nhìn đôi mắt trong suốt thấy đáy của hấn, tâm lập tức bị ám áp cùng cảm động bao quanh. Ta đối với chiến sự biên cương cũng vẫn thực chú ý, hiện tại thế cục chính trị biên quan thế cục khẩn trương, đã sớm không có tiểu thương dám đến kiếm tiền, mà hấn nhẹ nhàng băng qua nói mấy câu ẩn dấu bao nhiêu tâm tư, ta sao lại không hiểu.

Thu hồi ánh mắt, quay đầu thấy Hoán Linh đứng ở ngoài cửa, Vũ Văn Sở Thiên theo sau nàng. Một thân áo đen dưới ánh mặt trời chói mắt có vẻ không hợp nhau.

"Hoán Linh"? Ta vẩy vẩy tay với nàng, cười nói: "Mau vào, nương đang đợi các ngươi."

Hoán Linh kéo Vũ Văn Sở Thiên vào cửa, vẫn không quên mở miệng trêu chọc Tiêu Tiềm vài câu: "Tiêu đại ca đi suốt đêm, sáng nay vừa yết kiến hoàng thượng, như thế nào lại không cảm thấy chút mệt mỏi?"

Tiêu Tiềm sờ trán, sang sang cười: "Bôn ba khắp nơi, sớm đã thành thói quen."

"Là vội vã gấp gáp tí ti của ta sao?"

Ta nhỏ giọng khụ khụ một tiếng, không cắt ngang nàng, không chừng nàng còn hỏi ra những vấn đề khiến hấn khó xử.

"Sở Thiên . . . ." Hoán Linh nháy mắt xảo trá nhìn ta, kéo Vũ Văn Sở Thiên nói: "Đây là Tiêu ca ca, tỷ phụ tương lai của ta."

Vũ Văn Sở Thiên nhẹ nhàng khom người, ngữ điệu thường thường nói: "Nghe uy danh của Tiêu Tướng quân đã lâu, thật may mắn. Tại hạ họ kếp Vũ Văn tên Sở Thiên."

"Vũ Văn Thiếu Hiệp, ngưỡng mộ đã lâu."

Xem vẻ mặt Vũ Văn Sở Thiên khiêm tốn lễ độ, ta thật sự nghĩ không ra hấn như thế nào lại: "Xuất kiếm so với lấy mạng người", không tự chủ đưa mắt liếc một cái qua kiếm bên hông hấn, rõ ràng phát hiện tay phải của hấn đang nắm chặt chuôi kiếm, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên dữ dội. Đích thực tùy thời cơ muốn lấy mạng người.

Ta chợt cảm thấy sống lưng lạnh toát, không tự chủ lùi đến bên cạnh người Tiêu Tiềm.

Vũ Văn Sở Thiên thấy ta co rúm lui lại về phía sau, thu hồi nụ cười, đem đầu khê hướng bên kia, hấn cùng ta bình tĩnh nhìn thoáng qua nhau.

Chân của hấn dẫm lên đất, phát ra âm thanh vỡ vụn của đá, thật chói tai, mà trên mặt hấn không nhìn ra một tia hi nộ ái ố.

Tiêu Tiềm đợi hấn đi vào phía trong, mới âm thầm kéo tay ta, hạ giọng hỏi: "Hấn làm sao có thể đến Hậu Phủ?"

"Hấn là bằng hữu của Hoán Linh, làm sao vậy? Ngươi biết hấn?"

Hấn gần kề bên tai ta, dùng thanh âm cực kì nhỏ nói: "Đương nhiên biết, triều đình vẫn hết sức chú ý đối với người trong võ lâm, Vũ Văn Sở Thiên này võ công bí hiểm, ngoài mặt là giang hồ kiếm khách nhưng thực tình là giang hồ đệ nhất . . . . sát thủ."

Sát thủ - hai chữ này ngay lập tức ghim vào lòng ta, Hoán Linh lại yêu nam nhân đáng sợ như vậy, sợ rằng kết cục nhất định là bi thương.

Mà ta là tỷ tỷ của nàng, tuyệt đối không thể giương mắt nhìn nàng rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Nhưng, ta chia rẽ bọn họ là giúp Hoán Linh sao . . . .

Dạ tiệc đặt tại hậu đình Quan Cảnh các ở lầu ba, kỳ thật lầu ba bất quá là một cái đình, bốn phía chỉ treo lụa mỏng để che đậy mưa gió. Hôm nay lụa mỏng cuộn cuộn nổi lên, trông thấy đào viên, trước mặt vô cùng rực rỡ.

Nơi này được gọi là Quan Cảnh các (các ngắm cảnh) cũng có chút lai lịch, nghe nói mười mấy năm trước nương đột nhiên bị bệnh nặng, ngay cả thái y cũng đều chịu bó tay, nói nương mất đi tham muốn sống.

Phụ thân ta nghe vậy, dùng bảy ngày bảy đêm, đốc thúc mọi người dựng nên Quan Cảnh các này, còn đặt trong vườn đủ loài hoa đào. Nương đứng ngắm cảnh ở trên các, vừa xem hoa đào nở, vừa xem khắp phong cảnh, lệ rơi lã chã, từ đó về sau bệnh tình cũng từ từ chuyển biến tốt đẹp.

Nương mở tiệc tại nơi này mời Tiêu Tiềm cùng Vũ Văn Sở Thiên, dụng ý hết sức rõ ràng.

Nhưng ta không làm sao chú ý nghe Tiêu Tiềm hàn huyên, toàn bộ lực chú ý đều đặt ở trên người Vũ Văn Sở Thiên cùng Hoán Linh.

Sau khi cẩn thận quan sát, ta nhận thấy Vũ Văn Sở Thiên vô cùng kỳ lạ, nhất cử nhất động của hắn, từng ánh mắt cũng lộ ra vẻ tối tăm, mù mịt, mặc dù là khi đang nhìn Hoán Linh, trong đáy mắt cũng không có một tia yêu thương biểu lộ ra. . . .

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt đánh giá của ta, Vũ Văn Sở Thiên đưa mắt đối diện với ta, hai tròng mắt tối đen tĩnh mịch nổi bật lên sắc mặt tái nhợt dị thường, ngay cả ngón tay dùng đũa của hắn cũng đều trắng bệch, thấy vậy, ta không khỏi một hồi tâm hoảng ý loạn.

Bất quá ta không có yếu thế, lạnh lùng đón nhận tầm mắt của hắn.

Nương dường như cảm thấy, nhìn ta một chút rồi lại nhìn qua Vũ Văn Sở Thiên, không đổi sắc mặt, cùng Tiêu Tiềm tiếp tục tán gẫu nói: "Không biết lần này ngươi hồi cung có thể ở lại bao lâu?"

"Lan bá mẫu, hôm nay tiểu chất đã muốn dâng thư lên hoàng thượng, thỉnh cầu để ta ở lại kinh thành thống lĩnh cấm vệ quân."

Ta nghe vậy lập tức thu hồi ánh mắt, kinh ngạc nhìn Tiêu Tiềm: "Là thật?"

"Thật tốt quá tỷ tỷ, chờ đợi đã lâu, nay thành sự thật."

Nương cũng vẻ mặt kinh ngạc hỏi: "Thống lĩnh Cấm vệ quân là quan trọng, nếu hoàng thượng chuẩn tâu là việc vui."

"Gia phụ nói mấy ngày nữa khả năng hoàng thượng sẽ sắc phong Tam muội của ta làm phi nên việc thống lĩnh cấm vệ quân cũng là một chuyện thuận ý. Cho nên. . ." Tiêu Tiềm hắng giọng mới nói: "Gia phụ mong ta có thể ở kinh thành lập nghiệp, sớm yên bề gia thất."

Nương nhìn qua ta khóe môi đương mỉm cười, hai hàng lông mày nhú lại, sắc mặt cũng không tỏ ra vui mừng: "Tiêu Tiềm lát đến thư phòng ta một chuyện, ta có lời muốn nói với ngươi."

Dùng qua cơm, Tiêu Tiềm cùng nương đi tới thư phòng, cũng không lâu lắm liền ra.

Chẳng qua là trên mặt hắn không có một tia huyết sắc, vội nắm tay ta nói một câu: "Bất luận như thế nào, ta cũng sẽ cưới ngươi." Liền rời đi.

Ba năm này, nương nhiều lần cự tuyệt hắn, nhưng chưa bao giờ hắn như thế này. Thất hồn lạc phách!

Đêm khuya, ta lại bị cơn ác mộng làm thức tỉnh, mở cửa sổ ra nhìn thấy một bóng đen từ dưới tán cây thoáng qua, chạy về hướng tiền viện.

Nhìn bóng dáng, nhất định là Vũ Văn Sở Thiên.

Ta lặng lẽ đẩy cánh cửa ra ngoài, vòng qua hành lang, hướng phía hắn biến mất tìm kiếm.

Đi ngang qua thư phòng, ngấm trộm nghe được bên trong có thanh âm đều đều vang ra, ta nhẹ nhàng đẩy cửa vào. . . .

Một đạo quang mang màu trắng xanh sau khi vẽ một đường vòng cung hoàn mỹ trước mắt ta, liền dừng lại ở cổ ta.

Ta khiếp sợ chưa kịp hoàn hồn, một đôi tay lạnh lẽo như băng đã che miệng ta, ánh mắt thâm trầm cách ta chưa tới một tấc. . . . .

Tuy rằng người trước mắt dùng miếng vải đen che mặt, nhưng ta còn có thể từ trong ánh mắt nhận ra hắn là ai, đó là sát thủ mà dưới kiếm của hắn chưa bao giờ có người thoát khỏi!

Giờ phút này, ta vô cùng bội phục ngôn ngữ biểu đạt của Hoán Linh, nàng nói một chút cũng không sai. Ánh mắt lãnh khốc của Vũ Văn Sở Thiên có thể hủy diệt người.

"Đừng kêu, ta không có làm hại ngươi."

Ta vô cùng may mắn nhất về được cái mạng, lia lia gạt đầu.

Vũ Văn Sở Thiên buông lỏng tay một chút rồi từ từ buông lỏng, động tác chậm chậm kéo dài tựa như kéo tới trăm năm.

Ta thờ hờn hờn một hồi lâu, lòng rối loạn cũng dần vững vàng lên, mới nhìn qua hấn là đang tìm kiếm cái gì.

"Người tìm cái gì?"

Hấn không trả lời, bắt đầu cẩn thận sờ soạng từ trên vách tường.

Ta không hỏi tới nữa, chờ hấn tìm thấy, ta tự nhiên sẽ biết đáp án.

Cơ hồ cái gì cũng bị hấn đụng qua. Cuối cùng lúc hấn di chuyển một cuốn sách, một tiếng động nhỏ phá tan yên tĩnh, vách tường xuất hiện một cái ô kín, bên trong có một chiếc hộp gấm.

Vũ Văn Sở Thiên đem hộp gấm mở ra, bên trong là một nửa miếng bạch ngọc hồ điệp, hai mảnh cánh trông thật sống động.

Ta từng thấy qua nương rất cẩn thận lau cánh hồ điệp, nương nói đó là vật duy nhất của phụ thân ta lưu lại cho nương, nguyên lai nương cất kỹ ở trong này.

"Vũ Văn Sở Thiên, người cùng Hoán Linh ở cùng một chỗ thì ra có mục đích?"

Hấn cười lạnh, bạch ngọc trong tay hấn vỡ vụn thành bột phấn. . . . .

"Không được. Đây là di vật của phụ thân ta, người không thấy hiếm lạ cũng không nên hủy nó." Ta ngồi chồm hổm trên đất dùng hết toàn lực bảo vệ bột phấn khỏi bị gió thổi đi, mắt thấy bột phấn ở trong tay ta theo chiều gió tiêu tán, nước mắt cơ hồ rơi xuống.

"Đừng khóc, đừng khóc, ta không biết người coi trọng thứ này đến vậy." Hấn cuống quýt dùng tay kéo ta lại, cẩn thận giúp ta lau nước mắt. Sau đó, từ trong vạt áo lấy ra một khối lạnh lẽo đặt trong lòng bàn tay ta.

Ta cảm lên trước mặt nhìn kỹ, đúng là nửa khác của bạch ngọc hồ điệp. . . . .

"Đây là?" Ta kinh ngạc nhìn hấn: "Mảnh ngọc bội này sao lại ở trong tay người?"

Hấn đưa tay cốc lên đầu ta một cái, một bộ sùng nịnh lại tỏ ra khẩu khí chán ghét: "Muội xem xem, lớn như vậy, khóc lên giống như tiểu hài tử."

"Ta không phải là muội muội của người!" Ta giận dữ nói.

Không rõ vì sao mình tức giận, dù sao nghe giọng điệu của hấn, trong lòng tựa như có cái gì ngăn lại.

Hấn chợt giật mình giác ngộ rút hai tay về, lao đảo lùi về sau hai bước nói: "Thực xin lỗi, ta nhất thời nhầm lẫn."

"Vũ Văn Sở Thiên, người còn chưa trả lời ta, vì sao nửa ngọc bội kia lại ở trong tay người?"

"Là . . . . . nương giao cho ta."

"Như vậy người ở cùng một chỗ với Hoán Linh là vì vật này sao?"

Hấn ngay cả ngẩng ngẩng cũng không có liên thuận miệng đáp: "Không hoàn toàn như vậy!"

"Người, người rốt cục muốn gì?"

"Người rất hạnh phúc sao? Người yêu Tiêu Tiềm sao?" Hấn tiến lên nắm chặt lấy hai vai ta, tâm tình có chút kích động: "Chỉ cần người nói người vui vẻ, người thật lòng thích hấn, ta cái gì cũng có thể buông tha."

Ta mờ mịt gạt đầu, đoán không rõ là hấn nói chuyện với ta hay là vẫn đang tưởng nhớ muội muội của hấn, bất quá bất luận nói với ai, lời của hấn cũng đều rung động lòng người.

Trong đêm yên tĩnh, thanh âm hấn nghẹn ngào vọng bên tai ta: "Lúc ta. . . bảy tuổi nàng nói với ta, muốn ta vì nàng giết nữ nhân có một nửa con Hồ Điệp kia. . . . . Vì người ta nguyện ý từ bỏ lời thề của chính mình. Cho nên đáp ứng ta, người nhất định phải hạnh phúc!"

Lúc này đây, ta nghe được thanh âm đang đập của trái tim hấn, cũng là lần đầu tiên ta nghe thấy tiếng tim mình đập.

Đáp ứng ta người nhất định phải hạnh phúc!

Những lời này, khẩu khí này, tựa hồ đã từng nghe qua, rốt cục là làm sao?

Ta cố gắng hồi tưởng, trong đầu vẫn là trống rỗng.

... ..

Sau khi hẩn rời đi, ta đem ngọc bội Hồ Điệp bỏ lại vào ô kín, thu dọn lại đồng hồ độn trong thư phòng. Khi ta đem thư sách bỏ lại trên bàn, vừa định thả tay thì chợt phát hiện có một trang đầy nếp gấp, giấy kẹp ở bên trong giống như là có người dùng chim bồ câu truyền thư tới. Ta vừa định trả về, phát hiện rõ ràng mặt trên ghi bốn chữ đúng là: Vũ Văn Sở Thiên.

Ta ngồi xuống, chăm nhìn, kỹ lưỡng nhìn mặt trước của văn tự.

Vũ Văn Sở Thiên là con của Vũ Văn Cô Vũ cùng Lục Lâm Nhiễm, thân nhân duy nhất là muội muội của hẩn Vũ Văn Trần Lạc.

Người này thiên phú bẩm sinh, tuy còn trẻ tuổi, nội công tu vi lại bí hiểm, kiếm pháp rất giống kiếm pháp độc nhất vô nhị của Lục Gia, nhưng so với kiếm pháp của Lục gia còn hơn vài phần nhuệ khí, nếu bàn về võ công, hẩn tựa hồ so với Vũ Văn Cô Vũ cùng Lục Lâm Nhiễm cao hơn một bậc. Từ năm năm trước hẩn cùng với Diễm Thương Thất Tử nhất chiến thành danh, sau khi liên tiếp đánh bại những cao thủ nổi danh trong giang hồ, bao gồm "thiên hạ đệ nhất kiếm" Lục Khung Y cùng Vô Nhai Tử phái Không Động.

Người này tính cách quái gở, vốn chỉ ưa thích cô độc, làm việc cực kỳ bí hiểm khó dò, cũng không có bất kỳ lui tới cùng các đại môn phái võ lâm.

Bên hẩn không thiếu bằng hữu cùng hồng nhan tri kỷ, nhưng nhược điểm trí mạng duy nhất của hẩn là Vũ Văn Trần Lạc. Chỉ tiếc muội muội của hẩn chuẩn bị đem gả cho đệ nhất kiếm Lục Khung Y thì bỗng dưng mất tích, hẩn vì chuyện này cùng Lục Khung Y đoạn tuyệt, từ đó ở trên giang hồ mai danh ẩn tích. Mấy tháng trước hẩn đột nhiên tái xuất giang hồ, đem Lục Khung Y đánh cho trọng thương, đến nay thương tích vẫn còn chưa hồi phục.

Ta đi trong đình viện, gió đêm từng trận kéo tới, âm trầm lạnh như băng.

Ta rõ ràng nhớ rõ, đầu mùa xuân năm kia, nương nói là muốn dẫn ta đi gặp một vị cố nhân.

Xe ngựa bốn ba mấy ngày, mới dừng lại ở một vùng núi nhỏ hoang vu.

Trên núi cô tịch, lơ thơ vài cọng cây khô, lác đác vài cây cỏ khô.

Một đám đất vàng bồi lên, một khối bia mộ dựng đứng.

Mặt trên viết là: Phu phụ Vũ Văn Cô Gia chi mộ.

Ngày đó tuyết rơi, bông tuyết rơi trên mặt đất liền rất nhanh tan đi, hóa thành nước bùn. . . .

Nương ở trước mộ, im lặng thật lâu, thủy chung không nói một câu.

Sau khi trở về nương bị bệnh nửa tháng.

Ta mặc dù không biết vợ chồng Vũ Văn này cùng Lan gia có quan hệ gì, nhưng ta chắc chắn nương có thể mang theo ta ngàn dặm xa xôi đi thăm hẩn là bạn tri kỷ.

Vũ Văn Sở Thiên là con trưởng của Vũ Văn Cô Vũ. Vì có gì hẩn nói: "Một kẻ nghèo vô danh tiểu tốt mà thôi, Lan phu nhân nhất định sẽ không biết."

Tại sao hẩn lại biết có mảnh hồ điệp khác? Hẩn gần gũi Hoán Linh có phải thật lòng hay không hay có mục đích gì?

Đây hết thảy cũng xuất phát từ ân oán đời trước đi, như vậy, ân oán tình cừ lúc nào mới chấm dứt thôi kéo dài. . . .

... ..

Đêm hôm đó, ta lại gặp mộng kỳ quái.

Ta mộng thấy, chính mình chống hai má ngồi dưới tán cây xem Vũ Văn Sở Thiên luyện kiếm.

Hẩn một thân áo trắng, bay giữa không trung, cầm kiếm thẳng góc nhắm xuống, uyển chuyển mềm mại như lạ rụng, mau lẹ như tia chớp.

Đối diện với ta là một mảnh thanh sơn lục thủy, hoa hồng lá vàng úa, mà trong mắt ta lại chỉ có dung mạo hẩn, nhìn xem một cách si mê, hoàn toàn quên mất thời gian trôi qua.

Trong chớp mắt, hoàng hôn đã tới, hẩn thu kiếm đến trước mặt ta, cười đưa tay vén tóc bay rồi bồi trên trán ta.

Nụ cười của hẩn tựa như ánh mặt trời, ánh mắt cũng như gương sáng trong suốt.

"Có phải thực nhảm chán hay không?" Hẩn hỏi.

"Sẽ không." Ta dùng sức lắc đầu: "Như vậy xem cả đời cũng không thấy chán!"

"Đưa ngọc, sớm muộn gì cũng phải lập gia đình."

"Ta sẽ không lấy chồng, ta muốn cả đời xem người luyện kiếm."

Hắn ôm chặt ta cười, ở bên tai ta than nhẹ: "Làm sao có thể theo ta cả đời? Luôn phải tách ra."

Ngực của hắn thực thoải mái, thân nhiên hít mùi mồ hôi, ta bỗng nhiên cảm thấy thực mệt mỏi, rất muốn liền như vậy dựa vào hắn ngủ, không muốn tỉnh lại.

Qua thời gian thật lâu, hắn mới buông tay, kéo ta đứng dậy: "Đi thôi, trì hoãn nữa sẽ không thấy được mặt trời lặn . . ."

Khe sườn róc rách dưới cầu nhỏ, trên bầu trời mưa phùn không tiếng động.

Miền man trong mưa, ta tựa sát vào vai hắn, nhìn rặng mây đen ảm đạm ở phương xa.

Bóng tối đột nhiên xuất hiện, gió đem bất ngờ tới.

Bạn đang đọc truyện *Cô độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 4: Tương tư đã sâu

Một ngày trời cao mây nhạt, xe ngựa chen chúc đợi chờ trước cửa Lan phủ chật như nêm như cối, nước chảy không lọt.

Nương cúi đầu đi trên đường đá xanh, bước chân có chút hỗn độn. Nàng có chuyện gì đó muốn nói với ta, mà ta đi theo phía sau nàng đã lâu, nàng cái gì cũng không nói.

Đang lúc ta muốn mở miệng hỏi thăm thì tổng quản lòng tràn đầy vui mừng chạy đến hậu viện, thở không ra hơi nói: "Phu nhân, Đại Tiểu Thư, Tiêu Tướng Quân mang theo rất nhiều sính lễ, đang chờ ở chính đường đây."

Ta vừa mới đi hai bước, nương liền kéo ta nói: "Sa Nhi, có một số việc ta nhất định phải nói cho người biết . . . . Đi con đường nào thì chính người quyết định."

"Nương xin nói!"

Nàng cho tổng quản lui đi, mới trầm tĩnh: "Tiêu Tiềm là kết cục tốt nhất của người, ta đã sớm hi vọng người có thể gả cho hắn, nhưng là . . . . . Người đã không phải là tâm thân hoàn bích, ta lo lắng . . . ."

"Cái gì?" Ta hoàn toàn không tin những gì mình nghe được, nhất định là ta nghe nhầm rồi.

"Ta nói, người không phải là tâm thân thanh bạch!"

Đầu của ta oanh một tiếng nổ tung, sau khi tiếng ong ong thanh dừng lại, trong đầu chỉ còn là trống không, phải vịn vào thanh lan can mới miễn cưỡng đứng vững.

"Điều này không thể nào, sẽ không."

Nương đưa tay đỡ lấy thân thể lão đảo muốn ngã của ta: "Sa Nhi, ta vẫn giấu giếm người, chính là sợ người không thể chấp nhận nổi. Nhưng hôm nay người sẽ thành thân, chuyện này sớm muộn gì người cũng sẽ phát hiện ra."

Ở nơi này lễ giáo khuê nữ nghiêm ngặt, một tiểu thư chưa gả đã mất đi sự trong sạch coi như thật đáng buồn.

Vậy mà, đáng buồn nhất chính là ta hoàn toàn nhớ không nổi chuyện gì xảy ra, thậm chí đối với người nam nhân kia cũng không biết gì cả.

Ta ngã ngồi ở trên lan can, thật lâu mới từ trong chấn kinh hồi phục lại, không ôm hi vọng hỏi: "Ta chưa từng gả cho người khác?"

Nương sừng sốt một chút, quay đầu tiếp tục đi về phía trước, vẻ mặt mang tâm sự nặng nề của nàng đã cho ta đáp án.

"Nương, hắn là ai?"

Nương lắc đầu.

"Ngài nói cho ta biết, đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

“Không phải là nương không muốn nói cho ngươi, năm đó ta cũng đã hỏi qua ngươi rất nhiều lần, làm sao ngươi cũng không chịu nói . . . . . Đoạn thời gian đó ngươi tựa như điên rồi, cả ngày đều muốn tìm chết.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó ngươi nói muốn quên hết mọi thứ . . . . . Sa Nhi, đã quên thì quên đi, như bây giờ không phải là rất tốt sao? Tiếp nhận Tiêu Tiềm, tất cả có thể bắt đầu lại lần nữa.”

Tựa trên cột đá, lạnh như băng từ phía sau lưng bắt đầu lan tràn, tiếp nhận? Ta có thể tiếp nhận, Tiêu Tiềm có thể sao?

Ta dùng hết toàn lực lắc đầu, thật muốn lay tỉnh chính mình, lay cho ký ức trước đây trở về, để cho ta biết đến tột cùng ta đã làm sai điều gì!

Nương ngồi bên cạnh ta thở dài nói: “Mấy ngày trước đây nương đã nói cho Tiêu Tiềm biết, hắn nói hắn yêu ngươi, bất luận xảy ra chuyện gì, hắn đều một lòng yêu ngươi.”

“Nương, ta không thể. Đây đối với Tiêu Tiềm là không công bằng!”

Mấy ngày trước nương mới nói chân tướng cho Tiêu Tiềm, dụng ý đã hết sức rõ ràng. Nàng chính là đang đợi, đợi đến khi Tiêu Tiềm đối với ta chân tình khó thu, khắc cốt ghi tâm, làm cho hắn không thể nào cự tuyệt, không thể không tiếp nhận loại khuất nhục này.

Nàng làm hết thảy đều là vì ta, mà ta không thể ích kỷ như vậy!

Đi vào chính đường, bóng lưng anh tuấn của Tiêu Tiềm ở trước mặt ta trở nên mơ hồ.

Ta nắm chặt hai tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay đều không cảm thấy đau.

“Hoán Sa!” Hắn đến gần ta, trong mắt thâm tình chưa bao giờ thay đổi: “Hoàng Thượng đã chuẩn tấu, cho ta ở lại kinh thành thống lĩnh Cẩm vệ quân!”

“Chúc mừng ngươi!” Ta miễn cưỡng cười cười.

“Lần trước bá mẫu đã đồng ý hôn sự của chúng ta, những thứ này đều là sinh lễ ta mang đến.”

“Lấy về đi.”

Tay hắn chỉ vào sinh lễ dừng lại giữa không trung, về mặt khiếp sợ nhìn ta. “Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói ngươi mang về đi, Tiêu Tiềm ta không muốn gả cho ngươi.”

“Hoán Sa, ta đã làm sai điều gì?”

“Tiêu Tướng quân, tâm ý của ngươi Hoán Sa biết, Hoán Sa bạc mệnh, vô phúc hưởng thụ.”

“Ba năm, ta chờ ngươi ba năm, ngươi hôm nay lại nói cùng ta vô phúc hưởng thụ.” Tiêu Tiềm cắn chặt hàm răng, đưa tay bắt được cánh tay của ta, tay hắn giống như kim sắt, mà ta giờ phút này lại không cảm thấy đau.

“Thực xin lỗi.”

Kỳ thực, ta cũng vậy, đợi ba năm, nếu hắn là một người bình thường, ta có thể sẽ không buông hắn ra.

Nhưng hắn là sủng thần của đương kim Thiên Tử, Hầu gia đương triều trẻ tuổi nhất.

Bao nhiêu người nhìn thành tựu của hắn mà ghen tỵ, ánh mắt luôn dõi theo nhất cử nhất động của hắn, luôn chú ý cử chỉ lời nói của hắn.

Nếu có một ngày chuyện của ta bị lộ ra, hắn chính là thiên hạ chê cười nhất, mà ta chính là thế gian lớn nhất châm chọc. Về sau hắn thế nào ngẩng đầu đứng trên triều đình, như thế nào Đình Thiên Lập Địa đứng trước mặt ngàn vạn tướng sĩ?

Cho nên, ta không có lựa chọn nào khác.

Tiêu Tiềm hít một hơi thật sâu, trên mặt tức giận hòa hoãn rất nhiều, ánh mắt cũng từ bén nhọn chuyển sang tối tăm: “Ta biết ngươi vì sao cự tuyệt ta . . . . . Ta không ngại, thật đó!”

“Nhưng ta để ý!” Ta tránh thoát khỏi tay của hắn, chậm rãi nói: “Tiêu Tướng quân, kỳ thật người ta yêu cũng không phải là ngươi, ngươi chỉ là người ta thăm nghĩ dùng thay thế . . . . . Hôm nay ta đã khôi phục lại trí nhớ, nhớ lại những gì ta đã trải qua . . . . . Nói thật, nếu so sánh đoạn tình yêu khắc cốt ghi tâm, vĩnh viễn khó phai mờ kia, thì đoạn tình này của ta với ngươi quá tầm thường!”

“Ngươi . . . . .”

Ta cúi đầu, không dám nhìn về mặt của hắn, sợ chính mình nhìn thấy đáng vẻ thống khổ của hắn sẽ vì hắn mà đau lòng, sẽ không đành lòng tổn thương hắn.

“Ta thực xin lỗi ngươi!” Ta lao ra khỏi chính đường. Nước mắt rớt cục cũng rơi xuống, làm ta hoàn toàn không phân rõ phương hướng.

“Sa Nhi!” Bị nương kéo lại, lúc này ta mới biết mình thiếu chút nữa đụng phải người đang đứng ngoài chính đường Vũ Văn Sở Thiên.

Ta lau lau nước mắt, miễn cưỡng mới nặn ra được một nụ cười tươi tắn.

“Nương, ta không sao, thật sự không sao. Ngài tiền Tiêu Tướng quân một đoạn đường, giúp ta nói lời xin lỗi.”

Ta lao đảo chạy đi, người phía sau vẫn đuổi theo.

Chạy đến bên cạnh ao, ta rốt cuộc không nhìn được quay đầu quát: “Tiêu Tiềm ta với ngươi đã nói rất rõ ràng, ngươi còn đuổi theo . . . . .”

Câu tiếp theo mắc lại trong cổ họng, bởi vì người đuổi theo không phải là Tiêu Tiềm mà là Văn Vũ Sở Thiên.

Hắn nhìn chằm chằm ta thật lâu, thủy quang đáy hồ chiếu vào trong mắt hắn, sóng biếc nhộn nhạo . . . . .

“Nếu như ngươi đối với tình cảm của hắn không có ý nghĩa, tại sao lại phải thương tâm?”

“Ngươi không hiểu đâu.”

“Nếu như ta hiểu?” Hắn đến gần ta một chút, đôi mắt lướt qua mặt ta như muốn nhìn rõ tâm tư của ta. “Ngươi yêu hắn, chính bởi vì quá yêu, nên mới không thể không lựa chọn buông tha hắn, đúng không?”

“Làm sao ngươi biết?”

“Bởi vì ta hiểu rõ ngươi.” Hắn cười lạnh nhạt nói: “Ngươi thà để mình chịu hết ủy khuất, vẫn muốn cho người mình yêu tốt!”

“Không phải, đây là lỗi của ta, ta nên tự mình gánh chịu.”

“Tiêu Trần đã từng hỏi ta: nếu như biết mình sai lầm rồi, có thể lựa chọn một lần nữa không? Ta nói với nàng: ai có thể không có lỗi chứ, chỉ cần ngươi có dũng khí đối mặt, hết thảy mọi chuyện đều có thể bắt đầu lại.

“Có thể không? Ta còn có thể lại lần nữa bắt đầu sao?”

Hắn tiến lại mấy bước, thay ta lau đi dòng nước mắt, đỡ ta ngồi xuống tảng đá cạnh ao. “Tại sao không thể, Tiêu Tiềm là một nam nhân tốt, cho hắn cơ hội cũng chính là cho mình một cơ hội thôi.”

“Nhưng ta. . . . .”

“Không cần dùng sai lầm của người khác để trừng phạt mình, chờ khi cuộc sống của ngươi chỉ còn lại hối hận, ngươi sẽ biết thế nào là sai lầm chân chính.”

“Ta ở cùng hắn sẽ là hại hắn.”

“Ngươi cho rằng hắn hiện tại sẽ không bị tổn thương sao?” Hắn ngồi bên cạnh ta, ánh mắt hướng ra xa nói: “Đừng tưởng rằng dùng phương thức của mình đi yêu một người là vĩ đại, nên hiểu rằng chân chính yêu là hiểu đối phương cần gì.”

Nhìn cái bóng dập dờn trong ao, ta bỗng nhiên cảm thấy lòng không đau như cắt nữa, thống khổ cũng chầm chậm lắng xuống.

Thì ra, trong đất trời mịt mờ, còn có một người hiểu ta như thế . . . . . Hắn thậm chí còn hiểu ta hơn nương - người đã nuôi dưỡng ta 19 năm trời, so với Tiêu Tiềm tình ý 3 năm còn hiểu tâm tư của ta hơn gấp bội.

Sau khi hắn đi, ta ngửa đầu nhìn lên bầu trời, bất ngờ nhớ tới một câu nói thường xuyên xuất hiện trong mộng: “Có ngươi ở đây, mặt trời sẽ không bao giờ lặn . . . . .”

Mấy ngày tiếp theo, bàng hoàng luống cuống.

Muốn đi nói thẳng thần tâm ý của ta với Tiêu Tiềm, lại cảm thấy mình không còn mặt mũi nào đối mặt với hắn.

Muốn buông tha đoạn tình cảm này, lại cảm thấy thẹn với thâm tình của hắn.

Lưỡng lự, ta vẫn chưa đưa ra được quyết định.

Cứ thế cho đến một ngày, nương nói cho ta biết: “Biên cương đột nhiên nổi lên tranh chấp, hoàng thượng phái Tiêu Tiềm nhanh đi trấn giữ biên thành, hôm nay lên đường!”



Ta cái gì cũng không muốn nghĩ nữa, lao ra đại môn.

Bên ngoài mưa to đang rơi, ta đứng dưới mưa, y phục ướt đẫm, hướng đôi mắt mờ mịt nhìn ra xa, vẫn không biết phải đi đường nào.

Muộn, hết thấy đều đã quá muộn rồi.

Hắn đã sớm lên đường, không biết chừng giờ đã ở xa mấy dặm, mà ta có lẽ sẽ không còn cơ hội nói với hắn một câu: ta nguyện ý!

Hắn... Chuyến đi này sinh tử chưa biết, có lẽ đến lúc chết hắn vẫn không hiểu được tâm ý của ta.

Tiếng mưa rơi tí tách, tiếng vó ngựa hỗn độn.

Ta chợt thấy thân thể nhẹ tênh, không biết như thế nào ta đã ở trên lưng ngựa.

“A!” Ta quay đầu, Vũ Văn Sở Thiên đang mỉm cười nhìn ta, nụ cười của hắn so với ánh dương còn đẹp hơn.

“Ta dẫn ngươi đi tìm hắn!”

Nói xong, hắn ôm chặt ta từ sau lưng, giục ngựa chạy như bay, nước mưa dưới vó ngựa vẩy ra khắp nơi.....

Không biết chạy bao lâu, không biết vượt qua bao ngọn núi cao, ta rốt cục thấy được đội quân hùng dũng.

Phía trước nhất như cũ là bóng dáng tướng lĩnh uy vũ anh tuấn....

Trong quân đã có người phát hiện ra chúng ta, hướng về phía trước hô: “Tướng Quân!”

Tiêu Tiềm quay thân ngựa lại, nhìn thấy ta.

Sau một khắc ngây ngốc, hắn hưng hăng quát ngựa, chạy thẳng về phía ta!

Vũ Văn Sở Thiên ôm ta xuống ngựa, rồi bay lên thân ngựa, chạy về phương xa.

Trong lúc nhất thời, ta lại nhìn bóng lưng của hắn đến thất thần....

Khi gương mặt hơi có chút gầy gò trong màn mưa của Tiêu Tiềm xuất hiện trước tầm mắt ta, ta mới nhớ tới vì hắn đau đớn, vì hắn ưu thương.

“Tiêu Tiềm.” Ta thất thanh kêu, tất cả những gì muốn nói đều không thành lời.

“Hoán Sa, chờ ta trở lại!”

“Ta chờ ngươi, đợi ngươi trở lại ta sẽ gả cho ngươi!”

Hắn đưa tay ôm ta vào lòng, hoàn toàn không để tâm binh sĩ đang xông xáo.

Ta vẫn cho loại thỏa mãn này chính là hạnh phúc, loại cảm giác an toàn này chính là tình yêu.

Như vậy, cảnh trong mộng, lúc chiều tà khiến ta rung động là cái gì đây?

Ta không biết, cũng vĩnh viễn không muốn biết.

Phương tây, mây đen che kín trời chiều.

Nhìn ra xa biên ải, ngàn dặm xa xôi, viễn sơn trùng trùng điệp điệp.

Tiêu Tiềm đi, mang theo Thiên quân Vạn mã, biến mất trước tầm mắt ta.

Ta cho là trong trời đất này, chỉ còn lại mình ta đứng ở trong mưa gió, quay đầu lại mới biết, có một người cũng ở trong mưa gió, trong bóng tối.....

Hướng về phía ta mỉm cười!

Nhìn hắn cười, ta cũng từ trong hoảng hốt cười theo, rất nhanh quên đi ly biệt chua xót.....

Chúng ta cười ngựa xuyên qua giữa rừng cây, chung quanh chỉ có thanh âm của giọt mưa tí tách rơi xuống lá cây.....

Giọt mưa chảy xuống thân thể, lạnh lẽo mà thanh thản.

Nhưng là, một làn gió thổi qua, lạnh lẽo nhất thời từ áo ướt mà thấm vào tận xương cốt.

Ta vừa định lấy tay xoa hai cánh tay run rẩy, thì cảm thấy một cánh tay có lực đem ta cả người nhập vào lồng ngực ấm áp. Cách lớp áo ướt đầm, da thịt dán lại cùng nhau, có một loại nhiệt độ khác thường ở trong thân thể bốc lên, hoàn toàn đuổi đi hàn khí trên người ta.

“Cám ơn ngươi.” Ta nhắm mắt lại, núp ở trong ngực hắn cảm giác thực quen thuộc, hơi thở quen thuộc này, tựa như cảnh trong giấc mộng, khiến ta có chút trầm mê!

“Còn lạnh không?”

“Tại sao đối tốt với ta như vậy?”

“Bởi vì ngươi cần.”

Hắn dường như cùng người khác nói chuyện không phải là loại ngôn ngữ này, từng câu từng chữ giống như là lửa, nóng bỏng.

Ta ngược mắt nhìn gương mặt hắn đang cúi xuống, một giọt nước trong suốt mơ hồ vờn quanh viền mắt hắn, nhìn hắn u buồn như thế, trong lòng ta chua xót, không tự chủ được giúp hắn lau đi nước mưa trên mặt.

Da thịt của hắn mát mẻ quang nhuận, đường cong cứng rắn chạm đến lại trở nên nhu hòa nhẫn nại.

Ta nhớ rõ.....

Cho dù đầu trống rỗng, đầu ngón tay truyền đến cảm giác thật đặc biệt khiến ta nhớ rõ.

Lòng của ta lại có chút rung động, thử thăm dò Vũ Văn Sở Thiên thân thể đang cứng nhắc: “Chúng ta trước kia có quen biết không? Ta cuối cùng cảm thấy chúng ta đã gặp ở nơi nào!”

“Có lẽ.....” Hắn động động khoe miệng, kéo tay của ta xuống, mỉm cười nhìn về phương xa: “Có lẽ ở trong mộng gặp qua!”

Có lẽ là kiếp trước, có lẽ là duyên phận, có lẽ.....

Là cái gì đều không quan trọng, quan trọng là.....chúng ta gặp nhau quá trễ. Nếu như.....

Thế giới này không có nếu như!

Ta thu hồi thần hồn trong lòng, thay bằng vẻ mặt bình thản hỏi: “Ta nghe nói ngươi cùng muội muội của ngươi tình cảm rất tốt, ngươi đối với ta tốt như vậy, bởi vì ta giống muội muội của ngươi, đúng không?”

“Có lẽ vậy!”

“Nàng là người như thế nào?”

“Khi thì mềm yếu, khi thì rất kiên cường, khi thì thực dịu dàng, thỉnh thoảng lại có điểm tùy hứng, khi thì vô ưu vô lo, khi thì lại đa sầu đa cảm.....Tóm lại nàng là toàn bộ thế giới đáng yêu nhất.....”

Lời của hắn còn chưa nói hết, cánh tay đã nắm chặt, miệng hét lớn: “Ôm chặt ta!”

Ta cả kinh, chỉ thấy vô số mũi tên bay về phía chúng ta, xuyên qua mưa bụi.....

Tuần mã kiện trắng trổng tên, miệng liền phun máu tươi, ngã xuống đất không dậy nổi!

Vũ Văn Sở Thiên ôm ta nhảy lên, trong không trung xoay vòng, cùng lúc bắt được mấy mũi tên, trở tay ném trở lại.

Cùng với những tiếng kêu thảm thiết cận kề cái chết, mấy hắc y nhân từ trên cây ngã xuống, không một tiếng động!

Ta hoảng sợ núp ở trong ngực hắn, ôm lấy thắt lưng của hắn, bên tai vang lên thanh âm va chạm của kim loại, tiếng thứ gì đó rơi xuống đất cùng những tiếng kêu thảm thiết....

Ta cho rằng kẻ thù của hắn truy đuổi hắn, cũng không biết vì có gì? Rất nhiều kiếm ở trước mặt ta đứng đờ, toàn thân ta đều bị vây trong kiếm khí.

Hoàn hảo tất cả mũi kiếm, đều bị Vũ Văn Sở Thiên đỡ được, không làm thương tổn đến ta.

Đột nhiên bốn thanh chủy thủ phá mưa bụi bay về phía cặp mắt của ta, tốc độ so với ta nhảy mất còn nhanh hơn mấy lần. Vũ Văn Sở Thiên đánh rơi ba cái, còn một cái.....

Phản ứng né tránh còn chưa kịp đại não truyền đến tứ chi của ta, Vũ Văn Sở Thiên đã che ở trước mặt ta, máu tươi của hắn tung tóe toàn thân ta.

Cùng lúc đó, ba thanh kiếm chĩa ra đâm vào bụng trái hắn, vai phải cùng đùi phải.....

Vũ Văn Sở Thiên ẩn đầu, nửa quỳ trên đất, cười lạnh nói: “Đã đến đây rồi, cần gì phải dấu đầu lộ đuôi.”

Lời của hắn cứng rắn vừa ra, một người áo đen che mặt từ trên không đáp xuống, tóc dài tung bay, mây liễu Viễn Sơn, mắt sáng tựa Lưu Tinh.

Mấy người hắc y nhân kia, vừa thấy nàng liền khom người lui về phía sau.

“Đều là lũ vô dụng.” Hắc y nữ tử trợn mắt nhìn bọn họ, sau đó chậm rãi đến gần chúng ta: “Vũ Văn Sở Thiên, người rút cục đã xuất hiện, ta còn tưởng rằng ngươi tính trốn cả đời đấy!”

“Ta không trốn, chẳng qua là không muốn gặp ngươi.”

“Ngà!” Nữ tử áo đen chau chau mày, lườm ta một cái: “Giết nữ nhân này cho ta!”

“Dừng tay! Mạnh Mạn, ngươi thử động đến nàng một chút xem!” Vũ Văn Sở Thiên ôm ta vào người, lời nói tràn đầy âm trầm sát khí.

Nữ tử áo đen cười khan hai tiếng: “Dựa vào ngươi bây giờ? Ta thấy bản thân mình ngươi cũng khó mà bảo vệ!”

“Vậy ngươi để cho lũ phé vật kia thử một chút.”

“Vũ Văn Sở Thiên ngươi đừng giả bộ anh hùng cùng ta, ta muốn giết ngươi dễ như trở bàn tay.”

“Ngươi sẽ không giết ta, bởi vì mạng của ta không đáng bao nhiêu tiền.” Vũ Văn Sở Thiên cười nhạt, vẻ mặt thản nhiên nói: “Huống hồ nếu như ngươi muốn lấy mạng của ta, nhiều nhất kiếm như vậy sẽ không chệch chỗ trí mạng.”

“Không tệ, lần này là ta muốn cảnh cáo ngươi. Nhớ kỹ, lần sau nếu không muốn gặp trước cũng nên nói với ta một tiếng, đừng quên giao dịch của chúng ta!”

Sắc mặt Vũ Văn Sở Thiên biến sắc, hỏi tới: “Ngươi tra được?”

“Dĩ nhiên! Muốn biết kẻ nào đã giết cha mẹ ngươi quay trở lại tìm ta.”

Hắc y nữ tử xoay người đi vài bước, lại dừng lại quay đầu, đưa tay lấy từ trong y phục ra một cái bình vứt trên mặt đất: “Còn nữa....Quên nói cho ngươi biết, có người treo thưởng năm ngàn lượng hoàng kim lấy đầu ngươi cho nên.....Mạng của ngươi rất đáng tiền!”

-----

Đêm đã thật khuya, mưa không ngừng nghỉ.

Ta đỡ Vũ Văn Sở Thiên từ bùn lầy trong bãi cỏ lao đảo đi về phía trước, không biết nơi nào là nhà, cũng không biết chỗ nào là đường, chỉ có thể theo một phương hướng, đi rồi lại đi, ngã xuống rồi bò dậy, sẽ tiếp tục đi về phía trước.

Xuyên qua rừng cây, lại là một ngọn núi, ta mệt mỏi thực sự đi không nổi nữa, không thể làm gì khác hơn là núp dưới một tảng đá lớn miễn cưỡng có thể che mưa, tìm chút nhánh khô chặn lại, trốn tránh gió rét.

Vũ Văn Sở Thiên mặc chính là y phục màu đen, ở trong đêm tối căn bản là không nhìn thấy vết máu. Xé mở y phục của hắn, sờ vào vết thương của hắn, mới phát hiện sờ đến nơi nào nơi đó đều ẩm ướt dính dính máu.

Ta cho rằng mình đã không còn khí lực để khóc, thế nhưng khi sờ đến vết thương ứa máu của hắn, nước mắt liền không chế không được, càng chảy không ngừng.

Vũ Văn Sở Thiên dường như nghe được tiếng khóc của ta, đưa tay sờ sờ mặt ta, dùng thanh âm khàn khàn nói: “Đừng khóc!”

“Mạng của mình không chắc giữ nổi, còn quan tâm đến những việc không quan trọng này!” Ta dùng tay áo lau lau nước mắt, mở bình nhỏ mà hắc y nữ tử bỏ lại ra, bên trong là chút bột phấn màu trắng. Lúc này cũng không kịp nghĩ xem là thuốc giải hay độc dược, tất cả đều vẽ loạn lên vết thương của hắn.

Ta thấy các bắp thịt trên lưng hắn căng thẳng, thân thể run lên, vội hỏi: “Rất đau sao?”

“Không đau!” Thanh âm của hắn có chút yếu ớt, hơi thở cũng bắt đầu nặng nề: “Trước kia mỗi lần bị thương trở lại, Tiểu Trần đều giúp ta bôi thuốc như vậy.....Miếng vết thương được ngón tay mềm mại của nàng vuốt ve qua, sẽ không cảm thấy đau đớn nữa!”

“Tình cảm của các ngươi nhất định rất tốt!”

“Đúng vậy! Nhớ có một lần ta mang theo trọng thương về nhà, xa xa liền thấy nàng đứng ở đỉnh núi..... Ngày đó rất lạnh, bông tuyết rơi trên người nàng mãi cũng không tan.....Ta hỏi nàng tại sao muốn ở nơi này chờ ta, nàng nói.....”

“Ngươi không phải chỉ có một mình, ngươi còn có ta đang chờ ngươi trở về..... Phải hay không?”

Ta cũng không biết mình tại sao lại đoán được, chỉ cảm thấy từng có một người như vậy, làm cho ta nhớ thương, làm cho ta tưởng niệm.

Mỗi lần hấn rời đi, ta sẽ đứng ở nơi cao nhất chờ hấn, muốn cho hấn từ xa xa có thể nhìn thấy ta, dù là sáng hay tối, dù một khắc hay nửa khắc cũng tốt!

Người đó là ai? Thật sự có một người như vậy sao?

Ba năm qua, ta chưa bao giờ để ý quá khứ của chính mình, bởi vì ta cho rằng mình cùng những nữ tử khác đều giống nhau, ở trong hương khuê hao mòn vài chục năm tuổi xuân mà thôi!

Hiện tại, ta thật muốn biết, phải hay không có một người như thế tồn tại!

Thấy hấn rất lâu không đáp lời, lòng của ta bắt đầu hoảng hốt, lớn tiếng kêu:

“Vũ Văn Sở Thiên? Vũ Văn Sở Thiên.....”

Hấn vô lực tựa vào trên người ta, đem tay của ta giữ lại trong lòng bàn tay: “Chúng ta.....hảo hảo nói.....Nói mấy câu đi.”

“Ngươi nói, ta đang nghe đây!”

“Ngươi biết không? Ta mỗi lần giết người cũng sẽ không lưu lại cho đối phương bất kỳ đường sống nào, bởi vì ta không thể thua, Tiểu Trần còn đang chờ ta, không có ta nàng sống không nổi.... Nàng ăn cơm phải ngồi đối diện với ta, nàng lúc ngủ muốn nắm tay ta, nàng gặp ác mộng sẽ khóc tìm ta.....”

Thanh âm của hấn ngày càng mờ hồ, thân thể run rẩy như cây đèn cầy trước gió sắp tắt. Ta lay động hấn, đẩy hấn: “Đừng ngủ a, ngươi không thể bỏ lại ta, không có ngươi ta làm sao bây giờ?”

“Ngươi đừng khóc được không? Ta thà bị đâm mấy kiếm vào ngực cũng không muốn thấy ngươi rơi lệ.”

“Ngươi còn sống ta liền không khóc!”

“Ta mệt mỏi, còn sống một chết đi..... Chết đối với ta mà nói là giải thoát tốt nhất, ngươi sẽ để ta chết ở trong lòng ngươi.....”

“Không, ngươi chết thử xem! Ta sẽ không tha thứ cho ngươi!” Ta thực hi vọng giọng của mình có chút lực uy hiếp, đáng tiếc tiếng khóc của ta mềm nhũn.

Gió đêm thổi tới trên y phục ướt đầm, giống như là có đao thổi qua.

Bên ngoài hành cung cũng đều đã ướt, căn bản không cách nào đốt lửa sưởi ấm.

Ta chỉ có thể ôm chặt thân thể run rẩy của hấn, cho hấn ấm áp.

Đêm hôn đó hấn vẫn luôn hôn mê, cầm lấy tay ta một khắc cũng không buông ra.

Trong hôn mê hỗn loạn, hấn còn không ngừng kêu: “Tiểu Trần, Tiểu Trần.....Không cần rời xa ta.....không cần nói như vậy.....Không cần xa rời nhau..... Vì cùng ngươi ở chung một chỗ.....Ta cái gì cũng đều không để ý, ngươi.....”

Ta ôm hấn cho thân thể hấn ấm lên, từng lần một an ủi hấn: “Chúng ta không rời xa nhau, ta sẽ ở bên cạnh ngươi, ngươi không thể bỏ lại ta một mình.....”

Mặt trời rốt cục cũng lên, ta chưa từng giống như hôm nay thích sáng sớm, thích ánh mặt trời.

Ta chạy về phía đỉnh núi, nhìn ra nơi xa, mặt mù khói bếp thẳng lên!

Chạy về bên cạnh Vũ Văn Sở Thiên, sờ sờ hai gò má ấm áp của hấn, đem cây cỏ đắp lên người hấn.

“Ngươi chờ ta, ngươi nhất định phải chờ ta trở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Có độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 5: Tình này khó gửi

Trúc ngoài cửa sổ, sau cơn mưa nhiều hoa mới nở, hương thơm ngào ngạt

Trong màn lụa, người đã say giấc nồng....

Ta buông tay của Vũ Văn Sở Thiên ra, nhẹ nhàng dùng ngón tay vuốt nhẹ lên hàng mi thanh tú của hắn.

Hắn còn sống, còn sống tốt ở thế gian này!

Sau này, khi ta giật mình tỉnh giấc sau cơn ác mộng, nhìn thấy bóng dáng hắn dưới tán cây hoa đào.

Vẫn còn có thể lúc trong lòng buồn phiền nghe được hắn ôn nhu an ủi.

Còn có thể lúc cô đơn bất lực, thấy hắn ở phía sau ta mỉm cười...

Nếu không... Ta không dám suy nghĩ, cũng không muốn suy nghĩ!

Ngón tay di chuyển đến bên môi hắn, tưởng tượng lúc hắn tươi cười thanh nhã, cơ hồ vui vẻ không ngừng, khóe miệng chợt hiện lên nét cười.

Cũng may nơi thôn trang nhỏ bé không biết tên này mọi người đều nhiệt tâm, cũng may nơi này có vị thần y như tiên nữ thoát tục.

Nhớ tới vị thần y kia, ta nhìn không được đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng đang ngồi bên khóm hoa cúc, không vương chút bụi trần, cúc trắng ở trước mặt nàng cũng có vẻ thấp kém hơn.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta cơ hồ nghĩ nàng là tiên nữ hạ phàm, bất quá một nữ nhân xinh đẹp như vậy tính khí lại dọa người không tầm thường.

Về mặt băng lạnh, lại vô cùng xinh đẹp khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Hồi tưởng lại tình hình hôm qua, ta vẫn còn thấy sợ hãi.

Nàng vừa nhìn thấy vết thương trên người Vũ Văn Sở Thiên, khuôn mặt vốn không chút thay đổi trở nên lạnh tới cực điểm: "Người điên rồi! Dùng thuốc giải độc rắc lên vết thương của hắn. Người còn ngại hắn sống lâu quá có phải hay không? Hay là người cho rằng y thuật của ta quá tốt, cần phải có chút thách thức?"

Đúng là y thuật của nàng quả nhiên cao siêu, tùy tiện dùng kim châm vài cái, Vũ Văn Sở Thiên liền có tri giác.

Ta còn chưa kịp mở miệng nói lời cảm tạ, nàng đã nhũn mày trừng mắt với ta: "Mưa lớn thế này, người còn mang hắn theo tới đây, khí độc càng lan nhanh, may nội công của hắn thâm hậu, không thì có mười cái mạng cũng không đủ để người giãy vò như vậy."

"Người nhất định phải cứu hắn."

"Đi ra ngoài, đừng làm phiền ta!"

Ta xấu hổ cúi đầu, không than một tiếng liền lui ra ngoài.

Thật sự không nghĩ ra, lần đầu gặp mặt, nàng đối với ta tựa như có cái gì đó oán thù?

Ai! Người xinh đẹp như thế cá tính cô quái cũng đúng thôi!

Dù sao cũng mặc kệ, Vũ Văn Sở Thiên không sao, bị mắng vài câu cũng không hề gì.

-----

Cho đến chập tối, Vũ Văn Sở Thiên mới giật giật khóe miệng hạ thấp giọng gọi: "Tiểu Trần...."

"Vũ Văn Sở Thiên, người tỉnh rồi". Ta kích động nhảy dựng lên, ba ngày nay một mối đến chết giờ khắc này đều tiêu tán không sót lại chút gì.

Hắn nhẹ giương mắt sáng, mờ trùng hai mắt nhìn ta: "Thực may mắn... vẫn có thể gặp lại người!"

Ta khó khăn lắm mới áp chế được kích động muốn xông lên ôm hắn, xấu hổ giật nhẹ mái tóc rối bời.

"Đều là ta không tốt, thiếu chút nữa hại chết người! Nếu người chết... ta làm sao có thể trở về đối mặt với Hoán Linh..."

Hắn ho nhẹ một tiếng, chống hai cánh tay miễn cưỡng ngồi dậy, đánh giá một chút đồ bày biện xung quanh, vừa nói chuyện, tầm mắt cứ nhiên dừng lại ở cửa sổ.

Ta theo tầm mắt hắn nhìn sang, nữ nhân y thuật cao minh đang đứng trong gió, đôi môi nhàn nhạt, mắt nhìn xa xăm, phong tình thần nhiên, khó trách Vũ Văn Sở Thiên ngẩn ngẩn nhìn si mê như vậy.

Ta có chút buồn bực, muốn đẩy đẩy hấn, lại sợ động tới vết thương của hấn, vì vậy nên thôi. Vội ho một tiếng: "Mĩ nhân như ngọc, mờ mịt như tiên, người cũng không cần nhìn xem đến không chớp mắt như vậy chứ?"

Hấn một hồi lâu mới lấy lại được tinh thần: "Người nói cái gì?"

Hấn cứ nhiên nhìn si mê như thế, ta có chút chán nản hừ lạnh: "Ta nói người đừng quên muối của ta.... Đứng núi này trông núi nọ!"

"Ta cùng Hoán Linh..."

Hấn nói chưa xong, thần y đã nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào

"Tĩnh?" Ngực khí của nàng dù có điểm lạnh như băng, nhưng so với hôm qua tốt hơn nhiều.

Vũ Văn Sở thiên gật đầu: "Cảm ơn người đã cứu ta."

"Nhất thiết phải nói những lời vô nghĩa như vậy sao?"

Ta âm thầm là lưỡi với Vũ Văn Sở Thiên, hấn đương nhiên cũng bị hù sợ, đề vết thương bên vai phải, thật lâu cũng không nói ra lời.

Bộ ngực của thần y nàng phập phồng một trận, có thâm ý khác nhìn chúng ta một hồi, lạnh lùng nói: "Ta đi hái thuốc, người hảo hảo chiếu cố hấn, cơm đã chuẩn bị xong, ở phòng bếp."

Không đợi ta trả lời, người đã ra tới cửa.

Ta nhìn sang sắc trời, đã muộn thế này, có thể nhìn thấy thảo dược sao! Thật là một quái nhân!

-----

Đêm khuya, ta lại rơi vào ác mộng, lại gặp được bé trai nhỏ gầy vì ta mà bị thương. Khác là lần này ta nhìn rõ mặt hấn...

Mặc dù trên mặt đều là máu tươi, mặc dù vì đau đớn mà vặn vẹo, nhưng ngũ quan hoàn mĩ kia vẫn hấp dẫn dị thường.

Đúng là khuôn mặt của vũ Văn Sở Thiên.

Trong nháy mắt đó, trước mặt ta là một mảng tối đen như mực, cái gì cũng không nhìn được, không nghe được.

Muốn gào thét lại không thể phát ra chút thanh âm..

Cuối cùng, ta rốt cục hoảng sợ ngồi dậy, cả người đều là mồ hôi lạnh!

Nghĩ không ra tại sao mơ thấy hấn, nghĩ không ra tại sao lại len lén để ý hấn.

Càng thêm không nghĩ ra vì sao, ta đối với hấn đã không cách nào lạnh nhạt đối phó!

Tóm lại, ta chính là muốn thấy hấn, vô cùng muốn vậy.... Xem một chút vết thương kia có khá hơn không.

Vì không muốn đánh thức mĩ nhân đáng sợ trong sương phòng kia, cũng không muốn đánh thức Vũ Văn Sở Thiên, ta rón rén đi tới gian phòng hấn nằm, không nghĩ tới tại cửa ra vào liền nhìn thấy nữ thần y ngồi ở trước giường, Vũ Văn Sở Thiên nửa tựa trên giường, trong ánh mắt, chiếu ánh nền, lúc sáng lúc tối.

Không khí quái dị này xem ra không phải đơn giản là "Đứng núi này trông núi nọ."

Ta tiến một chút, nghiêng tai lắng nghe.

"Tuyệt Lạc. . . . . những năm này người ở tại đây?"

Ta vẫn cho rằng chỉ có thời điểm Vũ Văn Sở Thiên kêu "Tiểu Trần" thì âm thanh mới đặc biệt nhu tình như nước, hôm nay ta mới biết hấn gọi tên bất kỳ nữ nhân nào cũng đều êm tai như vậy.

Bất quá, hấn chỉ là chưa bao giờ kêu tên của ta.

"Đúng vậy, ở đây không cần lo lắng gặp phải người không muốn gặp." Lúc Tuyệt lạc nói chuyện, đem mặt chuyển tới phía ta, ta vừa vặn có thể thấy nét mặt băng lãnh không khớp với thanh âm thâm tình.

"Người có gì bất mãn có thể tìm ta trút hết, việc gì phải ủy khuất chính mình."

"Ta ủy khuất chính mình, liên quan gì tới người?"

"Ngươi, rốt cục muốn ta như thế nào?" Vũ Văn Sở Thiên đưa tay vỗ vỗ vai Tuyết Lạc, trên mặt lộ ra vẻ không biết nên làm thế nào: "Ngươi muốn như thế nào, ngươi mới chịu tha thứ cho ta, mới có thể không cần hành hạ chính mình?"

Hai vai Tuyết Lạc run rẩy kịch liệt, đang muốn mở miệng, lại giương mắt thấy ta ở cửa.

"Như thế nào cũng sẽ không!" Tuyết Lạc lập tức đẩy tay hắn ra, đứng dậy chạy ra khỏi phòng hắn.

Lướt thoáng qua ta, ta chắc chắn thấy nàng nước mắt giàn dụa.

"Tuyết Lạc!" Vũ Văn Sở Thiên muốn kéo nàng lại, nhưng là động tới miệng vết thương, đau đến mồ hôi chảy không xuống không ngừng. "Tuyết Lạc..."

Ta liền đi đến đỡ hắn, giúp hắn lau mồ hôi trên trán.

Mặc dù lòng buồn bực, thờ không ra, nhưng cũng an ủi hắn: "Có lời gì cũng phải từ từ giải thích."

"Có một số việc giải thích cũng vô ích, nàng sẽ không tha thứ cho ta."

"Các ngươi trước kia là... người thương sao?"

Hắn thật sâu xa nhìn ta, thờ dài: "Cứ xem như vậy đi."

"Coi như vậy?" Ta cắn môi dưới, cuối cùng cũng không thể nhịn được, châm chọc nói: "Không nhìn ra ngươi còn phong lưu đa tình."

Hắn chợt cười, cười đến vẻ mập mờ: "Ngươi không phải là ghen chứ?"

"Ngươi? Dựa vào ngươi? Ngươi bất quá chỉ là khiến nữ nhân vui vẻ, Tiêu Tiềm so với ngươi tốt gấp trăm lần."

Ta vừa nói đến đó, Vũ Văn Sở Thiên kịch liệt ho khan, vết thương dưới bụng bởi vì bị kích động, sắc mặt hắn trắng bệch như tờ giấy, tay gắt gao nắm chặt.

"Ngươi đừng... Ta không phải ý đó!" Ta vốn rất tức giận nhưng nhìn thấy bộ dạng tùy thời đều có thể chết đi của hắn, tâm liền bị một kích nặng nề.

Ta vội hấp tấp rót cho hắn li nước, cho hắn uống vào: "Thật ra thì ngươi rất tốt, lại dịu dàng chăm sóc, nếu không phải như vậy nhiều nữ nhân làm sao thích ngươi."

"Ta xác thực không bằng Tiêu Tiềm"

Ta trong lòng đau, không phải loại cảm giác áy náy, mà đau đến thân thể muốn nứt ra, hô hấp cũng rất khó khăn.

Liền muốn ôm chặt hắn, bảo đảm hắn sẽ không đột nhiên biến mất....

"Vũ Văn Sở Thiên, bất kể như thế nào, đừng cô phụ Hoán Linh, nàng đối với ngươi là thực tâm." Ta một khắc cũng không dám dừng lại, vội vã rời đi, ra tới cửa thì quay đầu nhìn hắn một cái.

Hắn nhìn ta, đáy mắt vô hạn ưu thương.

Chạy đến trong viện, gió lạnh từ từ thổi làm ta rối loạn.

Nữ nhân Lạc Tuyết cách đó không xa, đứng ngăn ra.

Vì sao Vũ Văn Sở Thiên lại có thể đoán ra tâm tư người khác, mà thực tâm của hắn che dấu đến giọt nước cũng không lọt, không cho bất cứ kẻ nào chạm tới.

Đối với Hoán Linh như vậy, đối với Tuyết Lạc cũng như vậy, đối với ta...

Hắn liều lĩnh đỡ đao cho ta, sinh tử gần kề còn nắm chặt tay ta không rời, chẳng lẽ chính vì ta là tỷ tỷ của Hoán Linh, bởi vì ta đáng vẻ giống muội muội của hắn.

Hay là hắn từng động tâm đối với ta?

Ta tự giễu mình, đáp án có quan trọng không? Hắn là của Hoán Linh, là người muội muội ta yêu, mà người ta đang chờ đợi là Tiêu Tiềm, chúng ta không có khả năng cùng nhau.

Trăng đêm không ngủ, bình minh vừa lên ta liền dậy, vốn nghĩ chính mình đã dậy sớm, không ngờ Tuyết Lạc đã sớm dậy nấu thuốc.

Ánh mắt chuyên chú như tiểu hài tử có tiên dược.

"Có cần ta hỗ trợ?" Nàng giống như không nghe thấy, tiếp tục tỉ mỉ nấu thuốc, bất quá lực quạt lửa có mạnh hơn, ngọn lửa có lớn hơn.

Vốn định rồi đi, nhưng cẩn thận ngắm nghĩ nàng cũng Vũ Văn Sở Thiên có đoạn duyên, như vậy đối với ta lời nói lạnh nhạt cũng là chuyện bình thường, dù sao ta thiếu chút nữa hại chết Vũ Văn Sở Thiên. Nếu như có nữ nhân ở cùng Tiêu Tiềm, suýt hại chết hắn, thái độ của ta có lẽ còn kém hơn.

Ta tiến lên một ít, giải thích: "Lạc cô nương, ta gọi là Hoán Sa, là tỷ tỷ của vị hôn thê Vũ Văn Sở Thiên... Ta ở trong khuê phòng, căn bản không biết cách chú ý chăm sóc đến người khác... cho nên ta suýt chút nữa hại chết hắn, thực xin lỗi."

Nàng bỗng nhiên ngừng đầu có chút kinh ngạc: "Người không phải là Vũ Văn Lạc Trần?"

"Ta không phải, Vũ Văn Sở Thiên cũng từng nhận nhầm qua, chúng ta đáp đáng giống nhau phải không?"

Xem ra Tuyết Lạc cũng cho ta là muội muội của Vũ Văn Sở Thiên.

Tuyết Lạc nửa tin nửa ngờ, quan sát toàn thân ta mấy lần, mới gật đầu một cái: "Cơ hồ y chang không khác." Sau đó nàng chợt nghĩ tới cái gì, chợt nắm chặt cái quạt: "Hắn muốn cưới muội muội của người? Không ở cùng một chỗ với Vũ Văn Lạc Trần?"

Thấy ta có chút cũng không giải thích được, nàng giống ý thức được mình lỡ lời, xoay người đi chỗ khác tiếp tục nấu thuốc.

Trực giác cho ta biết lời nói của nàng có chút vấn đề, cụ thể không đúng chỗ nào ta lại nghĩ không ra.

"Người vất vả như vậy, chi bằng ta giúp người một tay." Ta chuyển đề tài, muốn làm chút chuyện, đền bù lại sai lầm.

"Thuốc này quan trọng nhất là độ lửa, nước lửa bất phân, độ lửa sai khác, thuốc coi như xong." Sắc mặt của nàng coi như dịu đi, chỉ chỉ rõ thảo dược nói: "Người nếu muốn giúp, đem chỗ này ra ngoài đặt dưới ánh mặt trời để phơi khô."

"Được". Ta vừa sắp lại thảo dược, vừa len len nhìn bộ dạng nàng nấu thuốc. Tóc dài buông xuống, dáng vẻ bận bịu, nữ nhân như vậy căn bản nam nhân không có cách kháng cự, ta nghĩ Vũ Văn Sở Thiên nhất định yêu nàng, như vậy vì sao cuối cùng lại chia cách.

-----

Bởi vì Tuyết Lạc nói Vũ Văn Sở Thiên vết thương quá nặng, nếu như huyết dịch vận hành gia tốc, sẽ khiến độc khí ăn mòn tâm mạch. Cho nên ta viết phong thư nhờ người trong thôn gửi đến Lan hậu phủ, nói cho nương biết Sở Thiên bị thương, ở lại nơi thần y dưỡng thương để nương đỡ lo. Đợi khi Vũ Văn Sở Thiên dưỡng thương tốt, sẽ lập tức quay về.

Thời gian từng ngày trôi qua, vết thương của Vũ Văn Sở Thiên ngày càng chuyển biến tốt, nhưng tâm tình của ta ngày càng không ổn định, mỗi lần nhìn thấy hắn cười, nghe giọng hắn ôn nhu thân thiết, ta liền tâm hoảng ý loạn.

Có đôi khi nửa đêm không ngủ được, ta tình nguyện đứng ở trong viện nhìn ngọn đèn trong phòng hắn.

Cũng không muốn đi vào nhìn hắn làm cái gì.

Cảm thấy hắn xa như vậy, xa đến nỗi ta không cách nào lại gần.

Sau đó, ta dứt khoát không gặp hắn, mỗi ngày không phải ở dược phòng dựa theo sách phân loại thảo dược dùm Tuyết Lạc thì cũng là cùng nàng lên núi hái thuốc.

Dù sao Tuyết Lạc so với ta chăm sóc tỉ mỉ hơn nhiều.

Một ngày ta thấy Tuyết Lạc tự mình tưới nước cho hoa, cơ hồ một giọt nước là một giọt gieo ra, vô cùng cẩn thận.

Ta tò mò đi tới gần nhìn, hình như là hoa Chi Lan, cánh hoa trắng thuần, mùi thơm thanh nhã, chính là hương thơm ta đã quen thuộc.

Ta hít thật sâu: "Thật là thơm, đây là hoa gì, cẩn thận như vậy?"

"Người tốt nhất đứng xa một chút, người chưa từng nghe qua rượu mạnh tới hương, độc hoa tới mỹ!"

"Hoa này có độc?"

"Không sai, dùng chút ít có thể ổn định lại cảm xúc, dùng nhiều hóa ra si ngốc, không có thuốc nào cứu được."

Ta cả kinh, chợt cảm thấy mình như đặt trong trời đông giá rét.

Mùi thơm đặc biệt như vậy ta, ta sẽ không quên, sau khi ta bị thương, mỗi tháng nương đều cho ta uống thuốc, nói là trị thương đầu ta, dược kia chính là hương vị này, hơn nữa bên trong còn có lẫn vào cánh hoa như vậy.

Ta sẽ quên quá khứ, ta sẽ trở nên lạnh nhạt, chẳng lẽ vì loài hoa độc này.

Ta thử thăm dò Tuyết Lạc: "Loại hoa này... có thể hay không làm cho trí nhớ của người ta trở nên trống không?"



"Ta có hơi nghe thấy, hoa này gọi là Minh Lan, có ở Miên cương, nó dùng với một số dược liệu khác để nuôi cỏ trùng. Nghe nói loại cỏ độc này có một cái tên đặc biệt là: Thiên Sầu Tận."

"Thiên Sầu Tận." Ta rốt cục hiểu rõ, ta cũng không bị thương qua, là nương dùng dược vật này xóa đi trí nhớ của ta, khó trách năm đó ta không thấy nhưc đầu.

Ngay cả nương cũng còn gạt ta, thế gian này đến tột cùng còn có cái gì là ta hiểu rõ?

"Như vậy trí nhớ xóa đi có thể khôi phục lại không?"

"Theo như lẽ thường trí nhớ không thể xóa đi, loại thuốc này có công hiệu là ăn mòn não người, nhiễu loạn suy nghĩ người, cứ thế làm cho người không thể nào nhớ lại. Bất quá không thể nhớ tới cũng không có nghĩa là quên, có chút trí nhớ ở sâu thẳm, đứt quãng hay lúc tình huống đặc biệt tự nhiên lại xuất hiện."

Ta thấy nàng có chút nghi ngờ nhìn ta, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra nói: "Ta là tùy tiện hỏi mà thôi."

Mấy ngày sau đó, ta tự mình lần tìm các loại sách về thuốc, cùng các tập thảo dược, trên đó không có ghi lại về "Thiên sầu tận" nhưng lại có rất nhiều ghi chép về trí nhớ.

Phía trên nói: Não chi huy con người, chi huy chuyển động, cảm xúc, trí nhớ, kết cấu phức tạp. Mặc dù có xương sọ che chắn, nhưng khi bị tổn thương vẫn có thể làm cho chuyển động, cảm giác, trí nhớ mất ổn định, không phải bị kích thích thì sẽ khó hồi phục như ban đầu.

Nói như vậy trí nhớ của ta không có biến mất. Mà chỉ là nhất thời mất đi, như vậy nếu gặp được kích thích nào đó có thể giúp ta tìm lại đoạn kí ức.

Đang suy nghĩ, thì có một đôi bóng dáng đang tiến tới đình viện.

Mới không quá nửa tháng, Vũ Văn Sở Thiên đã có thể xuống giường a, tốt hơn so với ta dự đoán nhiều.

Ta nhanh chóng thổi từng ngọn đèn dầu, tránh để bọn họ thấy được.

"Rời nơi này đi, đừng vì chuyện trước kia mà bỏ lỡ cuộc đời mình."

"Cảm thấy áy náy phải không? Cảm thấy tự trách mình phải không?" Tuyết Lạc ngẩng đầu lên mong chờ nhìn hần: "Trừ những điều này, ngươi đối với ta còn lại gì không?"

"Còn có cảm kích, còn có thương tiếc...."

"Ba!"

Tuyết Lạc tát một cái thật mạnh vào mặt Vũ Văn Sở Thiên, dưới ánh trăng, các vết hằn trên mặt hần có thể thấy được.

Ta đoán hần nhất định đau.

"Vũ Văn Sở Thiên ta có thể tha thứ cho ngươi hết mọi việc, bao gồm cả việc ngươi không thể lấy ta... Bao gồm tình cảm của ngươi khó khăn kiềm chế. Nhưng là vì sao... vì sao ngươi yêu nàng!"

Tuyết Lạc khóc, khóc không hề thuần khiết, khóc không hề thoát tục, liền giống như những nữ nhân bình thường, nhỏ bé!

Vũ Văn Sở Thiên đứng sững tại một chỗ, giống như pho tượng.

Mà ta, cuốn sách cầm trên tay đã bị bóp nhăn, mà không hề phát hiện ra.

Không phải nương nói hần không dây dưa qua lại với nữ nhân hay sao? Nữ nhân...nữ nhân. Bên người hần rốt cuộc có bao nhiêu nữ nhân?

"Tuyết Lạc, làm sao ngươi biết...?"

"Ngươi cho rằng ta không biết? Ngươi nghĩ rằng ta dời đi vì chuyện hôm đó? Ta không thể tha thứ chính là chuyện ngươi không yêu ta, là ngươi từ đầu tới cuối đều lợi dụng ta để trốn tránh tình cảm của bản thân..."

Bạn đang đọc truyện *Có độc* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 6: Bầu trời cô độc

Vũ Văn Sở Thiên giơ tay lên, giống như là muốn an ủi nàng, do dự chốc lát, cuối cùng lại để xuống, lạnh lùng nói: "Đúng, ta thừa nhận ta thực có lỗi với ngươi, ngươi muốn trách ta thế nào đều là chuyện phải làm. Nhưng ngươi còn trẻ, con đường tương lai dài như vậy, chớ vì loại nam nhân vô tình vô nghĩa như ta đẩy phá hủy mình."

Hắn đi về phía bóng tối, không có một tia do dự quyết tuyệt, tựa như kiếm của hắn.

"Vũ Văn Sở Thiên!" Tuyết Lạc kêu tên của hắn.

Hắn dừng bước, nhưng không quay đầu lại, từng chữ từng chữ nói: "Đối với ngươi, ta chỉ có cảm kích, xác thực chưa bao giờ có yêu."

Đêm hôm đó, ta nhìn thấy Tuyết Lạc ngồi chồm hổm trên mặt đất nứt nở đến trời sáng.

Phương Đông bùng sáng, đêm tối biến mất thì Tuyết Lạc lau khô nước mắt từng bước một trở về phòng của mình. Ta mới đẩy cửa ra ngoài.

Ta vừa muốn về phòng của mình, chợt thấy nơi xa dưới tàng cây đứng một bóng dáng áo đen.

Hắn lưng dựa vào cây, gương mặt mệt mỏi, lá cây hòa phong sương rơi xuống hắn một thân tịch tịch. . . . .

Ta chần chờ, vẫn là đi tới trước mặt hắn, có chút bức tức nói: "Ngươi không cảm thấy đối xử với nàng như vậy rất tàn nhẫn sao?"

"Để cho nàng hận, chung quy tốt hơn để cho nàng yêu."

Ta rất muốn phản bác hắn, nhưng lại há hốc mồm cứng lưỡi nửa ngày, phát hiện vẫn là hắn nói có đạo lý.

Tuyết Lạc ẩn cư tịch thế, chính là bởi vì vẫn chưa bỏ được mối tình thâm thiết đối với hắn, Vũ Văn Sở Thiên đối với nàng càng tốt, nàng lại càng sẽ dứt bỏ không được!

Cuối cùng thống khổ vẫn là nàng.

"Ngươi cùng nàng đến tốt cùng có vướng mắc gì?" Thấy Vũ Văn Sở Thiên dùng ánh mắt khác thường nhìn ta, ta mới ý thức tới câu hỏi của mình có chút không ổn, vội lại bổ sung một câu: "Ngươi đừng có hiểu lầm, ta là không muốn Hoán Linh bị thương tổn!"

"A, ta cùng Tuyết Lạc. . . . . Quen biết khi ta mười bảy tuổi, lúc ta làm việc bị thương rất nặng, là nàng đã cứu ta, hết lòng chữa thương cho ta. . . . . Ta từ nội tâm cảm kích nàng, cho nên, khi ta biết nàng thích nàng, liền không biết nên như thế nào cự tuyệt."

"Vậy ngươi đến tốt cùng có thích nàng hay không?"

Hắn lắc đầu một cái, gương mặt nhìn dãy núi xa xa.

Vài đám mây, bay tới lại bay đi.

"Khi đó trong lòng ta thâm yêu một người. Ngươi nhất định sẽ không hiểu được, loại cảm giác đó có bao nhiêu khổ sở, tựa như đối với mặt trời. . . . . Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy lại không chiếm được. Biết rõ là một ao ước nhưng lại không muốn tỉnh mộng, thà rằng không tỉnh lại nữa. . . . ."

Nửa tháng này hắn gầy đi rất nhiều, khuôn mặt có chút góc cạnh, càng thấy tối tăm. Ta nhìn mặt hắn gần trong gang tấc, nhớ lại đoạn mộng cũ ngắm mặt trời lặn, đáy lòng chất chất chua xót, muốn đến tựa sát vào hắn, nói với hắn một câu "Không cần tách ra có được hay không?", lại không thể mở miệng.

Cho nên, ta sâu sắc hiểu cảm nhận của hắn.

Hắn dời tầm mắt về, bắt đầu dĩ nhiên ta: "Đoạn thời gian kia, ta cả ngày sống ở trong Địa Ngục, liều mạng dè xuống xung động muốn ôm nàng vào lòng, nhưng nàng cố tình luôn luôn mở một đôi mắt mong đợi, lúc ẩn lúc hiện trước mặt ta. . . . . Loại cực lực đè nén cùng che giấu đó rất vất vả! Ta cơ hồ điên mất, ý chí đều thời khắc chuẩn bị sụp đổ."

"Cho nên ngươi đón nhận Tuyết Lạc, hi vọng mình lần nữa bắt đầu một đoạn tình cảm?" Ta hiểu cảm giác của hắn, yêu một người không thể yêu, trừ buông tha còn có thể làm gì.

"Không phải, trừ nàng ta đời này không thể yêu bất luận kẻ nào! Ta tiếp nhận Tuyết Lạc là muốn hảo hảo quý trọng nàng, bảo vệ nàng. Ta hết sức đối tốt với Tuyết Lạc, thỏa mãn mọi yêu cầu của nàng, ta muốn để cho nàng giống như Tiểu Trần, làm người hạnh phúc nhất trên đời này."

"Sau đó thì sao?"

"Ta làm một chuyện sai lầm không thể tha thứ được. . . . . Ta không còn mặt mũi nào giữ lại Tuyết Lạc, chỉ có thể để cho nàng rời đi. Sau đó, ta cũng chưa từng nghe qua tin tức của nàng, không ai biết nàng đi nơi nào."

Ngữ khí của hắn rất trầm trọng, ta vốn muốn hỏi hắn đến tốt cùng là sai lầm gì không thể tha thứ. Vừa nhìn biểu tình nặng nề của hắn, liền không hỏi tới

nữa.

"Hoán Linh thì sao? Ngươi đừng nói với ta, ngươi đối với nàng cũng chưa bao giờ có yêu?"

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu một cái, "Ta cùng Hoán Linh không có gì. Ta chưa bao giờ nói qua thích nàng, cũng chưa từng có bất kỳ hành động vượt qua khuôn phép, là nàng hiểu lầm mà thôi."

"Ngươi!" Ta giận đến toàn thân phát run chỉ vào hắn. "Ngươi nếu như không đối xử với nàng . . . . . Quá tốt, nàng làm sao sẽ hiểu lầm?"

"Ta không phải cố tình . . . . . Nàng có lúc rất giống Tiểu Trần, nhất là tùy hứng có thể tức giận. Cho nên, bất kể yêu cầu của nàng có nhiều quá mức, ta đều không đành lòng cự tuyệt!"

"Làm sao ngươi có thể như vậy? Ngươi biết đây đối với Hoán Linh có bao nhiêu tàn nhẫn không?"

"Ngươi cảm thấy ta tàn nhẫn sao?" Hắn đột nhiên xoay mặt, cắn răng nói: "Vậy ngươi có biết mẫu thân của ngươi từng làm gì hay không?"

"Đã làm gì?"

"Thôi." Hắn hít sâu một hơi, đè xuống lửa giận, "Chuyện đã qua, nói còn có ý nghĩa gì. . . . ."

Lòng của ta co rút đau đớn, nhưng ta không nói được lời nào. Ân oán hai nhà bọn họ không giải được, Vũ Văn Sở Thiên không giải được khúc mắc, hắn cùng với Hoán Linh nhất định vô vọng, như vậy kết thúc chưa hẳn không phải là một chuyện tốt.

Hoàn hảo tính tình Hoán Linh không giống tuyệt lạc, nàng vẫn còn trẻ con, có lẽ sẽ bởi vì lần lừa gạt này khổ sở một hồi, nhưng nàng sẽ rất nhanh quên đau đớn, lần nữa bắt đầu.

Ta đột nhiên cảm giác mệt quá, muốn trở về phòng nghỉ ngơi một chút, đang lúc muốn rời đi, thấy hắn thật sâu nhìn chân trời, đáy mắt là nồng đậm quyền uy, không biết là chìm đắm trong cảnh sắc hay là trong tư niệm.

"Tại sao?" Ta ngẩng đầu nhìn mặt hắn: "Tại sao ngươi không thể cùng nữ nhân ngươi yếu nhất ở cùng nhau? Nàng không thích ngươi sao?"

"Thích! Thích nhưng chỉ là thích, không phải là tình yêu của một nữ nhân đối với nam nhân. . . . ."

"A!"

Ta vừa mới chuyển thân, Vũ Văn Sở Thiên đột nhiên bắt được cánh tay của ta, "Đi thu thập đồ đạc, ta dẫn ngươi về nhà!"

\*\*\*\*\*

Trước khi rời đi, ta đến phòng của Tuyết Lạc cùng nàng nói lời từ biệt.

Ta còn chưa mở miệng, Tuyết Lạc liền hỏi: "Muốn đi sao?"

"Ừ!"

Tuyết Lạc mỉm cười với ta, nhưng là nụ cười là âm đạm, ngăn ngor.

"Ta liền biết hắn sẽ đi. . . . ." Tuyết Lạc cầm hai quyển sách thuốc đưa cho ta, trong đó một quyển chính là quyển đem trước ta nắm chặt. "Kỳ thực ngươi đối với y thuật được lý rất có thiên phú, cái này đưa cho ngươi, hi vọng hữu dụng với ngươi."

"Tuyết Lạc." Ta do dự một chút, biết rõ không nên chạm đến vết thương lòng của Tuyết Lạc, vẫn là nhịn không được muốn đi khuyên nhủ nàng: "Vì một nam nhân như vậy, đáng giá không?"

Tuyết Lạc cười chua xót cười, ngồi trở lại trên ghế, tiếp tục sắp xếp thảo dược.

Rất rõ ràng không muốn trả lời câu hỏi của ta.

"Chờ sau này có cơ hội, ta nhất định trở lại thăm ngươi. Còn nữa, ta ở Lan Hậu phủ tại kinh thành, nếu ngươi muốn rời khỏi nơi này, hãy tới tìm ta."

Nói xong, ta lặng lẽ lui ra ngoài, vừa muốn đóng cửa, chợt nghe Tuyết Lạc yếu ớt thờ dài một tiếng: "Hắn đáng giá!"

Hắn đáng giá?

Không nghĩ tới từng hận, từng oán, yêu vẫn chưa bao giờ thay đổi!

"Tại sao? Hắn thực có lỗi với ngươi như vậy. . . . ."

"Hắn không có lỗi với ta, ngược lại, hắn đối với ta luôn luôn rất tốt, khắp nơi vì ta suy nghĩ. Ngươi cho rằng hắn lãnh khốc vô tình, đó là bởi vì ngươi

không hiểu biết hần, người không hiểu được hần thân bất do kỷ. Kỳ thực, hần đối với mỗi người đều rất tốt. . . . . Duy chỉ có đối với bản thân mình quá mức quá nghiêm khắc. Nếu như nói hần cả đời thua thiệt qua người nào, đó chính là bản thân hần."

Cô độc thẳng lên, trời xanh mù mịt.

Đi trên đường nhỏ trong núi, phòng nhỏ dưới chân núi càng ngày càng mờ hồ.

Ta đi tới bên một dòng suối nhỏ, mới vừa ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, Vũ Văn Sở Thiên cũng yên lặng lại đây ngồi, cẩn thận từ trong lòng ngực lấy ra một chiếc khăn tay lụa rất sạch sẽ, nhẹ nhàng chậm chạp nhúng xuống nước, cầm tới đưa ra trước mặt của ta.

Ta đang muốn nhận lấy khăn tay để lau chút mồ hôi cùng bụi bặm dính trên mặt, lại liếc thấy một đôi uyên ương tình ý được thêu trên chiếc khăn kia, vừa nhìn liền biết chính là tín vật đính ước của nữ nhân.

Ta làm bộ như không nhìn thấy, cúi đầu uống vài ngụm nước suối mát lạnh. . . . .

Hần thấy ta không cần, cũng không nói thêm cái gì, chẳng qua là cẩn thận gấp khăn lại, trước khi bỏ trở lại trong ngực còn cẩn thận dùng ngón tay sờ sờ, vuốt lên nếp uốn.

"Vội vã cất đi như vậy làm gì?" Ta đưa tay bày ra trước mặt hần, nói: "Ta lại không nói không dùng!"

Hần có chút sững sờ, bộ mặt không hiểu đưa tay khăn đặt trên tay ta, nhìn ta dùng sức giặt khăn trong nước một hồi, chùi chùi mặt, lau lau tay. . . . .

Hần nhú nhú mày, cầm lấy khăn tay giúp ta lau đi bụi đất dính trên tóc, dịu dàng hỏi: "Tâm tình người không tốt?"

Ta muốn nói không có, nhưng dưới hai đạo ánh mắt sắc bén của hần, ta có một loại cảm giác không cách nào che giấu được.

"Là vì chuyện Tuyết Lạc, hay là Hoán Linh?"

"Ta. . . . ." Ta gỡ tay của hần ra, lạnh lùng nói: "Người đối với mỗi nữ nhân đều quan tâm như vậy sao?"

"Không phải!"

"Nếu người không thích thì đừng đối xử quá tốt với người khác, người có biết bộ dạng ra vẻ thâm tình này của người sẽ khiến cho người hiểu lầm hay không. . . . . Đúng, đáng đáp ta rất giống muối muối của người, nhưng ta không phải nàng, người không nên coi ta trở thành nàng có được hay không?"

Vũ Văn Sở Thiên nhìn ta, một câu cũng không có nói.

"Ta không phải là muối muối của người. . . . . Nam nữ thụ thụ bất thân, giữa chúng ta tốt nhất vẫn là đừng không minh bạch như vậy." Ta không muốn nhìn vẻ mặt của hần, nhưng vẫn từ trong tầng tầng sóng nước lần lần nhìn thấy bóng của hần, hần vẫn còn đang nhìn ta.

Nếu không có kết quả, mập mờ không rõ như vậy đối với hai người cũng không có chỗ tốt. Ta nói: "Thật xin lỗi! Ta. . . . ."

"Người không cần phải nói nữa, ta hiểu!" Hần đỡ ta đi xuống tầng đá bóng loáng, lạnh nhạt nói: "Đường quá xa, ta cũng người trở về."

"Tự ta có thể đi."

"Sau khi đưa người hoàn toàn chỉnh chỉnh về Lan gia, ta tuyệt đối sẽ không quấy rầy người nữa." Khi ta đang bị cả kinh ngây dại ra thì hần đã công ta lên, hít một hơi thật sâu nói: "Xem ra người không cần ta rồi, không có ta. . . . . Người sẽ sống tốt hơn!"

Trên đường nhỏ gấp ghe, ta dựa vào trên vai hần, nước mắt rơi xuống một đường.

Trên thế giới này tại sao phải có một nam nhân như vậy, dễ dàng có thể hiểu rõ tâm ý của ta, có thể dùng thân thể vì ta đỡ kiếm, có thể đối mặt với "Không thể nói lý" của ta không nói một lời tiếp nhận, khiến cho ta không hiểu được, tại sao một câu thật đơn giản của hần sẽ khiến cho ta lệ rơi không ngừng.

-----

Dọc đường có một trấn nhỏ, Vũ Văn Sở Thiên mướn một chiếc xe ngựa, hai người chúng ta nghỉ ngơi một chút, dừng lại đại khái nửa ngày đường liền đi tới nơi.

Trước cửa Lan Hậu phủ, Vũ Văn Sở Thiên diu ta xuống xe ngựa, ta cho rằng hần ít nhất sẽ nói tiếng "gặp lại", nhưng hần không có.

Ta cũng vậy không cùng hần nói "gặp lại", bởi vì ta biết, bọn ta sẽ không gặp lại, ta cùng con đường của hần, hôm nay cũng đi tới cuối. . . . .

Vũ Văn Sở Thiên liền tiêu sái quay người lại, nhảy lên xe ngựa.

Bóng lưng của hần rất nhanh biến mất, nhưng máu tươi thấm ướt trên vai áo hần rõ ràng lưu lại trong tầm mắt ta, không có biện pháp biến mất nữa!

Im lặng trở về phòng, nương liền vội vã đi tới phòng ta. "Sa Nhi, làm sao ngươi gầy nhiều như vậy?"

"Ta không sao, Hoán Linh nàng. . . . . Nàng có khỏe không?"

"Hoán Linh?" Lan Phu nhân rót hai ly trà, đưa cho ta một chén, mình bưng lên một chén vừa uống trà, vừa nói: "Cũng may, ở trong phòng nghỉ ngơi."

"A!" Ta cúi đầu hít một hơi, hương trà nồng nặc khiến cho ta nhớ tới mùi vị mình lan, trái tim bị âm trầm bao phủ.

"Sa Nhi?" Nương dừng một chút, hỏi: "Vũ Văn Sở Thiên thương thế như thế nào?"

"Rất tốt." Ta cúi đầu uống một hớp trà, sương mù quanh quẩn nóng đến nức của ta, làm cho ta cảm thấy trong đôi mắt có chút nóng ấm.

Nương không hỏi nhiều, vỗ vỗ vai của ta nói: "Ngươi mệt rồi, nghỉ ngơi thật tốt một chút đi."

Ta yên lặng gật đầu, một giọt lệ lặng lẽ trượt vào ly trà.

Biết Vũ Văn Sở Thiên chỉ có mười mấy ngày, lời nói cộng lại cũng bắt quá mười mấy câu, làm sao có thể không buông ra?

Nhưng hết lần này tới lần khác chính là không buông ra được, nghe được tên của hắn, tâm cũng sẽ càng không ngừng run rẩy.

Nhắm mắt lại chính là của hắn nụ cười lúc ẩn lúc hiện.

Nương đi bao lâu rồi ta không biết, ta chính là ngây ngốc ngồi trước bàn, càng không ngừng uống trà Long Tỉnh mình thích nhất, càng uống càng lạnh, càng uống càng khổ.

Hương thơm đã từng thích nhất, lúc này cũng trở nên chất.

Nguyên lai đây chính là tư vị tư niệm, nhưng chúng ta mới tách ra còn chưa tới ba canh giờ. . . . .

Vào lúc canh ba, ta phủ thêm áo khoác rảnh rồi đi trong đình viện, không nghĩ tới ở vườn hoa gặp được Hoán Linh cùng nương.

Ta còn còn chưa tới gần, chỉ nghe thấy thanh âm tức giận của Hoán Linh: "Hắn lãnh khốc vô tình? Tàn khốc người là ngươi, là ngươi khiến cho hắn hai bàn tay trắng."

Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Hoán Linh lớn tiếng như vậy nói chuyện với nương, ngay cả ta cũng cảm thấy Hoán Linh quá phận, nhưng nương một chút cũng không tức giận, thấp giọng nói: "Nương cũng không muốn."

"Tỷ tỷ thì sao? Ngươi tại sao không để cho nàng. . . . ."

"Linh Nhi!" Nương cắt ngang lời nói của Hoán Linh: "Cái này không có quan hệ với tỷ tỷ của ngươi."

"Không sao? !" Hoán Linh lớn tiếng cười, tiếng cười dị thường thê lương. "Hai mươi năm trước, ngươi cướp đi phụ thân của Vũ Văn Sở Thiên, hai mươi năm sau, ngươi khiến cho hắn cùng tỷ tỷ gặp lại mà không nhận thức. . . . . Nương, đổi lại ngươi là hắn, cũng sẽ không từ bỏ ý đồ."

Lời nói của Hoán Linh, như băng thác vạn trượng đổ xuống, đánh nát tất cả lý trí của ta.

Ta khiếp sợ không phải là nợ nần của nương cùng phụ thân Vũ Văn Sở Thiên hai mươi năm trước. Khi nàng khóc thút thít trước phần mộ, khi Vũ Văn Sở Thiên lấy ra một nửa miếng bạch ngọc Hồ Điệp khác thì ta liền đã dự cảm đến chuyện này!

Ta khiếp sợ chính là một câu: "Gặp lại mà không nhận thức!"

Ta cố gắng muốn liên hệ với những thứ nhìn như rối rắm không rõ này, nhưng ta không tìm được lời giải thích hợp lý.

"Là thật sao?" Ta chạy tới, ngây ngốc hỏi: "Nương, Hoán Linh nói là sự thật sao?"

Sắc mặt nương một hồi hồng, một hồi trắng. Hồi lâu, mới khôi phục bình tĩnh nói: "Linh Nhi, ngươi trước trở về đi thôi, ta có lời nói cùng tỷ tỷ ngươi."

Hoán Linh dậm chân một cái, muốn nói điều gì rốt cuộc vẫn không nói ra miệng, tức giận rồi đi.

Đợi Hoán Linh đi xa, nương mới nói: "Là thật, hai mươi năm trước ta biết rõ Cô Cũ đã có thể thất, vẫn không kiềm chế được bản thân mà yêu hắn, không tiếc bất cứ giá nào giữ hắn ở bên cạnh ta. Không nghĩ rằng, hắn cuối cùng bỏ ta, trở lại bên cạnh vợ hắn. . . . ."

"Vậy ta đây? Chuyện này có quan hệ như thế nào với ta?"

"Ngươi. . . . . Ngươi. . . . ." Nương đột nhiên tiến lên bắt được tay của ta, đôi tay cứng rắn cầm lấy 10 đầu ngón tay của ta phát đau. "Sa Nhi, cái gì cũng đừng hỏi! Nếu cái gì đã quên, cũng đừng suy nghĩ tiếp. Về sau hãy theo ở bên cạnh nương, không cần rời đi, có được hay không?"

Ta gật đầu một cái, cố gắng để cho mình giữ vững mỉm cười.

Ngẩng đầu lên, hoa đào trên cây nở thật tươi đẹp!

Ta cái gì cũng không cần hỏi nữa, bởi vì ta cái gì cũng đã hiểu rồi, hiểu hẳn tại sao phải hiểu rõ ta như thế, hiểu hẳn tại sao nói: tất cả có thể lần nữa bắt đầu, hiểu hẳn tại sao đối với ta tốt như vậy.

Ta thật sự một chút cũng không trách hẳn, cũng không trách nương, chẳng qua thật là khổ sở!

"Nương, ba năm trước đây ta đây so Hoán Linh vẫn còn rất thông khổ, phải hay không?"

Nương tựa hồ nghe không hiểu ý của ta, nghi ngờ hỏi: "Ngươi nói cái gì?"

"Nam nhân khiến cho ta đau đến không muốn sống, không muốn nhớ tới là Vũ Văn Sở Thiên, có đúng hay không?"

"Không phải vậy, không phải như ngươi nghĩ. Ta. . . . . Ta không biết người nam nhân kia là ai, nhưng ta khẳng định tuyệt đối không thể nào là Vũ Văn Sở Thiên."

"Ngài không cần lừa gạt ta! Ta không có trí nhớ, không có nghĩa là ta không có cảm giác!" Ta từng chút từng chút rút tay lại lui về phía sau, "Nương! Ta không quên được hẳn, chính là dùng nhiều Thiên Sầu Tận hơn nữa cũng không thể xóa đi tình cảm của ta đối với hẳn!"

"Thiên Sầu Tận? Người nào nói cho ngươi?" Sắc mặt nương nhất thời trở nên tái nhợt, sững sốt một hồi lâu mới xông lên nắm chặt hai cánh tay của ta. Có lẽ bởi vì quá kích động, tay của nàng đặc biệt dùng sức, bóp đến hai cánh tay ta tê dại.

"Không thể, ngươi không thể yêu hẳn, tuyệt đối không được!"

Ta tránh thoát nàng, chạy đến hậu đường, cả phòng màu đỏ bị hơi nước trước mắt che kín!

Ngã ngòi trên mặt đất, ta đếm từng viên từng viên trân châu trên mặt đất, tựa như đếm nước mắt đã từng chảy qua.

Ta cho rằng bị Vũ Văn Sở Thiên lừa gạt, tổn thương, vì hẳn mất đi trong sạch, lại bị vứt bỏ đã rất thật đáng buồn rồi.

Nhưng ta dù thế nào cũng không nghĩ ra, chờ đợi ta còn có sự thực càng thêm đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Có độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 7: Trong lúc bỗng nhiên

Bắt đầu từ ngày mai, cuộc sống liền không thể bình ổn rồi.

Nương không cho Hoán Linh ra khỏi phủ, lý do rất đơn giản: "Hắn không thương ngươi, hẳn là đang gạt ngươi!"

Hoán Linh không khóc náo, một mình ngồi ở trong phòng, hai mắt nhìn thẳng một vị trí thật lâu. Ta đi nhìn qua nàng rất nhiều lần, thật hy vọng nàng vừa khóc lại vừa năn nỉ nương không cho nàng ra cửa liền ăn vạ, nhưng nàng không có, nàng bình tĩnh ngồi, một câu cũng không chịu nói.

Ta vừa lúc ngược lại với Hoán Linh. Ta mỗi ngày đều rất bận, bận rộn coi lẽ phẩm của Tiêu gia đưa tới, nghiên cứu trăm phương long vũ có điều khác tinh xảo hay không, nghiên cứu vòng tay Phi Thúy có tinh khiết hay không, có lúc còn có thể tính toán toán cúp bạc có phải là số chẵn hay không, Dạ Minh Châu buổi tối có thể phát sáng hay không. . . . .

Thật sự rất bận, loay hoay làm không có đến thời gian để suy nghĩ.

Mấy ngày sau đó, Tiêu Tiềm đưa thư đến.

"Từ thế hào hùng, trường kích mũi tên nhọn, không gây hi vọng.

Trông mong thuộc về ngày, trên đường, giai nhân vẫn như cũ. . . ."

Ít ỏi mấy lời, gửi gắm tình cảm vô hạn.

Khép thư thư, cẩn thận đặt nó bên gối, ta lại đem vật phẩm thành thân của ta do nương chuẩn bị xem thêm mấy lần, mặc dù căn bản không nhớ rõ có chút gì.

Mỗi lần nửa đêm tỉnh lại, ta đều sẽ mở thư của Tiêu Tiềm ra, đọc qua mấy lần, sau đó tự nhủ:

Có ít thứ bất biến vĩnh cửu, có nhiều thứ như hoa quỳnh sớm nở tối tàn.

Tiêu Tiềm mới có thể làm bạn với ta suốt đời, Vũ Văn Sở Thiên bất quá là xuất hiện trong đoạn tâm tư trống rỗng của ta.

Chờ Tiêu Tiềm trở lại, chờ chúng ta thành thân, ta hiện tại bị mất phương hướng cũng sẽ lại vui vẻ.

Nhưng nhắm mắt lại, ta dù cố gắng thế nào cũng không nhớ nổi trăm cái Phụng Hoàng có cánh chim hay không, vòng tay Phi Thúy có tỳ vết nào hay không, ta có thể nhớ tới chính là trên người Vũ Văn Sở Thiên khắp nơi có rất nhiều vết sẹo, mỗi một cái đều rất dài.

Dài nhất ở trên lưng, từ vai trái đến phía bên phải eo, nhìn qua đã biết rất nhiều năm . . . . .

Lúc ấy nhất định rất đau!

-----

Có một ngày, nương ta sáng sớm đã nói muốn dẫn ta đi chùa bái Phật. Ta không phản đối, đêm trên châu tay chân ta thực sự rất tê cứng, đi bái Phật hoạt động một chút cũng tốt.

Hương khói cường thịnh trong Tự Miếu, thiện phòng vẫn như cũ duy nhất tuân thủ sự yên lặng, sự yên lặng đến nỗi ngay cả thanh âm tiếng gõ mõ cũng trở nên xa xôi. Vào Tự Miếu, nương lên thấp nén hương, nói muốn vào hương đường nghe cao tăng giảng đạo, để cho ta ở trong xe ngựa chờ nàng.

Người người đi dâng hương tới tới lui lui, nương vẫn không thấy ra.

Thấy cũng rất nhiều người đi tìm một vị lão tăng xem quẻ, về mặt thành kính, ta cũng có chút hiếu kỳ, xuống xe tùy ý rút thẻ tiến lên giao cho hắn.

"Thí chủ muốn hỏi cái gì?"

Ta suy nghĩ, nói: "Hỏi nhân duyên thôi."

Hắn liếc mắt nhìn thẻ chữ, nói: "Biệt ly khó khăn, tụ hận, mưa oán mây buồn, cuộc đời này đọng lại lệ. Thí chủ, theo như lão nạp thấy, chuyện tình trắc trở ....!"

Hoặc là hữu duyên gặp nhau, hoặc là vô duyên bỏ qua, cái gì gọi là biệt ly khó khăn, tụ hận?

Ta nhận lấy thẻ, cảm thấy thật sự có chút buồn cười. Đang muốn đứng dậy, chợt nghe thấy trong thiện phòng truyền đến thanh âm của nương.

"Tuổi còn trẻ, trong lòng tại sao nồng đậm oán khí như thế?"

Ta đến gần, nhìn xuyên qua khe cửa thấy một người thân áo đen ngồi ngay ngắn ở trên đệm cỏ, đôi mắt sâu xa, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh nhạt như xưa.

"Người có lỗi với mẹ con các người là ta, người muốn trả thù ta, ta tiếp nhận. . . . ."

"Lan Phu nhân tới nơi này nếu là vì nói những lời nhảm nhí này, xin mời trở về ?" Vũ Văn Sở Thiên không mở mắt.

"Linh Nhi vô tội, người bỏ qua nàng đi!"

"Ta nghĩ chính người nên trở về quản tốt con gái của mình."

"Sa Nhi? Người có thể cũng đừng quấy rầy nàng hay không?"

Vũ Văn Sở Thiên hừ lạnh một tiếng, mở mắt ra, lạnh lùng nhìn lướt qua trước mặt nương, "Người có tư cách nói lời này sao?"

"Ba năm này, Sa Nhi chưa bao giờ truy cứu qua chuyện trước kia xảy ra, kể từ khi người xuất hiện, nàng hoàn toàn thay đổi. . . . . Sa Nhi thật vất vả mới từ trong cõi chết trở về, ta không muốn nàng lại trở lại tình cảnh muốn sống không được muốn chết không xong.

Vũ Văn Sở Thiên cúi đầu, nét lạnh nhạt trên mặt bắt đầu tiêu tán.

Nương nhìn sắc mặt hắn, thấp giọng thở dài: "Sa Nhi tựa hồ đối với tình cảm giữa các người có điều hiểu lầm. . . . . Nàng cho rằng người chính là nam nhân khiến cho nàng hận thấu xương."

Không chỉ có ta nghe những lời này khiếp sợ, Vũ Văn Sở Thiên nghe vậy sắc mặt cũng biến đổi.

"Nam nhân hận thấu xương. . . . ." Hắn thấp giọng nói lại một lần, cúi đầu trầm ngâm hồi lâu mới đứng dậy sửa lại áo một chút nói: "Ta sẽ giải thích rõ với nàng."

"Chờ một chút!" Nương gọi hắn đang muốn rời đi, "Người có thể nói cho ta biết nam nhân đã thương Sa Nhi là người nào hay không?"

"Nàng . . . . Bị thương rất sâu sao?"

"Nàng vì người nam nhân kia tự sát vài chục lần, lại với mọi thứ của hắn không hề đề cập tới!" Cả người Vũ Văn Sở Thiên run lên, lại không lên tiếng, ta nghĩ hắn biết chân tướng, nếu không sẽ không im lặng như thế.

"Người nói cho ta biết hắn là ai, ta nhất định muốn hỏi hắn một chút: là dùng phương pháp gì khiến con gái ta trở nên như vậy?"

Vũ Văn Sở Thiên không trả lời, sự yên lặng trong thiên phòng lưu lại âm thanh trầm thấp của một hồi bão kiếm vung ra.

Cửa phòng mở ra, hắn nhìn ta, màu đen vẫn như cũ che dấu không ngừng phong thái của hắn. . . . .

Ta nhìn hắn, lâu như nhìn mấy trăm năm, mấy ngàn năm . . . . .

"Người. . . . . Đều nghe được?"

"Nha." Ta chợt cảm thấy ánh mặt trời vô cùng rực rỡ, sáng rõ ta có chút mê muội. "Ta có thể biết người nam nhân kia là ai không?"

"Thật xin lỗi." Hắn rừ mí mắt xuống, làm động tới một chút khóe miệng, buồn cười nhưng thế nào cũng không cười ra ngoài. "Ngày mai. . . . . Ta sẽ đi, sẽ không bao giờ trở lại nữa."

Biết rõ hắn rời đi là kết thúc tốt nhất, nhưng khi nghe hắn nói ra lời ly biệt thì cảm thấy thanh âm vỡ vụn.

"Thật tiếc. . . . ." Ta ngửa đầu nhìn vào mắt hắn nói: "Người không thể tham gia hôn lễ của ta cùng Tiêu Tiềm."

Trên mặt của hắn không có bất kỳ biểu hiện gì, trông mắt như hố sâu, không chút gọn sóng.

Ta cúi đầu, tự giễu cười cười, lúc này ta còn mong ngóng cái gì, đang còn muốn thấy trong mắt hắn sự ghen tỵ sao?

Hắn đương nhiên sẽ không, đối với bất kỳ nữ nhân nào hắn đều là câu nói: "Chưa bao giờ yêu!"

Vừa muốn rời đi, hắn chợt lôi kéo ta ra phía ngoài miếu thờ. "Đi, tiễn ta, ta đưa cho người vật này."

"Vậy người muốn đưa cái đáng giá ."

Hắn quay đầu lại cười cười với ta, nụ cười thuần khiết trong suốt, liền cùng một dạng với người ta gặp trong giấc mộng.

Thật thích loại cảm giác này.

Nắm tay của hắn, tựa như nắm lấy điểm tựa cả đời.

Nhìn nụ cười của hắn, tựa như vui vẻ chất đầy.

Không hề có lý do, không hề có quy luật, chính là thích!

Đứng trước miếu hội, Vũ Văn Sở Thiên cầm một miếng Ngọc Phật xinh xắn hỏi ta: "Thích không?"

Ta lắc đầu, trên ngọc kia đầy tỷ vết, hoa văn thô ráp, bình thường có thể đến nỗi không bình thường hơn được nữa. Ta tức giận chỉ chỉ chỗ bùa phòng thân dưới gốc đào bên cạnh, nói: "Tại sao người không đưa ta cái này?"

Ai ngờ hắn đưa cho người ta một đồng, liền đem cái bùa trên mặt đất tùy ý cũng có thể nhặt được mua lại, nhét vào trong tay ta.

Lão bản còn bồi thêm cười nói: "Công tử muốn bao nhiêu, tùy tiện lấy!"

Ta không hiểu nổi hắn là cố ý, hay là thật không hiểu ý của ta. Ta dĩ nhiên không phải muốn thứ gì đáng tiền, chỉ cần có thể để cho ta thấy vật nhớ người, một đồng tiền cũng có thể mua mười mấy cái đó, ta thật sự không biết nói gì.

"Người. . . . . thường thức của người thật đặc biệt!" Ta giễu cợt nói.

Hắn nói: "Nhớ năm ấy ta chín tuổi, mang theo Tiểu Trần tới chợ, nàng chỉ một vòng ngọc nói: 'Ca ca, ta thích!'. Vòng ngọc kia căn bản không có giá trị nhiều, nhưng đối với một tiểu hài tử không có đồng nào mà nói, trộm cướp ra không có lựa chọn khác."

"Người không thể nào?"

"Tại sao lại không? Lúc ta đem tới, người dính máu tươi, vòng tay bẻ tan tành giao cho nàng, nàng khóc. . . . . Từ sau khi đó, nàng không nói qua từ 'thích'. Cho dù là thứ nàng yêu thích không muốn buông tay, cũng sẽ đối với ta không chút do dự lắc đầu mà nói không thích."

Ta không lên tiếng, nắm chặt bùa hộ thân trong lòng bàn tay.



Hắn tiếp tục nói: "Lần cuối cùng nghe nàng nói từ ‘thích’ ra khỏi miệng, là ba năm trước đây. Nàng đứng bên vách núi, nhìn xa xa về phía ta phát tay, cười nói: 'Ta thích nhất là ca ca!' . . . . . Sau đó, liền nhảy xuống. . . . ."

. . . . . Nữ nhân này quá tàn nhẫn! !

Muốn chết, cũng không cần làm tổn thương người khác như vậy a!

Mỗi lần vừa nghe thấy hắn gọi "Tiểu Trần", thấy ánh mặt trời cũng không chiếu sáng bóng đen trên người của hắn, ta liền cảm thấy hắn làm bất cứ điều gì cũng có thể tha thứ, bởi vì nỗi đau của hắn ta có thể cảm nhận được!

Cho nên, đã yêu mới bị thương đau, mới có thể vô hời!

Cúi đầu yên lặng ở nơi huyên náo, vô luận ta đi mau hay là chậm, dòng người có bao nhiêu chật chội, Vũ Văn Sở Thiên cũng sẽ ở phía sau ta, đem ta ngăn cách với đám người xa lạ.

Có lúc, có người sắp gần sát ta thì kiếm của hắn lại đột nhiên vung tới, không biết thế nào xuất hiện ở bên người ta, đem ta cùng với những thứ kia người xa lạ tách ra.

Trong nháy mắt đó, hắn đặc biệt giống như một sát thủ, một thân sát khí, làm cho người xung quanh cũng bị dọa cho sợ đến phải tránh cách một thước ở ngoài.

Ngay cả mấy nữ hài nhi len lén nhìn cũng bị sắc mặt xám trắng của hắn dọa, hốt hoảng chạy đi.

Ta rất hi vọng đường không nhanh như vậy kết thúc, nhưng vẫn là đi tới cuối rồi.

Hắn hỏi ta có muốn trở về hay không. Ta chỉ nhìn quán trà đối diện nói: "Có chút khát, vào uống chút trà thôi."

Hắn không phản đối, dẫn ta vào quán.

Ta uống tới ly trà thứ năm, hắn lại hỏi ta: "Có muốn ta tiễn ngươi trở về hay không?"

"Ta muốn đi xem mặt trời lặn."

"Mặt trời lặn?" Hắn nhìn mặt trời ngoài cửa sổ.

Mặt trời nhô lên cao, chiếu rọi lên khuôn mặt hắn, chiếu lên không một chút thiếu sót.

Ta nhìn khuôn mặt của hắn, dụng tâm đem bộ dạng của hắn in vào trong đầu.

Lần này, ta tuyệt đối sẽ không quên khuôn mặt tuấn mỹ bất phàm của hắn nữa.

Ta cố ý thực tiêu sái cười cười với hắn. "Ta muốn đi tới Khê Thủy, có cái cầu nhỏ xem mặt trời lặn, có thể không?"

Hắn nghe vậy đột nhiên quay đầu trở lại, kinh ngạc nhìn ta.

"Sợ ta nhớ ra cái gì phải không?"

"Ngươi nhớ ra cái gì đó?"

"Nhớ tới ngươi dẫn ta xem mặt trời lặn, ngày đó ánh nắng chiều đặc biệt hồng, Khê Thủy đặc biệt sáng, ngươi nói với ta: vĩnh viễn ở bên cạnh ta, mỗi ngày đều theo ta xem mặt trời lặn. . . . ." Nói xong, ta nghiêng đầu xem bàn tay hắn, mười ngón tay của hắn quả nhiên nắm chặt chuôi kiếm, nổi gân xanh.

Ta hung hăng cắn chặt răng, hàm răng bị cắn đến đau nhức.

Chờ miệng ta mất đi tri giác, ta mới mở miệng từng chữ từng chữ hỏi: "Đối với ta, ngươi cũng chưa từng có yêu, phải không?"

Hắn quay đầu, không hề nhìn ta nữa!

Ta cho là mình rất kiên cường, cái gì cũng có thể đối mặt, ta cho là khi hắn quyết tuyệt nói ra bốn chữ "chưa bao giờ yêu", ta liền có thể chết tâm, sẽ không suy đoán từng ánh mắt của hắn, từng động tác của hắn nữa.

Nhưng là. . . . . Nước mắt của ta vẫn rơi vào trong ly trà, tạo nên gợn sóng.

Hắn không nhìn ta, lại nói giọng khàn khàn: "Đừng khóc!"

Tại sao, hắn có thể đối với ta dịu dàng như vậy, lại không thể tiếp nhận ta.

Tại sao, hần có thể vì ta làm tất cả, thậm chí đi tìm chết, chính là không thể yêu ta?

"Vũ Văn Sở Thiên, 'mặt trời' trong tâm người tốt cuộc là ai? Tại sao trừ nàng, lòng của người không thể chấp nhận người khác?"

"Ta không phải là cố ý muốn giấu giếm người cái gì. . . . . Nói cho người biết là ai, sẽ chỉ làm người càng khó chịu." Hần nâng chung trà lên, uống một ngụm trà, nói: "Đến người đi xem mặt trời lặn."

"Trả lời ta!"

"Thế nào luôn tùy hứng như vậy !" Hần không thể làm gì khác hơn lắc đầu một cái, cúi đầu nhìn ly trà một hộp không động tới nói: "Nghe qua cảnh tượng huyền ảo sao? Nàng chính là hoa trong kính, trăng trong nước. . . . ."

Hoa trong kính, trăng trong nước, câu trả lời của hần cùng không trả lời có cái gì khác nhau?

Ta phiền loạn nâng ly trà lên, thổi lá trà màu xanh biếc phía trên.

Ly trà đặt ở bên môi, màu xanh nhạt trong nước chiếu ra một đôi môi. . . . .

Ngón tay của ta run lên, ly trà rơi xuống đến trên bàn, nửa ly trà nóng rơi trên người ta.

Vũ Văn Sở Thiên cuồng quyết di chuyển tới trước người ta, đưa tay lau nước trà trên người ta, vừa hỏi: "Nóng lắm không? Có đau hay không?"

Ta không trả lời, bởi vì tay hần đang lau chùi nơi ngực mềm mại của ta, lòng của ta cuồng loạn nhảy, huyết mạch bắt đầu chảy ngược, ngay cả kính sợ nói đều không ra.

Hần rất nhanh nhận thấy được tim ta đập khác thường, nhanh chóng thu hồi tay của mình, sắc mặt từ trắng biến sang hồng.

Ta nhớ được. . . . .

Hần nói qua, hần có thể vì ta buông tha báo thù;

Hần nói, muốn ta hạnh phúc;

Hần nói, hần với người yêu mong muốn nhưng không thành. . . . .

Nam nhân bị ta quên lãng, vẫn đứng ở phía sau của ta, chưa bao giờ rời đi, mà ta lại chính miệng nói cho hần biết, người ta thích là Tiêu Tiềm. . . . .

Ngoài cửa sổ là sắc trời nhuộm vàng, một luồng cô độc, thẳng phía chân trời. . . . .

Ta đưa tay ôm eo của hần, rúc vào trong ngực hần.

Ngực của hần quả nhiên ấm áp như người trong mộng của ta, thoải mái, dựa vào là chỉ muốn ngủ.

"Thật ra thì, người trong lòng ta là người. . . ."

Không nghĩ hần lại giật mình, dùng sức đẩy ra ta, lao đảo lui về phía sau mấy bước, đỡ tay trên cái bàn mới đứng vững.

"Người sợ cái gì? Hoa trong kính, trăng trong nước. . . . . Người cho rằng ta không hiểu trong kính cùng trong nước là cái gì sao?" Ta nói: "Vũ Văn Sở Thiên, tại sao không dám thừa nhận người yêu ta? Người ngay cả chút dũng khí này cũng không có sao?"

Hần nhìn ta, mười ngón tay đặt trên bàn đang run rẩy.

Quả nhiên như lời hần: nếu như ta biết người hần yêu là ai, ta rất khổ sở, khổ sở đến độ không thờ nổi.

Coi như người hần yêu là ta, có thể thay đổi gì? Giữa chúng ta cách Tiêu Tiềm cùng Hoán Linh, cách quá nhiều ân oán tình cừ.

Hần như cũ cùng ba năm trước đây một dạng bỏ rơi ta, sẽ không trở lại.

Mà ta, điều có thể làm duy nhất đúng là tiêu sái buông tay ra, để cho hần đi!

Ta xoay người rời đi, lại nghe được thanh âm của hần ở sau lưng vang lên. . . . .

"Nếu như người có trí nhớ, nhất định sẽ không nói như vậy, nếu như người biết ta là ca ca của người, người nhất định sẽ không nói như vậy, nếu như. . . . . Người biết tại sao người muốn tự sát. . . . ."

"Người nói cái gì?" Ta nghĩ ta nhất định là nghe lầm, bằng không chính là hần lầm: "Ta nói rồi ta không phải, ta tên là Lan Hoán Sa. Người muốn ta nói bao nhiêu lần?"

"Trên vai trái người có một ấn ký hoa lan!" Hấn lạnh nhạt nói.

Ta theo bản năng che vai trái, nơi đó xác thực có ấn ký hình bông hoa lan nho nhỏ. Ta đã từng hỏi qua mẹ đây là cái gì, nàng nói cho ta biết đây là quy củ của gia tộc các nàng, nữ hài nhi đều được khắc ấn ký này. Ta còn xem qua Hoán Linh, nàng cũng tương tự như ta.

Hấn nói tiếp: "Người bởi vì chịu qua kinh sợ, thường sẽ mơ thấy tình cảnh cha mẹ chết đi, vừa đến lúc chết thì người sẽ thức tỉnh. . . . ."

Ta che lỗ tai, không muốn nghe hấn nói tiếp nữa, nhưng thanh âm của hấn còn chưa dừng ở bên tai ta vang lên: "Tiểu Trần, trừ người ra, ta chưa bao giờ mang bất kỳ nữ nhân nào xem qua mặt trời lặn. . . . ."

"Người đừng nói nữa, ta không tin, một chữ đều không tin!"

"Ta hiểu biết rõ người tạm thời không cách nào tiếp nhận, nhưng sớm một chút nói cho người biết chân tướng, người mới sẽ không suy nghĩ lung tung." Hấn đưa ra hai cánh tay ôm ta vào trong ngực, ngón tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của ta, "Tiểu Trần, tình cảm người đối với ta bất quá là lệ thuộc vào cùng thói quen. . . . . Tựa như người từ nhỏ yêu thích ta ôm người như thế, hảo hảo không có gì, ca ca vĩnh viễn thuộc về người, ca ca cũng rất yêu người, nhưng người phải nhớ: đây không phải là loại tình cảm giữa nam và nữ."

Bạn đang đọc truyện *Cô độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 8: Vẫn như lúc nhỏ

"Ta thật sự chính là Vũ Văn Lạc Trần." Ta không có bất cứ hy vọng nào hỏi hấn: "Người sẽ không làm chứ?"

"Ta cái gì cũng có thể làm, duy chỉ có chuyện người là muội muội của ta, quyết không thể sai."

Ta buông tha gãy giữa, vui mặt trên vai hấn. Dần dần, tâm thần của ta bắt đầu trấn định lại, suy nghĩ cũng rõ lên một chút xiu.

Tất cả nghi vấn cũng liền tại một chỗ rành mạch.

Bởi vì ta là muội muội của hấn, cho nên hấn luôn sẽ yên lặng quan tâm ta, không ngừng cùng ta nhắc tới Vũ Văn Lạc Trần.

Bởi vì ta là muội muội của hấn, Hoán Linh mới có thể đối với quan hệ của ta cùng Vũ Văn Sở Thiên không chút để ý. Nương mới có thể yên tâm để ta và hấn ở cùng bên ngoài nửa tháng, hoặc là nàng căn bản hi vọng huynh muội chúng ta có thể hảo hảo đoàn tụ sau một khoảng thời gian, đền bù tổn thương nàng gây ra với Vũ Văn Sở Thiên.

Nhưng đồng thời, trong lòng ta lại có nhiều nghi vấn hơn, ba năm trước đây ta tự sát là vì nguyên nhân gì, nam nhân khiến cho ta ngay cả sống cũng không có dũng khí là ai?

Ta mơ hồ nhớ tới nương đã từng nói, Vũ Văn Lạc Trần đang sắp sửa lập gia đình, đột nhiên mất tích.

Người nam nhân kia đoán chừng là người ta muốn được gả. Bất quá nếu nam nhân đó không phải Vũ Văn Sở Thiên, là ai đối với ta mà nói cũng không có chút ý nghĩa nào. . . . .

Ta đứng thẳng người, vừa rời ngực hấn, tinh thần lại có chút hoảng hốt.

Ta hỏi hấn: "Tại sao lúc mới gặp người không nói cho ta người là ca ca của ta?"

"Ta hi vọng người có thể lần nữa bắt đầu. . . . ."

"Nói như vậy ta trước kia sống không được tốt?"

Hấn cúi đầu cười khổ: "Không phải là không tốt, mà là cực kỳ không tốt!"

Ta cũng cười khổ: "Vậy bây giờ tại sao lại nói cho ta biết?"

"Có mấy lời nói rõ, lòng người mới có thể bình thản nếu không người có thể vĩnh viễn không thể giải được khúc mắc này."

Ta len lén nhìn một bên mặt hấn, người này chính là ca ca của ta sao?

Đột nhiên biết, chúng ta không thể nào có tình yêu, nhưng tình cảm nói tới là tới, nói thu lại liền thu được sao?

"Ta nghĩ nên trở về tình tâm một chút."

"Ta tiễn ngươi trở về."

Đọc theo đường về, ta thử rất nhiều lần, muốn gọi hắn một tiếng ca ca, hít sâu lấy rất nhiều dũng khí, nhưng hai chữ này vẫn là không cách nào kêu ra miệng, cuối cùng chỉ đành phải trực tiếp hỏi: "Ngươi có thể hay không cho ta chút thời gian?"

Hắn liền giặt mình, mờ mịt nhìn về phía ta.

"Ta nói, ngươi có thể hay không chờ ta nghĩ thông suốt lại?" Ta phát hiện hắn bỗng nhiên biến thành ca ca, chúng ta nói chuyện có chút trở nên khó khăn.

Thật lâu hắn mới bừng tỉnh lộ ra biểu tình đã hiểu. "A, dĩ nhiên có thể, ngươi chừng nào nghĩ thông suốt tới Nhã Khách quán tìm ta, không thì cho người hầu truyền lời cho ta cũng được."

Lời của hắn khiến cho ta đáy lòng ấm áp, bất luận chúng ta là quan hệ thế nào, được hắn để tâm chính là một loại hạnh phúc.

\*\*\*\*\*

Vừa vào cửa nhà, ta liền về phía hậu đường ngồi dưới đất đếm trân châu, đếm hết lần này tới lần khác số lượng lại bất đồng.

Nương không biết lúc nào đi vào, cúi người giúp ta thu hồi số trân châu rơi vãi, đặt ở bên trong hộp bỏ cạnh ta.

Ủy khuất nhìn ánh mắt ta, nước mắt ta càng không ngừng chảy ra ngoài. "Nương, Vũ Văn Lạc Trần đã chết, ta không phải là nàng có đúng hay không? Các ngươi nhất định là vì để cho ta chết tâm, mới cùng nhau gạt ta."

"Hắn nói cho ngươi biết?" Nương ngồi xuống đất dựa vào bên cạnh ta, dịu dàng nói: "Hắn ta thật đúng là ca ca tốt nhất! Ngươi nên vì thế cảm thấy thỏa mãn."

Hắn đối với ta như thế nào ta dĩ nhiên biết, chỉ bằng cử chỉ của hắn đối với ta cũng đủ để khắc sâu tình cảm huynh muội.

Dù khắc sâu thế nào cũng chỉ là tình huynh muội mà thôi!

Ta nhắm mắt lại, cố gắng nhớ lại lúc chúng ta ở chung một chỗ, cho dù là một chút, cũng có thể an ủi đáy lòng ta, nhưng mà cái gì cũng đều không dậy nổi.

Tại sao ta lại quên những thứ tốt đẹp như vậy?

"Nương, người có thể nói cho ta biết năm đó xảy ra chuyện gì không?"

"Ngươi nhất định muốn nghe sao?" Nàng lo âu nhìn ta, vừa nhìn thấy vẻ mặt đó, ta liền có chút lạnh người, có thể nghĩ đến chuyện năm đó có nhiều điểm nghiêm trọng.

Nhưng trốn tránh không thể đại biểu tất cả không xảy ra, ta tin tưởng giờ phút này mình cái gì cũng có thể chịu đựng.

"Ta có thể tiếp nhận."

"Được rồi. Thật ra thì ta đối với quá khứ của ngươi biết cũng không nhiều, ta gặp ngươi là ở ba năm trước đây tại một gian tiệm thuốc, lúc ấy ngươi đang ôm một chén thuốc mà khóc, ta vừa ngồi liền biết là xạ hương cùng hoa hồng."

"Cái gì?" Ta ngay cả khí lực giặt mình cũng nhanh tiêu hao hết. Ta ở y quán của Tuyết Lạc từng gặp qua, hoa hồng cùng xạ hương là thuốc dùng để lưu thông máu, bình thường dùng cho nạo thai.

Đừng nói là ba năm trước đây, ta chính là bây giờ nghe chuyện này vẫn có phản kích động.

"Không sai, là thuốc nạo thai, ngươi lúc đó có bầu hơn ba tháng." Nương nhìn kỹ một chút sắc mặt của ta, không nói thêm điều gì nữa.

"Không sao, nương nói tiếp đi!"

"Tướng mạo ngươi khiến cho ta lập tức nghĩ đến nữ nhi thất lạc vài chục năm. Ta hỏi ngươi tên gì, nghỉ ngơi ở đâu, phụ thân có phải là Vũ Văn Cô Vũ không, ngươi một câu cũng không nói, chính là cầm bát thuốc khóc, một hơi uống vào."

Sau lại gặp ngươi một thân một mình đi về phía núi hoang, ta liền ở phía sau đi theo, không nghĩ tới trên núi rừng rậm rạp, đi tới đi lui đã không thấy tăm hơi của ngươi.

Ta tìm kiếm khắp nơi, thật lâu cũng không thấy ngươi, đang lúc muốn rời đi, thế nhưng ngươi từ trên đỉnh núi nhảy xuống, may mắn nhánh cây giúp ngươi cản hạ, nếu không chính ta y thuật có cao hơn nữa cũng vô ích. . . . . Ta cứu ngươi tỉnh lại, hỏi ngươi xảy ra chuyện gì, tại sao nhảy xuống, thế nào ngươi cũng không chịu nói. Lúc ấy thân thể của ngươi suy yếu, tinh thần của ngươi gần như hồng mắt, ta cái gì cũng không dám hỏi kỹ."

"Đứa bé kia. . . . . Không giữ được?"

"Ừ, ta thấy chung không nghĩ ra, nếu như ngươi muốn tìm chết, cần gì uống thuốc nạo thai trước khi tự sát . . . ."

Ta cũng không nghĩ ra, có lẽ là người nam nhân kia khiến cho ta quá thất vọng, thậm chí còn tuyệt vọng.

Người như vậy ta xác thực hoàn toàn quên đi.

"Ta liền một lần cũng không đề cập tới ta có ca ca?"

"Không có nói qua. Ồ! Đúng rồi, thời điểm ngươi rút xuống, ta nhìn thấy xa xa trên vách núi có hai nam nhân, ta sợ bọn họ muốn hại ngươi, cho nên khi bọn họ xuống tìm, ta đã len lén mang theo ngươi rồi đi."

Đoán chừng một người trong đó là Vũ Văn Sở Thiên, kia một người khác đại khái chính là người ta yêu trước kia.

Ta xem giọng nương thân nhiên, không sợ giống hời nầy, nhưng chỉ bằng một nữ nhân như nàng, có thể trước mắt một cao thủ giang hồ như Vũ Văn Sở Thiên, dẫn ta đi sao?

Ta có chút không hiểu.

Ta còn chưa kịp hỏi, liền nghe nương nói: "Ngươi tỉnh lại, mỗi ngày đều không ăn, không ngủ, vẫn còn rất nhiều lần muốn tự vẫn. Ta thấy ngươi thật sự quá thống khổ, hỏi ngươi: có muốn uống thuốc lãng quên hay không? Ngươi không chút do dự gật đầu, nhưng khi ngươi bưng thuốc, lại khóc thật lâu mới uống vào."

"Lúc ta uống thuốc không nói gì sao?"

Nương nhớ lại hạ giọng xuống, nói: "Đã từng nói, giống như nói không có cái gì thì cái gì sẽ không mọc lên. . . . ."

Những lời này ta nhớ được, ở trong mộng, ta có nói rồi: "Không có hấn. . . . . Mặt trời cũng sẽ không lại mọc lên."

Có thể nghĩ, trước lúc uống Thiên Sầu tận, ta còn nghĩ tới Vũ Văn Sở Thiên.

Vậy ta tại sao không đi tìm hấn?

"Loại đau đớn nào khiến cho ta có thể ngay cả ca ca duy nhất cũng không cần?"

"Đúng vậy a, hấn thương yêu ngươi khiến cho ta cũng có chút cảm động, hôm nay ta tìm hấn, nói cho hấn biết ngươi động tâm với hấn, khẩn cầu hấn không cần gấp lại ngươi thì hấn cư nhiên không chút do dự đáp ứng. Hấn nói, chỉ cần ta có thể để cho ngươi không buồn không lo trong cuộc sống, bất hấn làm gì cũng đều có thể."

"Hấn vẫn luôn là người anh tốt, đều là do ta ngang ngạnh..!"

"Không sao, về sau cái gì cũng đừng nghĩ, hảo hảo làm thê tử của Tiêu Tiềm."

Ta dùng hết toàn lực gạt đầu cười một cái, cười nhìn ánh nắng chiều ngoài cửa sổ, có hấn! Ta còn có cái gì chưa đủ.

Đứng lên xoa xoa hai chân nhức mỏi, nói: "Nương, ta rất lâu không sắp xếp lại sổ sách rồi, người phái người đến phòng lương đem sổ sách một năm này tất cả thu vào cùng chi ra đưa đến thư phòng đi, ta sẽ xem thật kỹ!"

\*\*\*\*\*

Trong mấy ngày, ta loay hoay cơ hồ quên mình là ai, trong đầu đều là con số quanh quẩn không ngừng.

Nhưng vừa nhấc mắt nhìn thấy mặt trời, lại nhớ tới đôi mắt của Vũ Văn Sở Thiên, giống như mây mù ngàn năm tan không được, làm mê hoặc người ta; còn có môi của hấn, thật mỏng, lạnh lùng, thoạt nhìn giống như luôn không nói ra miệng lời nào . . . . .

Đề sổ sách xuống, lại đi bên gối cầm thư của Tiêu Tiềm lên nhìn lại.

Ngoại trừ cảm động, vẫn còn là xúc động!

Vì vậy, dùng bút ở trên giấy liền viết: đợi người trở về, vẫn còn nơi đây . . . .

Vốn định viết thêm mấy câu cho hấn, tay cầm bút cũng chết lặng, cuối cùng không nghĩ ra thêm một chữ! Chỉ đành phải đem phong thư tới lư hương trong phòng ta hơ qua vài cái, miết lại thật kỹ.

Gọi Minh Tâm tới, nói với nàng: "Phái người đưa đến Tiêu phủ, hỏi thêm một chuyện tình hình chiến đấu của Thiếu Tướng quân."

Ta do dự một lúc mới đưa thư giao cho Minh Tâm, "Thư này giao cho Tiêu bá phụ, nếu như tiện thì xin hấn đem đi biên cương bên kia, giao cho Thiếu Tướng quân. . . . . A, nếu như bất tiện thì thôi vậy!"

"Vâng."

Tính ra Tiêu Tiềm vừa đi đã mấy ngày, trước kia Tiêu bá phụ vừa có tin tức, liền sai người nói cho ta, mấy ngày nay thế nào cũng không có tin tức. Nghĩ đến đây, ta lại dặn dò Minh Tâm: "Dùng cơ trí của ngươi chút đi, biết tí mĩ trở về kể cho ta."

"Đại Tiểu Thư nàng yên tâm." Minh Tâm nói xong lui xuống.

Ta cho là Minh Tâm từ Tiêu phủ quay về sẽ nói rõ, không nghĩ đến gần giữa trưa thì phụ thân của Tiêu Tiềm đích thân đến Hậu phủ.

Tiêu bá phụ cùng ta lần đầu tiên gặp là ba năm trước đây, thấy hắn bây giờ giống trước hoàn toàn cùng một dạng, râu ria che đi nửa khuôn mặt thô kệch, cùng cặp mắt cơ trí kia cực độ không phối hợp. Y phục trên người hắn cũng còn là cùng một bộ lúc mới gặp gỡ ta, chỗ ống tay áo cùng cổ áo đã bị mài đến trắng bệch.

Hắn ở đương triều nổi danh đơn giản, nghe nói trừ lúc vào triều mặc đồ miễn cưỡng coi là mới tinh, những y phục khác còn lại hết sức cũ rách, có lúc ở nhà còn mặc y phục có chỗ vá tiếp khách. Người của Tiêu phủ cũng cảm thấy không thôi, nói hắn dùng bàn ghế còn là đòi trước để lại, mỗi đồ đều được gọi là "lỗi thời".

Từ văn võ bá quan, cho tới dân chúng nghèo đói với hắn phẩm hạnh của hắn không khỏi than thở, mà ta thủy chung không nghĩ ra Tiêu Tiềm vì sao bất đồng với phụ thân của hắn, vùng tiền như rác, cũng không do dự. Ta từng đến biệt uyển của hắn, nước kẻ sát núi, thanh u nhã trí, khắp nơi rường cột chạm trổ, không thiếu danh gia chi tác.

Trong thư phòng của hắn, gia thư từ thời Tần Nho tùy ý bày ở trên bàn, bình thường lật xem chính là sách binh pháp thời Xuân Thu. Thời điểm hắn lật, mày cũng không nhăn chút nào, giống như trong ngón tay nắm căn bản không phải là trân phẩm giá trị liên thành.

Ta suy nghĩ lung tung, Tiêu bá phụ đã ngồi trên ghế, cùng mẫu thân hàn huyên mấy câu, nói biên quan thế cục hơi định, chưa tới ít ngày nữa Tiêu Tiềm sẽ trở lại. Còn nói hắn đã sai người đưa thư đi biên quan.

Ta nhận lấy trà Minh Tâm bưng, tiến lên thì lễ nói cảm ơn: "Tiêu bá phụ, mời uống trà."

Hương trà nhẹ đậm lượn lờ, là Lư Sơn Vân Vụ nương thích nhất.

Hắn nhận lấy trà, chậm rãi dùng nắp ly gảy lá trà, cười nói: "Tiềm Nhi đứa nhỏ này đi đánh giặc, giống như ta là một thô nhân, có đôi khi đi sai bước nhầm đường, các ngươi thông cảm thông cảm."

Nương lập tức cười theo nói: "Tiêu Tướng quân nói quá lời, là Sa Nhi không hiểu chuyện."

"Ai! Nhi tử ta đây từ nhỏ liền sống ở Đạo Quang Kiếm Ảnh, mười tuổi đi theo ta ra chiến trường, mười lăm tuổi làm tiền phong, mười tám tuổi liền dẫn binh, luyện thành một cường thân, chắc cốt, đối mặt với bao nhiêu địch nhân đều chưa từng nhận qua một cái lông mày, bị trọng thương, cũng có thể cười một tiếng mà qua. Duyên trời gặp phải nhà Hoán Sa nhà ngươi. . . . . Thôi, nhắc tới ta liền tức giận, một chút cũng không giống con trai của ta."

Nương thấy ta không dám chen vào nói, lật lại cười nói: "Theo ta thấy hắn ngược lại giống như Tiêu Tướng quân, là tính tình sáng khoái!"

"Đừng nói nữa, lần trước trở lại, kích động chuẩn bị mấy ngày. . . . ." Tiêu bá phụ dừng một chút, thổi thổi sương mù trên ly trà nói: "Lẽ vật, không mang về, nhưng hồn cũng không mang về, bệnh liền ba ngày cũng không hết. Bệnh còn chưa khỏi, vừa nghe nói biên quan khẩn trương, liền muốn đi xin chỉ xuất chinh, một bộ liễu mạng không muốn sống. . . . ."

Ta cắn chặt môi dưới, áy náy khiến cho ta bắt đầu cảm hận mình.

Tiêu Tiềm ở trước mặt ta chưa từng lớn tiếng nói câu nào, ngay cả mỗi lần bị nương cự tuyệt cũng sẽ cười trấn an ta nói: không sao!

Ở trong mắt ta, sống lưng hắn vĩnh viễn là thẳng đứng, lòng dạ hắn là rộng thật rộng.

Mà nay nhớ tới, ta thân nhiên tiếp nhận sự che chở, cũng yêu thương của hắn, chưa bao giờ tự mình đi tìm hiểu hắn, đi suy đoán tâm tư hắn.

Ngay cả nương đều nhìn ra ta không phải thật tâm thương hắn, ta lại dùng cái loại tình cảm tự cho là đúng ràng buộc của hắn, hành hạ hắn.

Tiêu bá phụ âm thầm quan sát ta một chút, uống một ngụm trà, cười vang nói: "Hắn rõ ràng chính là nghĩ muốn tức chết ta, mất bao nhiêu lời lẽ mới để cho hắn có thể ở lại kinh thành, hắn nói đi là đi. . . . . Ta cũng không ngăn cản hắn, coi như không sinh nhi tử vô dụng này thôi, dù sao ta còn có Tiêu Lăng."

Ta lại cũng nhận không được thăm dò lời nói của hắn, đứng dậy tự trách nói: "Đều là ta không tốt, là ta không có thể thống, khiến Tiêu Tiềm có nỗi khổ khó nói, hắn luôn luôn có tình chí hiếu, ngại ngần vạn đừng oán trách hắn."

Tiêu bá phụ lập tức đứng dậy, nói: "Là bá phụ lỗi à. Bá phụ có ý tứ là chờ Tiềm Nhi trở lại, các ngươi liền tổ chức hôn sự này, cũng tránh cho hắn lo được lo mất. . . . . Ha ha, đúng không?"

Ta không tìm được bất kỳ lời nói phản bác, chỉ đành phải lên tiếng: "Dạ!"

"Tốt lắm, ta trở về sẽ chuẩn bị . . . ." Hấn lại ngồi trở lại trên ghế, hạ thấp giọng nói với nương: "Cuộc chiến này cũng không phải là trong thời gian ngắn có thể kết thúc, ta ngày mai vào cung yết kiến hoàng thượng, xem có thể nghĩ biện pháp phái vị tướng quân khác đi biên cương hay không."

Nương âm thầm cả kinh, hỏi: "Lâm trận thay đổi tướng quân, không ổn đâu?"

"Đã nói Tiềm Nhi bị thương, không ngại! Bất quá là hỗn loạn nho nhỏ ở biên quan, ta tiến cử Triệu Nghị là đủ. Ai! Nói lời trong lòng, lúc ta tự mang binh đi không cảm thấy gì, Tiềm Nhi vừa đi, ta đây tâm cũng không thể an bình."

"Chỉ sợ Tiêu Tiềm hấn không chịu trở về."

Tiêu bá phụ khoát khoát tay, "Nếu nói cho hấn biết trở lại thành hôn, ta sợ hấn không đợi Triệu Nghị tới, liền chạy về!"

Tiêu bá phụ nói xong, lại cùng mẫu thân nói thêm một lát mới đi.

Ai ngờ ngày thứ hai, người tới Lan Hậu phủ tặng lễ vật nhiều không kể xiết, quan cấp cao thấp đủ cả, lễ phẩm đều là giá trị xa xỉ.

Nương để cho bọn họ đưa vào Tiêu phủ, câu trả lời của bọn hấn đều là liên miên bất tận: Tiêu Tướng quân xưa nay ngay thẳng, không thu lễ phẩm, hôm nay tình cờ gặp được đại hi của Thiếu Tướng quân, không tặng chút hạ lễ tỏ tâm ý, thật sự ăn ngủ không yên.

Nhìn thấy trong nhà quà tặng chất đống như núi ta rút cuộc hiểu vì sao biệt uyển của Tiêu Tiềm xa hoa lãng phí như vậy.

Cũng coi như chân chính hiểu rõ vị Tiêu bá phụ trong truyền thuyết một đời danh tướng đánh đâu thắng đó.

Có thể kín đáo giấu giếm tâm tư, nhìn như tục tằng, lời nói ngay thẳng, khó trách hấn có thể ở trong minh tranh ám đấu triều đình đứng vững vàng không dao động.

\*\*\*\*\*

Ta cùng Minh Tâm đem mỗi một dạng đồ vật, ghi chép minh xác thì đã gần đến hoàng hôn.

Vừa định nghỉ ngơi một chút, nương vào cửa nói: "Sa Nhi, Vũ Văn Sở Thiên tới, ở chính đường chờ ngươi đấy."

Vừa nghe đến tên của hấn, ngực của ta liền một hồi quặn đau, thật là không nghĩ đến liền vội vàng chạy đến chính đường.

Chạy đến trước cửa, ta cố gắng điều chỉnh lại hô hấp, mới mở miệng: "Ngươi đã đến rồi?"

Trong thanh âm còn mang theo rung âm.

Hấn xoay người, khoe miệng giương nhẹ, xao động tiếng lòng của ta.

"Nghe nói ngươi sẽ phải lập tức thành thân . . . . . Cho nên, ta đến đưa ngươi lễ vật!" Hấn vừa nói từ trên bàn cầm lên một bao quần áo giao cho ta.

Ta nhận lấy, cẩn thận từng li từng tí mở ra.

Bên trong một bộ giá y màu đỏ tươi, đỏ đến hết sức chói mắt.

"Đây là?"

"Giá y này là ngươi trân ái nhất, ta giúp ngươi giữ ba năm, giờ nên trả lại cho ngươi rồi!" Hấn thanh thanh cổ họng, cất cao giọng nói: "Ta còn có chuyện, đi về trước, chờ ngươi thành thân đừng quên đưa thiệp cưới cho ta."

Nói xong, hấn bước nhanh đi về phía ngoài cửa.

"Vũ Văn Sở Thiên!"

Hấn dừng bước, quay đầu lại hướng ta cười cười, nụ cười không hề rục rờ nữa: "Thật nhớ thanh âm ngươi kêu là ca ca . . . . ."

Ta cúi đầu, nhìn giá y đỏ tươi, lớn tiếng kêu: "Ca. . . . . Ca!"

Hai chữ này sau khi ra khỏi miệng, tâm giống như là bị một đao cắt, vĩnh viễn không ngừng, đau đến ta không cách nào hô hấp.

Ta ôm giá y ngồi xồm trên mặt đất, khí lực bị rút dần đi.

Hôm đó trời đặc biệt âm u, mây dày tầng ép ta tới thở không thông.

Hấn đang trong sân, thấy nước mắt của ta ướt đầm giá y, đứng không nhúc nhích, giống như là đứng sững một vạn năm.

Ta cho là hần ít nhất sẽ nói một câu: "Đừng khóc!"

Nhưng hần không nói, ở trong lòng ta đau đến té xỉu, hần một câu nói cũng không nói!

\*\*\*\*\*

Hôn mê, trong đầu ta không ngừng thoáng qua rất nhiều đoạn ngắn lộn xộn.

Mới bắt đầu là một mùa xuân hoa nở . . . .

Một nữ hài nhi rất nhỏ bên trong một mảnh ruộng hoa cải nở vàng rực, nâng váy đuổi theo một tiểu hài nhi, càng không ngừng kêu: "Ca ca!"

Sau lại té ngã, cong môi, thấy tiểu nam hài chạy trở về cũng không để ý.

Mặc cho tiểu nam hài dụ dỗ thế nào, cầu xin thế nào đều không nói chuyện. . . . .

Cho đến lúc tiểu nam hài hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nàng mới len lén cười, không phải là nụ cười lạnh nhạt, mà là ngọt ngào, cười hạnh phúc . . . .

\*\*\*\*\*

Kế tiếp một đoạn ngắn là giữa hè, trời nắng chang chang.

Nữ hài nhi đại khái vừa được sáu bảy tuổi, mặc một bộ bị hơi lửa liếm qua nhiều chỗ rách, bận rộn ở phòng bếp nấu cơm.

"A!" Ngón tay của nàng không cẩn thận đụng phải chiếc nồi đang nóng, đỏ một mảnh.

Nàng dùng sức rút tay bị phỏng, nước mắt ở trong hốc mắt đi qua đi lại vài vòng, đơn giản là không chảy xuống.

Qua thật lâu, đồ trong phòng bếp cũng bị nàng đập phá rồi tinh rồi mù, chật vật không chịu nổi, nàng mới nấu xong một nồi gì đó đen sì sì, cũng không biết có thể ăn được hay không.

Nữ hài nhi liếm liếm môi khô nứt, tay áo kéo dài chút che vết thương, bụng đồ đi ra ngoài.

"Ca ca, ca ca!"

Bé trai nằm trên giường sắc mặt tro tàn, cả người đều là vết máu.

Nàng kêu một tiếng, bé trai mới giùng giởng ngồi dậy.

Hần lặng lẽ liếc ánh mắt sưng đỏ của nữ hài nhi một cái, vài sợi tóc bị đốt cháy, cùng cánh tay nhỏ bé nàng hết sức che lại trong áo, nhận lấy thứ không biết là cái gì, một hơi uống vào. . . . .

Thời điểm hần ngủ đầu, ta tỉnh tường nhìn thấy một giọt nước mắt trượt xuống. . . . .

\*\*\*\*\*

Cuối thu, thời tiết so với thường ngày âm đạm rất nhiều. Nếu không nhìn kỹ, cơ hồ không phát hiện được một thân thể nhỏ gầy yếu dưới tàng cây quơ mưa kiếm . . . .

Nữ hài nhi trong phòng trúc từ trong mộng thức tỉnh, vuốt bên gối thấy giường không, khóc lớn tiếng kêu: "Ca ca? Ca ca!"

Bé trai lập tức quăng kiếm chạy như bay vào nhà, ôm thân thể nho nhỏ của nàng, vỗ lưng của nàng nói: "Ca ca không có chuyện gì! Đừng sợ!"

"Làm sao ngươi không có ở đây, không phải nói không bỏ Tiểu Trần lại sao?"

"Tiểu Trần ngoan, ca ca đang luyện kiếm, không luyện kiếm thế nào bảo vệ Tiểu Trần, thế nào báo thù cho cha nương?"

"Vậy ta cùng ngươi luyện kiếm."

"Bên ngoài lạnh lẽo." Bé trai do dự một chút, cởi áo ra ôm lấy nàng cùng nằm xuống. "Ca ca ở tại bên cạnh ngươi, lần này quyết không rời đi!"

Trong bóng tối, hai hài tử yếu đuối ôm nhau.

Ta tin tưởng, không người nào có thể tách bọn họ ra, bọn họ tuyệt đối cũng không sẽ tách ra!

\*\*\*\*\*



Tiếp theo là một sáng sớm mùa đông.

Sương Tuyết che lấp thế giới.

Nữ hài nhi lại lớn lên một chút, trở mã xinh đẹp, dịu dàng uyển chuyển động lòng người, giữa lòng mây cùng ta có bảy phần tương tự.

Nàng khoác một cái áo mỏng, bụng hai chén cháo trắng, đẩy cửa trúc đi vào: "Ca ca."

Trên giường một thiếu niên nửa thân trần ngồi, mắt ngọc mây ngái, sống mũi như tượng đá, da thịt như tuyết, nếu không phải là một thân thanh cốt, ta nhất định sẽ cho rằng hắn là nữ nhân, hơn nữa còn là một mỹ nhân khuynh thành.

Nữ Hài Nhi đặt chén ở trên bàn, ngồi ở bên cạnh giường hắn kéo chăn đắp ở nửa người, xoa xoa bàn tay nhỏ bé hồng hồng đông lạnh nói: "Lạnh quá a!"

Thiếu niên bắt tay của nàng đặt ở ngực, môi mỏng nhẹ nhàng xé ra, nụ cười từ trên mặt thấm vào đến đáy mắt.

Ta từng cho là Vũ Văn Sở Thiên rất thích cười, và lại nụ cười hết sức mê người, giờ phút này nhìn thấy thiếu niên này cười, ta mới biết Vũ Văn Sở Thiên cười đến có bao nhiêu khó coi, có bao nhiêu miễn cưỡng.

Nữ hài nhi cả người cũng co rúc trong ngực hắn, dùng chăn đem hai người bao lấy gió thổi không lọt.

"Còn lạnh không?" Thiếu niên hỏi.

Nữ hài nhi lắc đầu, si ngốc nhìn gò má của hắn: "Ca ca lớn lên không thể đẹp hơn ta!"

"Làm sao sẽ chứ? Toàn thế giới chỉ có Tiểu Trần đẹp nhất. . . . ."

Nữ hài nhi cười, ôm cổ hắn, dùng sức hôn một cái trên mặt hắn!

"Tiểu Trần. . . . ." Hắn cúi đầu, đôi tay không tự chủ đem lấy thân thể mềm mại của nàng ôm sát, suy nghĩ ý muốn được đem nàng nhập vào trong thân thể. . . . .

"Ca ca hôn một cái, được không?" Hắn hoảng hốt nói.

Nữ hài nhi cười đem mặt tiến tới, trên mặt còn là một loại hạnh phúc mong đợi như khi còn nhỏ.

Môi của hắn một chút xiu đến gần, hai cánh tay ôm càng chặt hơn. . . . .

Nhưng ngay thời điểm lập tức hôn đến, hắn chợt buông tay ra, khoác thêm áo khoác xuống giường.

"Ca ca?"

Hắn nhanh chóng buộc lại áo, nghiêm mặt nói: "Tiểu Trần trưởng thành, không thể tùy tiện cho nam nhân hôn! Ca ca cũng không được. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Có độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 9: Nửa mê nửa tỉnh

Nửa mê nửa tỉnh, ta nghe có người gọi ta, khe khẽ đẩy ta.

Ta không muốn mở mắt ra, muốn cố gắng ghi nhớ mỗi một màn, mỗi một đoạn chuyện xưa.

Đột nhiên, ta cảm thấy thân thể không còn, người ngã trên mặt đất, ngay sau đó một người đè ta lại. . . . .

Ta giật mình nhìn hắn, gương mặt đó rõ ràng chính là Vũ Văn Sở Thiên, hắn ít đi một chút lạnh lùng cùng tang thương.

Tình cảnh này, tựa như mộng lại so với mộng chân thật, tựa như thật lại thật sự mơ hồ. . . . .

"Không. . . . . Không cần!"

Ta ít dám tin tưởng, hắn cư nhiên xé quần áo của ta, tay trượt xuống ngực ta vuốt ve, môi ở trên người trần truồng truồng của ta, da thịt dao động. . . . .

Ta liều mạng giãy giụa, gào thét, "Ca ca, người làm cái gì? Ca!"

Động tác của hắn dừng lại một chút. . . . . Ta cho là hắn có thể từ trong cuồng loạn thanh tỉnh lại, nhưng hắn tiếp tục cởi quần áo của mình ra, đè lại thân thể của ta. . . . . Tiến vào. . . . .

Ta tự nhủ: đây nhất định là nằm mơ.

Nhưng, thật sự rất chân thật!

Hạ thể bị xé rách đau đớn, là thật!

Trong mắt của hắn tràn trề đau đớn, rõ ràng như vậy.

"A!" Đau đớn rồi cuộc lại khiến cho con ác mộng kết thúc, ta cả kinh ngồi dậy, phát hiện trước mặt là nương cùng Hoán Linh.

"Sa Nhi, không sao chứ?"

Ta chẳng quan tâm trả lời, lao xuống giường phủ thêm bộ y phục liền chạy ra ngoài.

"Đi đâu?"

Ta tới chỗ Minh Tâm, "Đi chuẩn bị ngựa xe, ta muốn đi đến Nhã Khách quán."

"A, dạ!"

Trên xe ngựa lắc lư, ta không ngừng tự nói với mình, đây không phải là thật.

Đây tuyệt đối không phải là trí nhớ ở trong mộng cảnh tái hiện, cũng nhất định không phải là nguyên nhân ta tự vẫn.

Vũ Văn Sở Thiên -- ca ca của ta, không làm ra chuyện như vậy.

Cho dù ánh mắt hắn mỗi lần nhìn ta đều tràn đầy tự trách cùng áy náy. . . . .

Xe ngựa còn chưa dừng hẳn, ta vừa nhìn thấy mấy chữ Nhã Khách quán, liền nhảy xuống xe, chạy vào khách quán.

"Vũ Văn Sở Thiên có ở nơi này?" Ta hỏi lão bản.

"Ở đây, ở phòng Nhất Hào!" Lão bản chỉ chỉ gian phòng thứ nhất trên lầu hai: "Cô nương, ta đi thông báo một tiếng. . . . ."

Ta căn bản không ý định để ý tới hắn, bước nhanh chạy lên cầu thang.

Đang lúc đi tới trước cửa, ta vừa muốn đẩy cửa, bên trong truyền tới một tiếng cười âm dương quái khí của nữ nhân: "Không bỏ được muội muội bảo bối của người. . . . ."

"Chớ phiền ta!" Là thanh âm phiền não của Vũ Văn Sở Thiên.

"Ta mạn phép phải nói. . . . ." Lời của nàng còn chưa nói hết, cửa mở ra, một cây chùy thủ dừng ở nơi cổ họng ta.

Đồng thời, ta cũng thấy rõ nữ nhân kia, một thân áo đen vừa đúng ôm vòng quanh phong thái tuyệt diệu của nàng, tóc dài buộc ở sau lưng, khuôn mặt xinh đẹp, phong tình vạn chủng. . . . .

Ta nhớ được nàng, nàng gọi là Mạnh Mạn, chính là nữ nhân che mắt thiếu chút nữa giết Vũ Văn Sở Thiên.

Mạnh Mạn dùng đôi mi nhãn liếc nhìn ta, dịu dàng nói: "U. . . . . Đây không phải là người xinh đẹp, lại dịu dàng, lại đa tình kia sao. . . . ."

"Câm mồm!" Vũ Văn Sở Thiên ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm chùy thủ trên tay nàng. "Lấy chùy thủ của người ra."

"Đau lòng?" Mạnh Mạn thu hồi chùy thủ, nhân tiện đẩy ta xuống. "Ta đi để cho ca ca người hào hào thương người."

Dưới chân ta chột nhẹ, người nặng nề ngã vào gian phòng, sắp đụng vào cái bàn thì Vũ Văn Sở Thiên đưa tay nắm lấy ta kéo lên.

Sau khi hắn đỡ ta đứng vững, cắn răng nghiêng lợi nói với Mạnh Mạn: "Người câm miệng có được hay không?"

"Người sợ cái gì. . . . . Vũ Văn Sở Thiên, người làm ra, còn sợ ta nói sao!" Mạnh Mạn cười quái dị một tiếng, lại nói: "Sao? Không biết muội muội bảo bối của người có muốn hiểu rõ ca ca của nàng là hạ lưu vô sỉ cỡ nào, không bằng cầm thú hay không. . . . ."

Vũ Văn Sở Thiên hít một hơi thật sâu, lạnh nhạt nói: "Mạnh Mạn! Ngày mai ta sẽ động thủ."

"Tốt!" Mạnh Mạn lập tức về mặt đắc ý. "Vũ Văn Sở Thiên, người càng ngày càng thức thời rồi. . . . ."

"Cút!"

Ta tuyệt vọng nhắm mắt lại, mới vừa không thể chờ đợi muốn hỏi vấn đề kia, bây giờ đã không cần thiết phải hỏi nữa.

Bởi vì đáp án vô cùng đã rõ ràng.

"Tiểu Trần, ngươi không sao chứ?" Vũ Văn Sở Thiên đợi Mạnh Mạn rời đi, ân cần hỏi ta.

"Không sao!" Ta tránh thoát hắn, rất lớn tiếng hăm hù: "Ta không sao!"

Ta chết cũng không nguyện tin tưởng sự thật này, nhưng nó thật tình chính là sự thật.

Người trước mặt ta, là thân nhân duy nhất của ta, là hấn bức từ ta!

"Ca, ca!" Ta nhìn chăm chăm hắn, nhớ thật rõ khuôn mặt động lòng người kia là khuôn mặt đáng ghê tởm như thế nào: "Ca, ngươi sợ cái gì, ngươi nếu làm ra, ngươi sợ cái gì? !"

Hắn có chút hốt hoảng, còn cố ý làm bộ như trấn định nói: "Ngươi đừng nghe nữ nhân điên đó nói lung tung, nàng ưa thích hồ ngôn loạn ngữ."

Ta đi lên trước một bước, ngẩng đầu lên cười lạnh hỏi: "Ngươi có phải hay không muốn nói: ngươi không cường bạo qua ta, ngươi không khiến cho ta có con? Ngươi không ép ta cùng đường, nhảy núi tự vẫn!"

Ta hi vọng nhiều hắn sẽ nghĩa chính nghiêm từ nói: hắn không có!

Nhưng hắn. . . . . Trên mặt hắn huyết sắc xoay một cái rút đi, còn lại vẻ mặt trắng bệch. "Ngươi nhớ ra?"

"Ngươi chính là không phải là người? Vũ Văn Sở Thiên, ta là muội muội của ngươi!" Ta giống như nổi điên đánh hắn, biết rõ đánh hắn vô dụng, biết rõ hắn sẽ không đau.

Biết rõ, đau, thủy chung chỉ có ta!

"Trong nháy mắt ngươi xé y phục của ta kia, nghĩ đến tận cùng là cái gì?"

"Thật xin lỗi!"

Ta ngã ngồi trên mặt đất, tuyệt vọng tràn ngập từng dây thần kinh. "Ta không phải là muốn ngươi nói xin lỗi, ta hỏi ngươi tại sao, tại sao ngươi phải làm như vậy?"

Hắn đỡ ta dậy, mình ngồi trên ghế rót một chén nước đưa cho ta, lạnh nhạt nói: "Đều là chút chuyện đã qua, cần gì hỏi nữa."

"Ngươi? !" Ta hất bàn tay của hắn ở trước mặt ra, dùng ngón tay giận đến phát run chỉ vào hắn, thật sự nói không ra lời nào để diễn tả phần hận giờ phút này của ta.

"Ta không muốn giải thích cái gì, dù sao giải thích nhiều hơn nữa ngươi cũng sẽ không hiểu. . . . . Tóm lại đều là của ta lỗi, ngươi muốn đánh liền đánh, muốn chửi liền chửi, nếu ngươi muốn giết ta. . . . ." Hắn tháo kiếm bên hông xuống, đặt ở trong tay ta.

Kiếm rất nặng, nặng đến mức ta không cách nào cầm chắc, rơi trên mặt đất.

Thanh âm kiếm rơi xuống mặt đất, đình tại nhức óc. . . . .

Ta rút cuộc biết năm đó tại sao muốn tự vẫn.

Bởi vì ta khổ sở, ta đau lòng, ta oán hận, nhưng lại không thể tổn thương hắn. . . . .

Cho nên, ta chỉ có thể thương tổn tới mình!

"Quá khứ nên để cho nó đi qua đi, đừng hỏi, cũng đừng suy nghĩ nữa." Hắn trầm mặc chốc lát, dời mắt đến ngoài cửa sổ, nhìn chòng chọc một lát, nói: "Nhớ, ngươi tên là Lan Hoán Sa, Vũ Văn Lạc Trần ba năm trước đây cũng đã chết rồi!"

"Ta không chết, ta muốn hảo hảo mà sống sót, dùng sinh mạng này đi hận ngươi!"

"Cần gì chứ? Như vậy, ngươi trôi qua cũng sẽ không thoải mái."

"Ta sẽ không tha thứ cho ngươi, vĩnh viễn cũng sẽ không!"

Ta lao ra khỏi phòng của hắn, lao ra khỏi khách quán.

Không nhớ được mình làm sao về đến nhà, chỉ biết là thời điểm đi ra ngoài mặt trời còn treo ở trên cao, khi trở về trời đã sắp tối.

Tựa như cuộc đời của ta, qua trong giây lát mất đi ánh sáng.

Trở về phòng, ta lấy giá y hắn đưa tới xé thành từng mảnh, còn cảm thấy chưa đủ, lại lấy kéo, cắt nó thành nát bầy.

Ta từng lần một tự nhủ: "Ta hận hắn, cả đời đều không tha thứ cho hắn."

Nhưng, vừa nhắc tới hắn, ta lại bắt đầu nhớ hắn, nghĩ đến lại đau lòng.

Ta ngồi dưới đất, nhìn toàn cảnh màu đỏ tươi, một môi nhìn vách tường.

Trong đầu vẫn là ánh mắt thâm tình khản thiết của hắn . . . . .

"Kỳ thực, có lẽ hắn quá yêu ta, mới có thể không kìm hãm được. . . . . Hắn nhất định rất thích ta đi?"

Ta hung hăng gõ đầu của mình, ta là điên rồi mới có loại ý nghĩ này.

Hắn là ca ca của ta, yêu đi nữa cũng không thể đối với ta như vậy!

Một chuỗi tiếng cười ở trong phòng vang vọng, nghe không ra là từ nơi nào phát ra.

Cười đến như vậy quý bí, chỉ có nữ nhân tên Mạnh Mạn đó có thể phát ra ra.

Tiếng cười của nàng thê lương dị thường, mang theo nồng đậm sát khí.

Ta nhần nhin thân thể không ngừng rứt một cái, vừa định đứng dậy đã nhìn thấy nàng từ nóc phòng nhảy xuống, mảnh ngói của nóc nhà theo nàng rơi xuống, ngã trên mặt đất bụi mù nổi lên bốn phía.

Ta vội vàng đứng lên chạy ra ngoài, nhưng bởi vì ngồi được quá lâu, hai chân đã chết lạng, đi chưa được mấy bước liền ngã nhào trên đất.

Nàng không chút hoang mang ngồi xổm xuống bên cạnh ta, nâng cằm của ta lên, đưa cột nhìn tới trước mặt của ta: "Ngươi đến tốt cùng có chỗ nào đặc biệt, hắn tại sao chỉ vì ngươi cái gì cũng chịu làm?"

Nàng xinh đẹp trên mặt đều là oán độc, khiến lòng ta sợ hãi: "Hắn là ca ca của ta."

"Ca ca?" Nàng một bạt tai đánh vào trên mặt của ta, đánh cho trước mắt ta trở nên tối sầm, đầu đụng vào trên ván giường. "Ngươi biết rõ hắn là ca ca của ngươi còn muốn quyến rũ hắn?"

Ta lấy tay sờ lên đầu, chất lỏng dính trong lòng bàn tay. Thật sự không hiểu nổi nữ nhân này lại nổi điên làm gì.

"Hắn cường bạo ngươi?! Ép ngươi cùng đường?! Vậy ngươi có biết hay không ngươi là thế nào buộc hắn hay sao?"

"Ta?"

Nàng vừa cười, cười đến cả căn phòng đều phát run.

Nữ nhân có võ công cao hơn nữa cũng không đáng sợ, đáng sợ là nữ nhân nổi điên!

"Hắn nghĩ cho ngươi quên hắn, gả cho một nam nhân có thể thật lòng thương yêu ngươi bắt đầu cuộc sống mới! Ta mạn phép tới, ta chính là muốn cho ngươi biết." Nàng lôi kéo tóc của ta, kéo ta đến trước mặt nàng: "Nếu như không phải là ngươi khiến hắn yêu ngươi, dây dưa với hắn, hắn làm sao sẽ vì ngươi trầm luân. Nếu như không phải là ngươi nói ‘không có hắn một ngày cũng sống không nổi’, hắn tại sao sẽ ở trước mặt ngươi không hề chống cự đầu hàng? Ngươi tại sao không nhớ rõ, ngươi tại sao có thể để cho hắn yêu ngươi như vậy?"

Ta cực lực ấn đầu của mình, nơi đó càng ngày càng đau, đau đến ta không cách nào hô hấp.

"Tại sao trong mắt của hắn lúc nào cũng chỉ có ngươi, ta như vậy cầu xin hắn, hắn cũng không chịu thay ta giết ngươi, nhưng chỉ vì ngươi hắn cái gì cũng chịu làm. . . . . Ngươi tốt nhất cầu nguyện hắn có thể còn sống trở về, nếu không ta liền để cho ngươi chôn theo!"

"Ngươi. . . . . Ngươi nói cái gì?"

". . . . ."

Nàng tựa hồ lại nói rất nhiều lời, ta đã nghe không rõ rồi, từng trận đau đớn cùng mê muội, khiến cho ta đã hôn mê.

Trong lúc ta hôn mê nhìn thấy mình mặc giá y đỏ tươi, ngồi ngay ngắn trước gương đồng.

Trong gương ta đây, không có một chút vui sướng làm tâm nương, nước mắt theo gương mặt một khắc không ngừng chảy. . . . .

Ngoài cửa sổ, liễu phong tàn nguyệt, hoa đào bay tán loạn.

Một bóng người đứng ở ngoài cửa sổ thật lâu.

Ta một khi quay đầu, hần đột nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. . . . .

"Ca, ca!" Ta nâng váy đuổi chạy ra, không biết vì sao chạy đặc biệt nhanh, quần màu đỏ, tóc dài màu đen, ở trong đêm khuya theo gió lửa bay.

"Ca ca! Ta biết rõ là ngươi, ta biết rõ ngươi trở lại nhìn ta rồi, ngươi ra ngoài, ra ngoài!"

Ta đuổi tới trong rừng cây, chẳng phân biệt được phương hướng chạy tán loạn khắp nơi, chạy đến thật sự không có khí lực, liền ngồi chồm hổm trên mặt đất kêu gào: "Ngươi đi ra đi, để cho ta nhìn một cái cũng được!"

"Ta biết rõ ngươi nghe thấy, ta biết rõ ngươi ở đây."

Ta khóc đến cổ họng cũng ách lại, vẫn gọi hần: "Ngươi để cho ta nhìn ngươi một cái có được hay không? Coi như âm dương xa cách vĩnh viễn, ngươi cũng nên cho ta biết rõ ngươi biến thành hình dáng gì. . . . . Ca, ngươi có biết hay không ta còn suy nghĩ nhiều về ngươi. . . . ."

. . . . .

"Ta không cầu gì hơn, ngươi để cho ta xa xa liếc mắt nhìn, có được hay không?"

"Ta cầu xin ngươi, để cho ta nhìn ngươi!"

Rốt cuộc, Vũ Văn Sở Thiên từ phía sau cây đi ra, đứng trước mặt ta không nói một lời.

Vừa thấy được hần, ta tựa hồ lại có lực vô cùng, đứng dậy từ dưới đất, kích động mở to hai mắt. "Ca! Ta biết ngay ngươi sẽ trở lại gặp ta! Ngươi một chút cũng không thay đổi? !"

". . . . ."

"Ta đốt cho ngươi rất nhiều tiền vàng, ngươi có nhận được không?"

Hần bất đắc dĩ quay đầu, không trả lời.

Trong bóng đêm, khuôn mặt hần như tia nắng ban mai, một điểm cũng không giống như một Du Hồn!

Ta khăn trương đến gần một chút, giống như là sợ đã quá rầy hần. "Ca, ngươi ở bên kia có được khỏe hay không? Có phải hay không rất cô đơn."

Vũ Văn Sở Thiên vẫn như cũ nghiêng mặt, nụ cười trong trẻo lạnh lùng.

"Ta. . . . . Ta. . . . ." Ta mỉm cười ẩn bụng của mình, đang muốn nói gì, Vũ Văn Sở Thiên đột nhiên xoay người liền đi.

Ta quỳnh lên, cuống quýt xông tới bắt hần lại cánh tay: "Ca, chờ đi, ta còn lời chưa nói xong. . . . ."

Ta sững sờ hạ xuống, lại siết chặt cánh tay của hần, có chút giật mình, vung lên tay áo của hần sờ lại sờ.

"Tại sao là nóng? Tại sao là. . . . . Ngươi còn sống?" Ta nổi điên dường như lời kéo vuốt ve mặt của hần, liều mạng vuốt từng bộ phận trên thân thể hần: "Ngươi còn sống?"

Vũ Văn Sở Thiên lạnh lùng hỏi: "Ai nói với ngươi ta chết?"

"Biểu ca nói ngươi bị người giết, hần nói hần tận mắt nhìn thấy." Ta ngồi phịch ở trong ngực hần, ôm sát hông của hần: "Ta cho là ngươi chết rồi, ngươi tại sao hai tháng đều không trở lại tìm ta?"

"Ta có chút chuyện, không phân thân ra được." Hần đẩy ra ta, một bộ không để ý chút nào giọng nói: "Nghe nói ngươi phải thành thân, ta tới xem một chút."

"Ngươi tới xem một chút? ! Làm sao ngươi có thể nói phải nhẹ nhàng như vậy?"

"Vậy ngươi muốn ta nói thế nào?" Hần giọng nói rất lớn, lớn đến có chút chói tai.

Ta so với hần kêu càng lớn tiếng: "Nếu như mà ta biết ngươi không bị chết, ta làm sao có thể gả cho người khác?"

"Ngươi bây giờ có thể coi như ta chết!"

"Ngươi!" Ta phát tay đánh hần một bạt tai, gương mặt của hần ửng hồng, có thể thấy được ta là dùng khí lực rất lớn. "Ngươi nói nhẹ nhõm, ngươi không

phân thân ra được, người biết hai tháng qua ta là thế nào trôi qua? Ta mỗi ngày đều không dám ngủ, chỉ sợ người trở lại gặp ta, ta không biết. . . . ."

Câu nói kế tiếp còn chưa nói hết, hần đột nhiên ôm ta, nâng cằm của ta lên hung hăng hôn xuống .

Hôn liều chết triền miên. . . . .

Ta cứ nhiên một chút cũng không phản kháng, ngược lại ôm gáy của hần, thâm tình đáp lại hần. . . . .

Ta u mê, hoàn toàn u mê, ta nhìn một màn này tựa như nhìn hai người không quen biết.

Hần càng hôn càng sâu, thuần thực kéo vạt áo của ta ra, cởi quần áo của ta xuống. . . . .

Mà ta còn không biết xấu hổ cởi áo của hần ra, đưa tay vuốt ve da thịt của hần, hôn lên cổ hần.

Vết thương trước ngực hần còn mang theo tia máu, vết thương không dài, nhưng lại vừa đúng vào vị trí trái tim.

Hai tháng cũng không khép lại, dù thấy rất sâu.

Da thịt trần truồng đụng chạm chung một chỗ, ở trên cổ dây dưa, ta kêu tên của hần: "Sở Thiên. . . . . Nếu như đây là mộng, ta không muốn tỉnh nữa."

. . . . .

Ta không dám nhìn nữa, ta che mặt của mình thật chặt, thật sự không muốn xem mình như thế nào nằm ở dưới người hần, phóng đảng ở trong lòng hần vòng tình rên rỉ. . . . .

Ta từng lần một tự nhủ, đây không phải là thật.

Mà ta biết, đây là thật đấy!

Hần không xem ta là muội muội, ta cũng vậy, căn bản là không xem hần là ca ca!

Ta rốt cuộc biết hần tại sao không muốn nhắc lại, hần là không muốn ta biết rõ, chúng ta từng có một đoạn quá khứ làm người ta ghê tởm thậm chí phản nộ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Có độc* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 10: Giai nhân vẫn như trước

"Sẽ không. . . . . Ta cái gì cũng không muốn biết!"

Từ trong mộng thức tỉnh, nhìn thấy nương bên giường chau mày lo lắng, ta vội vàng nắm lấy cánh tay của nàng liều mạng lay động: "Nương, ta không muốn biết quá khứ đã xảy ra chuyện gì, nương đừng để cho ta nhớ được, Thiên Sâu tặc ở đâu? Nương. . . . ."

Nhìn thấy nàng len lén quay mặt đi lau nước mắt, muốn nói lại thôi, ta bỗng nhiên có một loại dự cảm bất thường.

Nhớ tới lời nói của Mạnh Mạn, ta cái gì cũng không để ý tới, bật thốt lên hỏi: "Vũ Văn Sở Thiên đã xảy ra chuyện?! Hần không phải là. . . . ."

"Không phải là hần." Nương một cái tay nắm chặt tay của ta, một tay khác nắm bả vai của ta: "Sa Nhi, người, mạng của người sao khổ như vậy. . . . ."

"Xảy ra chuyện gì?" Ta hít một hơi thật sâu, trấn tĩnh một chút, chỉ cần Vũ Văn Sở Thiên không sao, cái gì ta cũng có thể gắng gượng vượt qua: "Người nói đi, bất cứ việc gì ta cũng có thể chấp nhận được."

"Tiêu Tiềm trở lại, đang ở ngoài cửa thành. Ta đã chuẩn bị tốt xe ngựa, người đi đi."

Nếu như thanh âm của nàng nghe không nặng nề như vậy, nếu như trên mặt của nàng không phải là đầy nước mắt chưa khô, ta có lẽ còn có thể cảm kích trời cao thời điểm ta cần Tiêu Tiềm nhất, để cho hần trở lại bên cạnh ta.

Nhưng là. . . . .

Ta còn chưa tới ngoài cửa thành, đã nhìn thấy trên cổng thành, tướng sĩ giờ cao trường thương quý thẳng không dậy nổi, trên đường dài tất cả dân chúng đều đứng lặng yên, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng khóc bi thương từ xa xôi.

Mặc dù đã sớm đoán được, nhìn thấy một màn này ta vẫn cảm giác thiên toàn địa chuyển, liều mạng cắn ngón tay của mình, hy vọng có thể đem chính mình tỉnh dậy từ trong cơn ác mộng!

Xe ngựa dừng lại, quân gia thay ta vén rèm, thở dài nói: "Đại Tiểu Thư, Tiêu Tướng quân ở ngoài cửa thành, người đi gặp hân thôi."

"Tiêu Tiềm!" Ta chạy xuống xe ngựa, lao ào chạy đến ngoài cửa thành, xông vào tầm mắt chính là mấy vạn Ngân Khôi chiến giáp tướng sĩ quỳ trên mặt đất, dùng thân thể thẳng đứng im lặng reo hò không bao giờ quên lãng cừu hận!

Ta rút cuộc nhìn thấy Tiêu Tiềm rồi, lần này hân không phải là đứng trước ngàn vạn tướng sĩ, không phải là khí thế hào hùng đứng trước mặt ta. . . . .

Khi ta cần hân nhất, muốn hân cho ta một cái ôm ấm áp để cho ta quên đi đau khổ nhất thì hân lại nằm ở trong thạch quan, cũng không cách nào liếc lấy ta một cái. . . . .

"Tiêu Tiềm! Tiêu Tiềm. . . ." Ta quỳ gối trước thạch quan của hân, đưa tay chạm tới chiến nón trụ màu bạc của hân, chạm tới lông mi anh tuấn của hân, khuôn mặt được mưa gió tẩy lể. . . . .

Ta vuốt ve cánh tay cứng ngắc của hân, cầm tay của hân, mới phát hiện tay của hân nắm chặt thành quyền, giữa kẽ tay còn lộ ra một dải lụa.

"Đội quân trở về, đường lúc tới, vẫn còn ở đây. . . . ."

Hân đến chết cũng không buông ra, đến chết cũng không quên lời thề! Mà ta chỉ như vậy viết qua mấy lời.

"Tiêu Tiềm!" Ta khóc không thành tiếng: "Từ thế hào hùng, trường kích mũi tên nhọn, không gây hi vọng. Trông mong ngày trở về, đường lúc tới, giai nhân vẫn như trước. . . . . Ta đang đợi người, đường lúc tới, ta còn ở đây! Ta còn đang đợi người. . . . ."

"Tại sao? Tại sao?" Ta nhìn Tiêu bá phụ trước mặt, dung nhan già nua của hân vẫn như cũ cương nghị, hân dùng ngón tay run rẩy lau đi mắt nước chảy ra từ hốc mắt đọng lại nơi nếp nhăn. "Bá phụ, ngài nói cho ta biết Tiêu Tiềm vì sao. . . . ."

Một tướng sĩ ở bên quỳ gối bò qua vừa dập đầu, vừa nói về: "Thiếu Tướng quân nhận được gia thư liền vội vã trở về, ai ngờ trong quân lại có gian tế lên báo cho quân địch đường Tướng quân trở về. . . . . Chúng ta gấp mai phục ở khe núi. . . . ."

"Tướng quân, ngài để cho ta mang binh xuất quan, ta muốn san bằng bọn man di này, báo thù cho Thiếu Tướng quân."

Mấy vạn người theo sát đồng loạt hô: "Báo thù! Báo thù!"

Thanh âm rống to nổ vang rung động đất trời.

Trong chấn động, thế giới của ta điên đảo, nụ cười lúc Tiêu Tiềm rời đi điên đảo trong thế giới của ta, lời của hân tựa như ở bên tai cuộn cuộn không dứt: "Sa Nhi, chờ ta trở lại! Chờ ta trở lại!"

"Tiêu Tiềm. . . ." Trong não một hồi đau nhức kịch liệt, trước mắt của ta đều là tràn đầy máu tanh, chất đầy thi thể, một loại cảm giác vô cùng đau lòng đem ta xé thành hai nửa, một nửa như lửa diêm, một nửa tựa như hàn băng.

Ta cảm giác thân thể đang không ngừng phải ngã xuống, lúc ngã xuống còn nghe có người khàn giọng kêu ta: "Tiểu Trần!"

Ta nghe được, đó là tiếng của Vũ Văn Sở Thiên.

Ta ôm đầu, thân thể không tự chủ được run rẩy.

Thời điểm ta sắp ngã xỉu, một cánh tay có lực ôm ta vào trong ngực, ấm áp cùng hơi thở ấy biết bao quen thuộc.

"Tiểu Trần. . . . ."

"Ca ca!" Ta nhắm mắt lại, không dám nhìn gương mặt đó nữa. "Ca ca! Hân còn sống ta gả cho hân. . . . . Hân chết ta cũng muốn gả cho hân! Bởi vì, ta yêu hân. . . . ."

"Được. . . . ."

Ta nhắm mắt lại, từng màn cảnh tượng đen trắng hiện ra trước mắt ta, một đoạn chuyện xưa sâu chuỗi cùng một chỗ, liền thành đoạn ký ức ta đã lãng quên!

Khi ta nhớ lại hết thảy, muốn thu hồi câu "Ta yêu hân" kia, thì đã quá trễ!

Trần Thiên trước kia

Dựa vào nhau làm bạn

Đêm trắng tàn, mây đen lên.

Đạo Quang Kiếm Ảnh, rét lạnh thấu xương. . . . .

Ca ca đang quỳ gối bên thi thể phụ mẫu, đang đợi hàn kiếm sau lưng chuẩn bị đâm thủng thân thể hắn.

Ta từ từ bò về phía hắn, trong lòng cũng không hề nao núng, cũng không sợ, ý niệm duy nhất là hắn đi nơi nào ta đều muốn đi theo.

Thời điểm ta sắp nắm được tay của hắn thì mấy đạo ánh sáng thoáng qua trước mắt ta. . . . .

Ta ôm đầu, co rúc thân thể chờ đợi cái chết, không nghĩ tới ca ca nhào tới ôm lấy ta.

Máu tanh ấm áp sền sệt dính lên mặt ta, trước mắt ta một mảnh trời đất đỏ ngầu.

"Ca ca!" Ta ôm hắn thật chặt, quần áo màu trắng bị máu tươi của hắn nhuộm hồng, một khắc kia ta hiểu cái gì gọi là long trời lở đất.

Một người thấp nhất trong đám hắc y nhân đích thân đi tới, thăm dò hơi thở của ca ca, nói: "Chết rồi, rút lui thôi."

Đó là thanh âm của một nữ hài mảnh thanh, dù lạnh nhạt nhưng nghe cũng rất mềm mại.

"Nữ hài nhi này làm sao bây giờ?" Có người hỏi.

"Cố chủ nói giữ lại nàng, để cho nàng tự sinh tự diệt."

Tất cả Hắc y nhân đột nhiên biến mất trong đêm tối, tựa như tới và đi đều đột ngột. Trong bóng tối, ta ngồi giữa vô số thi thể lạnh băng, nghe tiếng lá cây rơi ào ào một tiếng, bắt đầu sợ hãi, bắt đầu phát run. . . . .

"Ca ca! Người không thể bỏ lại Tiểu Trần!"

Ta gất gao ôm thân thể còn lưu lại một chút nhiệt độ của ca ca, cho rằng ôm hắn như vậy, hắn sẽ không rời ta đi, sẽ không để một mình ta lưu lại màn đêm rét lạnh này. . . . .

Từ lúc ta bắt đầu hiểu chuyện, chưa từng thấy mẫu thân cười với ta, nàng nhìn ta lúc nào trong mắt cũng là căm hận cùng khinh bỉ. Bất luận ta làm cái gì, thế nào cẩn thận từng chút lấy lòng nàng, nàng đều sẽ mắng ta, có lúc thậm chí còn đánh ta.

Mỗi lần nàng đánh ta, ca ca đều xông tới dùng thân thể giúp ta đỡ đau đớn, mà phụ thân cao lớn của ta cũng chỉ an vị ở một bên, yên lặng nhìn.

Cho nên, mất đi phụ mẫu đối với ta mà nói cũng không có gì khác biệt so với lúc có, nhưng mất đi ca ca liền có nghĩa ta hai bàn tay trắng. . . . .

Không biết đã trải qua bao lâu, Hắc y nhân thấp nhất đó lại trở lại.

Nàng đẩy ta qua một bên, đổ vào miệng ca ca một chai bột màu trắng, sau đó lại cời quần áo của ca ca, từ từ rắc một ít phấn đen lên vết thương của hắn.

"Sau này mỗi ngày bôi thuốc cho hắn như vậy, nửa tháng sau hắn sẽ không sao nữa!"

Ta không biết mình nên nói gì, bò qua không ngừng dập đầu với nàng.

"Không cần cảm ơn ta. . . . . Ta thật sự muốn cứu chính là ca của ta, đáng tiếc không cứu được. . . . ."

Mượn ánh trăng yếu ớt, ta nhìn thấy nàng có một đôi mắt đặc biệt xinh đẹp, cực kỳ giống trăng tàn trên bầu trời, trong trẻo lạnh lùng, lạnh nhạt, còn có chút nhu mì và thể lương.

Ta tự nhủ, nhất định không nên quên đôi mắt này, là nàng đã cứu ca ca của ta.

\*\*\*\*\*

Bảy ngày sau, ca ca liền có thể xuống giường đi lại, hắn thu thập tất cả thứ đáng giá trong nhà xong, mang theo ta đi về phía mặt trời lặn.

Ta hỏi hắn đi nơi nào?

Hắn nói: "Đi tìm một hắc y nhân không biết ở đâu."

Ta nắm chặt tay của hắn: "Đi đâu đều tốt, chỉ cần người mang theo ta."

Bắt đầu từ ngày đó, hắn chính là toàn bộ thế giới của ta!

Dọc theo đường đi, chúng ta gặp phải rất nhiều loại người, có người thương hại thu nhận và giúp đỡ chúng ta, cho chúng ta ăn, có người gạt chúng ta tiền, còn có người giành đồ của chúng ta, tóm lại đến cuối cùng, chúng ta cái gì cũng không có.



Ta đem một nửa miếng bạch ngọc Hồ Điệp phụ thân đưa cho ta giao cho ca ca, để cho hấn đổi lấy hai cái bánh bao ăn. Nhưng hấn hướng về phía bạch ngọc Hồ Điệp trầm tư thật lâu, giữa hai lông mày có chút u sầu ta xem không hiểu.

"Cái gì cũng có thể bán, nhưng cái này không được."

"Nó rất quan trọng sao?"

Hấn đem bạch ngọc Hồ Điệp bỏ vào trong ngực, cận thân cắt xong. "Ta từng đáp ứng nương, nhất định vì nàng tìm được một nửa còn lại."

Ta cũng không hỏi nữa, đối với ta trẻ người non dạ đây mà nói, hấn làm chuyện gì đều là đúng.

Ngày đó, hấn mang theo ta đặt chân ở Tiểu Ngư thôn, cũng may người của làng chài kia cũng rất hiền lành, bọn họ giúp chúng ta dựng phòng trúc, cho chúng ta một ít đồ đạc, còn mang theo ca ca đi đánh cá.

Cứ như vậy, ta cùng ca ca có nhà, một ngôi nhà đơn sơ nhưng hạnh phúc.

Những ngày này, trời màu xanh, gió nhẹ, ngay cả mùa đông cũng ấm áp.

Thời điểm ca ca không đánh cá, sẽ rất chăm chỉ luyện kiếm, hấn nói cho ta biết: hấn muốn bảo vệ ta, muốn vì cha mẹ báo thù, muốn đi giết một nữ nhân. . . . .

Đây chính là mục đích sống của hấn!

Mục đích sống của ta là mỗi ngày nấu cơm cho hấn, xác thực là nấu cháo trắng cho hấn uống.

Có lúc ta hỏi hấn mỗi ngày ăn một thứ duy nhất có thể ngán hay không?

Hấn nói: "Nếu có một ngày ta không được uống cháo này, ta sẽ cảm giác mình không có cơm ăn."

"Vậy ta nấu cả đời cho ngươi."

Hấn cười yếu ớt.

Thời điểm hấn cười, mây phai đi, mặt trời đỏ liếm tươi đẹp, trong mắt của ta chỉ có hình ảnh hấn nhàn nhạt cười một tiếng.

Một khắc kia ta mới hiểu được, ta sống chỉ là bởi vì hấn còn sống. . . . .

Dĩ nhiên, ta cũng có thời điểm giận dữ, bất quá chỉ có duy nhất một lần.

Bởi vì ta thường mơ thấy những thứ đáng sợ kia, mơ thấy ca ca nằm ở trong lòng ta, đầm đìa máu tươi.

Sau khi thức tỉnh, liền nhất định phải nhìn thấy ca ca, nhất định phải xác định hấn vẫn còn ở bên cạnh ta, mới có thể an tâm ngủ.

Cho nên, ca ca mỗi đêm đều phải ôm ta vào trong ngực, dỗ ta ngủ.

Nhưng thời điểm ta mười bốn tuổi năm ấy, hấn không chịu cùng ta ngủ chung ở trên giường lớn.

Ta hỏi hấn tại sao, hấn cắn môi không nói lời nào.

Ta cầu xin hấn chớ bỏ ta, hấn cắn răng chặt hơn, môi mòng bị hấn cắn ra một hàng vết máu.

Bất kể ta khẩn cầu thế nào, hấn cũng kiên trì ngủ ở gian phòng của mình, chặn ta ở ngoài cửa.

Đó là lần đầu tiên ta giận hấn, ta không nấu cháo cho hấn uống, cũng không nói chuyện với hấn, một mình ngồi không ngủ ngồi trên giường cả đêm, cũng không cần đề ý hấn.

Mới đầu hấn cũng không nói chuyện với ta, qua vài ngày sau đó, hấn bắt đầu nấu cháo cho ta, kiên nhẫn dỗ ta, có lúc còn có thể kể mấy chuyện thú vị trong thôn cho ta nghe, ta chính là không cười, cũng không trả lời.

Đoạn thời gian đó hấn thường ngồi trong sân đối diện với bầu trời ngân người, không luyện kiếm, cũng không đánh cá nữa.

Có một đêm, ta mới vừa mơ hồ ngủ liền bị làm tỉnh lại, nghĩ tới trong mộng là vết thương thật dài trên lưng hấn, lưng của ta cũng muốn bị cắt ra, càng không ngừng chảy máu.

Ta ôm chần, khóc thút thít.

Hấn tựa hồ nghe thấy, mở cửa đi tới cạnh giường ta. Đêm đó là một đêm không trăng, ta nhìn không thấy vẻ mặt của hấn, loáng thoáng cảm giác ánh mắt

của hắn có chút khác thường.

"Ta xin lỗi!" hắn nặng nề thờ ra nói: "Sau này nằm ngủ cùng nhau, cả đời đều ngủ cùng nhau!"

Nói xong, hắn nhanh chóng nằm ở trên giường của ta, tựa như một thi thể không nhúc nhích, y phục cũng không cởi.

Ta suốt đêm không ngủ, ta biết rõ hắn cũng không ngủ, bởi vì lúc hắn ngủ hô hấp sẽ không cân trọng và rối loạn như vậy.

Len lén nhìn gò má của hắn, ta cho rằng mình thắng, vui vẻ không thôi. Không nghĩ tới, từ sau lúc đó hắn càng ngày càng trở nên xa lánh, chúng ta cũng không trở về được như ngày trước nữa. . . . .

Hắn mỗi ngày đều ngủ rất trễ, có lúc, ta nửa đêm tỉnh lại, hắn vẫn còn ở trong sân luyện kiếm.

Hắn không hề hôn mặt của ta, cũng không ôm ta nữa, ngay cả lời nói cũng càng ngày càng ít đi.

Ta đem hết toàn lực đi vấn hỏi, bất kể hắn luyện công đến rất trễ ta đều ở cùng, hắn ra mồ hôi ta liền nhanh tay dùng khăn lau cho hắn, môi hắn khô ta liền rót nước cho hắn, ta còn học làm đủ loại thức ăn ngon, học luôn kim se chỉ để may vá quần áo cho hắn.

Nhưng mà, tay ta bị phỏng, kim đâm bị thương, lòng bàn tay cũng hiện lên những nốt chai sạn, ánh mắt của ca ca vẫn như vậy xa cách.

Cuối cùng, ta không thể không tiếp nhận sự thay đổi của hắn, không dám cầu nhiều hơn, chỉ có thể thừa dịp hắn ngủ len lén núp ở trong ngực hắn. Có lúc, hắn cũng sẽ ôm chặt ta, tay nhẹ nhẹ khoác lên trên eo ta. . . . . Cho dù cách một tầng y phục, ta như cũ có thể cảm giác được lòng bàn tay nóng bỏng của hắn, như cũ có thể cảm thấy nhiệt độ ở trong thân thể ta nhộn nhạo, đối với ta mà nói, đó chính là một chút ấm áp cuối cùng lưu lại.

Đáng tiếc có một ngày, đối với ta ngay cả một chút ấm áp cuối cùng cũng mất đi.

Ngày đó, ta phát hiện hạ thân mình chảy máu, ta gọi ca ca xem.

Khuôn mặt trắng nõn của hắn trong nháy mắt biến thành màu đỏ, áp úng nửa ngày liền chạy ra khỏi cửa.

Qua một lúc lâu, Trương tẩu cách vách liền bước vào, vẻ mặt mừng rỡ nói với ta: "Đừng sợ, đây là chuyện tốt, nói rõ ngươi đã là nữ nhân rồi."

Ta vẫn cho rằng mình là nữ nhân, chẳng lẽ sai lầm rồi?

Nàng thấy ta mờ mịt, giải thích: "Ngươi có thể lập gia đình rồi. . . . . Nhất định phải tìm một nam nhân yêu thương ngươi."

"Thương ta nhất chính là ca ca của ta."

Nàng che miệng cười trộm, vỗ vỗ đầu của ta nói: "Nha đầu ngốc, ca ca là ca ca, trượng phu là trượng phu, không giống nhau!"

Ta vẫn không có hiểu, ngây ngốc gật đầu.

Nàng lại nói: "Về sau không thể cùng ca ca ngủ cùng giường, nữ nhân cả đời chỉ có thể ngủ cùng một nam nhân, đó chính là trượng phu của ngươi. . . . ."

Những lời này làm cho ta lạnh từ đầu tới chân, nếu như ngay cả trong mộng cũng không có ca ca thương yêu, vậy ta còn còn dư lại cái gì?

"Tại sao?"

"Chờ sau khi Động Phòng Hoa Chúc, ngươi sẽ hiểu. . . . . A, ta vẫn nên nói với ngươi một chút đi, trinh tiết của nữ nhân so với sinh mạng còn quan trọng hơn, ngươi phải bảo vệ nó, trừ khi ngươi gả người đi, ngươi không thể cho bất kỳ nam nhân nào đụng chạm thân thể của ngươi. . . . . Đợi đến đêm tân hôn của ngươi, trượng phu của ngươi sẽ cởi y phục của ngươi xuống. . . . ."

"Vậy ta sẽ gả cho người nào?"

"Cái này ca ca ngươi sẽ an bài cho ngươi, nhất định sẽ tìm cho ngươi một nhà khá giả. . . . . Hiện tại ta dạy cho ngươi làm sao xử lý những thứ này. . . ."

Ngày đó Trương tẩu nói với ta rất nhiều lời, có chút ta có thể nghe hiểu, có chút nghe không hiểu.

Tóm lại ta nhớ được hai chuyện, một là ta sẽ mất đi ca ca, một chính là hắn sẽ đem ta đưa cho một người nam nhân khác.

Sau khi Trương tẩu đi, một mình ta lên đỉnh núi, ngồi ở nơi thường ngày ca ca luyện kiếm, cũng như hắn ngăn người nhìn bầu trời.

Chiều tà thiêu đốt bầu trời, nơi nơi đều một màu đỏ u ám. . . . .

Không có hắn, thế giới này đối với ta không có chút ý nghĩa nào, hắn không quan tâm ta, ta tình nguyện từ nơi này nhảy xuống, tan xương nát thịt!

"Ta tìm người khắp nơi, làm sao người một mình chạy tới nơi này?" Thanh âm của ca ca có chút thờ dốc ở sau lưng ta truyền đến, có chút thiêu đốt hi vọng gần như đã dập tắt của ta.

"Ca!" Ta xoay người nắm ống tay áo của hắn, hỏi: "Ta làm gì sai, người không quan tâm đến ta? Ta chỗ nào không tốt, khiến cho người chán ghét như vậy?"

"Không có, ca ca làm sao sẽ chán ghét người đây?"

Ta ôm hông của hắn, rúc vào trên người hắn, lại bị hắn dùng lực đẩy ra. "Không nên nháo, trở về đi thôi."

Hắn đã rất nhiều lần đẩy ta ra như vậy, tựa như khi còn bé mẫu thân đẩy ta ra một dạng.

Ta đã cố gắng hết sức đi vấn hỏi, thì ra là đều là phí công.

Ta ngẩng đầu lên, bộ dáng của hắn trở nên mơ hồ, ta vẫn thẳng tắp nhìn hắn.

Một chiếc khăn tay đưa lên thấm khô nước mắt trên mặt, ta mới nhìn rõ khuôn mặt trước mặt, vừa nhìn thấy trên mặt hắn không hề có chút biểu tình gì, nước mắt của ta lại tràn ra nhiều hơn.

"Đừng khóc!" Hắn cuối cùng đem ta ôm vào trong ngực, môi dính vào bên tai ta dụi dụi nói: "Tiểu Trần, không phải cứ như vậy mới có thể chứng minh ta rất yêu thương người, tình cảm của ca ca đối với người, thì không cách nào chứng minh, người hiểu không?"

Quá lâu không có loại cảm giác này, lâu rồi ta không có cảm giác này, hạnh phúc đột nhiên xuất hiện, tim cũng có chút hơi đau.

Ta từ từ ở trong lòng hắn ngẩng mặt lên, ánh trời chiều chiếu vào gò má hắn, làm nổi bật da thịt nhẵn nhụi trơn bóng của hắn hơn, ngũ quan tinh xảo đến không thể chê. . . . .

Hắn cũng cúi đầu, lẳng lặng nhìn ta. . . . .

Thời gian giống như trong nháy mắt này đều dừng lại, chúng ta từ trong đôi mắt của nhau tình tường nhìn thấy mình.

Dần dần, môi của hắn từng chút lại gần, ta cho rằng hắn sẽ giống như trước đây hôn gương mặt của ta, lòng tràn đầy vui mừng mà đưa mặt đến gần, nhưng môi của chúng ta đụng chạm ở chung một chỗ. . . . .

Môi của hắn thật mềm, mềm đến khiến ta kim lòng không đành khê cắn, mút.

Hắn hừ nhẹ một tiếng, kéo gáy ta, để cho chúng ta môi càng thêm thân mật dán tại một nơi.

Từ lúc ta có trí nhớ tới nay, hắn hôn qua ta vô số lần, mỗi lần cũng đều rất hạnh phúc, nhưng chưa bao giờ khiến ta say mê như lúc này.

Ta toàn thân cũng mềm nhũn theo, thân thể giống như bị hòa tan, nếu tay hắn ôm eo ta vừa buông lỏng, ta liền sẽ tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Môi của chúng ta triển miên, cọ xát, dây dưa thật lâu, lưỡi của hắn lại đẩy hàm răng của ta ra, trượt vào trong miệng ta.

Ta có chút hoảng hốt, theo bản năng muốn né tránh, nhưng hắn kéo gáy ta, tay lại tăng thêm một chút lực đạo, hôn sâu hơn, điên cuồng hơn. . . . .

Lòng của ta hoàn toàn bị lưỡi của hắn đảo loạn, trong đầu náo thành hỗn loạn, mặc cho hắn tùy ý hôn.

Chờ ta sắp hít thở không thông, môi lưỡi của hắn mới dời đi, từ mặt của ta trượt đến trên cổ, trên vai. . . . . Càng ngày càng đi xuống. . . . .

Loại này hôn liền một chút cũng không thoải mái, hắn hôn tới chỗ nào, nơi đó liền giống bị thiêu đốt, vừa đau vừa nóng.

Ta nhắm mắt lại, hít lấy mùi vị quen thuộc trên sợi tóc của hắn, tâm toàn bộ bị hắn lấp đầy.

Ta dần dần thích ứng với loại thân mật này, cũng bắt đầu thích loại cảm giác nóng bỏng bị ngọn lửa quấn quanh cắn nuốt này.

Mang theo khoái cảm thống khổ khiến cho ta không nhận được rên rỉ: "Ca ca. . . . ."

Thân thể hắn chợt cứng đờ, như ở trong mộng mới tỉnh lại, đẩy ra ta.

Ta ngã ngồi trên mặt đất, nham thạch lạnh giống như hàn ngọc vụn nằm

Ta chống cánh tay ngồi dậy, khó có thể tin mở lời: "Ca, tại sao người. . . . ."

Hắn xoay người liền chạy.

Chờ ta từ trong cơn chấn kinh phản ứng kịp, bò dậy đuổi theo, bóng dáng của hắn đã mất mờ biến mất trong bóng tối.

Tất cả nhiệt tình cũng hóa thành hư ảo, đường núi đêm tối mới là chân thật, rét lạnh mà gấp ghềnh. . . . .

\*\*\*\*\*

Ca ca sau khi đi, liền không trở lại nữa.

Ta mỗi ngày đều sẽ ngồi ở trước cửa, ôm đầu gối trông theo đường về nhà, mỗi ngày đều buộc mình tin tưởng: ca ca sẽ không bỏ lại ta.

Mặt trời mọc lại lần, hi vọng của ta đi theo lên lên xuống xuống, mà hấn thủy chung không hề xuất hiện trên con đường nhỏ kia.

Rất nhiều người trong thôn dùng ánh mắt rất kinh ngạc nhìn ta, nhưng không ai nói chuyện với ta.

Thật ra thì, từ năm năm trước, nam nhân mỗi lần nhìn thấy ta đều sẽ tránh xa, tựa như ta phải mắc phải bệnh đậu mùa. Ta cũng đã từng hỏi ca ca: "Ta không phải là chộc người ta chán ghét chứ?" .

Hắn cười vò rối tóc của ta, trêu ghẹo nói: "Không có ai đáng yêu hơn ngươi!"

Ta ngốc nghếch cười cho rằng, hấn cảm thấy ta đáng yêu là đã đủ, tất cả những người khác đều không sao cả.

Nguy gia cách vách có một ca ca, hấn mỗi ngày học xong sách đều ra ngoài nhìn nhìn ta, nhưng không nói lời nào.

Có một ngày, hấn do dự thật lâu mới tới đây hỏi ta: "Ngươi làm sao vậy?"

"Ta đợi ca ca về nhà. . . . . Hấn đi rồi."

Hấn giống như thờ phào nhẹ nhõm, ngồi ở bên cạnh ta hỏi: "Hấn đi nơi nào rồi hả?"

Ta lắc đầu mà nói: "Hấn nhất định sẽ trở lại!"

Hấn theo ta hàn huyên thật lâu, nói với ta rất nhiều chuyện mà ta không biết.

Hấn nói cho ta biết:"Ca ca ngươi đối với ngươi rất để ý, hấn đã từng cảnh cáo tất cả người trong thôn, ai dám đụng vào tay ngươi, hấn liền chặt tay của người kia, ai dám đối với ngươi có chút tơ tưởng, hấn sẽ lấy mạng của người đó!

Có một lần Nhị Vượng ở sau thôn len lén đi theo ngươi, bị ca ca ngươi phát hiện, đánh cho nửa tháng cũng không xuống được giường. Từ đó về sau, không ai dám đến gần ngươi nữa."

Miệng ta nửa ngày cũng không khép lại, hấn. . . . . Ở trong mắt ta hấn là người dịu dàng nhất. Hấn lúc nói chuyện thanh âm đều là rất nhẹ, còn mang theo nụ cười nhàn nhạt, ngay cả thời điểm tức giận, hấn cũng đặc biệt an tĩnh, chưa bao giờ nói qua một câu đã thương người.

Ta thế nào cũng không tin tưởng hấn sẽ đem chém tay cùng giết người nói nhẹ nhàng như vậy, ta hỏi đến rõ ràng.

Ngày thứ hai ta liền thu gom đồ đạc, mang theo bạc vụn nhiều năm qua tích góp từng tí một.

Ta quyết định đi tìm hấn, bất kể chân trời góc biển, ta đều phải tìm được hấn. . . . .

Có một số việc nghĩ tới dễ dàng, làm thật đúng là không đơn giản.

Ta đi tới trời tối, con đường phía trước vẫn dài hun hút, ngọn núi vẫn liên miên, đừng nói tìm ca ca, ta ngay cả một bóng người cũng không nhìn thấy.

Nhìn sang con đường cũ, Tiểu Ngư Thôn đã khuất, trong trời đất liền còn dư lại một mình ta không có nhà để về. . . . .

Nhắm mắt lại nhớ tới bộ dạng ca ca cười lên, sự mát mát trong lòng rất nhanh biến mất.

Ảo tưởng ta tìm được hấn, nhào tới trong ngực hấn lớn tiếng nói: "Đời này, ngươi đừng nghĩ bỏ lại ta, ngươi đi tới đâu ta liền theo tới đó!"

Ta lập tức có lòng tin, ăn xong lương khô mình chuẩn bị, thay một đôi giày mới, tiếp tục đi về phía trước.

Hai ngày sau, ta rút cuộc nhìn thấy một trấn nhỏ phồn hoa, đưa tay lau mồ hôi, mới phát hiện mồ hôi cũng mau thành bùn rồi.

Đi vào một gian khách quán tương đối đơn sơ, ta len lén từ trong lòng ngực lấy ra một miếng bạc vụn giao cho chủ quán: "Lão bản, cho ta một phòng tiện nghỉ, cho ta thêm mấy chiếc bánh bao."

Nhìn chủ quán về mặt khinh bỉ, ta hoàn toàn đoán ra mình có bao nhiêu chật vật, bất quá như vậy rất tốt, căn cứ kinh nghiệm quá khứ ta bị lừa: nếu có người dùng ánh mắt lóe sáng nhìn ngươi, chính là bày tỏ bọn họ đang đánh chủ ý lên người ngươi.

Ta tin tưởng đáng về của mình sẽ rất an toàn, bởi vì, cơ hồ sẽ không ai cướp bạc của một tên ăn mày.

Ngủ trong một gian phòng trần đầy bụi bặm, dưới sự lay động của cái ván giường, ta gặp ác mộng.

Sau khi thức tỉnh, ta bỗng nhiên phát hiện cơn ác mộng thì ra không đáng sợ, đáng sợ là sau khi tỉnh mộng, ta không biết ở nơi nào. . . . .

Nhắm mắt lại, ảo tưởng hắt dựa vào bên cạnh mình cười với ta.

Ta cũng mỉm cười ngọt ngào với hắn: "Ca ca, ta rất nhớ ngươi, rất nhớ, rất nhớ. . . . ."

Cứ như vậy, đến mỗi một nơi đều sẽ hỏi thăm tung tích của ca ca, trừ người không để ý tới ta, mỗi người trả lời đều là: "Không biết."

Mỗi khi ta eo chân đau nhức nâng không nổi, hai chân mỏi đến huyết nhục mơ hồ, ta đều sẽ nhắm mắt lại nghĩ tới muốn cùng ca ca nói mấy lời, sau lại phát hiện đây là một loại phương pháp giảm đau vô cùng hữu hiệu, chỉ cần nghĩ tới hắn đường cũng sẽ không dài, ta liền có thể tiếp tục đi tới đích.

Đảo mất đã nửa tháng, ta lần đầu tiên đi vào thành thị phồn hoa, trên đường đều là xe ngựa, ven đường đều là giăng đèn kết hoa, người đi đường nói liên không dứt.

Ta vốn muốn tìm một khách quán nhỏ đặt chân, đáng tiếc tìm được trời đã tối rồi, từ lâu kia thật xa hoa.

Cuối cùng, ta không có lựa chọn nào khác.

Đi vào, ta liền có chút sợ, trong tửu lâu có đến mười mấy tiểu nhị, lầu trên lầu dưới bận rộn. Nơi này khách nhân cũng không đông dạng, chỗ hông không có kiếm, cũng chính là nằm trong tay đại đao, uy phong凛冽.

Ta khe khẽ từ trong lòng ngực lấy ra miếng hai bạc, đặt trên bàn chường quý, "Cho ta một gian tiện nghỉ. . . ." Do dự thật lâu không dám nói muốn bánh bao, đoán chừng bạc của ta đủ tiền phòng cũng không tệ rồi.

Chường quý cầm bạc lên ánh chừng nửa ngày, mới nói: "Thôi, dù sao hậu viện cũng có một gian phòng trống, đi đi đi!"

"Cám ơn, cám ơn!" Ta đang muốn rời đi, lại nghĩ tới tửu lâu lớn như vậy nhất định người đến người đi, dễ dàng tìm người, liền lấy lòng cười cười nói: "Ngài mở tửu lâu lớn như vậy, nhất định kiến thức rộng rãi, ta có thể hỏi thăm người được chứ?"

Chường quý một bộ coi như người hỏi đúng người, nói: "Nói đi!"

"Có thể có một thiếu niên tên là Vũ Văn Sở Thiên tới ở qua nơi này? Hắn dáng dấp rất anh tuấn. . . . ." Ta nhón chân lên, khoa tay múa chân nói: "Cao chừng như vậy. . . . . Hắn là ca ca của ta."

Chường quý còn chưa lên tiếng, sau lưng đã vang lên tiếng nghị luận.

"Vũ Văn Sở Thiên?"

"Có thể là. . . . . muội muội của hắn? Không thể nào?"

Ta xoay người, phát hiện tất cả mọi người đang dùng ánh mắt nghiên cứu quái vật nghiên cứu ta, giống như cũng rất nhiều người biết ca ca ta.

Ta nhìn kỹ mặt mỗi người, mỗi người vẻ mặt đều không thân thiện.

Chỉ có một nam nhân ngồi ở phòng trong thoạt nhìn rất bình thản. Y phục của hắn có thêu tơ vàng, bụng lỵ rượu tư thế rất tao nhã, hơn nữa trên tay da mịn màng bóng loáng, vừa nhìn chính là phú gia đệ tử sống an nhàn sung sướng.

Bộ dáng của hắn cũng rất không tệ, ngũ quan thanh tú mặc dù không sánh kịp ca ca, cũng tuyệt đối được xưng tụng anh tuấn. Hơn nữa ánh mắt của hắn, không cười cũng như có nét cười, tựa hồ rất dễ thân cận.

Ta đi về phía hắn, khăn trương chà xát lòng bàn tay, hỏi: "Công tử, ngài nghe qua Vũ Văn Sở Thiên sao?"

Hắn buông đũa trong tay, từ trên xuống dưới quan sát ta một phen, nói: "Ngươi nói là người nửa tháng trước liền tiếp đánh bại Điểm Thương Thất kiếm Vũ Văn Sở Thiên?"

"Đúng vậy a, đúng a!" Thật ra thì ta liền chỉ nghe bốn chữ sau.

"A?" Hắn lại quan sát ta một lần, có chút hoài nghi nói: "Hắn là ca ca ngươi?"

"Dạ!" Ta liên tục gật đầu, sờ sờ bụi bặm dính trên mặt, ngượng ngùng cười cười: "Chúng ta lớn lên không quá giống."

"A!" Hắn chưa nói những lời khác, cúi đầu tự lo uống rượu.

"Ngài biết hắn ở đâu sao? Chúng ta rời ra. . . . ."

"Nửa tháng trước hắn là ở Thương Vân sơn, ta cũng không thể xác định hắn bây giờ có còn ở đó hay không."

Đột nhiên hết thấy khiến ta đều không có cách nào tin tưởng, vốn cho rằng biển người mênh mông rất khó tìm người, không nghĩ tới cư nhiên dễ dàng như vậy liền hỏi thăm được vị trí của ca ca.

"Cám ơn!" Ta hưng phấn lui về phía sau, còn không ngừng nói: "Cám ơn!"

Vị công tử kia không lên tiếng, một vị trung niên bên cạnh hắn đến gần hắn nói: "Nhìn cô gái nhỏ này vẻ mặt không giống như là nói hươu nói vượn, chẳng lẽ thật sự là muội muội của Vũ Văn Sở Thiên?"

Công tử trẻ tuổi lại ở bên tai nam nhân trung niên nói mấy câu, thanh âm rất nhỏ, ta nghe không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Có độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 11: Tìm tìm kiếm kiếm

Ta đang chìm trong sự vui sướng chưa kịp lấy lại tinh thần, thì bị người dùng lực đẩy ra.

Ta lui lại mấy bước miễn cưỡng đứng dậy, vừa xoa chỗ cánh tay bị đụng đau vừa quan sát bọn họ. Đi tuốt ở đằng trước năm mươi người là một người, mặt rộng tai to, thân thể to lớn xem ra đặc biệt cường tráng. Phía sau hắn còn có tiểu đồng khoảng mười ba mười bốn tuổi đi theo, trong tay đang cầm thật cầm một hộp gấm.

Vừa nhìn tiểu đồng kia ăn vận như vậy, ta liền biết ta đắc tội với họ không phải chuyện tốt, chỉ có thể lặng im không một tiếng động lui về phía sau.

"Có thể nhìn thấy Thiếu Trang Chủ thật là tam sinh hữu hạnh a!" Người tráng kiện nọ đi tới trước người vị công tử kia thờ dài nói, khi đây ta cả vù lấp miệng em không sót lại chút gì: "Tại hạ Trần Mẫn, hôm nay nghe nói Thiếu Trang Chủ đi ngang qua nơi đây, đặc biệt tới thăm viếng."

Vị Thiếu Trang Chủ giờ giờ tay lên, trên mặt không thấy một chút sắc mặt vui mừng: "Trần đại hiệp, ngài quá khách khí!"

"Thiếu Trang Chủ nhận ra tại hạ?" Người nọ lập tức mặt vừa vui mừng vừa lo sợ, liền thay một bộ nịnh hót biểu tình: "Lần trước đến đệ nhất thiên hạ trang thăm viếng, không có duyên gặp Thiếu chủ, hôm nay đặc biệt chuẩn bị hậu lễ, xin ngài nhận lấy."

"Khung Y đa tạ ý tốt của Trần đại hiệp, quà tặng thì thôi không dám. . . . "

Trong tửu lâu lại vang lên một hồi xôn xao, nhiều người kinh ngạc, cơ hồ tất cả ánh mắt đều phóng đến trên mặt vị công tử kia.

"Hắn chính là Lục Khung Y?" Có người cả kinh nói.

"Còn trẻ như vậy!"

"Theo ta thấy nhất định là giả mạo. . . . . "

Trên thế giới này loại người đa nghi so với tên lường gạt còn nhiều hơn!

Ta len lén liếc một cái qua hộp gấm gỗ đỏ, liền khẳng định hộp gấm kia rất đáng tiền, không biết bên trong quà tặng có bao nhiêu quý trọng.

Ta vốn còn muốn nghe bọn họ nói chuyện một chút, tiểu nhị thúc giục ta nói: "Đi vào nhanh một chút, đừng cản đường, đừng bẻ cái gì người bồi thường nổi sao!"

Ta liên tục nói xin lỗi, cúi đầu đi về hướng phía lão bản chỉ.

Đối mặt với sự khi dễ như vậy, làm sao mà có thể không bực tức.

Bất quá chỉ cần có thể tìm được ca ca, có thể cùng hắn nói một câu, ta cái gì cũng có thể nhịn. . . . .

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, ta liền hỏi thăm tiểu nhị phương hướng đi núi Vân Thương.

Nhìn thấy tiểu nhị chỉ bên trái chỉ bên phải, còn nói núi nói sông, ta mới hiểu được cái gì gọi là thiên sơn vạn thủy.

Nâng bọc hành lý trên lưng, ta tin chắc bất luận đường xá có bao nhiêu xa xôi, bao nhiêu gập ghềnh, chỉ cần có phương hướng liền nhất định có thể tới được

\*\*\*\*\*

Đi suốt cả hai ngày, đôi giày của ta cuối cùng cũng bị mài đến lộ ra ngón chân, trước mặt là dãy núi liền nhau chập trùng, nơi nào mới là núi Thương Vân?

Đi qua một quán trà nhỏ thì lại gặp phải vị công tử Lục Khung Y.

Hắn thay y phục màu trắng tinh, da thịt tuyết trắng của hắn nổi bật lên, dưới ánh mặt trời ta bỗng nhiên phát giác hắn và ca ca có mấy phần tương tự, gương mặt, sống mũi cùng môi đều rất giống. . . . . Hơn nữa còn cười với ta, dịu dàng giống như ca ca.

Ta dụi mắt, gần đây quá nhớ ca ca mới có loại ảo giác này sao?

"Thật là có duyên, lại gặp mặt." Hắn rất thân mật cùng ta chào hỏi.

Ta vội vàng cúi người chào hắn. Liếc một cái xe ngựa dừng ở ven đường, trong lòng âm thầm buồn bực xe ngựa của hắn đi như thế nào lại chậm như thế.

"Tiểu nha đầu." Người trung niên bên cạnh hắn ngoắc ngoắc ta nói: "Đói bụng chưa? Tới đây ăn một chút gì đi."

Ta xoa xoa bụng đói kêu vang, nhìn trên bàn hắn xem ra toàn thức ăn mỹ vị, kiên quyết lắc đầu: "Không đói bụng, cảm ơn!"

Thật ra thì ta hiểu rõ hắn sẽ không lừa ta, hắn dùng bát đũa đều là bạc ròng, bên hông ngọc bội tinh thuần, đủ mua một trăm tiểu nha đầu như ta vậy.

Ta cự tuyệt hắn là bởi vì ta không muốn chịu ân huệ của hắn, ca ca nói qua được người giúp đỡ dù một chút như giọt nước cũng phải dùng cả sông lớn để báo đáp, ta không có sông lớn đó cho nên không thể nhận bất kỳ một giọt nước nào của người khác.

Lục khung Y lại quan sát ta một phen, nhìn chằm chằm giày của ta hỏi ta: "Ngươi thật muốn đi Vân Thương sơn tìm ca ca ngươi?"

"Đúng vậy."

"Ngươi tên là gì?"

"Vũ Văn Lạc Trần."

Hắn quay đầu nhìn người trung niên một chút, thấy người trung niên đối với hắn nhẹ nhàng gật đầu, lại nhìn về phía ta. "Ta ngày hôm qua nhận được tin tức, nghe nói hắn mấy ngày trước xuất hiện ở Bắc Hoa Sơn. . . . ."

"Thật sao?" Ta quả thật không thể tin được, cuống quýt đến gần hắn dán lỗ tai gần chút, lại hỏi: "Ngươi nói hắn mấy ngày trước xuất hiện ở nơi nào?"

"Bắc Hoa Sơn."

"Cách nơi này có xa hay không?"

"Cũng không phải xa, cỡi ngựa ba ngày liền có thể đến."

Ta cố gắng tính toán tốc độ ta cùng lên ngựa đi đường có bao nhiêu chênh lệch, đáp án dĩ nhiên là: không có cách nào tính được! Đi một chút mới biết!

"Như vậy đi. . . . ." Hắn ngừng một chút nói: "Ta vừa đúng lúc cũng muốn đến đó làm một chút chuyện, ngươi nếu như không ghét bỏ, chúng ta có thể cùng đường."

Bằng kinh nghiệm ta bị lừa, thời điểm nghe được loại từ ngữ như "vừa đúng lúc", "thật là có duyên", cách âm mưu quỷ kế cũng không xa. Ta lại nhìn xe ngựa khí phái sau lưng, trong lòng bắt đầu do dự.

"Lại đây ngồi ăn một chút gì, sau đó cùng lên đường thôi."

Thanh âm của hắn thân thiết làm ta một chút cũng không thể cự tuyệt, khiến cho người ta không tự chủ được sinh ra tin cậy.

Ta sờ sờ mấy khối bạc còn sót lại, đành lòng tất cả đều móc ra đặt lên bàn.

"Ta chỉ có số tiền này."

Hắn sững sờ một chút, ngược lại cười nói: "Chút tiền này còn chưa đủ trả tiền bàn thức ăn này đâu."

"Ta thật sự chỉ có chừng này! Ta mang tiền trên đường cũng xài hết."

"Cầm lại đi. Ta cũng không ngại nói với ngươi, ta nghe đồn ca ca ngươi võ công bất phàm, rất muốn làm quen với hắn. Vừa vặn gặp được ngươi, cho nên ta cảm thấy chúng ta cũng coi như có phần hữu duyên. . . . ."

Thế nào nghe cũng cảm thấy rất giống như tên lừa gạt, ta nuốt nuốt nước miếng ngồi ở bên cạnh hắn: "Ta không có tiền, cũng không đáng tiền, nếu như ngươi đem ta giao cho ta ca ca, hẳn nhất định sẽ hảo hảo tạ ơn ngươi!"

Người trung niên bên cạnh Lục Khung Y đem một bộ bát đĩa đặt ở trước mặt ta, nói: "Ăn đi, thiếu gia nhà ta không hoài nghi người là tên lùong gạt, người lại coi hấn là bọn buôn người. Tiểu nha đầu này, gặp được thiếu gia nhà ta là phúc của nhà người!"

Ta khẽ cắn răng cầm bát đĩa lên, vì có thể nhìn thấy ca ca ta, ta quyết định đánh cuộc lần này, liền đánh cuộc trên thế giới này không có nhiều tên lùong gạt như vậy!

\*\*\*\*\*

Ăn com xong, ta mới vừa leo lên xe ngựa, Lục Khung Y liền hướng về phía cái nệm êm tuyết trắng ta ngồi nhủu lông mày một cái, tiện tay vén tà áo màu trắng của hấn lên, giống như là sợ bị quần áo dơ của ta cọ đến, ta cuống quýt dời về sau, ngồi xa một chút.

Thật ra thì ca ca cũng có thói quen này. Hấn vừa thấy được đồ không sạch sẽ lông mày thanh tú sẽ nhủu lại một chỗ, không tự chủ tránh né. Bất quá hấn chưa bao giờ chê ta bẩn, thường thường sẽ dùng ống tay áo màu trắng lau mặt bẩn cho ta. Hấn cũng giống Lục Khung Y, ở bên ngoài ăn cái gì nhất định mang theo bát đĩa của mình, nhưng hấn cũng không để ý nước miếng của ta chảy vào trong chén của hấn.

Đưa tay sờ sờ bát đĩa trong bao đồ của ta, lần này hấn quá vội vàng thậm đã chí quên mang. . . .

Đi qua một cái chợ, Lục Khung Y vung mạnh xe ngựa lên nói người trung niên kia: "Văn Luật, trước mang nạng đi mua một bộ quần áo."

"Không cần." Ta co quắp khoát tay.

Văn Luật căn bản không chú ý tới sự cự tuyệt của ta, trực tiếp ôm ta xuống xe đi vào một gian hàng.

"Thiếu gia nhà ta thích sạch sẽ, trong mắt không tha cho một hạt bụi, người ở trước mặt hấn nhất định phải phải sạch sẽ chút. . . . Còn nữa, đồ của hấn người ngân vạn lần đừng đụng vào, nhớ chưa?"

"Nhớ."

Văn Luật chỉ chỉ thợ may trong cửa hàng hỏi ta: "Thích bộ nào tự mình chọn."

Ta đi về phía một bộ y phục trên kệ đối diện, ta chưa từng thấy qua y phục xinh đẹp như vậy, tầng trong là tơ lụa màu hồng thật mỏng, bên ngoài bao phủ một tầng lụa mỏng màu trắng nhạt, giống như quần áo của tiên tử trên trời. Muốn đưa tay sờ sờ, lại lo lắng mình sẽ làm dơ đồ của người ta.

"Thích không?"

Ta lắc đầu, tay không tự giác lặng lẽ đụng vào một bên ống tay áo kia, thực mềm mại. . . . Kể từ khi ca ca bị đánh đến thương tích khắp người vì một cái vòng ta muốn, ta liền không nói với hấn muốn qua bất kỳ vật gì, mỗi lần nhìn thấy nữ hải nhi mặc y phục xinh đẹp đi trên đường, ta chỉ có thể len lén giật nhẹ y phục vừa cũ lại rách nát của mình, hướng về phía dưới cắn chặt đôi môi, làm bộ như không để ý chút nào ngẩng đầu lên.

Văn Luật tựa hồ nhìn thấu tâm tư của ta, lấy quần áo xuống nhét vào trong lòng ta: "Vào phòng trong thay, rửa mặt gội đầu luôn đi."

"A!"

Nhận lấy y phục, ta vội vàng chạy vào phòng trong rửa mặt gội đầu, thay quần áo. Ta vắn vắn mái tóc ướt, bước nhanh ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Lục Khung Y kinh ngạc đến ngây người.

"Lục thiếu gia, thật xin lỗi! Khiến ngài chờ lâu!"

"Không sao." Lục khung Y thật lâu mới lấy lại tinh thần, than tiếc một tiếng nói: "Không hổ là muội muội của Vũ Văn Sở Thiên."

Ta còn chưa hiểu ý, lại nghe Văn Luật nói tiếp: "Còn nhỏ tuổi đã có vẻ thùy mị như vậy, thêm hai ba tuổi tất nhiên khuynh quốc khuynh thành."

Lục Khung Y lại một lần quan sát ta tỉ mỉ từ trên xuống dưới, ánh mắt nhìn ta xem ra có ngẩn ngơ.

"Như mây nhẹ vờn bên trăng, như tuyết phiêu lãng trong gió."

Đi đường lâu như vậy, lần đầu tiên phát hiện núi phượng xa là màu xanh biếc, ánh nắng chiều nơi chân trời là màu đỏ tươi.

Ven đường hoa dại sinh trường thì ra kiểu diễm như vậy. . . . .

"Khát không?"

Ta thả rềm trong tay ra, nuốt một ngụm nước miếng, thật là rất khát. "Có có!"

Lục Khung Y lập tức rót hai ly trà ngon, cầm lên một chén đưa cho ta.



Ta cẩn thận nhận lấy, cố ý không đụng chạm vào hân, nhưng mu bàn tay vẫn không cẩn thận lướt qua lòng bàn tay hân. Lòng bàn tay của hân thật là ấm áp, không giống ca ca bất luận như thế nào đều là tay lạnh như băng. Từ lúc ta còn rất nhỏ, mỗi khi gặp khí trời chuyển lạnh, ta đều sẽ dùng lòng bàn tay mình bao lấy bàn tay lạnh như băng của hân, cho hân chút ấm áp ta có . . . . .

Mỗi khi đó, ta đều sẽ cảm thấy hân là của ta đấy, chỉ thuộc về một mình ta. . . . .

Hương trà đậm nhẹ, sắc trà xanh biếc, sương mù quần ranh, uống vào trong miệng nồng nàn che đi vị khổ, chỗ giữa răng môi có lưu lại vị ngọt. . . . .

"Đây là trà gì? Thơm quá!"

"Trà Long Tĩnh Tây Hồ." Lục Khung Y hỏi: "Thích không?"

"Trà Long Tĩnh Tây Hồ?!"

"Người thích ta có thể đưa cho người một chút." Vừa nói hân cầm bọc lụa nhỏ từ trong hộp gỗ đỏ đưa cho ta.

"Cám ơn Lục thiếu gia. . . . ." Ta cẩn thận nhận lấy gói nhỏ, ca ca trước kia thích nhất loại trà này, nhưng kể từ cha mẹ qua đời hân không uống qua nữa, bởi vì trà này không phải ai cũng có thể uống.

"Không cần xa lạ như vậy, người kêu ta Lục đại ca là được rồi." Hân ngưng mắt nhìn ta, trong đôi mắt của hân thậm chí có nét sáng rõ giống như ca ca: "Ta gọi người là Tiểu Trần, được không?"

"Được, ca ca cũng gọi ta như vậy."

"Tiểu Trần, ca ca người là người như thế nào?"

Vừa nghe Lục Khung Y hỏi vấn đề như vậy, ta lập tức vui vẻ nhướng mày, thao thao bất tuyệt kể chuyện của ta cùng ca ca ở Tiểu Ngư Thôn.

"Cha mẹ các người đâu?"

"Lúc ta tám tuổi đều qua đời."

"Bọn họ tên gọi là gì?"

"Không biết!" Ta lắc đầu, trong trí nhớ mẫu thân thường gọi phụ thân là "Cố Vũ", phụ thân sẽ gọi mẫu thân là "Lâm Nhiễm". Hai người này đối với ta mà nói đã xa xôi tựa như gió tan chân trời, đã sớm không lưu lại một chút dấu vết.

Ta không muốn tiếp tục đề tài này, nói với hân: "Lục đại ca, kiếm của người rất đẹp!"

Lúc hân nói chuyện đôi tay liền không tự chủ vuốt ve trường kiếm bên cạnh mình, vỏ kiếm kia là vàng ròng, phía trên khảm ngọc sáng chói mắt, sáng đến mức khiến người ta không mở nổi mắt, so sánh ra thì ta thích thanh kiếm của ca ca hơn, kiếm là do hân dùng rất nhiều tiền mua ở chợ, đặc biệt sắc bén, ca ca dùng nó đốn cây một chút cũng không phí sức. . . . .

Qua một lúc Lục Khung Y không ngại phiền toái giải thích, ta miễn cưỡng nghe hiểu một chút.

Nguyên lai có một nơi gọi là giang hồ, ở nơi đó có một thiên hạ đệ nhất trang, bên trong đều là những người đặc biệt lợi hại.

Giang hồ mỗi mười năm sẽ mở đại hội "Thiên hạ đệ nhất kiếm", người nào chiến thắng sẽ giành được gianh hiệu này, cùng với thanh "Vô địch" kiếm tượng trưng. Ba năm trước trong trận đấu, cuối cùng người chiến thắng chính là Lục Khung Y.

Mà tên "thiên hạ đệ nhất trang" cũng không phải do hân chiến thắng có được, mà bởi vì trăm năm qua đạt được danh hiệu thiên hạ đệ nhất kiếm đều là người của Lục gia.

Vừa thưởng thức trà, vừa nghe Lục Khung Y nói những chuyện lạ xảy ra trên giang hồ, thời gian không hề giống như con đường phía trước còn khá dài.

Dần dần bắt đầu thích ở cùng hân, bởi vì trên người của hân có cảm giác giống như ca ca, thanh nhả ôn hòa, bởi vì hân cũng như ca ca thích trà Long Tĩnh, thích chinh tề, thích nhân nhật cười. . . . .

\*\*\*\*\*

Xe ngựa đi được ròng rã ba ngày, Văn Luật dừng ngựa xe, chỉ vào ngọn núi cao vút trước mặt trong mây: "Trước mặt chính là Bắc Hoa Sơn."

Ta đang muốn nhảy xuống xe ngựa, tay bị Lục Khung Y kéo lại. "Đừng nóng vội, ca ca người đã sớm rời đi, chúng ta tới bất quá là hỏi thăm một chút tung tích của hân."

Hi vọng của ta trong nháy mắt chìm đến đáy cốc, hết thấy trước mắt trở nên hư ảo. Ta cắn răng chống đỡ một tia khí lực cuối cùng nói: "Ta biết rõ, có tin tức cũng tốt!"

"Yên tâm, ta nhất định sẽ giúp ngươi tìm được hần."

Nghe được hần nói như vậy, trong lòng dâng lên một loại tư vị đặc biệt, giống như trong băng tuyết ngập trời tìm được một cư trú chỗ, ấm áp, an tâm, còn có một chút thỏa mãn.

Đi theo Lục Khung Y xuống xe ngựa, chỉ thấy hai hàng người cung kính đứng ở trước mặt, ăn mặc đều là một dạng trường bào màu xám, tóc đều vòng tại đỉnh đầu, lộ ra gương mặt có chút xám xịt.

"Lục thiếu hiệp, đi đường khổ cực, mời vào bên trong." Một vị lão nhân râu bạc từ ngay giữa đi về phía chúng ta, thân thiện chào hỏi.

Lục Khung Y nghiêm mặt nói: "Không cần phải khách khí, Nguyên Dương chân nhân thương thế như thế nào?"

"Nghỉ ngơi mấy ngày đã không còn đáng ngại, xin mời đi theo ta."

Nói xong hần liền dẫn chúng ta đi vào một ngôi nhà rất kỳ quái, trong thính đường cực lớn bày đầy pho tượng, giống như miếu thờ. Xuyên qua chính đường, thiên sảnh, lại xuyên qua hành lang quanh co, bọn họ cuối cùng dừng trước cửa một gian phòng rộng nhất.

Lão nhân đứng ở trước cửa nói: "Sư huynh, Lục thiếu hiệp đến."

"Mời vào!" Thanh âm uy nghiêm từ bên trong truyền đến, hần là Nguyên Dương chân nhân mà bọn họ nhắc tới.

Ta theo phía sau Lục Khung Y và Văn Luật đi vào, tò mò nhìn lên giường, chỉ thấy nằm trên giường là một lão nhân già, râu ria hoa râm cùng lông mày nổi bật lên sắc mặt hơi biến thành vàng, bên dưới hai hàng lông mày dài là một đôi mắt bắn ra tia sáng bốn phía, căn bản không nhìn ra bị thương ở đâu.

Nguyên Dương chân nhân đang muốn đứng dậy, bị Lục Khung Y ngăn lại, "Chân nhân nằm đi, thương thế chưa phục hồi như cũ?"

"Bị thương ngoài da, lão phu mời ngươi tới là muốn cho ngươi xem một chút kiếm pháp." Nguyên Dương chân nhân vừa nói cởi áo ra, lộ ra một vết máu đỏ trên ngực, không nhìn kỹ căn bản không nhìn ra vết thương. Hần giải thích: "Kiểm đàm từ trái qua phải, kiểm phong bất lợi, nhưng vết thương quá hẹp, sâu đạt ba tấc."

Lục Khung Y vừa thấy vết máu kia sắc mặt chợt biến, ngay cả Văn Luật luôn luôn trầm ổn cũng xông tới nhìn kỹ vết thương kia, cả kinh nói: "Vị trí xuất kiếm cùng thủ pháp như thế nào cùng 'Hàn Mai nhất thức' giống nhau như đúc?"

Nguyên Dương chân nhân nói: "Không tệ, thủ pháp xuất kiếm của hần xác thực cùng Lục gia kiếm pháp giống nhau như đúc."

"Không thể nào!" Lục Khung Y thâm trầm lướt nhanh qua ta một cái, giọng nói hơi có hòa hoãn: "Chân nhân, chuyện này Khung Y chắc chắn tra rõ, cho ngài câu trả lời thỏa đáng."

"Lão phu không có ý tứ gì khác... . . . Kiểm pháp của Vũ Văn Sở Thiên mặc dù bén nhọn, là người cũng không ác độc, trước khi tỷ thí tuy nói qua sinh tử đều do thiên mệnh, nhưng hần dùng một chiêu trí mạng vẫn giữ lại tình cảm và thể diện."

Ta vừa nghe thấy tên của ca ca, tâm lập tức trào lên, ca ca sao lại muốn đả thương người? Chẳng lẽ hần không phải là của ca ca của ta?

Ta bước lên trước đang muốn nói chuyện, chợt nghe Lục Khung Y hỏi: "Chân nhân có biết Vũ Văn Sở Thiên đi nơi nào?"

"Trước khi hần tỷ thí đã hỏi qua t: còn có người nào lợi hại hơn ta."

"Ngài nói là?"

"Phiếu Miểu Phong Nghĩa đại hiệp."

Ta còn chưa kịp hỏi Nguyên Dương chân nhân người tổn thương bộ dạng như thế nào, Lục Khung Y lập tức đứng lên nói: "Cám ơn, ta sẽ đi Phiếu Miểu Phong."

\*\*\*\*\*

Xe ngựa đi nhanh hơn rất nhiều so với lúc trước, một đường đều kịch liệt lay động lắc lư, giống như lòng của ta.

Ta bắt đầu hoài nghi Lục Khung Y đi cùng ta là có mục đích khác, ta thậm chí hoài nghi người gọi Vũ Văn Sở Thiên kia cũng không phải là ca ca của ta.. . . .

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn quyết định đi theo Lục Khung Y đến Phiếu Miểu Phong, âm mưu cũng tốt, hiểu lầm cũng được, có hi vọng liền khá hơn so với tuyệt vọng!

Không quá nửa ngày, chúng ta liền đi tới đỉnh núi Phiếu Miểu.

Ngon núi kia quả nhiên giống như tên của nó, lúc ẩn lúc hiện trong đám mây trắng.

Đứng trên đỉnh núi, dưới chân là mây mù lơ lửng to khắp.

Đỉnh Phiếu Miếu Phong chật ních người, bọn họ đều ở đây nghị luận một sự kiện: Nghĩa Bạc Thiên thua, một vị cao thủ ngang tài ngang sức thiên hạ đệ nhất kiếm Lục Khung Y thế nhưng thảm bại.

Ta hoàn toàn không có ý định nghe bọn hán thần hóa trận tỷ đấu này, dụng hết toàn lực chen đến phía trước.

Mà hán đã không có ở đây, bên sườn đồi chỉ có một nam nhân xa lạ, buồn bã đứng! Lại thoảng qua biển mắt.

"Ca ca!" Ta chống đỡ thân thể, kéo chặt cánh tay Lục Khung Y mới miễn cưỡng đứng vững. . . .

Ta rút cuộc vẫn muốn một bước, tất cả dừng khí ủng hộ ta chống đỡ đều ở một khắc này rút đi.

Ta đứng ở đỉnh núi, nhìn phương xa cô độc mờ mịt, không còn khí lực bước thêm một bước.. . . .

"Ca! Ngươi tại sao không quan tâm tới ta? Tại sao không chịu gặp ta?"

Trong sơn cốc đều là nghi vấn của ta đang vang vọng, không có đáp án.. . . .

"Lục đại ca, ca ca hán thật sự không quan tâm đến ta, ta làm sao bây giờ?"

Lục Khung Y ôm sát hai vai của ta, đỡ lấy thân thể lao đảo muốn ngã của ta, giống như nói cho ta biết: trên thế giới này còn có người sẽ không bỏ lại ta.

Trong lúc bất chợt, một hồi gió xẹt qua, hai vai của ta bị một cổ lực khác nắm chặt, nhất thời trời đất xoay chuyển, một hồi hôn mê.

"Tiểu Trần?!" Tiếng gọi dồn dập khiến cho ta bỗng nhiên tỉnh lại, mở to hai mắt nhìn trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cô độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 12: Gặp lại nơi nào

Là hán, thật sự là hán!

Đã từng vô số lần ảo tưởng tình cảnh gặp lại hán, cho là mình sẽ khóc lớn, sẽ bày tỏ tư niệm cùng ủy khuất, nhưng khi chân chính đối mặt với hán, hết thấy đều không quan trọng, duy nhất quan trọng chính là có thể nhìn thấy hán như vậy, cảm nhận được mùi vị, hơi thở của hán.

"Tiểu Trần, ngươi đi nơi nào?" Hán dùng đôi tay nâng mặt của ta, mười ngón tay chạm vào tóc trên trán ta, mặt mày của ta, mũi của ta, đôi môi. . . . .  
Chuyển xuống dưới bả vai, cuối cùng gặt gao ôm ta trong ngực, hô hấp thối lất phất ở bên tai ta, "Ta tìm ngươi khắp nơi. . . . ."

Sau đó ta mới biết, ngày ta rời khỏi làng chài cũng là ngày ca ca trở về, hán vốn muốn nói với ta một câu thật xin lỗi, nói sẽ không bỏ lại ta, nhưng gian nhà đã trống rỗng. . . . .

Hán tìm kiếm chung quanh, đáng tiếc đi ngược lại đường. . . . .

"Ngươi thật gầy quá, có phải bị rất nhiều khổ hay không?" Trong giọng nói của hán đều là áy náy.

Ta kiên định lắc đầu, dùng ngữ điệu thoải mái nhất trả lời: "Một chút cũng không khổ, dọc theo đường đi Lục đại ca đối với ta đặc biệt chăm sóc."

"Lục đại ca?"

Hán buông ta ra, nhìn về phía sau thân ta, trên mặt nhiều hơn rất nhiều tối tăm ta xem không hiểu.

"Tại hạ Lục Khung Y, hạnh ngộ!" Lục Khung Y như cũ tác phong nhanh nhẹn, đáng tiếc đứng đối diện với ca ca thì phai màu quá nhiều.

"Thiên hạ đệ nhất kiếm, Lục Khung Y?"

"Không sai!"

Ca ca lập tức kéo ta đến phía sau, nắm thật chặt tay của ta: "Cám ơn ngươi chăm sóc Tiểu Trần, ta nợ ngươi một nhân tình, có dịp sẽ báo đáp."

"Nếu ta muốn bây giờ tỷ thí cùng ngươi một chút ?" Lục Khung Y bước lên trước, kiếm trong tay đã lấy ra.

Ta len lén giật nhẹ ống tay áo ca ca, cầu khẩn nói: "Ca, chờ so."

Lục Khung Y nói qua hần là người lợi hại nhất trong chốn giang hồ, không có người nào là đối thủ của hần.

Ta thật là sợ, sợ mất đi ca ca mới vừa tìm được.

Hai hàng lông mày của hần nhíu lại, nhìn Lục Khung Y một chút lại cúi đầu nhìn ta.

"Ta sẽ không đá thương hần, điểm đến là dừng." Ta tựa hồ nhìn thấy trong mắt hần rõ ràng đau đớn.

Dứt lời, hần rút thiết kiếm có chút rỉ sắt ra bước về trước một bước, vừa đứng cùng Lục Khung Y mặt đối mặt đứng ở bên vách núi. . . .

Ta không biết võ công, hơn nữa xem cũng không hiểu kiếm pháp, ta chỉ biết trận tỷ thí này cũng không máu tanh, cùng trận chém giết trong trí nhớ của ta hoàn toàn khác nhau.

Thay vì nói đây là một cuộc tỷ võ, không bằng nói bọn họ đang múa kiếm, thân hình lần lượt biến đổi, bước chân huyền diệu phối hợp không chê vào đâu được, xinh đẹp.

Trong lúc giao thủ, Lục Khung Y huy động bảo kiếm sáng chói của hần, thân thủ phiêu dật mang theo tự tin tung bay, giống như không cần hợp lực tranh thủ, thắng lợi cũng vĩnh viễn đều là hần. Mà ca ca cảm giác hoàn toàn bất đồng với hần, hần mỗi lần ra một kiếm hần là hết sức chăm chú, đem hết toàn lực, mỗi một động tác cùng ánh mắt của hần cũng làm cho ta nhớ tới một câu nói hần thường xuyên nói nhất: muốn đạt được mục đích liền nhất định phải trả giá thật lớn, muốn thành công thì không thể bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào.

Ta âm thầm nhìn về phía người bên cạnh đang xem cuộc chiến, bọn họ tuyệt đối không có thích ý thư giãn xem múa kiếm, dĩ nhiên cũng không có khăn trương cùng sợ hãi, chẳng qua là mỗi người đều kinh ngạc tròn to hai mắt, chỉ chỉ chỗ chỗ, ngay cả Văn Luật cùng cả kinh lớn miệng mà không biết. . . .

Phát hiện mọi người hít một hơi khí lạnh, ta mới nhìn về hướng ca ca cùng Lục Khung Y, một chòm tóc của Lục Khung Y từ bả vai hần rơi xuống. . . .

Mà thiết kiếm của ca ca ở bên gáy Lục Khung Y chợt dừng lại.

Lục Khung Y bình tĩnh đứng, trên mặt không có một tia thất bại hèn mọn, có chỉ là không hiểu: "Làm sao ngươi có được Lục gia kiếm pháp?"

"Ta không cho là là Lục gia kiếm pháp."

"Nhưng ngươi nhất định thế, nếu không ngươi không thể có nhiều chiêu khác chế ta."

Ca ca không trả lời, đang lúc mọi người thổn thức, gỡ bọc quần áo trên vai ta xuống, ôm sát vai của ta nói: "Tiểu Trần, chúng ta đi."

"Đợi đã!" Lục Khung Y ở sau lưng chúng ta lớn tiếng hỏi: "Lục Lâm Nhiễm là gì của ngươi?"

Ca ca bước lên phía trước, giống như hoàn toàn không thấy tiếng hần nói chuyện.

Ta hiểu rõ hần không phải là cố ý giấu giếm điều gì, hần không muốn có người biết thân phận của chúng ta, không muốn bị những người áo đen kia biết hần vẫn còn sống.

Thân hình Lục Khung Y thoáng một cái, ngăn ở trước người chúng ta nói: "Tổ phụ những năm này vẫn lo lắng cho Lâm di, nếu như ngươi có thể nhìn thấy năng, xin ngươi nắm vững năng: gần đây thân thể tổ phụ càng ngày càng kém, rất muốn gặp lại năng một lần. . . . ."

Đầu ngón tay ca ca đột nhiên rút chặt, lực đạo dắt tay ta cơ hồ bóp vỡ xương tay của ta: "Ta không biết."

Lục Khung Y thở dài một tiếng, lại nói: "Trưa ngày mai, ta ở khách quán chờ các ngươi, ngươi nể mặt ta một chút?"

"Ta không rảnh!" Ca ca lạnh lùng nói.

"Ca, nếu không có Lục đại ca. . . . Ta đây cả đời tìm không được ngươi." Ta ngẩng đầu lên nhìn ca ca, âm thầm giật nhẹ ống tay áo của hần: "Ngươi nên cùng Lục đại ca ăn bữa cơm."

"Được, ngày mai ta làm chủ."

Hần đáp ứng đặc biệt thống khoái, ta cùng Lục Khung Y cũng không đuổi kịp sự thay đổi đột ngột của hần, mờ mịt luống cuống nhìn nhau, không đoán được tâm tư của hần.

Mà ca ca thân nhiên nhìn chúng ta một cái, dùng tốc độ cực nhanh kéo ta xuống núi, nhanh đến ta cũng không có cơ hội cùng Lục Khung Y nói lời từ biệt.

\*\*\*\*\*

Mặt trời mau xuống núi thì ca ca dẫn ta đi vào một gian khách quán.

Mới vừa vào cửa, chương quỹ liền vội vàng đã chạy tới thở dài nói: "Vũ Văn đại hiệp, ngài thật sự quá thần kỳ rồi, chẳng những đánh bại Nghĩa đại hiệp, ngay cả Lục Khung Y cũng không phải là đối thủ của ngài. . . . Ta chuẩn bị cho ngài rượu thượng đẳng và thức ăn, ăn mừng ngài vô địch thiên hạ."

"Không cần." Ca ca mới vừa cự tuyệt, bụng của ta liền không đúng lúc kêu lên.

Ta ngưng ngưng cúi đầu, buổi sáng vì lên đường cũng không ăn gì, hiện tại đã gần gần tối, ta làm sao có thể không đói bụng.

Ca ca lập tức lại nói: "Đa tạ chương quỹ ý tốt, xin ngài dẫn đường!"

Dưới sự hướng dẫn của chương quỹ, chúng ta đi vào một gian rộng rãi kế bên, thức ăn trên bàn tròn bày đầy ta chưa từng được thấy qua, bốn phía mùi thơm làm người ta thèm thuồng không ngừng.

Chương quỹ bước nhanh đi tới bên cạnh bàn, vén lên một khối vải trắng, lộ ra phía dưới một bộ bát đĩa tinh xảo làm bằng bạc: "Vũ Văn đại hiệp, đây là đồ của hàng Ngân Khí mới vừa đưa tới, ta đã vì ngài rửa sạch. . . . "

"Cám ơn! Phiền người chuẩn bị một bộ nữa."

Chương quỹ nhẹ nhàng ghé mắt, lập tức cười nói: "Ồ, xem đầu óc này, ta lập tức đi."

Đội chương quỹ rời đi, ca ca cười lỏm ta ngồi ở bên cạnh hắn, đem bát đĩa đặt ở trước mặt của ta. "Muốn ăn cái gì?"

Ta lúc này mới nhớ là có đem bát đĩa tới cho hắn, từ trên vai hắn gỡ bọc quần áo xuống mở ra: "Ca ca, đây là bát đĩa của người, ta mang tới cho người. . . . A, Còn nữa, đây là trà Long Tỉnh người ưa thích nhất. . . . ."

Hắn không lên tiếng, nhanh chóng nhìn lướt qua nửa chiếc bánh màn thầu khô quắt trong bao đồ của ta, nhận lấy chén gỗ cũng đưa trúc đã mài đến có chút trắng bệch từ trong tay của ta, tỉ mỉ vuốt ve. . . .

"Ta mỗi ngày đều đã lau chùi chúng, rất sạch sẽ. "

Ca ca ngược mắt nhìn ta, vuốt ve chén gỗ rồi tay thoa lên trên mu bàn tay ta: "Tiểu Trần, nếu như ta không phải là ca ca của người, người còn có thể đối với ta tốt như vậy sao?"

".. . . ."

Nếu như hắn không phải là ca ca của ta? Ta chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này, hắn là ca ca của ta, đây là một điều không thể thay đổi.

"Nếu ta chỉ là Vũ Văn Sở Thiên, không phải là thân nhân duy nhất của người, người sẽ ngần ngại xa xôi tới tìm ta sao?"

"Thân nhân" cùng "Ca ca" hai từ này đối với ta mà nói hoàn toàn không có liên hệ, kể từ lần đầu tiên hắn vì ta đỡ bạt tai của mẫu thân, lần đầu tiên lúc mùa đông giá rét ôm ta vào trong ngực, lần đầu tiên giúp ta cắt tia tóc. . . . . Hắn liền trở thành thế giới duy nhất của ta ở nơi này, bất luận hắn có phải là thân nhân của ta, có phải là ca ca của ta hay không, bất luận hắn như thế nào chán ghét ta, xa lánh ta, ta đều sẽ tìm được hắn, đi theo hắn.

"Ca, cho dù người đi đến cầu Nại Hà ta đều muốn đi theo người, chính là uống canh Mạnh Bà. . . . ." Ngắm nhìn khuôn mặt đã khắc vào xương thịt của ta, nhịp tim so với thường ngày tăng nhanh rất nhiều, ta kéo tay của hắn để trước ngực nói: "Người cũng vẫn ở nơi này!"

Thời khắc đặt tay lên ngực ta, tim ta đập nhanh dị thường, hơi thở của hắn ở trước mặt thổi đến bán loạn.

Ta lại từ trong trùng mắt đen của hắn nhìn thấy hai gò má mình ửng hồng, nhìn thấy mong ngóng nồng đậm trong mắt mình. . . . .

Hắn môi mỏng khẽ mở: "Tiểu Trần. . . . ." Câu nói kế tiếp bị tiếng gõ cửa cắt đứt.

Hắn thật nhanh thu hồi tay, rót một ly rượu uống một hơi cạn sạch, điều chỉnh hô hấp: "Mời vào!"

Sau khi chương quỹ rời đi, hắn cũng không nói thêm lời nào nữa, trầm mặc ăn xong một bữa cơm thì đưa ta đến một phòng ở, liền rời đi.

Ta cuối cùng cảm thấy nếu như một khắc kia chương quỹ không gõ cửa, hắn sẽ nói với ta một câu vô cùng đặc biệt, đáng tiếc ta vĩnh viễn sẽ không biết hắn định nói gì.

Đêm khuya yên tĩnh ta ở trong phòng đi tới đi lui, vô số lần mở cửa hướng cách vách nhìn quanh, lại thất vọng đóng cửa lại, cuối cùng cũng không nhận được gõ vang cửa phòng của hắn.

Hắn mở cửa, còn mặc áo ban ngày, xem ra còn chưa ngủ.

Nhìn thấy ta hắn không có chút nào kinh ngạc, tránh người khỏi cửa, "Vào đi."

"Ta có chút vấn đề muốn hỏi người, ừ. . . . . Mẫu thân cùng Lục Khung Y là quan hệ như thế nào?" Ta nghĩ một buổi tối cuối cùng nghĩ ra được vấn đề,

cảm giác được chuyện này có chút nội hàm, bởi vì nghe khẩu khí của Lục Khung Y, mẫu thân tuyệt đối cùng hắn có quan hệ không thể tầm thường.

"Hắn là di nương đi, ta từng nghe mẫu thân đề cập tới: nàng là thứ nữ của Lục gia, bởi vì bất mãn gia tộc an bài hôn ước nàng rời nhà trốn đi, trùng hợp ở trên đường gặp được phụ thân liền kết liền cảnh." "

"Ồ." Ta cuối cùng hiểu tại sao Nguyên Dương chân nhân nói kiếm pháp của ca ca giống Lục gia kiếm pháp, thì ra là mẫu thân chính là người của trang đệ nhất kiếm.

Ta nghĩ nghĩ lại hỏi: "Mẫu thân không trở về Lục gia là sợ tổ phụ trách cứ nàng sao?"

"Không phải, thời điểm nàng cùng đường, cho rằng nhà có thể để cho nàng tránh né mưa gió, không ngờ vừa vào cửa liền bị tổ phụ trách mắng, còn chỉ trích nàng ôm hài tử không rõ thân phận làm nhục gia phong. . . . ." Ca ca vô lực ngồi ở bên cạnh bàn, sâu kín thở dài: "Cho nên ngày hôm sau liền rời khỏi Lục gia, trải qua bao nhiêu khổ nạn cũng không trở lại nữa."

Ta thấy hắn khó nén ưu thương, tự trách nói: "Ca, ta không nên hỏi những thứ này."

"Không sao." Hắn lôi kéo tay của ta, từ phía sau lưng nắm eo của ta, để cho ta ngồi trên đầu gối hắn. "Tiểu Trần, không nên hận nàng, tình yêu của nàng bỏ ra quá nhiều, thừa nhận quá nhiều, đối với người tàn nhẫn cũng là bởi vì có một nữ nhân đối với nàng quá mức tàn nhẫn. . . . ."

"Nữ nhân? Người nào?"

Hắn xoay vai ta qua, dịu dàng hỏi: "Tối nay, có muốn ngủ cùng ca ca hay không?"

"Muốn!" Ta hoàn toàn quên mất đề tài mới vừa nói, liền sợ hắn đổi ý, vội vã cởi áo khoác ra bò đến trên giường đắp kín chăn.

Vui vẻ cùng thỏa mãn khó có thể nói khiến cho ta chôn mặt dưới chăn cười lăn cười lộn, nếu có người hỏi ta mười năm năm này vui sướng nhất là lúc nào, ta nhất định không chút do dự trả lời: hôm nay!

Đêm tối yên tĩnh, ta lẳng lặng gối lên cánh tay mượn ánh trăng sáng tỏ nhìn hắn ngủ say, nhìn một chút ta bỗng nhiên có loại cảm giác kỳ quái, ta thật hy vọng hắn. . . . . Là thuộc về ta, hoàn toàn chinh chinh bị ta chiếm hữu, mặc ta ta cần ta cứ lấy!

Chỉ là ảo tưởng cũng khiến ta vui vẻ, nước miếng chảy đầy gối còn không phát hiện.

Đợi một lát, ta đoán hắn đã ngủ say, mới lặng lẽ từ đem tay khoác lên trên người hắn, ôm hông của hắn, mặt dính vào trên vai hắn len lén cười. . . . .

Giờ phút này, hắn là của ta đấy, chỉ thuộc về một mình ta.

"Không ngủ được?" Hắn nhẹ giọng hỏi.

"A! ?" Tay của ta có chút cứng ngắc, muốn thu hồi lại có điểm không nỡ, phần nộ nói: "Ca, ngươi không ngủ."

"Đang suy nghĩ chút chuyện."

"Chuyện gì?"

Hắn ngừng một chút nói: "Tiểu Trần, ngươi thích Lục Khung Y sao?"

"Hắn đối với người khác rất tốt, đối với ta cũng tốt!" Nhớ tới hắn là biểu ca của ta, ta càng cảm thấy phải thân thiết với hắn một chút: "Ca, ngươi thật giống như không quá thích hắn?"

"Hắn là người không tệ, nếu như ta gả ngươi cho hắn, ngươi nguyện ý không?"

Ta cả kinh đứng dậy, lẳng lặng nhìn hắn, hắn bình tĩnh đến mức trên mặt không tìm được một tia biểu tình.

Gả cho Lục Khung Y?! Ta lại nghĩ tới Trương tẩu từng nói với ta, ta ảo tưởng mình bị Lục Khung Y hôn, ở trước mặt hắn cởi quần áo ra, núp ở trong ngực hắn ngủ, ta cả người tê dại. . . . . Có loại chán ghét không nói ra được.

Nếu để cho ta lựa chọn, ta nguyện ý cả đời cùng ca ca ngủ trên một cái giường, chỉ để cho hắn hôn mặt của ta, đụng chạm thân thể của ta. . . . .

"Ca ca không thể chăm sóc ngươi cả đời, ngươi sớm muộn gì cũng phải lập gia đình. "

"Ta không cần lập gia đình, ta muốn cả đời đi theo ca ca." Ta nhào tới trên người của hắn khóc lớn tiếng.

Hắn vỗ lưng của ta, dịu dàng dỗ ta: "Đứa ngốc, chờ ngươi gặp được người trong lòng, cũng sẽ không nói như vậy."

"Sẽ không! Nhất định sẽ không!" Ta ở trong lòng hắn khóc đến ngủ thiếp đi, trong giấc mộng vẫn còn không ngừng nói: "Sẽ không. . . . ."

Bởi vì người trong lòng ta, chính là hắn! Cũng chỉ có hắn!

\*\*\*\*\*

Sáng sớm hôm sau, hấn liền dẫn ta đến một nơi đặc biệt, nữ nhân đều mặc y phục không che được thân thể, nụ cười mập mờ.

Nam nhân đều là xấu xí không chịu nổi, nhất là nụ cười, làm cho người kinh hãi run sợ.. . . .

Vừa vào cửa, liền có người ăn mặc cùng tuổi tác hoàn toàn không phù hợp xông lại: "Đây không phải là Vũ Văn đại hiệp nha, thật là khách quý a!"

"Mộng cô nương có thể không?" Ca ca hỏi.

"Có, đương nhiên là có!"

Bên cạnh lập tức có một nam nhân oán trách: "Nguyệt Di, ngươi không phải nói Mộng cô nương không rảnh sao?"

Vị đại nương kia bĩu môi, lạnh lùng nói: "Mộng cô nương có rảnh hay không là do ta định đoạt."

Sau đó nàng lại đổi khuôn mặt tươi cười nói với ca ca: "Vũ Văn đại hiệp, xin lên trên lầu."

"Đa tạ!"

Ca ca ôm vai của ta đi theo Nguyệt Nương lên lầu, đi qua mỗi một gian phòng thì bên trong đều truyền đến tiếng kêu kỳ quái, có lúc còn có thanh âm chửi chửi của nam nhân và nữ nhân, âm trầm kinh khủng.

Ta thấy có một nam nhân từ một gian đi ra, vừa đi còn vừa sửa sang lại y phục, tò mò ngó vào trong.

Ta cứ nhiên thấy một nữ nhân trần truồng nằm trên giường, tóc tai rối bời không chịu nổi, trên làn da trắng nõn lưu lại rất nhiều bầm tím. Hai chân tách ra, hạ thể tựa hồ còn dính. . . . .

Ca ca đột nhiên lấy tay ngăn trở đôi mắt của ta, có chút không vui nói: "Không nên nhìn!"

Ta kéo tay của hấn xuống, lại len lén nhìn quanh một cái, "Nàng làm sao rồi?"

"Không sao!"

Hấn vừa dứt lời, liền có một chuỗi tiếng cười như chuông bạc vang lên: "O, khó trách không có một cô nương nào lọt vào mắt Vũ công tử, thì ra Vũ Văn công tử có một mỹ nhân mê lòng như vậy.. . . ."

Ta theo thanh âm nhìn lại, một nữ nhân đứng dựa cửa, nàng là nữ nhân đẹp nhất ta từng thấy, nhất là đôi mắt, xinh đẹp, quyến rũ, còn có chút ưu oán mơ hồ, đôi mắt này ở trong con ác mộng của ta chưa bao giờ biến mất.

Nàng quan sát ta một hồi lâu, cười nói: "Chỉ là có chút không hiểu phong tình, có muốn ta giúp ngươi một tay dạy dỗ hay không, dạy dỗ nàng như thế nào hầu hạ ngươi.. . . ."

"Câm miệng!"

Ta bị ca ca quát chói tai giật mình, sợ hãi cúi đầu. Vị cô nương này lời nói cũng không có ác ý gì, ta kỳ thực đúng là muốn học một ít phương pháp hầu hạ ca ca, thật sự không hiểu nổi tính khí ca ca thế nào lại tức giận như thế.

Càng làm cho ta kỳ quái là vị cô nương xinh đẹp chẳng những không tức giận, trên mặt lại là nụ cười thỏa mãn, nàng đứng thẳng thân, đưa tay làm ra tư thế muốn mời nói: "Mời vào!"

Ca ca dẫn ta đi vào, đỡ ta ngồi ở trước bàn bát tiên, hỏi: "Tìm ta có chuyện gì?"

"Nguyệt Nương, cho Vũ Văn công tử cùng vị cô nương này hai chén Long Tinh thượng hạng." Nàng tựa hồ nhớ tới cái gì, khoát tay nói: "Vũ Văn công tử xưa nay ghét bỏ chỗ này của ta. . . . . Nguyệt Nương, chuẩn bị một chén là được rồi. "

"Vâng"

Sau khi Nguyệt Nương rời khỏi đây, Mộng cô nương hỏi: "Lấy võ công cùng thanh danh hiện tại của ngươi, muốn ra vào ở giang hồ cũng không phải là việc khó gì, cần gì làm chuyện như vậy?"

"Ta hiểu rõ mình muốn gì, không nhọc ngươi nhắc nhở."

Mộng cô nương nhè nhẹ vỗ tay, mặt hứng thú. "Riêng ta thì thích thưởng thức tính tình loại người như ngươi. "

Lúc này, Nguyệt Nương bưng lên một ly trà xanh đặt trước mặt ta, ta vội vươn tay ra đón, không ngờ ca ca vượt lên trước nhận lấy, cúi đầu lướt qua một hóp, mới giao cho ta.

Ta không hiểu chút nào, nghe Mộng cô nương gắt giọng: "Ngươi đây là ý tứ gì? Còn nghĩ rằng ta sẽ hạ độc hay sao?"

"Không sai!"

Sắc mặt Mộng cô nương lạnh lẽo, ánh mắt mang theo nồng đậm hàn ý nhìn ta: "Vũ Văn Sở Thiên, xem ra ngươi không phải quan tâm nàng bình thường."

"Ta tới không phải để nghe ngươi nói những điều nhảm nhí này."

"Được." Mộng cô nương từ phía sau tủ quần áo gỗ đỏ lấy ra một cuộn tranh, một hộp hoàng kim đặt lên bàn nói: "Quy củ ngươi phải biết, nếu như ngươi còn sống ta trả cho ngươi gấp bảy."

Ca ca ngay cả cuộn tranh cũng không mở ra, trực tiếp thu hồi cuộn tranh, kéo ta đứng lên nói: "Chuẩn bị xong gấp bảy, ngày mai ta sẽ đến lấy. Còn nữa, hoàng kim quá nặng, ta thích ngân phiếu hơn."

\*\*\*\*\*

Ra khỏi tiểu lâu, ta mới hỏi ra nghi vấn trong lòng: "Nàng là ai? Tại sao cho ngươi nhiều vàng như vậy?"

"Còn nhớ rõ hắc y nhân giết cha mẹ chúng ta không? Ta điều tra, tổ chức kia gọi Dạ Kiêu, nó dùng mọi phương pháp lung lạc những kiếm khách giang hồ võ công cực cao giết người cho bọn họ, nữ nhân này chính là Mạnh Khấp, là cao thủ tìm kiếm trong tổ chức này."

"Ngươi gia nhập tổ chức này?" Ta rút cuộc minh bạch ca ca vì sao muốn khiêu chiến nhiều cao thủ như vậy, hẳn là muốn làm cho Mộng cô nương nhìn, đưa tới sự chú ý của nàng, bây giờ nhìn lại hẳn đã thành công.

"Ta muốn báo thù cho cha mẹ, cũng không có lựa chọn khác. Không gia nhập tổ chức này, ta liền không thể nào tìm được người đứng sau tổ chức này."

Ta cười gật đầu với hắn, ta không hiểu cái gì trái phải rõ ràng, lại càng không hiểu ân oán giang hồ, ta chỉ biết hiểu hắn, biết cái gì mới là hắn muốn.

Bạn đang đọc truyện *Cô độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 13: Trăm hoa khắp nơi

Tiểu Nhã Các, tùy ý có thể thấy được biển hiệu mạ vàng, bất cứ lúc nào cũng tràn đầy tao nhã, nó nổi tiếng cũng không phải bởi sự rực rỡ xa hoa, càng không phải vì giá tiền ngất ngưỡng khiến người ta chùn bước, mà bởi vì nó là sản nghiệp của thiên hạ đệ nhất trang.

Ta không biết thiên hạ đệ nhất trang có địa vị như thế nào trên giang hồ, nhưng ta nghe nói rất nhiều võ lâm nhân sĩ có cơ hội ăn một bữa cơm thường ở Tiểu Nhã Các mà cảm giác rất vinh hạnh, rất nhiều phú giáp một phương hào hiệp tranh giành ngươi chết ta sống chỉ vì thiếp mới làm khách một lần ở đây.

Mà giờ khắc này ta đang cùng ca ca ngồi ở đây, ngồi cùng bàn với giang hồ nổi danh nhất Lục Khung Y, ta không biết cảm giác của người khác đối mặt với loại này vinh hạnh đặc biệt này như thế nào, ca ca ta đối mặt với khung Y, đôi tay dâng ly trà lên yên lặng chừng nửa khắc.

Chén bạc mặc dù rất sạch sẽ, nhưng trên chén có chút dấu vết ma sát, miệng chén đã phỉm bụi, vừa nhìn liền biết trước kia có người dùng qua.

"Xin dùng trà!" Lục khung Y chỉ chỉ ly trà trước mặt ca ca, nói lại một lần.

Ta thấy ca ca vẫn nhìn chén bạc không nói một lời, không khí trở nên lúng túng, vội vàng giải thích: "Ca ca không thích dùng chén người khác đã dùng qua, Lục đại ca có thể đổi cái mới được không?"

"Thì ra ngươi cũng có thói quen này?" Lục khung Y nâng ly trà lên, vừa xem xét hoa văn phía trên, vừa nói: "Đây là chén Lâm Di dùng mỗi khi uống trà, mặc dù nàng rời nhà đã mười tám năm, tổ phụ vẫn sai người giữ lại."

Ca ca cúi đầu tránh tầm mắt của Lục Khung Y, lặng lẽ dưới bàn nắm chặt tay của ta. . . . .

Hắn từ nhỏ đã có thói quen này, mỗi lần đè nén cảm xúc trong đáy lòng sẽ không tự chủ nắm chặt tay của ta, cho nên ngoại trừ ta ra không người nào có thể biết được sau khuôn mặt không buồn không lo ấy có bao nhiêu hi vọng.

"Ngày hôm qua ta trở về suy nghĩ cả đêm." Lục khung Y thần nhiên nói: "Lâm di tuyệt đối sẽ không dễ dàng đem Lục gia kiếm pháp truyền cho người ngoài, trừ phi là người thân của nàng."

Ca ca còn chưa mở lời, Lục Khung Y đã bung ly trà trên mặt bàn nhẹ uống một ngụm, hơi trà tản ra, dung nhập vào đôi mắt hắn.



Lục Khung Y lại hỏi: "Ta mạo muội hỏi một câu, nghe Tiểu Trần nói cha mẹ của các người đã không còn, bọn họ vì sao qua đời?"

Ca ca lắc đầu, trầm mặc ngửa đầu, đem toàn bộ trà chưa tản nóng uống xong một hớp.

Từ yết hầu chảy xuôi đến tim phổi. . . . . Ta lặng lẽ siết chặt tay hắn, lòng bàn tay hắn vẫn lạnh tanh.

"Người đã không muốn nói, ta cũng không bắt buộc, tổ phụ sợ là thời gian không còn nhiều lắm, hi vọng các người có thể cùng ta trở về Lục gia thăm Lão Nhân Gia." Lục Khung Y nói.

"Ta không rảnh. . . . ."

Ca ca rót cuộc mở miệng, một câu nói làm Lục Khung Y nghẹn lại không tìm ra lời mà nói, ly trà trong tay bị hắn cầm đến biến dáng, nước trà tràn qua ngón tay hắn, tràn xuống trên bàn.

Một hồi lâu, khẩu khí của hắn chậm lại, hết sức bình tâm tĩnh khí nói: "Vậy ta chờ người!"

Nếu là người khác thấp giọng xuống nói chuyện cũng không đáng quan tâm, nhưng là Lục Khung Y cao ngạo đến nhường nào. Một đường đi tới, bao nhiêu người cúi đầu phụng nghênh hắn chẳng thèm ngó tới, bao nhiêu người đối với hắn nom nớp lo sợ lấy lòng, hắn bất quá là ứng phó lấy lệ. Có thể nghĩ một câu "Vậy ta chờ người" đối với hắn mà nói đã là nhẫn nhịn tới ranh giới cuối cùng.

Ta có chút nhìn không được, nói: "Ca. . . . ."

Lời còn chưa nói hết, ca ca đột nhiên rút tay về, cúi đầu nhìn ta, lại nhìn Lục Khung Y một chút, khẽ nâng lên khóe miệng nói: "Được rồi, chờ ta làm xong chuyện nên làm, nhất định tới thiên hạ đệ nhất trang tiếp kiến hắn."

". . . . . Là thật?"

"Ừ, cảm ơn ly trà Long Tỉnh này của người, ta sẽ nhớ." Ca ca quay đầu lại nói với ta: "Ta còn có chút việc muốn làm, người ở đây nói chuyện phiếm cùng hắn. . . . . Ăn nhiều một chút, gần đây thật gầy quá."

"Ta. . . . ." Ta biết rõ hắn muốn đi làm chuyện gì. Biết rõ hắn không nên trở thành vũ khí giết người của Dạ Kiều, không nên dùng máu tươi của những người vô tội đi rửa sạch mỗi thù của mình, ta lại không thể ngăn trở, bởi vì trừ cách đó ra hắn không có lựa chọn nào khác.

"Chờ ta, ta rất mau trở lại."

Một khắc hắn xoay người mở cửa, ta cảm giác được tâm tình hắn không đồng dạng như vậy, một nửa là nụ cười, một nửa là thống khổ. . . . .

Xuyên thấu qua cửa sổ nửa che, nhìn ca ca biến mất trong dòng người ngoài phố, cũng nhìn thấy ca ca thanh triệt cứ như vậy lạc đường.

\*\*\*\*\*

Cùng Lục Khung Y ăn cơm trưa, một bữa thức ăn ngon ta đều không cảm thấy chút mùi vị, Lục Khung Y hỏi ta vấn đề gì ta cũng đều không nhớ, trong đầu lặp đi lặp lại đều là bộ dạng ca ca đẩy cửa đi ra ngoài. . . . . Hắn cắn chặt môi dưới, mí mắt rũ xuống, che kín đáy mắt tràn đầy thủy mặc, hắn nắm chặt kiếm trong tay, xương ngón tay căng thẳng nhô ra. . . . .

Ta phát hiện mình càng ngày càng không hiểu hắn.

Hắn ném ta giống như ném bọc quần áo cho Lục Khung Y, rồi nói sẽ trở về, nhưng quá giờ cơm trưa rồi, hắn vẫn chưa trở lại, lại đến giờ dùng cơm tối cũng không thấy bóng dáng hắn.

Một mình ở trong phòng bồi hồi đến nửa đêm, hắn vẫn chưa trở lại, ta bắt đầu lo âu, mơ hồ cảm giác bất an.

Đang muốn mở cửa sổ ra xem một chút bên ngoài, đột nhiên một thân áo đen từ cửa sổ nhảy vào, còn dùng vải đen bịt mắt.

Hắn vừa tiến đến liền ngã nhào trên đất, giống như là bị trọng thương, nhưng hắn còn hướng tới ta đưa ra một tay đầy máu.

"Người?" Ta bị dọa cho sợ đến lao đảo lui về phía sau, thuận tay cầm bình trà trên bàn lên.

"Tiểu Trần. . . . ." Hắn khàn khàn gọi cùng khó nhọc đưa tay về phía ta, để cho ta nhận ra người trước mắt là ai, ta vội bỏ lại bình trà tiến lên đỡ ca ca dậy, "Tại sao có thể như vậy?"

"Chẳng qua là vết thương nhẹ, không sao." Hắn cắn răng đứng lên, đè lại bụng dưới máu chảy như suối.

"Ta đi tìm đại phu."

"Đừng đi. . . . . Không cho người biết ta bị thương, hiểu chưa?"

Hắn lão đảo ngời ở trên giường của ta, cời áo đen xuống, vò thành một đồng đê ở vết thương của mình lên, cắn chặt hàm răng nói: "Ta đã ngưng máu ở huyết đạo, nghỉ ngơi một chút sẽ không sao. . . . ."

Ta diu hắn nằm lên giường, máu rất nhanh nhuộm đỏ tấm khăn trải giường màu trắng, hắn nói đã che lại huyết đạo, rõ ràng là lừa gạt ta.

"Ca, ngươi xác định không có chuyện gì sao?"

Hắn kiên định gật đầu.

"Ta đi tìm người tới cứu ngươi!"

"Đừng đi!" Hắn trầm mặc, chợt buông ra cánh tay kéo tay ta, nói: "Nếu thật tâm thích hắn, liền cùng hắn đi đi, ta sẽ không ngăn ngươi. . . . ."

Ta nhìn máu của hắn ở trong bàn tay đông lại, lại nghĩ tới cái đêm xơ xác tiêu điều đó. "Ta không đi, chỉ cần ta còn có một chút hơi thở, cũng sẽ ở bên cạnh ngươi!"

"Ca ca là thật lòng thích ngươi, sẽ một đời bảo vệ ngươi. . . . . Ngươi liền ở lại bên cạnh ca ca, được không. . . . ." Hắn nhắm mắt lại, ý thức bắt đầu một chút xiu mờ mờ, sắc mặt thiếu huyết sắc của hắn so khăn trải giường còn phải trắng hơn mấy phần.

"Tiểu Trần, ngươi hãy theo ở bên cạnh ta, ta không muốn xa cách. . . . ." Hắn trong mơ mơ màng màng, tự lẩm bẩm: "Ta không thể không có ngươi. Nhiều năm như vậy ngươi là toàn bộ của ta, ta không cách nào tưởng tượng mất đi ngươi cuộc sống của ta sẽ còn dư lại cái gì. . . . ."

Ta căn bản không hiểu nổi hắn nói gì, cũng không quan tâm nghe hắn nói, suy nghĩ đầy đầu đều là ai có thể cứu hắn, bỗng nhiên nhớ tới cặp mặt đặc biệt kia.

Ca ca không muốn người biết hắn bị thương, vậy cũng chỉ có vị Mộng cô nương kia có thể cứu hắn.

"Ngươi chờ ta, ta đi tìm Mộng cô nương tới cứu ngươi."

\*\*\*\*\*

Dựa vào trí nhớ sáng nay, ta một khắc càng không ngừng chạy đến tiểu lâu đó.

Vốn tưởng rằng đêm khuya nên mọi âm thanh đều yên tĩnh, không ngờ trong thanh lâu âm thanh hoan lạc vui vẻ bên tai không dứt, những người đi về đều là lưu luyến không ngừng. Ta mới vừa vào cửa liền có nữ tử đưa tay ngăn ta lại: "Đi ra ngoài, tiểu nha đầu ngươi chạy tới đây làm gì?"

"Ta muốn gặp Mộng cô nương."

"Mộng cô nương không rảnh." Nàng cự tuyệt.

Ta nhớ tới nữ nhân gọi Nguyệt Nương, thờ gấp nói: "Nguyệt Nương có ở đây không? Ta có việc gấp."

"Nguyệt Nương?" Thần sắc chán ghét của nữ nhân có hơi thu lại, kêu lên: "Nương, có một tiểu cô nương tìm ngài."

Tiếng kêu của nàng đưa tới thật là nhiều người chú ý, mấy nam nhân cười quái dị vây tới đây, mắt híp lại thành một cái khe nhỏ.

"Nha đầu này không tệ."

"U, tiểu nha đầu này xinh đẹp!" Một đôi tay ngăm đen thô ráp không biết từ đâu vươn ra, bắt được cánh tay của ta, "Có chút non, mới tới?"

"Không, ta không phải!" Ta cố gắng rút tay của mình về, cúi đầu không dám nâng lên.

"Quả nhiên là mới tới, còn xấu hổ như vậy, ta thích ngươi, hôm nay ta liền muốn ngươi rồi." Nói xong hắn trực tiếp chặn ngang khiêng ta lên chạy lên hướng trên lầu, cước bộ nhanh đến giống muốn bay.

"Thả ta xuống!" Chỉ cảm thấy cảnh vật đổi ngược, thế giới lay động, kinh hoàng cùng sợ hãi cũng vọt vào huyết dịch, ta lớn tiếng kêu, "Ta muốn gặp Mộng cô nương. . . . . Mộng cô nương!"

Thanh âm của ta kinh động thật là nhiều người, không ít nam nam nữ nữ ghé đầu nhìn, còn có mấy người chạy ra lan can lầu hai xem náo nhiệt. Đi lên lầu thì ta nhìn thấy Nguyệt Nương ôm hai cánh tay cười tùm im nói: "Triệu bộ đầu, ngài tính tình nóng vội, đừng dọa đến tiểu cô nương."

"Nha đầu này ta mua, bao nhiêu tiền ta đều giao."

"Muốn mua nàng nha?" Nguyệt Nương cười đến ta rợn cả tóc gáy, có thâm ý khác: "Chờ ngày mai rồi hãy nói. . . . ."

Ta nghĩ tới máu tươi tuôn ra từ bụng dưới ca ca, tất cả sợ hãi đều biến mất, ta lớn tiếng yêu cầu: "Đại gia. . . . . Ngươi muốn mua ta cũng được, ngươi để cho ta cùng Mộng cô nương nói một câu. . . . ."

Một nữ nhân từ bên trong bước ra.

"Mộng cô nương?!" Ta nháy mắt mấy cái, quả nhiên không phải là ảo giác, Mộng cô nương đang mặt bình tĩnh như thường đứng bên cạnh Nguyệt Nương, nhẹ lay động chiếc quạt hương bồ, bước xuống lầu.

Thật lâu ta mới từ trong mê muội lấy lại tinh thần, hoảng hốt vội nói: "Mộng cô nương, ta cầu xin người cứu ca ca ta, hần bị thương. . . . ."

Nhưng nàng vờ như không nghe thấy, không để ý chút nào đi xuống lầu, rót ly trà từ từ dùng nắp gạt mấy cái trên miệng chén, thổi hơi nóng.

Hi vọng của ta đã biến thành tuyệt vọng, Mộng cô nương tựa hồ nhớ tới cái gì, đặt ly trà xuống, gọi đại gia đã bước nửa chân vào phòng.

"Đợi chút!" Nàng hỏi: "Hần là ca ca của người? Ca ca ruột?"

Lời này là nói với ta sao? Không ai trả lời, vậy chính là ta sao.

"Hả? Vâng, hần đang. . . . ." Ta còn chưa nói xong câu, tên đại gia bên cạnh ta kêu khế một tiếng, thân thể nghiêng về một bên vút ta trên mặt đất.

Ta xoa hai đầu gối bị đụng đau, ngồi thẳng người mới nhìn thấy một thanh kiếm cắm vào bên vách tường, trên chuôi kiếm lung la lung lay cái tua hoa quen thuộc, đó là thứ mà ta một đêm không ngủ, vì ca ca thù.

"Ca!?"

Ta vịn thành gỗ lầu hai bò dậy, một dáng người phiêu dật đang chậm rãi bước vào Tiểu Lâu, mặc dù là mang một thân màu trắng, nhưng bộ dạng hần trong tiểu lâu hết sức bắt mắt, bắt quá bắt mắt là bởi bụng dưới của hần thấm máu nhuộm thành một mảnh màu đỏ.

Đừng nói nữ nhân cả một phòng đứng sững sờ, ngay cả Mộng cô nương đều nhìn đến tròn mắt há mồm.

"Mạnh Khấp, người như vậy là có ý gì?" Hần quát chói tai khiến cho Mộng cô nương cả kinh, nước trà tràn ra vài giọt ở trên bàn.

Ta đây mới phát hiện ra bên chân mình có một chiếc quạt bồ phiến, cái này rõ ràng ở trong tay Mộng cô nương, lúc nào thì lại ở trên lầu?

"Đây là Mộng lầu của ta, dĩ nhiên là ta làm chủ." Mộng cô nương khôi phục rất nhanh bước tới, giọng nói rất hiển nhiên.

Ca ca từng bước đến gần nàng, giơ tay lên ném đi cái bàn ngăn ở giữa bọn họ, bình với ly trà ở trên bàn đều rơi xuống đất: "Ta đang hỏi người: Người, có, ý, gì?"

"Nha. . . . ." Mộng cô nương hơi đứng người lại, dáng người thẳng tắp. "Người cứ nói xem?"

"Chớ ra về với ta."

Mộng cô nương thân nhiên cười, cười đến thời điểm ánh mắt cũng lập lòe bất định: "Ta bắt quá chỉ cùng nàng đùa một chút. . . . . Không từ mà biệt, chỉ bằng vào bốn chữ Vũ Văn Sở Thiên của người, ta liền không dám động tới một sợi tóc của muội muội người!"

Ca ca nheo mắt lại, huyết mạch trên trán nhảy lên rõ ràng có thể thấy được, máu loang ra quần áo nhiều hơn.

Mới đây không lâu thanh lâu còn có tiếng cười náo nhiệt giờ cả tiểu lâu lập tức yên tĩnh giống như chết lặng, rất nhiều nữ tử bắt đầu lạng lẽ lui về phía sau, ngay cả tên nam nhân vừa khiêng ta cũng bò dậy, tuy nhiên cũng không dám làm ra một cử động nhỏ nào.

Không biết qua bao lâu, ta chợt cảm thấy hoa mắt, một đoàn màu trắng lướt đến lầu hai, thân hình còn chưa chạm đất, nam nhân cao lớn đối diện ta đã ngã xuống đất, che ngực phun ra một ngụm máu tươi.

Nguyệt Nương tiến lên một bước, nghe được Mộng cô nương ho nhẹ một tiếng, lại lui trở về.

Ta còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, tên nam nhân kia đã từ lầu hai té xuống, theo thực tế thì lầu hai cũng không phải là cao, nhưng hần ở trên mặt đất không động đây, tròn to mắt không khép lại

Một phòng nam nhân chạy trốn sạch trơn, còn có người quần áo không chỉnh tề vừa chạy vừa gọi: "Có chuyện lớn rồi, Triệu bộ đầu bị đánh chết rồi!"

Ta bịt miệng cô nén cảm giác muốn nôn, không hiểu nổi nữ nhân nhu nhược đầy phòng nhìn như thế nào cũng không có một chút phản ứng, chỉ bình tĩnh nhìn Mộng cô nương.

"U?" Mộng cô nương cuối cùng mở miệng, thanh âm vẫn vẫn đậm phong thanh như vậy: "Nhìn muội muội người lòng như lửa đốt, còn tưởng rằng thương thế của người nặng lắm, xem ra không sao."

"Nếu như người muốn biết nàng đối với ta quan trọng đến đâu. . . . Ta đã cho người đáp án. Nhớ, muốn động tới nàng, trừ phi ta chết!"

"Vũ Văn Sở Thiên!" Mộng cô nương chợt lách người ngăn ở trước mặt chúng ta, trong đôi mắt mất đi mấy phần lạnh lùng, nhiều lên một chút sáng rõ.

Nàng từ trong vạt áo lấy ra hai bình nhỏ, đưa cho ca ca: "Màu đen thoa ngoài da, màu trắng uống."

Ta thấy ca ca muốn hất tay vứt bỏ, vội vàng từ trong tay hấn đoạt lấy hai chai thuốc, "Đa tạ Mộ Dung cô nương!"

Hắn nhìn ta, lông mi cùng mày dài cơ hồ rối rắm ở chung một chỗ.

Thấy ta vẫn đem tay vắt chéo sau lưng làm mặt dày không chịu, hắn đành lắc đầu nói: "Cám ơn!"

\*\*\*\*\*

Trở lại khách điểm chỗ chúng ta ngủ, ta đỡ ca ca đến phòng của ta, ổn định ở trên giường.

Cởi y phục của hắn xuống, chịu đựng đau lòng bôi thuốc cho hắn, vuốt ve vết thương của hắn yên lặng rơi lệ.

"Ta sẽ không bỏ qua như vậy." Ca ca trầm giọng nói: "Hiện tại ta bị thương không phải là đối thủ của nàng, chờ có cơ hội ta nhất định giúp ngươi đòi lại."

"Nàng là người tốt." Ta vuốt bình thuốc màu trắng đen trong tay, lại nghĩ tới nữ hài nhi thấp bé năm đó: "Ca, nếu như ta đoán không sai, nàng chính là người năm đó cứu ngươi. . . . . Nàng đối với ngươi có ân cứu mạng."

"Là nàng?!"

"Có cơ hội ngươi có thể đi hỏi nàng xem sao."

Hắn nhíu mày, lăm bầm lâu bầu thờ dài: "Nàng tại sao muốn cứu ta. . . . . Chẳng lẽ nàng đối với Dạ Kiều cũng không nguyện trung thành như vẻ bên ngoài. . . . ."

Hắn chợt nắm lấy tay của ta, thuận thế ôm ta vào trong ngực.

Hơi thở quen thuộc, cái ôm ấm áp, ta còn đang chìm đắm trong u mê khác thường liền nghe giọng hắn đầy ta xuống vực sâu.

"Tiểu Trần, ngày mai ngươi hãy cùng Lục Khung Y đi Lục gia."

"Cái gì?"

"Mạnh Khấp người này quyết không đơn giản, ngươi theo ta ở chung một chỗ sẽ gặp nguy hiểm."

"Không! Ta không cần!" Ta từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên phát giận, hoàn toàn không nói đạo lý.

Ta che lỗ tai, đối với quan hệ lợi hại hắn nói một chữ đều không nghe, ta chỉ biết một chuyện: "Ta sẽ không rời khỏi ngươi, ta không muốn rời khỏi ngươi, ta không thể rời khỏi ngươi!"

. . . . .

Cũng không biết náo loạn bao lâu.

Hắn mệt mỏi tựa vào đầu giường, ấn vết thương vừa mới băng bó, nhắm mắt lại.

"Ca?" Ta thả tay xuống, ngồi gần hắn một chút, lấy lòng dỗ hắn: "Ngươi tức giận?"

Hắn không trả lời, chẳng qua là đang thờ dài.

"Ta, ta. . . . ." Ta ôm chặt cánh tay của hắn, rất dễ dàng ở trên vai hắn tìm được vị trí dựa vào. "Ca, ngươi coi như báo thù cũng nên chờ dưỡng thương tốt lại rồi nói, chúng ta trở về làng chài đi? Ta lại nấu cháo cho ngươi, cùng ngươi luyện kiếm. . . . . Không, cùng ngươi dưỡng thương."

Lông mi của hắn khẽ lay động, chân mày có chút giãn ra.

"Ngươi có nhớ hay không ngươi đã nói: chúng ta phải mỗi ngày cùng nhau nhìn mặt trời mọc mặt trời lặn, sớm sớm chiều chiều, làm bạn cả đời. Ta đáp ứng ngươi, đời này kiếp này đều cùng với ngươi, ai cũng không thể đem chúng ta tách ra, nếu chết đi, linh hồn của ta cũng muốn ở bên ngươi."

Hắn rút cuộc mở mắt, trông mắt so ánh nến còn muốn chập chờn hơn.

"Sớm sớm chiều chiều? Làm bạn cả đời?" Hắn khẽ cắn đôi môi khô khốc, khuôn mặt tái nhợt thật nhiều thêm chút huyết sắc. "Ngươi thật nguyện ý. . . . . Nếu như. . . . ."

Hắn tự tay sờ nhẹ tay của ta, đầu ngón tay vén ống tay áo của ta lên, khẽ vuốt cánh tay của ta.

Đây là một loại cảm giác khó nói lên lời, cánh tay rã rời giống như không thuộc về mình, ta lại dựa vào hắn chặt một chút, nhắm mắt lại lẳng lặng chờ đợi. . . . . lời nói tiếp theo của hắn

"Tiểu Trần, ta nhất định sẽ đối tốt với ngươi. . . . ."

"Ừ."

"Ta đáp ứng ngươi, vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi ngươi. . . . ." Thanh âm của hắn càng ngày càng gần, mỗi lời hắn nói ra đầy run rẩy, hơi thở nóng rực lay động làn môi của ta, làm cho đầu óc ta hỗn loạn, cũng chỉ biết ngây ngốc gập đầu.

Hắn ngậm môi của ta, êm ái lướt qua, tựa như bướm bướm bay múa trên cánh hoa.

Thật là nhột, thật là nhột!

Ta cười, tiếng cười phát ra ở môi, đứt quãng, mơ hồ. . . . .

Một lát sau, ta cảm giác ngón tay của hắn chuyển qua trên eo ta, không lưu loát, cởi áo quần trên người ta.

Ta bắt đầu cố gắng nhớ lại những gì Trương tẩu nói với ta, muốn biết rõ hắn đến tột cùng muốn làm gì, nhưng đầu óc rối rắm, trí nhớ đều nát thành những mảnh nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Có độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 14: Nhìn nhau không nói

Vật áo cởi ra, áo ngoài của ta theo bả vai trượt xuống.

Ta mê mẩn mở mắt ra, hắn đang nhìn ta, hai tay nắm thật chặt. . . . .

Ánh nền mờ nhạt rõ ràng chiếu ra mâu thuẫn cùng giây giữa nơi đáy mắt hắn.

"Ca?! Ngươi làm sao vậy?"

Hắn chợt đẩy ta ra, một tay thống khổ đè lại trán của mình, càng không ngừng xoa. "Thật xin lỗi, ta. . . . . Ta không nên. . . . ."

"Ca!"

Hắn liều mạng lắc đầu, đột nhiên vùng dậy chạy đi.

Ta mặc quần áo từ từ đuổi theo ra ngoài thì hắn đã biến mất ở trong đêm tối rét lạnh.

Đi một mình trên đường dài không người, chưa bao giờ cảm giác qua cô đơn cùng một môi bao quanh ta, ta không tìm được hắn, cũng không biết mình nên đi đâu, thế giới rộng lớn như vậy, nhưng ta không biết đi về đâu.

Đối với hắn, ta có thể trả giá không chút nào tiếc rẻ, ta muốn cũng không nhiều. . . . .

Nhưng rốt cuộc không giữ lại người của hắn, không đòi được trái tim.

Cúi đầu không biết đi bao lâu rồi, một giọng quen thuộc cách đó không xa truyền đến.

"Tiểu Trần!"

Ta ngẩng đầu lên nhìn về phía phía trước, Lục Khung Y một thân trắng toát lục đã chạy về phía ta.

Hắn rất nhanh chạy đến trước mặt của ta, cởi xuống y phục của mình khoác lên trên người ta, sau đó ôm chặt ta, cho ta ấm áp.

Trong ngực hắn không có vị trí ta thích, trên người hắn không có hơi thở ta quen thuộc, nhưng ta hiểu rõ, cái ôm trong ngực này là thuộc về ta, không cần ta phải miễn cưỡng chính mình tự đi truy đuổi.

"Tội gì ủy khuất mình, cùng ta trở về Lục gia thôi."

"Biểu ca. . . . . Ta mệt mỏi, mệt chết đi!"

"Ta hiểu rõ, ngươi không giữ được người của hắn, hơn nữa không theo kịp cước bộ của hắn, cho nên ngươi nên buông tay ra, để cho hắn làm những việc

hắn muốn đi."

Ta gật đầu, lòng trong một khắc kia trống rỗng, một hồi hôn mê, bất tỉnh nhân sự.

Tỉnh lại lần nữa thì ta đã nằm ở trên xe ngựa, y phục của Lục Khung Y vẫn đắp lên trên người của ta.

Ta lặng lẽ nắm chặt y phục, xoa xoa khoe mắt đầy lệ.

"Người đã tỉnh?" Lục Khung Y lập tức lại đây ngồi: "Ta dẫn người đến Lục gia."

"Lục gia!?" Ta vừa định hỏi Lục Khung Y tại sao không đợi ta tỉnh lại, liếc thấy trên người khoác y phục dính vết máu khô khốc, dấu vết ngón tay rõ ràng có thể thấy được!

Lòng của ta trầm xuống. . . . .

Hắn không cùng ta nói một câu "gặp lại", liền đem ta đưa tới một thế giới khác.

Từ đó, ta sẽ không thể lẳng lặng phụng bồi hắn luyện công, sẽ không thể vì hắn bận rộn giặt quần áo nấu cơm, sẽ không thể cùng hắn ngắm mặt trời lặn. . . . .

Giờ khắc này ta mới phát hiện ra mình thật ra cũng không thích mặt trời lặn, ta thích là cảm giác hắn lẳng lặng ngồi ở bên cạnh ta.

Lục Khung Y vỗ vỗ bả vai của ta, dịu dàng nói: "Sở Thiên nói. . . . ."

"Người không cần phải nói, ta không muốn nghe."

Ta ngẩng đầu lên, tự nhủ: không có hắn ta có thể sống được, ta có thể quên hắn, nhất định có thể.

Ta hít một hơi thật sâu, vung rèm cửa sổ lên, chuyên chú nhìn phong cảnh phía ngoài.

P phía ngoài mặt trời giống như đặc biệt mạnh mẽ, toàn thế giới cũng có thể cảm nhận được sức nóng của nó, đá xanh trên đường nhỏ đều là nhiệt khí màu nâu.

Đây cũng khiến cho ta nhớ tới hơn nhiều năm trước kia, hắn công ta đi trên đường núi gặp ghềnh.

Đoạn thời gian đó chân của ta bị trật, hắn mỗi ngày đều công ta lên đỉnh núi luyện công, ta hỏi hắn tại sao nhất định phải mang theo ta.

Hắn nói với ta: "Ta đã quen, quen nhìn người làm bất cứ chuyện gì. . . . ."

"Nếu như không thấy được, người sẽ như thế nào?"

Hắn quay đầu nhìn ta, trên trán còn thấm mồ hôi: "Ta chỉ hi vọng có người giống như ta chăm sóc người thật tốt."

Ta ôm vai hắn, tựa đầu vào, trên quần áo hắn đều là mồ hôi, ẩm ướt dính vào trên mặt ta. . . . .

Cái mùi vị đó ta cả đời khó quên!

. . . . .

"Nghĩ gì thế?"

Ta cúi đầu, vẫn là nhìn không được hỏi: "Hắn không phải là nói để cho người chăm sóc ta thật tốt chứ?"

"Đúng vậy!" Lục Khung Y thản nhiên nói: "Hắn nói: không nên hỏi người thích thứ gì, chỉ cần người đối với một vật xem lại lần thứ hai, đó chính là thích! Không nên hỏi người buổi tối ngủ có được hay không, chỉ cần nửa đêm đến phòng người đốt đèn, nói cho người biết hắn vẫn còn sống, người sẽ ngủ rất ngon. Nếu như người cả ngày ngăn người, không nên hỏi người nghĩ cái gì, chỉ cần đem bả vai cho người dựa vào người sẽ thỏa mãn. . . . . Bất luận người muốn ăn cháo bao nhiêu, cũng không được nấu cho người uống, bởi vì thời điểm người húp xong cháo nhất định sẽ không ăn thêm gì nữa. . . . ."

"Đủ rồi! Đừng nói nữa!" Ta che tai lại, cố gắng cản môi không để cho mình khóc lên.

"Hắn còn nói: không cần nhắc với người bất luận chuyện gì về hắn, bởi vì người nhất định muốn quên hắn."

Ta muốn quên hắn, nhưng hiện tại ta thật sự rất nhớ hắn, thật là nhớ!

Ôm chặt y phục trong ngực, dấu tay phía trên rơi vào trong lòng của ta. . . . .

Ta cắn tay của mình, liều mạng để cho mình kiên trì, nhưng trong miệng đều là mùi máu tanh, máu và nước mắt cùng chảy xuống.

\*\*\*\*\*

Trên xe ngựa đi gần bảy ngày, rốt cuộc dừng lại.

Ta vén rèm lên , cửa lớn cao vút đập vào tầm mắt.

Trên cửa sắt treo bảng đen, năm chữ mạ vàng "Thiên hạ đệ nhất trang" lớn đến mức ở bên ngoài mây đậm đều thấy rất rõ ràng, cũng đủ để biết địa vị của Lục gia không thể lay chuyển được.

Thì ra nơi này chính là giang hồ, không có giang, cũng không có hồ, có chính là nhiều đội người cầm kiếm, nghiêm nghị đứng hai bên. . . . .

Lục khùng Y đỡ ta xuống xe, dẫn ta đi qua lối vào trái đá, đi vào giữa đám người đứng túc trực trang nghiêm ở trang viên.

Lục gia tựa như một thế giới thủy mặc đen trắng, nhìn không thấy giới hạn chỉ thấy từng tầng lầu các vòng vòng vây lượn, khiến người ta có cảm giác hút thở không thông. Có chỗ đá lớn chồm quai thạch, tựa như cự thủ giương nanh múa vuốt. Ngay cả hồ sen cũng một màu trắng, đẹp đến tuyệt vọng.

Gió mát thổi tới, mang theo hương khí ôn nhu, có thể gọi dậy sầu bi trong lòng người.

Lần nữa quay đầu, cửa sắt to lớn dần dần đóng lại.

Cánh cửa kia ngăn ta với chốn cũ, ngăn cách chút tư niệm cuối cùng của ta . . . . .

"Khùng Y ra mắt tổ phụ." Lục khùng Y ở trước một vị lão nhân cung kính hành lễ, vẫn không quên lạng lẽ kéo kéo tay của ta, thấp giọng nói: "Tiểu Trần, mau gọi ông ngoại."

Ta vừa muốn quỳ xuống, một đôi tay khô héo giống như kim sắt nắm được hai tay của ta, "Người chính là Tiểu Trần?"

"Ông ngoại. . . . ." Ta cúi đầu, len lén ngước mắt nhìn lão nhân trước mặt.

Hắn với tướng tượng của ta hoàn toàn không giống nhau, không có phong tư chính khí凛冽, cũng không có khí phách Hồ Phong Hoán Vũ.

Liên chi là một lão nhân, sâu trong đồng tử màu xám tro tràn đầy mất mát, trên mặt nếp nhăn cũng không phải là rất nhiều, nhưng lại rất sâu, nhất là giữa hai hàng lông mày, hai cái rãnh sâu hoắm, dường như cả đời chứa vô tận đau thương.

Hắn tự tay sờ sờ mặt của ta, hơi có điểm thất vọng than nhẹ: "Đứa bé ngoan, cũng lớn như vậy!"

Sau đó, hắn vừa nhìn về phía Lục Khùng Y, hỏi: "Người không phải nói là Lâm Nhiễm còn có con trai, hắn tại sao không tới?"

"Sở Thiên nói hắn có chuyện quan trọng muốn làm, chờ làm xong sau nhất định tới thăm Lão Nhân Gia."

"A!" Hắn ho một hồi, mấy người làm bên cạnh bước nhanh về phía trước, đỡ lấy hắn, giúp hắn đầm lưng, cả một đoàn luống cuống tay chân.

. . . . .

Lục Khùng Y thấy tình cảnh này, thấp giọng phân phó Văn Luật.

Bởi vì thanh âm ếp tới thấp, ta không nghe rõ, chỉ nghe ông ngoại thở gấp nói: "Khùng Y, người trước tiên thu xếp cho Tiểu Trần, sau đó tới phòng ta. . . Ta có lời muốn hỏi ngài."

\*\*\*\*\*

Cứ nhý vậy, ta ở lại Lục gia.

Mỗi sáng sớm ta đều đi tới phòng ông ngoại nhìn hắn, phần lớn thời gian hắn đều ngủ, hô hấp tán loạn mà nặng nề.

Thình thoảng tỉnh, hắn sẽ lờ lờ kéo tay của ta cùng ta nói vài lời.

Nhưng cơ bản chỉ hỏi mấy câu giống nhau.

Không phải hỏi lúc ta còn nhỏ có phải hay không gặp rất nhiều khổ cực, thì cũng là hỏi ta có thói quen gì, còn cần gì thì cứ nói?

Mỗi lần từ trong phòng hắn ra ngoài, ta đều cảm giác mình thật sự khó thở.

Đặc biệt tưởng nhớ ta lại khóc một hồi.

Đáng tiếc không có cái ôm trong ngực đó, ta phải khiến cho mình kiên cường!

Lục khùng Y chăm sóc ta rất cẩn thận, vô luận thứ gì, ta chỉ nhìn qua hai lần, ngày hôm sau nhất định xuất hiện ở phòng ta. Bất luận hắn bận việc gì, mỗi

đêm cũng sẽ cùng ta nói chuyện phiếm, cho ta hỏi hần mỗi ngày làm những gì.

Hần còn cố ý đưa nha hoàn thân cận của mình tới chăm sóc ta, nàng gọi là Tô Nhã, một nữ hài nhi rất thanh lịch.

Khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan thanh tú, lúc nói chuyện luôn cúi đầu, hạ mí mắt, âm thanh ôn nhu làm cho người ta thư thái.

Nàng buổi tối cùng ta ngủ một phòng, ta từ trong mộng thức tỉnh, nàng lập tức sẽ cầm khăn tay giúp ta lau mồ hôi lạnh trên trán.

"Biểu tiểu thư, người mơ thấy cái gì? Thật rất đáng sợ sao?"

"Không đáng sợ! Nếu như có một ngày ta ở trong mộng cũng không trông thấy hần, đó mới là thật đáng sợ."

"Là người Biểu tiểu thư yêu sao?"

"Người yêu?" Ta lần đầu tiên nghe nói đến từ ngữ đặc biệt này.

Nàng để tay ở trên ngực ta, rất thận trọng mà nói: "Chính là thời điểm nhắm mắt lại, sẽ ở chỗ này của người."

Ta nhắm mắt lại, trong lòng trầm ngâm, bởi vì mỗi một nhịp thở nhảy lên cũng đều chất đầy tư niệm đối với hần.

Ta rất thích từ: người yêu này -- khắc sâu trong lòng của ta!

"Biểu tiểu thư?" Tô Nhã nghiêm túc suy nghĩ một chút, có chút khẩn trương hỏi: "Nô tì nhìn người nản lòng, nản chí, có phải là có tâm sự gì hay không?"

Ta ấn ngực của mình, đặc biệt vô lực lắc đầu một cái, không muốn nhắc tới hần.

Mấy ngày này ta chưa bao giờ hỏi Lục Khung Y tin tức về hần, bởi vì ta thật là sợ, sợ nghe được tên của hần sẽ trở nên điên cuồng.

Lục Khung Y cũng không nói cho ta chuyện của hần, chỉ có một ngày dưới ánh hoàng hôn nói với ta: hần vẫn còn sống!

Đáng tiếc, ta vẫn không có một đêm ngủ được yên ổn.

Mỗi lần mở mắt, nhìn thấy một nữ nhân xa lạ nằm bên cạnh, cũng sẽ ngăn người đến lúc trời sáng

\*\*\*\*\*

Từng ngày chịu đựng trôi qua, mỗi một ngày ta đều không nhớ là ngày gì, thậm chí không nhớ ra được đang là mùa gì.

Chỉ biết là mặt trời mọc, lặn, không dứt.

Có một ngày, ta đi tới thư phòng tìm Lục Khung Y, nhìn thấy trên bàn hần để một quyển sách.

Phía trên viết bốn chữ: "Vũ Văn Cô Vũ."

Toàn thân ta chấn động, lập tức cầm lấy cuốn sách, không chớp mắt nhìn chăm chăm . . . . Hai chữ trước mặt.

Nước mắt rơi trên giấy, chữ viết bị ướt, mực đậm tán ra một mảnh.

\*\*\*\*\*

Còn nhớ rõ lúc ta còn rất nhỏ, hần dạy ta học một ít chữ, trước hết dạy ta bốn chữ chính là: Vũ Văn Sở Thiên.

Khi đó, hần nắm tay của ta, trên giấy xiêu xiêu vẹo vẹo viết ra tên của hần.

Hơi thở của hần phật qua bên tai ta, hơi ngứa chút, hơi nóng, cảm giác rất lưu luyến . . . . .

Cho nên, ta sẽ thích thú cố ý đem tên của hần viết rất rất xấu, hoặc là viết lên thêm vài nét bút, đáng thương nhìn hần.

Hần cũng sẽ không phiền, để cho ta ngồi ở trên đầu gối hần, nắm tay của ta từ từ từng lần một dạy ta. . . . .

Sau lại, ta mỗi ngày đều cảm động chữ lộn xộn cho hần nhìn, hần đặc biệt nhìn cười, kiên nhẫn dạy ta mấy lần.

Ta liền núp ở trong ngực hần, khe khẽ cười trộm.

Cho đến có một ngày, hần nhìn thấy ta dùng nhánh cây trên mặt đất lạng lẽ viết tên của hần.

Hần vò rối tóc của ta, giả bộ tức giận nhìn ta chăm chăm "Tiểu nha đầu, nguyên lai là đang đùa ta."



Ta vô tội nháy mắt, hướng về phía hắn cười khúc khích.

Chữ trên đất đặc biệt đẹp, vẽ lên một nét giống như là nhất cử nhất động phiêu phiêu dật dật của hắn. . . . .

\*\*\*\*\*

"Tiểu Trần. . . . . Ngươi không sao chứ?" Lục Khung Y quan tâm hỏi.

Lau nước mắt, ngón tay mon tron hai chữ mơ hồ, giống như là vuốt ve ý cười khóe môi hắn.

"Vũ Văn Cô Vũ, không phải là phụ thân ngươi chứ?"

"Ừ! Ta có thể xem một chút sao?"

Hắn đem cuốn sách đặt lên bàn."Ngươi biết chữ sao?"

"Biết được một chút, không nhiều lắm."

Vì vậy, Lục Khung Y mở sách ra, từng chữ từng chữ chỉ vào đọc cho ta nghe: "Vũ Văn Cô Vũ, không môn không phái, cá tính cô độc, xưa nay độc lai độc vãng. . . . . Bỗng vào một chiều Cô Tỉnh Thác Nguyệt cùng Vô Nhai Tử phái Không Động nhất chiến thành danh, sau đó khiêu chiến phái Điểm Thương, phái Hoa Sơn đầu hơn mười vị cao thủ đệ nhất giang hồ. . . . . Chưa gặp được địch thủ, ở giang hồ nổi danh.

Đối thủ quyết đầu lần cuối cùng là thiên hạ đệ nhất trang Lục Lâm Nhiễm. . . . . Đó là lần duy nhất người thất bại, người thân chịu trọng thương, mím cười rồi đi. Từ đó ở giang hồ mai danh ẩn tích. . . . ."

Lục khung Y nhìn ta, tiếp tục thì thầm: "Đáng tiếc kỳ tài võ học trăm năm khó gặp này, cuối cùng vì thánh vật Hỏa Liên của Miêu tộc, tặng thân ở Thánh Vực Miêu Cương, hài cốt không còn. Lúc chết còn chưa đến hai mươi bốn tuổi."

. . . . .

Nguyên lai đây chính là chuyện xưa của cha mẹ ta, ta nhắm mắt lại, giống như nhìn thấy bọn họ ở trên đỉnh núi, kiếm quang lần lượt đan xen, đưa mắt nhìn nhau thật lâu. . . . .

Ngày đó cùng biểu ca hàn huyền tới đêm khuya, chúng ta đại loại cũng có thể đoán ra đoạn câu chuyện tình yêu kia.

\*\*\*\*\*

Hai mươi năm trước, Lục gia cùng Võ Đang lui tới rất thân, người chủ sự song phương trợ giúp, Lục gia chỉ nữ Lục Lâm Nhiễm cùng đại đệ tử phái Võ Đang định ra hôn sự, đây vốn là một đoạn nhân duyên môn đăng hộ đối, không ngờ lúc sắp thành thân, Vũ Văn Cô Vũ khiêu chiến Lục gia, nghĩ muốn thường thức một chút Lục gia kiếm pháp.

Lúc ấy con trai lớn của Lục gia Lục Lâm Phong tình cờ gặp tang thê đau xót, không nắm chắc tất thắng, cho nên Lục Lâm Nhiễm tiếp nhận khiêu chiến.

Lúc quyết đấu, Vũ Văn Cô Vũ không thua ở võ công, mà là thua ở mỹ mạo cùng khí chất của nàng.

Hắn ở chiêu cuối cùng đột nhiên thu tay lại, không chỉ bị trọng thương, hơn nữa còn thất bại thảm hại.

Ngày hôm sau, Hắn đến Lục gia muốn gặp Lục Lâm Nhiễm, lại bị cự tuyệt.

Lý do rất đơn giản: nàng sẽ phải lập tức thành thân.

Hắn chỉ nói một câu: kiếp này, không phải là khanh ta không lập gia đình!

Liền chán nản rồi đi.

. . . . .

Vốn là hai người tuệ kiếm chém tơ tình!

Không nghĩ, trước đêm Lục Lâm Nhiễm thành thân, bọn họ vô tình gặp được nhau ở đỉnh núi tỷ võ.

Không biết vì sao, Lục Lâm Nhiễm nhất thời xúc động, lại bỏ trốn theo Vũ Văn Cô Vũ, từ đó tin tức hoàn toàn không có.

Mấy tháng sau, Vũ Văn Cô Vũ bị đồn táng thân ở Miêu Cương, nàng không thể không mang theo hài tử trở lại Lục gia.

Kỳ thực cha nàng từ trước đến giờ đối với nàng sủng ái, cũng không trách cứ nàng quá sâu, nhưng người làm trong phủ sau lưng nghị luận âm ỉ, chuyện của nàng cũng rất mau truyền ra ngoài.

Nàng không muốn Lục gia chịu nhục, mới có thể len lén rời đi.

Cũng may nàng trải qua khổ sở, ở Miêu Cương tìm được Vũ Văn Cô Vũ, từ đó hai người ở trong núi ẩn cư tị thế. . . . .

\*\*\*\*\*

Thật lâu sau ta mới biết, chân tướng sự tình không hề đơn giản giống ta cùng Lục Khung Y đoán được!

\*\*\*\*\*

Cuộc sống sau này, Lục Khung Y vì giúp ta giết thời gian, dời đi lực chú ý, cố ý để Tổ Nhã dạy thêm ta một ít chữ.

Bởi vì nàng từ nhỏ đã theo Lục Khung Y đi học, toàn bộ sách trong thư phòng đã đọc qua. Nàng thấy ta không thích thi từ ca phú khô khan, liền mỗi ngày cho học một số truyện kí, phía trên ghi lại đều là chuyện đại sự của các nhân vật cùng môn phái phát sinh.

Ta đặc biệt thích nghe, cảm giác cho dù không thấy được hần, thời điểm xem những thứ này, sẽ hiểu được ý nghĩ của hần, đến gần thế giới của hần.

Thời gian hai năm lặng lẽ trôi qua, ta cũng từ một tiểu hài nhi hồ đồ lờ mờ, biến thành một thiếu nữ dịu dàng.

Ta chẳng những biết như thế nào là giang hồ, như thế nào là vô lâm! Các môn phái trên giang hồ, hiệp khách nào lẫy lừng trên giang hồ, ta đều có thể thuộc như lòng bàn tay.

Trời đông giá rét, sương gió bao trùm lên Lục gia.

Ta ngồi ở bên lò sưởi, mở sách.

Hai chữ đập vào mắt khiến cho đáy lòng ta run lên: Dạ Kiều!

Một hồi lâu, ta mới lấy dũng khí, tiếp tục xem tiếp: "Dạ Kiều, tổ chức ám sát cực kỳ bí mật, mười mấy năm trước xuất hiện, người người nghe thấy run sợ. . . . người bên trong tổ chức một khi bại lộ thân phận sẽ lập tức bị diệt khẩu, cho nên không có người nào biết người điều khiển phía sau là ai. Bị Dạ Kiều ám sát không chỉ có cao thủ hạng nhất trên giang hồ, còn có nhiều quan to hiển quý. . . . Từ cách Dạ Kiều làm việc cùng với thực lực, tổ chức này vô cùng có khả năng liên quan đến triều đình."

Khép cuốn sách lại, ta hít thở không thông thật lâu.

Hần vào tổ chức đáng sợ như vậy, nếu như ta sớm biết, vô luận dùng phương pháp gì cũng sẽ ngăn cản!

Hôm nay, sợ rằng đã quá trễ.

Ta đang đứng dậy, định đem cuốn sách trong tay thả lại chỗ cũ, Tổ Nhã vội vã chạy vào: "Biểu Biểu tiểu thư! Thiếu gia sai ta nói cho ngươi biết, biểu thiếu gia tới, đang ở trong phòng lão gia. . . . ."

Ta nhất thời không phản ứng kịp, "Biểu thiếu gia?"

Tổ Nhã liếc mắt gạt đầu, "Thiếu gia nói là ca ca của ngươi!"

Sách trong tay ta một tiếng rơi trên mặt đất.

Ta bước nhanh chạy ra cửa, căn bản không phát hiện lúc mình chạy ra ngoài, đã ngã lò sưởi!

Hai năm rồi, ta đã lớn lên, đã sớm hiểu như thế nào là tình yêu, như thế nào là thân tình.

Giống như ta nghe Tổ Nhã hai gò má đỏ ửng nói tới chuyện xưa của Lục Khung Y, khi nàng hai mắt lấp la lấp lánh nhìn lên bóng lưng của hần, ta liền đã hiểu đó là tình yêu.

-- Đó là một nữ nhân hướng về một nam nhân!

Hai người yêu nhau có thể trở thành phu thê, một đời một thế, tương y làm bạn.

Thân tình. . . . .

Huynh muội. . . . .

Ta cùng hần. . . . .

Tình sâu hơn, rốt cuộc cũng là thân tình!

Duy nhất còn dư lại, chính là tương niệm xé ruột đứt gan. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 15: Đèn đóm leo lét

Ta thậm chí quên gõ cửa, liền trực tiếp đẩy cửa vọt vào phòng của ông ngoại.

Áo choàng chỉ bạc, cầm sam thêu gấm, nổi bật lên mái tóc màu đen như nước son. . . . .

Bóng lưng thon dài cao ngất mờ hồ trước mắt ta, càng tựa như cảnh trong mộng.

"Ca ca!"

Không biết là bởi vì quá lâu không kêu nên hai chữ này, hay là sự xung hô này thay đổi vận mệnh của ta, hai chữ này từ trong miệng gọi ra, cảm giác đặc biệt xa lạ cùng thương cảm.

Hắn nhanh chóng xoay người, môi mông khê mở, mặc dù không phát ra bất kỳ thanh âm gì, nhưng ta nghĩ hắn gọi là hai chữ: Tiểu Trần!

Từ biệt hai năm, hắn đã không còn là thiếu niên tuấn tú, trong sáng trong trí nhớ của ta, ánh mắt của hắn trở nên yên lặng, lạnh lùng, giống như nhìn cả thế giới này một cách thê lương.

Vào tuổi của hắn vốn không nên có ánh mắt như vậy, đó là ánh mắt trải qua quá nhiều chuyện, quá nhiều kiếp nạn, mới có thể tôi luyện được.

Ta từ từ đến gần hắn, mỗi một bước đều giống như hao hết năm tháng cả đời.

"Ca!?" Đứng ở bên cạnh hắn, ta mới phát hiện ra mình chỉ ngang đến vai hắn, phải cố gắng nâng đầu lên mới có thể thấy rõ mặt của hắn.

Hắn nhàn nhạt gật đầu, xa cách mỉm cười. . . . .

Sau đó, quay đầu tiếp tục nói chuyện cùng ông ngoại.

Ta nắm tay của hắn, lại phát hiện ngón tay hắn nắm chuôi kiếm.

Kiếm của hắn không còn là thanh thiết kiếm rỉ sắt kia.

Thân kiếm toàn thân màu tím, ánh sáng lượn lờ, vừa nhìn liền biết là vật không tầm thường, mà trên chuôi kiếm, đã không còn tua kiếm của ta rồi.

Ta nhất thời cảm thấy tâm lực quá mệt mỏi, tinh lực bị hao mòn đến trống không.

Mấy trăm ngày lần đêm. . . . .

Ta khó khăn gượng chống mà được vượt qua, chính là vì ngày gặp lại.

Hôm nay ngày ta đợi đến rồi.

Mà hắn, đã cách ta xa xôi như vậy.

Xa xôi đến mức ở ngay trước mặt ta, mà ta đã không cách nào đưa tay chạm đến. . . . .

Ông ngoại nắm tay còn lại của hắn, vuốt lòng bàn tay của hắn, khi nhìn khuôn mặt hắn trong ánh mắt lưu luyến lóe lên chút sáng rõ khó gặp: "Nếu trở lại, cũng đừng đi nữa, ta đem gia sản Lục gia cùng tất cả khách quán và quán rượu đều cho người. . . . ."

Ánh mắt sắc bén của ca ca nhanh chóng quét qua mặt của Lục Khung Y, khê cau mày: "Ta còn có rất nhiều chuyện, ngày mai sẽ đi."

"Tại sao?" Ông ngoại khần trương nửa chống thân lên: "Cần gì vì những thứ hư danh kia mà cùng người liều đến người chết ta sống, ở Lục gia này người có thể lấy được thứ người muốn."

"Ta nghĩ cái ta muốn không ai cho được."

Ngữ khí của hắn rất nhạt, quét qua tầm mắt của ta không có một tia dao động, nhưng ta nghe trong tiếng nhạt kia bao hàm biết bao nhiêu thê thảm cùng kiên định.

Đây chính là hấn, biết rõ không người nào có thể giúp hấn, cũng hiểu sẽ phải trả giá cao có bao nhiêu thê thảm.

Nhưng hấn càng muốn đi, cho dù nhuộm đen linh hồn của mình.

.....

"Vậy người đến tốt cùng muốn cái gì?"

"Ông ngoại, nếu như ngài thật có phần tâm ý này, liền đem những thứ này để lại cho Tiểu Trần, để cho nàng thuận lợi vui vẻ gả cho người nàng muốn gả."

Ông ngoại hướng về phía ca ca, về mặt nghẹn ngào khó tả, lại bắt đầu ho khan.

Ta mới vừa lên trước võ nhẹ xương cốt nổi trên lưng ông ngoại, một nữ hài nhai một chén thuốc đang bốc hơi đi tới.

Khí chất như sương, mặt mày như khói, mắt sáng lưu chuyển thì không khí trầm muộn khắp gian phòng cũng trở nên thom mát.

Ta cho rằng Mạnh Khấp là nữ nhân đẹp nhất thiên hạ, nhưng dung nhan tuyệt sắc của nữ hài nhai này đem ra so có lẽ có chút lay động lòng người hơn. . .

Ca ca vừa thấy nàng vào cửa liền bước nhanh nghênh đón, nhận lấy chén thuốc trong tay nàng, dịu dàng hỏi: "Có nóng không?"

Nữ hài nhai nhẹ nhàng lắc đầu, so với dây tơ còn mềm mại hơn, phong tình vô hạn.

"Thuốc sẵn còn nóng uống vào mới tốt." Âm thanh của nàng so với dung mạo của nàng còn say lòng người hơn.

"Ừ, đến đây đi, người ngồi xuống nghỉ ngơi một chút."

Một đôi bích ảnh im lặng, không có ngôn ngữ cùng động tác, cũng che giấu không được nỗi lòng của nhau.

Ta tới cầm lấy chén thuốc, mặc cho chén nóng rực phỏng ngón tay, đau đớn đâm vào trái tim.

"Để ta đem tới." Ta cầm chén thật chặt: "Ca, các người đi đường mệt mỏi, đi nghỉ ngơi đi, những thứ này ta làm là được rồi."

Hấn liếc mắt nhìn ngón tay của ta, ánh mắt chớp lên một cái, lập tức quay đầu lại nói với ông ngoại: "Ngài sau khi dùng thuốc nghỉ một lát, tối nay ta tới gặp ngài."

Ông ngoại gật đầu, không khỏi nhìn hấn: "Được! Khung Y đưa các người đi nghỉ ngơi thôi."

Nhìn hấn và nữ tử kia sóng vai đi theo Lục Khung Y đi ra ngoài, ta khuấy thìa trong chén.

Thổi trụng hơi nóng nồng đậm trong chén thuốc, nhưng thế nào cũng không thổi hết được mờ mịt ngưng kết trong mắt.

Ông ngoại uống từng ngụm thuốc, trong miệng mình so với uống thuốc còn khổ hơn.

\*\*\*\*\*

Uống hết thuốc, ông ngoại ngủ, ta mới lặng lẽ lui ra ngoài, ra cửa đã nhìn thấy Tô Nhã ở ngoài.

"Có chuyện gì sao?"

"Thiếu gia nói tay người phỏng rồi, hấn không phân thân ra được, để cho ta bôi thuốc cho người."

"Biểu ca?"

"Đúng vậy, có gì không đúng sao?"

"Không có gì!"

Ta che giấu nỗi mất mát trong lòng, đi theo nàng trở về phòng.

Vừa vào cửa phòng, nàng liền đỡ ta ngồi ở trên giường, đem một cái hộp sứ trắng tinh xảo mở ra, quét cao thuốc trong suốt, bôi một đường nhỏ trên tay ta.

Cảm giác lạnh như băng lập tức khiến vết phỏng bớt đau, sưng đỏ rất nhanh tiêu tán.

"Thuốc này thật là tốt!" Nói xong, nàng lại giúp ta cởi giày, không nghĩ tới ngón chân sưng lên so ngón tay còn lợi hại hơn, ta ngay cả lúc nào bị thương cũng không biết.

"Biểu tiểu thư, người bình thường làm cái gì cũng rất cẩn thận, hôm nay thế nào không cẩn thận như vậy?"

"Hôm nay hơi mệt."

"Cũng có thể, người tối hôm qua vừa một đêm không ngủ. Ta đốt hương, người nghỉ ngơi một chút, ngủ một chút đi."

"Hương? Hương gì?"

"Tuyệt Lạc cô nương đưa cho người." Tô Nhã đem hương phấn màu lam nhạt bỏ vào trong lò hương, nói: "Nói là chuyên trị mất ngủ cùng ác mộng, Tuyệt Lạc cô nương đặc biệt vì người mang tới. . . . . Còn có thuốc phòng, cũng là nài cho thiếu gia."

Tuyệt Lạc. . . . . tên nghe rất êm tai, cũng là nữ nhân rất cẩn thận, khó trách ca ca đối với nàng. . . . .

Ta không tự chủ chà xát mười ngón tay, nơi đó lại bắt đầu đau.

Không biết là hương kia hữu hiệu, hay là ta thật quá lâu không ngủ, ta thật sự cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi cái gì đều không muốn suy nghĩ tiếp, liền muốn nhắm mắt lại ngủ một lát thôi.

\*\*\*\*\*

Vừa nửa đêm, gặp phải ác mộng, ta mãnh liệt ngồi dậy.

Trong ngực giống như còn lưu lại máu cùng âm áp của hắn.

Xuống giường uống ly trà Long Tỉnh lạnh như băng, mùi thơm quen thuộc mang theo lạnh lẽo tới, tâm tư mới thoáng sự yên lặng.

Tô Nhã tựa hồ nghe thấy thanh âm, miễn cưỡng trợn trợn cặp mắt mộng lung, lật người tiếp tục ngủ.

Xem ra hương của Tuyệt Lạc quả nhiên rất hữu dụng, hai năm qua Tô Nhã cũng không an tĩnh ngủ như vậy.

Đứng dậy giúp Tô Nhã ngủ say đắp kín chăn, vì không muốn đánh thức nàng, ta đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Một người lẳng lặng đứng ở bên cạnh ao, nhìn ánh nến trong cửa sổ đối diện, đứng tư niệm, hai chân nhưng không cách nào bước gần tới một bước.

Giờ này, hắn nên ngủ đi, vì sao còn chưa tắt nến. . . . .

Trong ao nước bị trăng nhuộm một tầng kim quang, gió thổi qua, ao nước nhộn nhạo, màu vàng kim cũng nhộn nhạo theo.

Mấy phiến băng mỏng phiêu trên mặt nước phập phồng phập phồng, chiếu ra. . . . . Hai bóng người buồn bã đứng độc lập.

Ta cho là tự mình nhìn lầm rồi, quay người lại, nhìn thấy sau lưng cách đó không xa. . . . . Một bóng dáng màu trắng.

Hắn đứng như bóng ma, lưng dựa vào quái thạch, nắm trong tay không phải là kiếm, mà là tua kiếm ta tặng. . . . .

Ánh trăng vẩy vào đôi mắt đen của hắn, chiếu sáng hình ảnh trong mắt hắn.

Đó là ánh mắt ta đang nhìn hắn, nồng đậm chờ đợi.

Không phải là tình nghĩa của một người muội muội đối với ca ca, mà là tình yêu say đắm chân thành tha thiết của một nữ nhân đối với nam nhân.

Hắn từ từ đến gần, trên người có mùi rượu nồng đậm lan tràn, nhưng ánh mắt của hắn vẫn trầm tĩnh như vậy.

Ta ngửa đầu cũng đã đến chết lặng, vẫn không thấy hắn mở miệng.

Đang lúc ta cho rằng hắn sẽ luôn luôn trầm mặc, chuẩn bị trở về phòng thì hắn chợt cởi áo khoác xuống choàng lên trên vai ta. "Không nên tùy hứng như vậy?"

Ta cắn chặt môi dưới, ta không phải là tùy hứng, ta thương tổn tới mình bất quá chỉ đúng là muốn nghe thấy hắn cũng dịu dàng như vậy hỏi ta một câu: có nóng không. . . . .

Nhưng hắn thậm chí ngay cả hỏi cũng không hỏi, hoàn toàn không để ý.

"Tức giận?"

"Ta không vui!" Ta quay mặt sang cố ý không nhìn hắn. "Từ nhỏ đến lớn người chưa từng hỏi ta một câu: có nóng không!"

Hắn kéo tay của ta, đẩy ngón tay của ta ra xem một chút, thở thật dài một tiếng: "Đó là bởi vì người bị phỏng."

"Người. . . . . Làm sao biết?"

"Mỗi lần người bị phỏng cũng sẽ đem tay co lại trong tay áo, ta không hỏi, là bởi vì người không muốn cho ta biết."

Đầy bụng ầy khuất của ta nhất thời tan thành mây khói, khóe miệng không tự chủ nâng lên.

"Cho nên, người cũng không biết ta chờ người buổi tối đi ngủ, sẽ len lén bôi thuốc cho người."

Ta khiếp sợ một câu nói đều nói không ra, khó trách mỗi lần tay của ta sau khi bị phỏng đều sẽ lành rất nhanh, ta còn tưởng rằng da của mình dễ dàng lành lại.

"Ồ Lục gia sống có quen không?"

"Rất tốt! Biểu ca đặc biệt chăm sóc ta." Ta cố gắng làm bộ như rất hạnh phúc, cười nói với hắn: "Hắn giống như người, chăm sóc ta rất tốt."

"Ta hiểu rõ. . . . ." Lời của hắn nghe ý vị sâu xa, khiến cho ta có chút suy nghĩ không ra.

"Ngày mai nhất định phải đi sao? không thể ở lâu thêm mấy ngày?"

"Người phải biết tình cảnh của ta, ta ở Lục gia không tiện ở lâu."

"Vậy người tại sao còn phải tới?"

Sau khi Lục Khung Y nhận ta đến Lục gia tuyên bố với bên ngoài ta là bà con xa, đối với thân thể của ta không hề đề cập tới. Ta dĩ nhiên biết đây là ý tứ ca ca, cũng biết hắn cố kỵ cái gì.

"Ca, tổ chức Dạ Kiều nghiêm mật như vậy, sớm muộn gì sẽ phát hiện ra thân thể của người, hoài nghi mục đích của người."

"Bước lên con đường này, vô luận rất là nguy hiểm ta đều phải đi!"

"Chỉ vì báo thù? Người giết bao nhiêu người vô tội, bọn họ tất cả đều có con trai con gái, người tại sao không suy nghĩ một chút tới cảm giác của bọn họ?"

Hắn kinh ngạc nhìn ta một lúc lâu, đưa tay sờ sờ tóc ta, nhưng không vò rối giống trước kia.

"Tiểu Trần rốt cuộc trưởng thành!"

Nhiệt độ lòng bàn tay hắn vẫn là lạnh băng.

Ta lôi kéo tay của hắn, dùng đôi tay mình bao lại sưởi ấm, giống như mỗi ngày mùa đông trước đây.

Ta nghĩ hắn nhất định rất lạnh, tay của hắn càng không ngừng run run.

Hồi lâu, hắn mới rút tay về, thờ dài nói: "Cho dù ta không động thủ, Dạ Kiều cũng phải người lấy tính mệnh của bọn họ, ta ra tay ít nhất còn có thể không dính líu tới người vô tội."

"Người không phải là mỗi lần đều may mắn như vậy, người sớm muộn sẽ xảy ra chuyện."

"Ta cách thành công chỉ còn một bước ngắn."

"Người cách tử vong chỉ có xa nửa bước!"

Hắn xoay mặt, trong khoảnh khắc đó, ta xem không hiểu sự bất đắc dĩ cùng quyết tuyệt của hắn. "Vì báo thù, ta đã bỏ ra quá nhiều giá cao, ta không có lựa chọn, không có đường lui."

"Người làm như vậy có đáng giá không?"

"Báo thù cho cha mẹ, có lẽ không đáng giá, vì giết chủ nhân phía sau Dạ Kiều, bỏ ra nhiều hơn nữa cũng đáng giá."

Trong trời băng tuyết, ánh trăng mê ly, ánh sao sáng lạnh.

Ta ôm hông của hắn co lại đến trong ngực hắn, trong nháy mắt đó, ta rõ ràng cảm giác được thân thể hắn cứng ngắt.

Qua thật lâu, hắn mới đem đôi tay khoác lên trên lưng của ta, ôm ta trong lòng.

Mùi rượu lợn lờ chung quanh, khiến cho ta có chút say rồi.

Say đến quên mất hắn là ca ca của ta, len lén ở trong lòng kêu tên của hắn: Sở Thiên!

Hắn đột nhiên nhớ tới cái gì, buông ta ra, nghiêm mặt nói: "Người ở Lục gia lâu như vậy, có nghe nói bá phụ chết như thế nào không?"

"Bá phụ? Ta nghe nói là mấy năm trước bị bệnh qua đời."

"Còn gì nữa không?"

Ta cố gắng tìm tòi trong ký ức, có lẽ là người của Lục gia sợ ông ngoại thương tâm, có rất ít người nhắc tới cái chết của bá phụ, ta hỏi Tô Nhã, nét mặt của nàng giống như là đang nói chuyện thiên đại bí mật, càng không ngừng nhìn chung quanh.

"Bệnh của hắn phát tác vô cùng bất ngờ, liền lúc ông ngoại ở bên cạnh hắn, ngay cả biểu ca cũng không nhìn thấy hắn một lần cuối. Người tại sao đột nhiên hỏi chuyện này?"

"Hắn là giang hồ tuyệt đỉnh cao thủ, không có bệnh nào có thể làm cho hắn chết bất đắc kỳ tử!"

"Ý của người là?"

"Tuyệt Lạc nói ông ngoại không phải là bị bệnh, là trúng độc!" Hắn dừng một chút, thấp giọng nói: "Đó là một loại độc được sản sinh từ Miêu Cương, tích tụ trong cơ thể của hắn đã nhiều năm, là ông ngoại nội lực thâm hậu mới chống cự được độc tính lâu như vậy."

"Ý của người là. . . . . Bá phụ cũng có thể là trúng độc bỏ mình hay sao?"

"Ta cũng không dám xác định. . . . . Người có thể đến phòng mẫu thân xem qua?"

"Đã đến! Ông ngoại sai người quét dọn không nhiễm một hạt bụi, đồ đạc đều không cho người động tới."

Ta nhớ được khi vừa tới Lục gia lúc biểu ca mang ta đến lần đầu, không giống như khuê phòng của nữ nhân, trên tường đồ trang trí là một thanh bảo kiếm, đầu giường còn để một quyển kiếm phổ.

"Cửa sổ ở phòng nàng còn lưu lại vết kiếm nhiều năm, một chân bàn được thay mới, quyển kiếm phổ đầu giường có một tờ bị xé xuống, trên đó còn lưu lại máu tanh cùng mùi thuốc độc."

"Làm sao lại như vậy? Ta chưa từng nghe qua Lục gia bị tập kích. Huống chi, người nào có bản lĩnh tập kích Lục gia?" Ta hoảng sợ mở to hai mắt: "Chẳng lẽ là Dạ Kiều?"

"Dạ Kiều cũng chưa chắc có năng lực này." Sắc mặt hắn hết sức nghiêm trọng: "Ta nghĩ không thông, nếu tu sửa gian phòng, tại sao không đổi cái bàn, lại tỉ mỉ tu sửa."

Nhìn ánh mắt hắn tràn ngập từng trải, ta giống như nhìn thấy hắn hai năm qua dạo chơi trong máu tanh cùng bên bờ tử vong.

Không tự chủ đưa tay vuốt ve khuôn mặt của hắn, hắn gầy đi nhiều, ở dưới cằm nhọn hắc, hiện tại giống như bị đao gọt đi.

Nhưng hắn vẫn tuấn mỹ đến mức khiến ta không cách nào dời đi tầm mắt!

"Ca, nhất định là Dạ Kiều làm, người thu tay lại đi, không cần xen vào những chuyện này nữa!"

"Đừng như vậy! Đừng như vậy!" Hắn nắm lấy tay của ta, thanh âm có chút khàn khàn: "Người có biết Dạ Kiều từng giết nhiều người, người có biết tương lai còn có thể giết bao nhiêu người. . . . ."

"Vậy người đáp ứng ta, vô luận có bao nhiêu gian nan người đều phải còn sống, ta đang đợi người tới tìm ta!"

Hắn trầm ngâm hồi lâu, mới nói: "Thật xin lỗi!"

Ta cúi đầu, nước mắt lặng lẽ rơi vào trong tuyết, tan ra giữa tuyết kết lại thành băng.

Ta hi vọng thà hắn gạt ta, nói hắn nhất định sẽ trở lại đón ta.

Đáng tiếc hắn không như vậy, từ nhỏ đến lớn hắn đều có một thói quen, vô luận chuyện quan trọng đến đâu, chỉ cần ta hỏi, hắn liền nhất định sẽ thành thật trả lời, cũng không nói dối một câu.

"Đừng khóc!" Hắn nâng cằm ta lên, giúp ta lau đi nước mắt đầy mặt: "Người gả cho Lục Khung Y, nhất định sẽ hạnh phúc."

"Ta không lấy chồng. . . . . Ta muốn ở chung một chỗ với người, nếu như muốn gả ta chỉ muốn gả cho người!"

"Nha đầu ngốc!" Hắn vò rối tóc ta, cười đến nước mắt cũng chảy xuống: "Đều đã lớn, vẫn cái gì cũng không hiểu! Lòi như thế về sau cũng không nên tùy tiện nói ra, làm cho người ta nghe được sẽ cười nhạo!"

Ta nắm chặt tay, cố gắng để cho mình mỉm cười, cười đến ngây ngốc.

Đúng vậy, ta nguyện ý đi theo hấn một đời không cần quan tâm thế tục khinh bỉ, cũng sẽ không để ý tới người khác đồn đãi nhảm nhí.

Nhưng hấn chỉ xem ta là muối muối, thương yêu nữa, dung túng nữa cũng do chẳng qua là vì ta là muối muối mà thôi.

Hấn muốn cưới chính là nữ hài nhi Tuyết Lạc dịu dàng mà xinh đẹp, thông minh mà biết chăm sóc người khác, vĩnh viễn không thể nào là ta.

"Ca. . . . . Ngươi để cho ta ở lại bên cạnh ngươi có được hay không?"

Ta thật sự chỉ cần hấn có thể còn sống, sống tốt ở trước mặt của ta.

Mặc dù ta chỉ có thể nhìn hấn từ xa, nhìn hấn cùng Tuyết Lạc sống trong ngọt ngào triền miên. . . . .

Hấn cười chua xót cười: "Tiểu Trần, ta là vì tốt cho ngươi."

"Ngươi gạt ta, ngươi cũng có thể để Tuyết Lạc ở lại bên cạnh ngươi. . . . ."

"Ngươi cùng nàng thế nào một dạng. . . . . Ta là sợ tổn thương ngươi!"

"Vậy ngươi có biết hay không loại hi vọng cùng thất vọng này lặp đi lặp lại có bao nhiêu giày vò? Đối với ta có bao nhiêu thống khổ, ngươi có hiểu không?" Ta tức giận đẩy hấn ra, đem áo choàng của hấn trên người ta ném xuống mặt đất: "Ngươi đã nhẫn tâm như vậy, thì vĩnh viễn đừng động tới ta nữa. . . . ."

Một người trong đêm tối chạy trốn, thế giới ở đây khuynh đảo.

Biết rõ không thể nào, ta vẫn muốn rời khỏi nơi Lục gia kín cổng cao tường, rời đi nơi không có một chút sắc thái của cuộc sống này, trở lại Tiểu Ngư thôn vắng vẻ, nhìn một lần sắc thái sặc sỡ của mặt trời lặn.

Ngã nhào trên đồng tuyết, vừa muốn bò dậy, một đôi tay có lực liền đem ta ôm lên.

"Buông ta ra, không cần lo cho ta." Ta tránh thoát khỏi hấn, chạy mấy bước, lại ngã nhào.

"Đủ rồi!" Hấn đuổi theo nắm chặt lấy hai vai ta, cắn răng nhìn chăm chăm ta: "Không nên náo loạn nữa!"

Đây là lần đầu tiên ta thấy hấn nổi giận, ta bị hấn dọa cho sợ đến không dám động, ngây ngốc ngồi ở trên tuyết.

"Ngươi cho rằng ta không muốn giữ ngươi ở bên cạnh mình sao? Ta không muốn mỗi ngày đều có thể nhìn ngươi sao?"

"Ngươi đương nhiên không. . . . ."

"Mỗi ngày nửa đêm tỉnh lại, nhìn thấy giường trống không, ngươi cho rằng ta có thể ngủ lại? Mỗi lần đao kiếm đâm vào thân thể ta, máu chảy đến cạn khô, ngươi cho rằng ta không muốn gặp lại ngươi một lần? !

Ta khoét trái tim mình, nhìn đau đưa cho người khác, là vì cái gì. . . . . Ta là vì muốn ngươi có thể hạnh phúc!"

Tim của ta chợt ngừng đập, toàn bộ trí óc trong nháy mắt trống không.

Chỉ cảm thấy trên đất rất lạnh, lạnh tới tận xương.

Hấn lòi ta đứng lên, hôn lên trán của ta, trước khi đi chỉ nói một câu: "Cho nên, ngươi nhất định phải hạnh phúc!"

Bất tri bất giác, ánh sáng rực rỡ từ phía đông rọi đến, đem ao nước dao động nhuộm thành màu đỏ!

Chính là một ao nước màu đỏ tươi, kiên định như quyết tâm của ta.

Ta chạy đến trước mặt hấn, giang hai cánh tay ngăn hấn lại.

"Ta cái gì cũng không muốn, không cần vui vẻ, không cần hạnh phúc, cho dù trái tim đau đến không còn cảm giác. . . . . Ta chỉ muốn mỗi ngày đều có thể nhìn thấy ngươi. . . . ."

Hấn không có bất kỳ phản ứng nào, nghiêng người, từ bên cạnh ta vòng qua.

Nhìn bóng lưng của hấn dần dần đi xa, ta bật thốt lên hô: "Vũ Văn Sở Thiên, ngươi sẽ phải hối hận! Nếu như ngươi không dẫn ta đi, ta chắc chắn ngươi sẽ hối hận cả đời!"

Hấn đứng tại chỗ, chậm rãi xoay người, sắc mặt trắng bệch.

"Ngươi gọi ta là gì?"



"Vũ Văn Sở Thiên!" Ta ngẩng đầu lên, làm bộ như thật bình tĩnh, thật ra thì chân của ta đã đứng không vững.

Ta cho là hắn sẽ rất tức giận, sẽ hung hăng dạy dỗ ta vô lễ, nhưng hắn cười, tiếng cười đặc biệt nghe êm tai.

Hắn đi tới vò rối tóc của ta, "Tiểu nha đầu, ta sợ ngươi, hai năm không gặp giờ đã học được cách uy hiếp ta!"

Ta cười, hướng về phía hắn cười khúc khích. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Có độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 16: Phù Vân trở thành ác nghiệt

Ngồi lên xe ngựa, nhìn thấy Lục gia ở sau lưng, nhìn thấy Lục Khung Y đứng dưới xe ngựa vẫy tay với ta, vẫn không thể phân rõ đây là thực hay là mộng.

Bởi vì mộng cảnh này ta đã trải qua quá nhiều, nhiều đến quên mất tư vị vui sướng. . . . .

Xe ngựa chậm chạp bắt đầu khởi hành, ta không tự chủ dòi về phía trong góc, cách Tuyết Lạc một khoảng.

Thật ra xe ngựa rất rộng, không biết tại sao cùng Tuyết Lạc ngồi trong xe, cho ta có chút cảm giác chật chội.

"Vết phồng của ngươi đỡ chút nào không?" Tuyết Lạc thân thiết hỏi ta.

Ta gật đầu một cái. "Cảm ơn!"

"Không cần cảm ơn ta, là ca ca của ngươi bảo ta đưa cho ngươi." Tuyết Lạc kéo rèm xe lên, ánh mắt như nước mùa thu không che dấu chút nào quần vòng quanh bóng người trên lưng ngựa ngoài xe: "Những năm hắn để ngươi ở lại Lục gia, lúc mong nhớ ngươi, có thời gian đều sẽ tới Lục gia nhìn ngươi."

Ta cho rằng mình nghe lầm, lại hỏi một lần: "Ngươi nói hắn tới Lục gia nhìn ta?"

"Đúng!" Nàng thấy vẻ mặt ta kinh ngạc, cũng rất ngạc nhiên: "Ngươi không phải chưa từng thấy hắn chứ? Hắn mỗi tháng đều tới."

"Mỗi tháng. . . . ."

Nhìn gương mặt quen thuộc ngoài xe ngựa kia, ta bỗng nhiên cảm thấy xa lạ.

Gắn bó làm bạn nhiều năm, ta cho rằng không có ai hiểu hắn hơn so với ta, không nghĩ tới ta căn bản đoán không ra tâm tư của hắn.

Hắn mỗi tháng đều đến nhìn ta, nhưng không gặp ta, hắn trốn tránh rốt cuộc vì cái gì. . . . .

Ta dò đi ánh mắt từ trên người hắn, mới nhìn đến thần sắc Tuyết Lạc có chút không đúng.

Hai hàng lông mày của nàng buông xuống, như mắt hôn nhìn đường nhỏ phía trước, đôi tay vò nhau y phục của mình cũng không biết.

Có một loại nữ nhân, cho dù ngươi vô cùng không thích nàng, nhìn thấy nàng ưu thương thì cũng sẽ có cảm giác khổ sở theo nàng.

Tuyết Lạc chính là nữ nhân như vậy.

Cho nên đối mặt với nàng, ta ngay cả ghen tỵ cũng không có dũng khí!

\*\*\*\*\*

Xe ngựa đi hơn nửa ngày, chúng ta tìm khách quán nghỉ chân.

Vừa vào cửa, chương quỹ vội vội vàng vàng đã chạy tới, cười đến mắt cũng không nhìn thấy.

"A nha! Sáng sớm nay nghe thấy chim khách kêu, thật không nghĩ tới là Vũ Văn công tử đại giá quang lâm. . . . . Tiểu Lâm, mau đưa người lên lầu, đừng quên dọn dẹp phòng hảo hạng!"

Ca ca từ trong lòng ngực lấy ngân phiếu ra đưa cho hắn, chương quỹ cầm ngân phiếu, mắt mở cơ hồ rớt ra, đối với ngân phiếu này nhìn mấy lần, mới lấy lại tinh thần.

"Ngài còn có gì phân phó? Có muốn ta bảo những người khác ra ngoài hay không?"

"Không cần, như vậy là được rồi."

Mới vừa ngồi xuống gian giữa không bao lâu, trên bàn liền dọn lên rất nhiều thức ăn.

Ta nhìn ca ca sấn sóc giúp Tuyết Lạc gấp thức ăn, nhìn hấn vì Tuyết Lạc lấy ra từng chiếc xương cá, món ngon đầy bàn nhất thời vô vị tẻ nhạt.

Ta ngơ ngác khuấy tô cháo tổ yến trước mặt.

"Làm sao ngươi không ăn? Không hợp khẩu vị?" Thấy hấn đưa mắt hỏi thăm nhìn về phía ta, ta miễn cưỡng uống một hớp, cháo cũng nghẹn lại ở yết hầu, thế nào cũng không nuốt trôi.

"Ta không muốn ăn!" Ta đem tổ yến còn dư lại đẩy tới trước mặt hấn, "Còn dư lại ngươi giúp ta ăn đi."

Hấn liếc mắt nhìn cháo bị ta khuấy lên, nhắm mắt lại múc một muống đặt vào trong miệng.

Tuyết Lạc trừng to mắt mà nhìn hấn ăn cháo, mới nuốt nước miếng một cái, đáng vẻ xem ra đặc biệt thống khổ: "Uống không được cũng không cần miễn cưỡng. . . . ."

"Mùi vị không tệ, so với ta nghĩ đến tốt hơn nhiều."

Ta vội hỏi: "Ngươi không uống qua sao?"

Hấn nhàn nhạt lắc đầu, cúi đầu tiếp tục uống.

Tuyết Lạc thay hấn giải thích: "Hấn đến giờ đều không ăn tổ yến, nói là nhìn cũng thấy không trôi."

"A, ta nghe nói tổ yến này là nước bọt chim yến vàng kết chung với lông vũ. . . ." Ta nhìn thấy tay hấn cầm cái muống dừng lại, hầu kết khẽ nhúc nhích, tâm tình nhất thời trở nên tốt hơn, cười nói: "Nghe nói còn có loại chim yến không biết ăn gì, khắc ra đều mang máu, cho nên bên trong có tơ hồng, gọi là huyết yến. . . . ."

Hấn dùng thời gian dài mới nuốt xuống ngụm tổ yến cuối cùng, lúc ngẩng đầu sắc mặt đỏ lên, có thể thấy được nhằn nại tương đối khổ cực.

"Mùi vị có ngon không?" Ta hỏi.

Hấn nói với tiểu nhị đứng bên cạnh đang trộm cười: "Cho một chén huyết yến." Sau đó hấn xoay mặt cười với ta, cười đến tương đối âm hiểm: "Ngươi dám uống thử không!"

"Có gì đặc biệt hơn người!" Ta ưỡn ngực lên, khẩu khí oai phong lẫm liệt nói: "Tiểu nhị, cho hai chén!"

Tuyết Lạc cố nín cười, nhỏ giọng nói với ta: "Xem ra tình cảm huynh muội các ngươi thật rất tốt, ta biết Sở Thiên lâu như vậy, chính là bát đũa của ta hấn cũng sẽ không dùng, chớ nói chi là để cho hấn ăn đồ còn dư lại."

"Ngươi không biết. . . ." Ca ca nói: "Nàng lúc nhỏ rất thích đem đồ mình ăn còn dư lại để vào trong chén của ta, ta không ăn, nàng liền khóc lớn. . . . . Khóc đến khi ta ăn xong mới thôi."

"Không có!" Ta bắt nắn phản bác.

"Khóc xong còn phải dùng tay áo của ta lau nước mắt, làm cho bẩn chết."

Thấy vẻ mặt hấn như vậy, ta tức giận nắm lấy tay áo hấn lau miệng. "Ta liền lau, như thế nào? !"

Hấn nhìn ta, ánh mắt tầng tầng khói sóng lay động. . . . .

Sau đó, hấn giơ tay lên, dùng vị trí đó nhẹ nhàng lau môi của hấn.

Ta cố gắng không để cho mình suy nghĩ lung tung, nhưng môi mông màu hồng của hấn, tràn đầy hấp dẫn, khiến ta nhớ lại nụ hôn trên đỉnh núi, giữa răng môi đụng chạm, tội nghiệt kích tình. . . . .

Nếu như hấn chỉ xem ta là muội muội, nụ hôn kia coi là gì!

Trong thoáng chốc, hai chén tổ yến bùng lên, bên trong quả nhiên mang theo tia máu đỏ tươi. . . . .

Đừng nói ăn, vừa nhìn liền muốn nôn. . . . .

\*\*\*\*\*

Ban đêm, ta làm thế nào cũng không ngủ được, len lén chạy đến bên ngoài cửa phòng ca ca, đang do dự nên nói gì, chỉ nghe thấy thanh âm êm ái của Tuyết Lạc từ bên trong truyền ra.

"Tại sao? Chúng ta không phải nói sẽ trở về Hạnh Lâm cốc."

"Ta chưa nói không đi, ta chỉ là muốn mang Tiểu Trần trở về làng chài ở một thời gian ngắn, hảo hảo phụng bồi nàng. . . . ." Là thanh âm của ca ca.

"Ngươi là vì nàng, hay là đang trốn tránh ta?"

"Tuyết Lạc, chúng ta ở chung một chỗ lâu như vậy, ta đối với ngươi như thế nào ngươi vẫn không rõ?"

"Ngươi mỗi tháng đều nói đến Lục gia gặp Tiểu Trần, nhưng nàng nói nàng căn bản chưa từng gặp ngươi." Thanh âm Tuyết Lạc thật êm cho dù tức giận đều vẫn là mê người.

"Ngươi nói với nàng?" Thanh âm của ca ca có chút phiền não, nhưng hấn vẫn đang tận lực đè ép: "Ta thật sự đến Lục gia, ta chỉ là không dám gặp nàng mà thôi. . . . ."

"Tại sao?"

Trong phòng trầm mặc một chút, thanh âm có chút bất đắc dĩ của ca ca mới truyền ra: "Phải như thế nào ngươi mới bằng lòng tin tưởng ta?"

"Vậy ngươi trả lời ta, ngươi yêu ta sao?"

Thời gian trầm mặc lần này lâu hơn.

Tiếp theo đó là tiếng nức nở đứt quãng của Tuyết Lạc cùng lời u oán của nàng: "Trong lòng ngươi vẫn một mực yêu nàng. . . . . Nếu yêu nàng tại sao còn phải cùng ta ở chung một chỗ?"

"Tuyết Lạc! Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần, ta cùng Mạnh Khấp không có gì. Ta làm sao có thể thích nữ nhân như vậy?"

"Vậy ngươi tại sao không đoạn tuyệt lui tới cùng nàng?"

"Ta. . . . ." Hấn dừng một chút, thanh âm trở nên dịu dàng: "Đừng khóc, đáng về ngươi khóc một chút cũng không xinh đẹp! Ta đáp ứng ngươi đoạn tuyệt lui tới cùng nàng có được hay không, ngươi muốn như thế nào ta đều nghe lời ngươi, có được hay không?"

"Ngươi yêu ta sao?"

"A! Vấn đề này có gì đáng để hỏi nữa sao? Ba tháng sau ta đến Hạnh Lâm cốc tìm ngươi, chúng ta thành thân."

"Thật sao?"

"Ta bảo đảm. . . . ."

"Ừ, ta liền cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu như ngươi không tới ta sẽ không tha thứ cho ngươi. . . . ."

. . . . .

Bên trong không còn thanh âm nữa, ta không muốn quấy rầy bọn họ, lặng lẽ lui về phòng.

Nhìn ly trà, hương trà trong khói tỏa, ta lại nghĩ tới mùa đông nhiều năm trước, ta núp ở trong ngực hấn ngắm mặt trời lặn, không cần thận sợ tới xương sườn hấn, hấn sợ hãi né tránh, vẻ mặt đặc biệt đáng yêu.

Ta lại cù nách hấn, hấn cười đến cả người phát run, hốt hoảng tránh né.

"Thì ra ngươi sợ nhột?" Đó là lần đầu tiên ta biết hấn sợ nhột, hưng phấn nhào tới trên người hấn, đè hấn ở trong đồng tuyết.

Ngón tay của ta không ngừng cù nách hấn, uy hiếp hấn, hấn liều mạng cầu xin tha thứ, tiếng cười vang vọng đầy sơn cốc.

Ngày đó, cả người chúng ta đều là tuyết, nhưng không thấy lạnh.

Hiện tại, ngồi trong phòng ấm áp, vẫn cảm thấy hàn khí bức người.

. . . . .

Ta còn đang đắm chìm trong hồi ức, đột nhiên nghe một tràng tiếng gõ cửa.

Mở cửa, ta cho rằng mình hoa mắt. "Ca?"

"Ừ."

Ta còn chưa nói mời vào, hần đã vào cửa, ngồi ở bên cạnh bàn uống một hóp ly trà của ta, khẩu khí trần thuật nói: "Ngươi vừa rồi nghe được."

"Ngươi phát hiện?"

"Ngươi quên ta là gì, nếu như ngay cả loại người không có võ công như ngươi ta cũng không phát hiện được, còn có thể sống tới ngày hôm nay sao?"

"Nha. . . . ." Ta ngồi ở bên cạnh hần, rót một ly trà nữa.

"Quá lâu không nói chuyện với ngươi rồi, tối hôm nay, ngươi có thể hảo hảo theo ta hàn huyên một chút không?"

"Nha. . . . ." Thanh âm của ta khô khốc, cố gắng hết sức để cho trái tim cuồng loạn của mình được bình thường một chút: "Ca. . . . . Ngươi cùng Tuyết Lạc tỷ tỷ. . . . . Không có chuyện gì chứ?"

"Không có." Hần xoa xoa cái trán, vẻ mặt mệt mỏi: "Đều là Mạnh Khấp chẳng có chuyện gì lại sinh sự, Tuyết Lạc mới có thể hiểu lầm ta."

"Vậy tại sao ngươi không giải thích rõ với Tuyết Lạc tỷ tỷ?"

"Ngươi không hiểu giang hồ có bao nhiêu hiểm ác, không có ai có thể hoàn toàn tin cậy, không có ai có thể nói lời thật lòng. . . . ."

"Nhưng nàng đối với ngươi là thật tâm, ngươi không tin nàng?" Ta cẩn thận suy nghĩ một chút, Tuyết Lạc có thể nói là nữ nhi thông minh, nàng hiểu lầm, trong đó nhất định có nguyên nhân. "Ca, có phải hay không ngươi cùng Mạnh Khấp. . . . ."

"Bỏ đi! Nàng là nữ nhân độc ác, ta đoán chừng nàng ngay cả hai chữ giải thích viết như thế nào cũng không biết."

"Độc ác cùng yêu thích không có bất kỳ liên hệ nào. Ngươi có phải thích Mạnh Khấp hay không?"

"Tuyết Lạc đã đủ làm cho ta mệt rồi, ngươi tha cho ta đi."

"Vậy tại sao ngươi không trả lời Tuyết Lạc, nếu như yêu nàng, tại sao không thể nói ra?"

Hần không được tự nhiên di chuyển thân thể một chút, cúi đầu chuyên chú uống trà: "Ngươi buổi tối ăn không nhiều lắm, có đói bụng không?"

"Tuyết Lạc tỷ tỷ tuyệt đối sẽ không dễ dàng hiểu lầm ngươi, ngươi có phải không thực sự thương nàng hay không?"

"Trà ngon, thời gian pha vô cùng vừa vặn!"

Ta đoạt lấy trà trong tay hần, nặng nề đặt lên bàn: "Ngươi nói thật cho ta, không cho gạt ta!"

"Những chuyện này. . . . ."

"Trả lời ta."

"Không thương!"

Ta ngay cả hô hấp thậm chí cũng quên mất, cho đến khi cảm giác được hít thở không thông, mới dùng sức hít một hơi.

"Tại sao, không thương nàng tại sao muốn ở bên cạnh nàng?"

Hần cầm ly trà lên, rót đầy trà, thổi thổi lá trà xanh biếc: "Thế sự há có thể giống như ý người, người người yêu thực sự không nhất định có thể lấy, người người lấy cũng không nhất định là yêu thực sự, ta không cầu không thẹn với trời đất, chỉ cần không thẹn với lòng. . . . ."

"Nói như vậy ngươi có người ngươi thích?"

Hần nhìn ta một cái, mắt đen như mực tĩnh mịch âm trầm, tràn ngập đau đớn khó có thể phai mờ.

"Thật xin lỗi, ta không nên hỏi."

Hần miễn cưỡng di chuyển khóe miệng, làm ra một nụ cười rất lúng túng: "Không muốn hỏi nữa là tốt rồi!"

"Ngươi không muốn nói ta liền không hỏi." Ta cười đặt tay mình che lên tay hần, cho hần ấm áp cùng an ủi của ta. "Nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, khi ngươi nhắm mắt lại, người lấp đầy trái tim ngươi. . . . . Nếu như chỉ có thể dễ tư niệm, là rất thống khổ."

"Ta biết." Hần dùng một tay khác nắm lấy tay ta, đặt ở bên môi: "Ta không hối hận!"

Không cần nói thêm gì nữa, cứ như vậy im lặng, lắng nghe nhịp tim cùng hô hấp của nhau, ta liền có thể đoán được tâm sự của hần, cảm nhận được tình

cảm của hắn.

Ta nghĩ người hắn yêu là Mạnh Khấp , biết nữ nhân kia độc ác sắc bén, không có tình cảm, hắn chỉ có thể lựa chọn đem phần cảm tình này chôn ở trong lòng. . . . .

Nến đỏ ở trên bàn chập chòn, chưa xốt ở trong lòng chảy xuôi!

Tâm sự của hắn ta hiểu, mà lòng của ta hắn lúc nào mới có thể hiểu.

. . . . .

Không biết qua bao lâu, hắn đột nhiên buông tay ra, khàn giọng hỏi: "Tiểu Trần, hôm nay ngày mấy?"

"15!" Ta nhìn thấy hắn hai quả đấm nắm chặt, mạch máu trên tay hiện lên màu tím bầm, âm thầm cả kinh. "Người như này là. . . . . Thế nào?"

"Không sao! Đau một hồi. . . . . Đã trải qua rồi, không chết được!" Lúc hắn nói chuyện, hàm răng đều phát run.

Ta vén ống tay áo của hắn lên, phát hiện huyết mạch trên cánh tay của hắn đều là màu xanh, nhanh chóng nhảy lên.

Loại dấu hiệu này vừa nhìn chính là trúng độc, hơn nữa còn là một loại độc vô cùng lợi hại.

Ta gấp đến độ thanh âm cũng không phát ra được, hao hết khí lực mới từ căng thẳng từ trong cổ họng nặn ra mấy chữ: "Làm sao vậy, trúng độc hay sao? Người nào hạ độc?"

"Là chính ta." Hắn đề tim lại, hô hấp càng ngày càng gấp rút, trên mặt của hắn đều là màu tím bầm, huyết mạch giống như tùy thời đều có thể rách ra. "Dạ Kiều. . . . . Người của họ đều phải uống thuốc độc để thể hiện sự trung thành."

Ta biết ngay tổ chức đáng sợ như vậy thủ đoạn tất nhiên ác độc, mà ta dù thế nào cũng không nghĩ ra bọn họ sẽ dùng loại thủ đoạn này.

"Người điên rồi! Việc này có khác gì tự sát?" Ta thật sự không hiểu hắn đến tột cùng đang nghĩ gì, vì báo thù, giết nhiều người như vậy, thậm chí ngay cả bản thân mình cũng không bỏ qua.

"Ta giết người vô số, một thân tội nghiệt, chết chưa hết tội."

"Vậy người có nghĩ tới ta làm sao bây giờ?"

Hắn hung hăng cắn cánh tay của mình, trên cánh tay kia loáng thoáng có thể thấy được rất nhiều dấu răng, có thể thấy được hắn độc phát cũng không phải là lần đầu tiên, nói như vậy độc này định kỳ phát tác, Dạ Kiều sẽ định kỳ cho hắn giải được.

"Người nói cho ta biết như thế nào mới có thể tìm được giải được!"

Hắn dốc sức liều mạng mà lắc đầu, hàm răng cắn thật sâu lâm vào da thịt trắng nõn, mồ hôi theo gương mặt lăn xuống.

"Có biết Mạnh Khấp ở đâu không?"

"Không cần!" Hắn thở hổn hển kéo tay của ta: "Có người. . . . . Ở bên cạnh ta, đau nữa. . . . . Ta đều có thể chịu được."

Mới đầu hắn cắn cánh tay, cánh tay bị cắn đến vết máu loang lổ, hắn lại bắt đầu nổi điên gầy gầy, càng không ngừng vừa cắn vừa đánh mình, càng về sau càng gầy vò, hắn không còn chút khí lực nào, liền núp ở trong lòng ta, cả người đều co quắp lại.

Nhưng hắn từ đầu đến cuối cũng không phát ra bất cứ một chút âm thanh nào, đoán chừng là sợ người khác biết.

Ta cũng chỉ có thể bắt lực ôm thân thể của hắn khóc thút thít, không dám buông ra.

Sau lại thấy hắn bò dậy muốn lấy kiếm rạch vào huyết mạch của mình, ta nhìn không nổi, nắm lấy tay cầm kiếm của hắn không chịu buông ra.

"Ca, ta cầu xin người. . . . . Ta cầu xin người. . . . ."

Hắn nhắm mắt lại, cắn chặt môi khô khốc.

Nhìn thấy tay ta bị kiếm cắt, hắn rút cuộc buông kiếm ra, nói: "Trên người ta có đạn tín hiệu. . . . ."

Ta sờ sờ trên người hắn cả nửa ngày, cuối cùng từ bên hông hắn tìm được một ống trúc, phía dưới còn có sợi bông dài.

Ta chạy đến trong sân nghiên cứu nửa ngày, cuối cùng thử kéo kíp nổ, chốc lát ánh lửa ngất trời.

Kèm theo một tiếng vang thật lớn, có nhiều ánh sáng màu sắc khác nhau cách đó xa thật lâu mới nở rộ.

Đội nửa ngày cũng không thấy có người, lại nghe thấy một hồi tiếng sáo chói tai chọt gần chọt xa.

Ta chạy về gian phòng, thấy ca ca từ trong lòng ngực lấy ra một cây sáo bằng ngọc, ta lập tức hiểu ý, nhận lấy thổi loạn xạ, cùng hòa với tiếng sáo kia. . .

Đại khái qua nửa khắc đồng hồ, một nữ nhân áo đen che mặt từ cửa sổ thoáng một cái nhảy vào, ta còn không thấy rõ chuyện gì xảy ra, nàng đã vọt đến bên giường đỡ ca ca dậy, đem một viên thuốc nhét vào trong miệng hắn.

"Khỏe hơn chút nào chưa?" Thanh âm mềm mại vô cùng, tràn đầy ân cần, trong đôi mắt ngắn lẹ có chút thê lương, không cần nhìn mặt cũng đoán ra là Mạnh Khấp.

Nàng lại đỡ ca ca dậy, vận hành chân khí giúp hắn đã thông huyết mạch, khiến thuốc mau phát huy tác dụng.

Sau một nén nhang, sắc mặt của ca ca đã tốt hơn rất nhiều, hô hấp đều đặn thông suốt.

"Đã nói với ngươi bao nhiêu lần: ngươi không chống đỡ được, ngươi lại không tin, không nên gắng chịu đựng loại hành hạ này." Mạnh Khấp thấy ca ca không trả lời, lại nói: "Ngươi có biết tất cả những người không lấy được giải được, cuối cùng đều lựa chọn tự sát! Bởi vì này loại độc này khiến người sống không chịu được hành hạ."

"Chuyện của ta không cần ngươi quan tâm!"

Mạnh Khấp đẩy hắn ra, giận đến cả người run rẩy: "Đúng! Sống chết của ngươi cùng ta có quan hệ gì đâu, muốn chết nên chết xa một chút."

Ta thấy Mạnh Khấp muốn rời khỏi, cuống quýt tiến lên ngăn nàng lại khuyên nhủ: "Mộng cô nương, ngươi đừng tức giận, hắn là quá đau mới có thái độ này. . . . ."

Nàng che mặt, ta nhìn không rõ nét mặt của nàng, chỉ cảm thấy ánh mắt nàng nhìn ta sắc bén như đao.

"Ta còn cho là Tuyết Lạc, nguyên lai là ngươi!"

"Y thuật của ngươi cao minh, liền cứu hắn đi!"

"Ngươi cho rằng ta không muốn? Loại thuốc này luyện từ một loại hoa độc Ba Tư, không có thuốc nào chữa được. . . . . Muốn hóa giải đau đớn nhất định phải không ngừng uống thuốc, độc đề càng lâu càng sâu. . . . ."

"Mạnh Khấp!" Ca ca cúi kính cẩn đứt lời nói phía sau của nàng.

"Ngươi rống cái gì? Ngươi nếu đã sợ nàng thương tâm, cũng đừng uống thuốc này!" Nàng nặng nề bước chân trở về bên cạnh ca ca, "Loại nam nhân như ngươi nên để cho đau chết!"

"Nếu như không có cách nào giao phó với chủ nhân, ngươi cho rằng ta sẽ không?"

"Ngươi!" Mạnh Khấp giận đến vung tay lên, đến giữa không trung lại thu hồi lại.

Không nghĩ tới nàng quay người lại, một bạt tai đánh vào trên mặt của ta.

Ta choáng váng, ngã nhào trên đất, trên mặt một chút cũng không cảm thấy đau, bởi vì đã chết lặng.

Trước mắt đều là đom đóm đung đưa, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ nghe chung quanh khắp nơi đều là tiếng kiếm va chạm.

Chờ ta trở lại bình thường, cố gắng đứng lên, liền nhìn thấy kiếm của ca ca để ngang cổ họng của Mạnh Khấp.

Toàn thân hắn đều là sát khí bức người.

Lưỡi kiếm từ từ cắt vào chiếc cổ trắng nõn của Mạnh Khấp, máu theo kiếm của hắn chảy xuôi, giọt giọt rơi trên mặt đất.

"Ta biết ngươi sẽ không! Ngươi không nỡ giết ta!" Nàng vẫn không sợ hãi nhìn hắn.

Ca ca cũng nhìn nàng, lực đạo trên tay giảm đi.

"Cút! Nếu còn có lần sau nữa, ta tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình."

Hắn lấy ra kiếm, bước nhanh đi tới trước mặt ta, sờ sờ mặt của ta: "Đau không. . . . ."

"Ta không sao! Mộng cô nương không dùng lực nhiều." Ta cười nói: "Nàng lợi hại như vậy, nếu như dùng toàn lực, ta đã sớm chết rồi!"

Mạnh Khấp sờ sờ vết thương của mình, máu nhiễm đỏ cả ngón tay mảnh khảnh. "Vũ Văn Sở Thiên, ta chưa từng thấy qua nam nhân nào vô tình hơn ngươi."

Ca ca đưa lưng về phía nàng, vừa giúp ta xoa mặt, vừa nói: "Ta vô tình hay không không liên quan gì tới ngươi, chủ nhân có tình với ngươi là được!"

"Ngươi. . . . . Làm sao biết?"

"Ngươi cho ta là người mù?!"

Mạnh Khấp đột nhiên xông lại, kéo ống tay áo của hắn, về thẹn đầy mặt: "Sở Thiên, ta làm tất cả đều là vì ngươi!"

Lúc nàng nói chuyện như nữ hài nhi chịu ủy khuất, cầu xin người khác trù mến.

Ngay cả ta cũng có thể cảm nhận được được tình thâm thiết của nàng, ca ca lại rút cánh tay ra, về mặt giễu cợt nói: "Tình lại đi, ngươi cảm thấy ta sẽ tin sao?"

Mạnh Khấp buông tay ra, lui về phía sau một bước, không nói thêm gì nữa.

Tựa hồ muốn nói điều gì, nhưng do dự một chút, không nói ra miệng, thân hình lóe lên, từ cửa sổ bay ra ngoài.

Sau khi nàng đi, ta tình tường nhìn thấy trên mặt đất có một giọt nước mắt, ánh trăng chiếu vàng rực.

"Ca, nếu ta là Mạnh Khấp cũng sẽ nổi giận."

Hắn mắt nhắm lại, bệ ngang ta đi tới bên giường, đặt ta lên giường.

Sau đó, hắn cởi áo khoác xuống, nằm ở bên cạnh ta.

Ta mất sức lực thật mới hồi tưởng lại được, nuốt nuốt nước miếng nói: "Nàng ấy thích ngươi, ngươi nhìn không ra sao? Tại sao phải trêu tức nàng?"

Hắn đưa cánh tay từ dưới thân vòng chặc qua vai ta, để cho ta nằm ở trước ngực hắn, sợi tóc tán loạn trên mặt hắn.

Đây là tư thế ngủ ta thích nhất khi còn bé, mỗi lần tựa vào trước ngực hắn sẽ đặc biệt dễ dàng ngủ.

Nhưng bây giờ, cùng hắn ôm nhau nằm trên giường, một màn trên giường hai năm trước đều quay về trong đầu, khí huyết cả người đều chảy ngược, toàn thân không có một chỗ nào không cứng ngắc.

"Ngươi quá đơn thuần! Cái thế giới này không có ai thật lòng đối tốt với ngươi, trừ phi ngươi có giá trị lợi dụng." Hắn thấy ta còn ở trong trạng thái đình trệ ngờ nghệch, không có phản ứng, cho rằng ta nghe không hiểu, lại giải thích: "Nàng ra về có tình ý đối với ta, bất quá là muốn ta có thể giúp nàng thay thế được chủ nhân, nằm trong tay Dạ Kiều. Ta hiện tại không giết nàng, cũng là bởi vì chỉ có nàng mới có thể đến gần chủ nhân, nhìn thấy diện mạo thật của hắn, hơn nữa, chỉ có nàng có thể giúp ta tra rõ là ai bỏ tiền lấy mạng cha mẹ."

"Bộ dáng của nàng, giống như thật rất thích ngươi."

"Nha đầu ngốc, đừng dễ dàng tin tưởng người khác, lòng người rất hiểm ác."

Ta nghĩ, hắn nói xác thực có đạo lý.

Loại nữ nhân như Mạnh Khấp có thể sinh tồn ở Dạ Kiều, nhất định không đơn giản, làm sao ta có thể nhìn thấu.

Ta bỗng nhiên lại nghĩ tới bộ dáng hắn mới vừa phát độc, lòng vẫn còn sợ hãi. "Vậy độc trên người ngươi làm sao bây giờ?"

"Không sao, Mạnh Khấp cho đến bây giờ còn không để cho ta động thủ, cũng là bởi vì nàng chưa nghiên cứu ra cách giải độc. Chúng ta sẽ đợi đến khi nàng giải được độc sẽ động thủ lần nữa."

"À!" Ta cuối cùng cũng coi như yên tâm, an tĩnh ở trong lòng hắn nhắm mắt lại, "Ngươi ngàn vạn lần không được bỏ lại ta."

". . . . ."

Đêm đông, có ngực của hắn liền không hề rét lạnh nữa.

Con ác mộng, có nhiệt độ của hắn liền không đáng sợ nữa.

Mỗi lần mở mắt nhìn thấy hắn gần trong gang tấc, trong lòng sẽ thực kiên định, núp ở trong ngực hắn, nhắm mắt lại rất nhanh ngủ say.

Đã rất lâu không yên ổn ngủ như vậy, cơ hồ quên mất cảm giác ngủ là như thế nào.

"Tiểu Trần!" Ta mơ mơ màng màng nghe tiếng gọi âm ỉ cùng tiếng gõ cửa của Tuyết Lạc, cho là nằm mơ, lôi kéo tay của ca ca đặt ở bên hông, lại ngủ tiếp.

"Tiểu Trần, ngươi có nhìn thấy ca ca ngươi không?" Trong ánh trăng mờ, thanh âm lo lắng của Tuyết Lạc lại truyền tới.

Ca ca cả kinh ngồi dậy, nhanh chóng nâng áo khoác khoác lên người, buộc vạt áo lại.

Ta nhất thời hoàn toàn không buồn ngủ nữa, luống cuống tay chân ngồi dậy, vội vàng hấp tấp trả lời: "Không có, không nhìn thấy!"

Thân thể ca ca cứng đờ, động tác mặc quần áo dừng lại, nghi ngờ nhìn ta.

"Ta sợ. . . . . Nàng hiểu lầm." Ta thấp giọng nói.

"Ngươi nói như vậy, ta càng không giải thích được."

Bạn đang đọc truyện *Có độc* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 17: Nhu tình lượn quanh ngón tay

Thanh âm đập cửa của Tuyết Lạc ở bên ngoài lại lớn thêm chút. "Tiểu Trần? Ngươi không sao chứ?"

"Ta không sao! Ta còn đang. . . . . Ngủ."

Lời ra khỏi miệng, ta mới ý thức được mình nói gì, hối tiếc chôn mặt trong chăn, không muốn gặp người!

Ca ca kéo ta từ trong chăn ra, cười vỗ vỗ mặt của ta, giúp ta vén đám tóc tán lác. "Còn chưa tỉnh ngủ?"

"Xong rồi, thăm rồi, nàng nhất định sẽ cho rằng ta cùng ngươi. . . . ."

Ta vội che miệng, thì ra ngủ nhiều thật sẽ ngu đi, hôm nay ta không nói câu nào không bừa bãi cả.

"Chúng ta là huynh muội, ngươi sợ cái gì?"

Đúng vậy, chúng ta là huynh muội, trước kia là như vậy, ta sợ cái gì? Chột dạ cái gì!

Mà ta chính là chột dạ, hơn nữa nhìn thấy đôi mắt Câu Hồn Nhiếp Phách kia, trong đại não của ta chính là một đoàn cháo khê.

Hắn thấy ta một bộ ngu ngốc, bắt đầu đi lắc đầu, đứng lên sửa sang lại y phục cho tốt, đi về phía cửa.

Ta cuống quýt xuống giường, ngăn ở trước cửa, gắt gao nắm cửa. "Không, ngươi đừng đi ra, ngươi trốn đi tốt hơn!"

"Trốn tránh không giải quyết được vấn đề! Tiểu Trần, dù chuyện gì, bất luận đúng sai ngươi đều phải đối mặt. . . . . Chỉ cần không thẹn với lương tâm, thì vĩnh viễn không cần cúi đầu, hiểu không?"

Ta ngửa đầu nhìn hắn, trong lúc lơ đãng hắn đã có thân thể to lớn như phụ thân, khuôn mặt như quan ngọc đã mất đi vẻ ngây thơ, nhiều hơn anh tuấn kiên nghị bất khuất của nam nhân.

Nam nhân như vậy, nhìn cũng là hưởng thụ!

Đáng tiếc là ca ca của ta!

Hắn đem ta đang ngăn người kéo ra phía sau, đẩy cửa phòng ra.

Tuyết Lạc vừa nhìn thấy hắn, đầy mặt lo âu trong nháy mắt biến thành kinh ngạc.

Nàng nhìn vạt áo ta một cái, lại nhìn bên trong phòng của ta một cái, kinh ngạc lại biến thành tức giận.

"Tuyết Lạc. . . . ."

Ca ca mới vừa mở miệng, liền bị Tuyết Lạc cắt ngang: "Ngươi không cần giải thích, ta chỉ hỏi ngươi một câu, đêm qua ngươi ngủ ở đây phải hay không?"

"Đúng!" Ca ca nghiêm mặt nói: "Ta cùng Tiểu Trần hai năm không gặp, đến tìm nàng tâm sự?"

Tuyết Lạc oán hận chỉ vào trong phòng của ta: "Nói chuyện phiếm sẽ tán gẫu thành ra như vậy?"



Ta kéo nếp nhăn trên áo, len lén quay đầu lại nhìn trong phòng một chút.

Giường đệm bởi vì ca ca đêm qua độc phát dày vò đến thê thảm không nổi, tàn phá không chịu nổi, tình huống như thế muốn không làm cho người ta liên tưởng đến cái gì cũng khó khăn.

Hắn quay đầu lại liếc mắt nhìn, bộ mặt đỏ lên, lớn tiếng nói: "Tuyệt Lạc! Tiểu Trần là thân muội muội của ta, ta không bằng cảm thú cũng không làm ra loại chuyện đó!"

Tuyệt Lạc bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, nước mắt đang ở trong hốc mắt vòng tới vòng lui, khô sở động lòng người.

Lòng ngực hắn phập phồng hồi lâu, mới hết sức đề xuống tức giận: "Ngươi hoài nghi ta cùng Mạnh Khấp cũng không sao, muội muội ta còn chưa xuất giá, nàng còn cần danh tiết!"

"Sở Thiên, ta. . . . . Không phải là ý đó."

Hắn vừa nhìn thấy dáng vẻ mảnh mai hoa lệ đài vũ của Tuyệt Lạc, tức giận tiêu hết, ôm vai Tuyệt Lạc nói: "Thôi, thời gian không còn sớm nữa, ta cùng ngươi xuống lầu ăn một chút gì, một lát chúng ta lên đường."

Thấy Tuyệt Lạc thuận theo gật đầu, hắn lại quay đầu giao phó ta nói: "Ta đi xuống trước, ngươi thu thập xong xuống lầu ăn cơm. A, đúng rồi, hai chén tổ yến hôm qua kia ngươi còn chưa ăn, ta cho người đi hâm nóng cho ngươi!"

Ta làm mặt quỷ với hắn, hung hăng đóng cửa phòng lại.

Ta nghiêm trọng hoài nghi hắn không phải là thân ca ca của ta!

\*\*\*\*\*

Tiểu Ngư Thôn một chút cũng không thay đổi!

Trời chiều chìm vào ngọn núi xa, ráng ngũ sắc vẫn như cũ đầy trời.

Nhìn dãy núi dang dặc xa xa, hoàng hôn u tối.

Ta đưa hai cánh tay ra, đón làn gió mát mẻ, không khỏi cảm thán nói: "Trước kia cho rằng nơi nào mặt trời lặn cũng đều đẹp như nhau, bây giờ mới biết, chỉ có nơi này trời xanh nhất, gió trong nhất, núi cao nhất. . . . ."

"Đó là bởi vì ngươi trở lại!" Hắn cởi áo choàng xuống khoác lên người ta. "Trời rất lạnh rồi, sau này trở ra xem đi."

"Không cần!"

Ta ném áo choàng của hắn xuống, ở trong đồng tuyết tùy ý mà chạy trốn, để cho tiếng gió xào xạc lay động tâm hồn.

Cây đại thụ che trời ta nhớ nhưng đã lâu, ta ôm nó, tận tình lay động nó, phui tuyết đọng trên cành lá của nó xuống.

. . . . .

Bông tuyết phiêu sái mà rơi, rơi xuống thân ta, cũng dính lên khuôn mặt so với bông tuyết còn tinh khiết hơn của ca ca, sau khi tan ra biến thành giọt nước chảy xuống, cực kỳ giống nước mắt.

Ta chạy tới, dùng ống tay áo lau cho hắn, còn dùng khăn khí hắn dụ dỗ ta nói: "Đừng khóc! Còn có ta ở bên cạnh ngươi!"

Sau đó, ta vui vẻ cười to, vung bông tuyết trên đất lên, khiến những bông tuyết trắng noãn bay múa giữa đôi tay ta, rả rích rơi xuống trước mặt hắn. . . . .

Nhưng hắn từ đầu đến cuối đều giống như điêu khắc từ tuyết đứng ở nơi đó, một chút tươi cười cũng không có, thậm chí ngay cả mắt cũng không chớp.

Ta ở trước mặt hắn lay động cánh tay, gọi về tâm tư không biết bay đi phương nào của hắn.

"Ca? Ngươi không phải nhanh như vậy liền nhớ Tuyệt Lạc chứ?"

Hắn rất nghiêm túc lắc đầu, nhẹ nhàng gảy tuyết trên tóc ta ra, hôn một cái lên trán ta.

"Đi thôi, ta cũng ngươi xuống núi."

"Được!" Ta nhảy lên lưng hắn, mặt dính vào trên lưng hắn, hít thở mùi thơm cơ thể nhàn nhạt trên người hắn: "Ca. . . . . Ta rất nhớ ngươi!"

Ta nghe thấy hắn nói rất nhẹ một câu, liền hỏi: "Ngươi nói cái gì, ta nghe không rõ."

"Không có gì!"

Thật ra ta nghe được lời của hắn, nhưng không hiểu rõ ý tứ của hắn.

Hắn nói: "Tại sao thế giới này chỉ có một nữ nhân như ngươi. . . . ."

. . . . .

Bước vào phòng trúc, nhìn những vật dụng vô cùng quen thuộc, nước mắt của ta cũng không kìm nổi nữa.

Một đôi gối đầu an tĩnh nằm ở trên giường, bên cạnh là một bộ đồ mới ta may được một nửa cho hắn, gấp thật chỉnh tề.

Trong tủ treo quần áo, y phục của chúng ta đã giặt sạch gấp để chung một chỗ, không thêm một món, không bớt một món. . . . .

Trên bàn để một đôi bát đĩa, tựa như mặc nhiên khó bỏ khó phân.

Ta cầm chiếc chén trên bàn lên, phát hiện rõ ràng cũ rất nhiều, miệng chén cũng mài hư.

Ta lặng lẽ lau khô nước mắt, xoay người nhìn về phía hắn: "Ngươi thường trở lại sao?"

"Ta vẫn ở nơi này."

"Tại sao?"

Hắn không cần trả lời, ta cũng biết rõ.

Vì vậy trong phòng mỗi một đồ vật đều kể ra sự tưởng niệm của hắn đối với ta.

Ta nhào tới trong ngực hắn, vừa đánh ngực hắn, vừa nức nở: "Ta chán ghét ngươi, ta chán ghét ngươi. . . . ."

Chúng ta chưa từng thề non hẹn biển, không hiểu cái gì là biển cạn đá mòn,

Chúng ta có thể xem thường biệt ly, trân trọng lẫn nhau.

Chúng ta có thể cười nói với nhau: ngươi nhất định phải hạnh phúc,

Xoay người, để nước mắt rơi ở nơi đối phương không nhìn thấy. . . . .

Đây chính là tình cảm của chúng ta, nhất định không thể làm bạn cả đời, cũng muốn kiên cường sống tiếp.

Mặc dù sống không bằng chết.

\*\*\*\*\*

Có vài thứ, sau khi mất mà có lại sẽ điên cuồng mê luyện, tựa như năm tháng bị cuốn trôi của ta cùng hắn.

Chúng ta trừ không ngủ chung một chỗ, những chuyện khác đều hết sức bắt chước quá khứ.

Ta mỗi ngày đều sẽ dậy rất sớm, nấu cháo cho hắn, chờ hắn cúi đầu yên lặng ăn xong toàn bộ cháo, ta liền để cho hắn công ta lên núi, ngồi ở dưới gốc cây, dựa vào cây khô nhìn hắn luyện kiếm.

Đợi đến khi mặt trời xuống núi, trời sao rực rỡ, hắn lại công ta dọc theo đường nhỏ về nhà.

Tựa vào trên lưng hắn, mùi vị vẫn như cũ.

Nhưng ta hiểu rõ, có vài thứ thay đổi chính là thay đổi, dù có ý thế nào cũng không tìm được cảm giác trước kia.

Tựa như kiếm pháp của hắn, trước kia hắn ra chiêu giống như đang múa kiếm, linh động mà phiêu dật.

Hiện tại, lúc hắn ra chiêu lá khô đầy trời, tiếng gió vi vu, giống như gió táp mưa rào phá hủy vạn vật.

Ai! Kiếm giết người, dĩ nhiên không thể nào có nhẹ nhàng phiêu dật.

\*\*\*\*\*

Mười tám tháng chạp, một ngày rất đặc biệt.

Ta cả đêm hoàn thành bộ y phục ta may đã gần ba năm, ngủ lúc đã trời sáng, cho nên khi mở mắt ra đã qua buổi trưa.

Vội vàng ra cửa, đang nhìn thấy ca ca ngồi ở cửa phòng ta, chán đến chết mà dùng nhánh cây vẽ vòng tròn trên mặt đất, như hài tử bị vứt bỏ, đáng thương chờ người đến tìm.

Ở trước mặt ta hẳn vốn là như vậy, nhìn từ góc độ nào cũng tràn đầy mùi vị ánh mặt trời.

Nếu như không phải ta tận mắt nhìn thấy, ta tuyệt đối không tin một nam nhân dịu dàng như ngọc như vậy quyết định tất cả hành động sát thủ của Dạ Kiều, một ánh mắt của hắn liền cũng đủ kết thúc sinh mạng của người khác, bất luận là cao thủ giang hồ địa vị tôn quý, hay là quan cao triều đình nắm đại quyền. . . . .

Hắn tàn khốc tựa như Ma quân!

"Người tỉnh rồi?" Hắn nhìn thấy ta, nháy lên, cười đến vô cùng thanh tịnh: "Ta chờ người thật lâu!"

"Chuyện gì vậy?"

"Rất lâu không đi dạo chợ rồi, chúng ta ra ngoài chơi một chút."

"Hôm nay ta hơi mệt." Ta cố ý vẫy vẫy cánh tay nhưc mỏi, hữu khí vô lực dụi mắt: "Ta còn muốn ngủ thêm, ngày mai hãy đi."

"Ngủ tới trưa rồi! Đi thôi, ra ngoài đi dạo. . . . . Gần đây mập ta đều vác không được rồi."

"Thật sao?" Ta sờ sờ mặt, khăn trương siết chặt hông của mình, hình như là có một chút xú.

Nhất định là ta gần đây ăn quá ngon lành lắm, thật nên ra ngoài đi dạo

Đi qua ngọn núi, chúng ta đã đến trấn nhỏ không tên, cũng không biết là bởi vì trấn nhỏ thật sự quá nhỏ mà không có tên, hay là từng có mà dần dần bị người quên lãng.

Mùa đông khắc nghiệt, đừng nói chợ, ngay cả mấy cửa hàng lẻ loi đều là môn đình tiêu điều.

Hắn dắt tay của ta đi vào một tiệm bán ngọc khí, nói là tiệm bán ngọc khí, thật ra chỉ là một cửa hàng nho nhỏ, bày vài món khí cụ bằng ngọc tằm thường mà thôi.

Ca ca cầm một chiếc vòng ngọc lên, giúp ta đeo ở cổ tay. "Thích không?"

Ta nhàn nhạt lắc đầu một cái, lấy xuống thả lại chỗ cũ.

"Vậy người có muốn chọn cái gì tặng ta hay không?" Ca ca lại hỏi, giọng nói tràn đầy mong đợi.

Ta còn chưa mở miệng, chủ cửa hàng vội nhiệt tình chào hỏi: "Vừa nhìn tiểu thư chính là nhãn lực phi phàm, chỗ này ta có món chí bảo, bảo đảm tiểu thư sẽ thích!"

Vừa nói hắn cẩn thận từng li từng tí từ phòng trong bụng ra một hộp gấm, tràn đầy tự tin mở ra trước mặt ta.

Bên trong chính là một khối mỹ ngọc màu tím đậm trong suốt, mài dũa thành một hình quái thú khí thế hào hùng, tựa như rồng mà không phải là rồng, tựa như lân mà không phải là lân, màu sắc cùng hình thái ngược lại thật sự lộ ra mấy phần quý bí.

"Loại ngọc này xuất từ biển sâu, hiếm có, xứng với thanh bảo kiếm vô song của công tử đây, tiểu thư nghĩ như thế nào?"

"Ở trên kiếm treo loại vật này quá là tục khí!" Ta liếc mắt một cái, len lén ghé vào nói bên tai ca ca: "Lại nói nhất định đất chết!"

"Tiền không quan trọng. . . . ." Ca ca mong ngóng đợi chớp mắt, tựa hồ đang đợi ta nhớ tới cái gì, thấy lòng ta không yên nhìn tới trước bốn phía, không thể làm gì khác hơn là thờ dài nói: "Vây cũng tốt, chúng ta lại đi nơi khác xem một chút!"

. . . . .

"Tiểu Trần, một không, phía trước có tiệm mì, chúng ta đi ăn tô mì thôi."

"Nghe nói những người làm mì kia giống như đều không rửa tay. . . . ." Ta cười chỉ chỉ người làm mì có chút dơ dáy.

"Quên đi, không ăn!"

"Vây ta về nhà nấu cháo cho người uống."

"Vây. . . . . Được, chúng ta trở về đi thôi!"

Hắn muốn nói lại thôi, khuôn mặt mất mát.

Ta về mặt vô tội, len lén cười trộm.

.....

Mấy người bán hàng rong bên cạnh lạnh đến run lấy bấy, bọn họ không ngừng đưa hàng hóa trước mặt người đi đường, trên mặt tràn đầy khát vọng chờ đợi người khác ngoái đầu nhìn lại.

Một vị lão nhân còng lưng, tay run run đem mấy chiếc bùa hộ thân bằng gỗ mộc đưa đến trước mặt của ta: "Tiểu thư, mua cái bùa hộ mệnh đi, bảo vệ bình an. . . . . Một đồng một đôi."

"Cái này có thể bảo vệ bình an? Rất đẹp mắt đấy!" Ta nhận lấy hai cái từ trong tay lão nhân, bên trên gỗ mộc còn có họa tiết màu đen, điêu khắc cũng không phải thô ráp bình thường, vừa nhìn chính là xuất từ cái đôi tay già nua mà bị nứt nẻ kia.

Cũng không biết tại sao ta cảm thấy bùa hộ thân này xinh đẹp hơn từ ngọc vừa rồi nhiều.

Ca ca thấy ta hứng thú ngang nhiên, từ trong ngực tay lấy ra ngân phiếu giao cho lão nhân kia.

Lão nhân run run rẩy rẩy đưa tay, do dự một chút lại rút về, có hơi thất vọng lắc đầu nói: "Một đôi này tặng cho các ngươi đi, chúc hai vị có thể cả đời bình an, bạch thủ giai lão." (Sống với nhau đến đầu bạc)

Ta cười đến mắt cũng không mở ra được, miệng không khép lại được, "Bạch thủ giai lão", ta thích câu chúc phúc này!

Ca ca đem ngân phiếu nhét vào trên tay lão nhân, cố ý dặn dò mấy câu: "Ngân phiếu này là thật, ngươi đến bất kỳ tiền trang nào tư nhân nào cũng có thể đổi thành hoàng kim. Cát đi, ngân vạn đừng làm mất!"

.....

Đá xanh trên đường dài hiện lên một tầng tuyết mỏng, bởi vì nhiều người đi trở nên bóng loáng như băng, ta kéo cánh tay của hấn cẩn thận đi.

Chờ về đến nhà thì thời gian đã không còn sớm.

Vừa vào sân, liền thấy có con bồ câu trắng bay thấp ở trước cửa, ca ca lấy một phong thư từ trên đuôi chim bồ câu trắng, nhìn xong cau mày, ngón tay nắm chặt, bất tri bất giác đem thư siết thành một đoàn.

"Ta trở về phòng, ngươi cũng trở về nghỉ ngơi đi thôi."

Không đợi lời nói của ta, hấn đã trở lại phòng, đóng cửa phòng thật chặt lại.

Ta tò mò nhặt thư từ trên mặt đất lên nhìn, phía trên chỉ có mấy chữ ngắn gọn: Giờ Tý, chủ nhân sẽ hiện thân ở Mộng Nghi lâu, cơ hội không thể mất!

Trong nháy mắt đó đầu óc của ta giống như trống rỗng, hoặc như là bị vô số ý niệm xé rách.

Ta muốn đi ôm hấn, cầu xin hấn không nên đi;

Ta muốn lấy cái chết đe dọa, hỏi hấn đối với hấn mà nói cái gì quan trọng hơn;

Ta thậm chí muốn đi nói với hấn, ta yêu hấn;

Bởi vì nếu không nói sau này sẽ không có cơ hội. . . . .

Khi tất cả suy nghĩ điên cuồng đều lắng đọng xuống, ta bỗng nhiên tỉnh táo lại.

Hấn chờ cơ hội này đã thật lâu, vô luận như thế nào hấn cũng không thể buông tha!

Cho nên, ta có thể làm chính là đến phòng bếp nấu một chén mì, bung đến phòng của hấn.

Ta đẩy cửa đi vào thì hấn đã đổi lại một thân áo đen, đang lau chùi kiếm của hấn.

"Ca, hiện tại liền đi ra ngoài sao?"

Hấn gạt đầu một cái, thấy ta đang cầm một chén thom ngào ngọt trước mặt, đôi môi khẽ nhúc nhích, không nói gì.

Ta đem mì đặt lên bàn, lấy ra y phục mới làm xong mở ra ở trước mặt.

"Bộ y phục này là ta ba năm trước đây liền muốn đưa cho ngươi, đáng tiếc còn chưa làm xong ngươi đã rời đi. . . . . Ta sửa lại rất nhiều lần, cũng không biết vừa với người ngươi không."

Hắn không lên tiếng, lặng lẽ đứng trước mặt ta.

Ta giúp hắn cõ y phục dạ hành ra, lộ ra nửa thân trần, vết sẹo giăng khắp nơi, tràn ngập đau đớn hắn không nói ra miệng.

Đối với vài nam nhân mà nói, vết sẹo là huy hoàng cùng vinh hạnh đặc biệt, nhưng đối với hắn mà nói đây chính là từng cái áy náy cùng xấu hổ, đã thói rữa đến tự trách trong lòng.

Cho nên, hắn hôm nay nhất định sẽ đi!

Cõ y phục dạ hành của hắn xuống, mặc xong trường sam màu trắng, ngẩng đầu lên nhìn thấy trên lông mi cong cong của hắn treo một giọt nước mắt, hắn nhắm mắt lại, che kín đáy mắt u buồn, đồng thời giọt lệ kia chảy xuống trên mặt ta, trong suốt mà nóng rực, làm phỏng tim ta.

Trong lúc nhất thời ta giống như bị hắn đầu độc, vong tình đưa tay chạm tới vết sẹo trước ngực hắn, ngón tay theo mỗi một vết sẹo nhẹ nhàng, rõ ràng cảm nhận được nhịp tim khác thường của hắn. . . . .

Ngón tay của ta chuyển tới trái tim hắn thì hắn đột nhiên bắt được tay của ta, một tay khác kéo eo của ta dẫn ta đến trước người hắn, môi cùng môi gần trong gang tấc, cơ hồ có thể cảm nhận được nhiệt độ hơi thở của nhau, kích tình mê mông lan tràn trong thân thể.

Ta khẩn trương nhắm mắt lại, nhưng hắn chỉ ở trên trán ta khẽ hôn, liền buông tay ra. . . . .

"Bùa hộ thân ngươi mang theo, bảo vệ bình an. . . . ." Ta từ trong lòng ngực lấy ra bùa hộ thân đeo vào trước ngực hắn, sau đó cài nút áo cho hắn.

"Ăn mì xong hãy đi. . . . . Đây là nỳ trường thọ!"

Hôm nay là sinh nhật hắn, ta vốn định cho hắn một kinh hi, xem nụ cười quá đổi vui mừng của hắn, nhưng lúc này giờ phút này vui mừng gì có thể làm cho hắn cười được.

Hắn cúi đầu ăn mì không dư một miếng, liền đứng dậy ra cửa.

Sinh ly từ biệt như vậy, hắn từ đầu đến cuối không mở miệng nói một câu.

Ta đuổi kịp đỉnh núi, nhìn thấy hắn rời đi, lớn tiếng kêu: "Ca! Trở về sớm chút, ta chờ ngươi!"

Hắn dừng bước, nhưng không quay đầu lại, đứng một lát mới tiếp tục đi về phía trước.

"Ca!" Ta nâng váy chạy băng băng trên đường nhỏ, cho đến khi hao hết một chút khí lực cuối cùng, ngã nhào ở trong tuyết lạnh như băng, ta mới lớn tiếng khóc lên, khóc đến khản cả giọng. "Ca! Ngươi biết không? Không có ngươi mặt trời cũng sẽ không mọc nữa. . . . ."

Đêm tối không trăng, lạnh khắc nghiệt, giống như cái ngày biến động thiên địa nhiều năm trước đây.

Ta nằm ở trong tuyết, mặc cho thân thể bị đông cứng, huyết dịch ngưng kết.

Không thể không biết lạnh, kết thúc như vậy cũng là một loại giải thoát đi.

Nước mắt đông lại, ý thức mơ hồ, trong đầu nụ cười của hắn vẫn rõ ràng như vậy.

Một hồi tiếng bước chân xóc xếch đã quấy rầy sự yên lặng, một đôi tay kéo ta từ trong tuyết lên.

Ánh mắt của hắn chiếu sáng đêm tối.

"Ca. . . . ." Ta nhào tới trong ngực hắn, giống như người chết đuối vớ được phao, chết cũng sẽ không buông ra.

"Đừng khóc!"

"Không nên đi, ta cầu xin ngươi không cần đi. . . . ."

"Ta không đi!"

Hắn công ta giã lên tuyết trắng phau phau trở lại ngôi nhà ấm áp, suốt đêm cũng ôm ta run rẩy. . . . .

Khi đó ta không biết hắn tại sao phải buông tha cơ hội tốt như vậy, sau lại có một ngày ta thẹn thùng nằm ở dưới thân hắn, gọi tên hắn, hỏi hắn tại sao muốn trở lại, hắn nói cho ta biết: hắn sợ nếu như hắn đi, ta sẽ ở trong đông tuyết, khóc đến chết rét. . . . .

Ta nói với hắn: ta nhất định sẽ!

Hắn cười, dùng môi lưỡi kể ra khát vọng đối với ta, hắn nói: dù có mọi loại hào khí, rốt cuộc không chống cự nổi nhu tình lượn quanh ngón tay. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Có độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 18: Kim phong ngọc lộ

Đồng đi xuân tới, ta mỗi ngày đứng ở đỉnh núi nhìn hướng hấn rời đi, chờ hấn trở lại.

Thật ra mỗi lần hấn rời đi cũng sẽ nói cho ta biết cần mấy ngày, hơn nữa cũng sẽ trở lại đúng hẹn, nhưng ta vẫn thích mỗi ngày chờ như vậy, hy vọng hấn có thể trở lại sớm một chút, nhìn thấy hấn sớm một chút.

Cũng hi vọng hấn xa xa đã có thể nhìn thấy ta, biết ta đang đợi hấn!

Lần này hấn nói: ba ngày sẽ trở lại.

Hôm nay vừa lúc là ngày thứ ba.

Mưa phùn trong gió nhẹ, người ta mong đợi trở lại, nhưng bên cạnh có thêm Tuyết Lạc!

Tuyết Lạc thoát nhìn vẫn thanh nhã thoát tục như vậy, vui vẻ không che dấu chút nào tràn đầy trên mặt, nhìn trong mắt ta chưa xót khó có thể thành lời.

Sau khi nài nỉ tới, ca ca mời người sửa lại nhà của chúng ta.

Ba người chúng ta bắt đầu cuộc sống mới, ta không cùng ca ca lên núi luyện công nữa, cũng không cùng hấn nói chuyện phiếm hàn huyền tới đêm khuya, bởi vì ta bẽ bộn nhiều việc, bạn cùng Tuyết Lạc đến tiểu trấn mua các loại vải tơ lụa màu đỏ, bạn giúp Tuyết Lạc thuê uyên ương.

Kim khâu thường thường đâm vào trên ngón tay, máu nhiễm sợi tơ hồng, đôi mắt của uyên ương khâu thành màu đỏ.

Hồng, lại khâu, vẫn là màu đỏ, đỏ đến chói mắt.

Ta tin tưởng mình có thể cười nhìn bọn họ hạnh phúc sống chung một chỗ, ta thật sự hết sức cố gắng làm bộ như không thèm để ý chút nào, nhưng mỗi đêm ta không ngủ được, nhìn đầy phòng màu đỏ hân hoan, ta có thể làm chính là càng không ngừng khâu, mỗi một kim xuyên thấu không phải là vài gấm, mà là tim của ta.

Mọi âm thanh đều yên tĩnh, ta đang khâu gói hi, khâu hồng lại khâu lại, khâu lại lại hồng, làm cho trên vải gấm đều là lỗ kim.

Chợt nghe trong phòng ca ca có chút động tĩnh nho nhỏ, ta đi ra cửa xem một chút, cửa phòng của hấn mở, bên trong không có ai.

Nhìn thấy trăng rằm trên trời, ta mới nhớ tới hôm nay là 15, là ngày ca ca phát độc.

Chẳng lẽ hấn lại không dùng giải được?

Nhớ tới bộ dạng bị độc phát của hấn lần trước, lòng ta cả kinh, vội xách theo đèn lồng tìm kiếm khắp nơi.

Cả đường núi ta đều tìm khắp rồi, cũng không nhìn thấy bóng người của hấn.

Ta đang lòng như lửa đốt thì cánh tay đột nhiên bị người bắt được, sức lực kia cơ hồ bóp vỡ xương tay của ta.

Ta vừa muốn tránh thoát, một khuôn mặt cực đẹp xông vào tầm mắt.

Trước kia vẫn cảm thấy đáng đáp ca ca không tệ, hôm nay mới phát hiện không chỉ là không tệ.

Tóc của hấn hơi có chút xốc xếch, vài sợi tóc rơi rơi vào trên mặt, tăng thêm mấy phần ý vị tao nhã.

Hai gò má trắng nõn phủ thêm một tầng đỏ hồng nhàn nhạt, thoát nhìn không còn lạnh lùng, hơn nữa ánh mắt hấn vốn yên lặng lấp la lấp lánh dưới ánh trăng rằm, mang theo quang mang mê hoặc, rất là động lòng người.

"Mạnh Khấp!" Thanh âm của hấn có chút khàn khàn, trầm thấp, so với rượu nguyên chất còn muốn say lòng người hơn.

Ta cũng không để ý tới hấn gọi tên ai, vội vàng hỏi: "Người không sao chứ?"

"Cho ta thuốc giải. . . . ."

Hấn xoa trán, ánh mắt rời rạc, nhưng xem ra không hề giống rất thống khổ, mà ta vẫn rất lo lắng: "Người độc phát rồi sao? Chờ chút, ta đi xin Mộng cô nương giải được. . . . ."

Ta mới vừa đi hai bước, hần lao đảo đuôi theo, "Người đừng đi, lấy giải được ra!"

"Ca? !"

Hần cười cười, nâng cằm của ta lên, tựa hồ đang nhìn ta, nhưng hai tròng mắt không có tiêu điểm, tựa như nhìn không phải là nhìn, khi gần khi xa.

"Người gọi ta là gì? Gọi lại một lần!"

"Ca, người không sao chứ?"

Trên người hần không có mùi rượu, không giống uống rượu say, mà ta cảm giác tinh thần của hần có chút hoảng hốt.

Hần lắc đầu một cái, ngón tay chuyển qua trên mặt ta, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của ta, cười đến có chút tà khí: "Người hôm nay dường như đặc biệt xinh đẹp, xinh đẹp giống như Tiểu Trần!"

Đây coi là ca ngợi sao? Miễn cưỡng xem như thế đi, ta an ủi mình.

Xoa xoa lỗ mũi ề ề, ta vẫn là có chút ủy khuất.

"Ta lại hỏi người một lần, người rút cuộc có cho ta giải được hay không?" Môi của hần dính vào bên tai ta, thổi hơi nóng lát phát ở trên mặt ta khiến cho ta không tự chủ được run rẩy.

Hần lại nói: "Người đừng cho rằng ta không dám làm gì người!"

Hần cười quá tà, quá mỉ, ánh mắt nóng rực thiêu đốt khuôn mặt ta.

"Đừng như vậy!" Ta đẩy tay của hần ra, bị dọa cho sợ đến lui về phía sau, hần như vậy khiến cho ta cảm thấy thật xa lạ.

"Chớ giả bộ!" Hần có chút phiền não kéo ta trở lại, bởi vì dùng sức quá lớn, áo mỏng của ta bị hần xé ra, lộ ra nửa bờ vai trần.

Ta che da thịt của mình, cắn chặt đôi môi, không dám nhìn tới tình dục trần trụi trong mắt của hần.

Muốn trốn, lại bị hần gắt gao níu lại.

"Ta không phải là Mạnh Khấp! Ca, ta là Tiểu Trần!"

"Tiểu Trần. . . . ." Hần dùng một cái tay khác đè lại trán mình, dùng sức lắc đầu, tựa hồ muốn cố gắng nhớ tới cái gì.

"Ca! ?"

Nghe ta gọi, hần đột nhiên ngừng đầu, nhìn ta, đôi mắt rút cuộc có tiêu điểm.

"Người làm sao vậy?" Ta thờ phào nhẹ nhõm, ngừng đầu lên tận lực để cho hần thấy rõ mặt của ta: "Ta là Tiểu Trần. Người nhìn cho rõ ràng!"

Ngoài dự đoán của mọi người, hần ôm lấy ta, đôi môi dán lên môi của ta, không phải là loại nhu tình như trước đây, mà là một loại cuồng loạn như lửa cháy cần nuốt hết thảy.

Kích động, ta mai táng tình yêu mười mấy năm trong lòng.

Biết rõ giờ phút này hần yêu chính là nữ nhân khác, biết rõ hần coi ta như nữ nhân khác, ta vẫn từ từ mở hàm răng đóng chặt, để cho đầu lưỡi của hần xông tới, tùy ý du tẩu. . . . .

Nước mắt lẳng lặng chảy xuống.

. . . . .

Ta cho rằng hần còn có thể giống như trước đến điểm là dừng, không nghĩ tới hần càng hôn càng sâu, đôi tay bắt đầu tham lam thăm dò trên người ta.

"Không!"

Ta đẩy hần không được, hung hăng cắn vào lưỡi hần. . . . .

Nhưng hần phản ứng cực nhanh, nắm được cằm của ta, tiếp tục không chút kiêng kỵ hôn xuống, thậm chí đẩy ngã ta, xé quần áo của ta, đôi tay theo bầu ngực trần trụi của ta vuốt ve xuống phía dưới, đôi môi dao động trên da thịt lỗ lỗ của ta. . . . .

Ta yêu hần, không so đo đem tấm thân thanh bạch của mình giao cho hần, nhưng ngày mai hần tỉnh lại, phát hiện nữ nhân nằm bên cạnh mình là ta mà không phải Mạnh Khấp, tâm tình của hần sẽ như thế nào?

Hắn về sau làm sao đối mặt với ta, thế nào đối mặt với Tuyết Lạc!

Hắn về sau thế nào đối mặt với trời đất, đối mặt với bản thân mình!

"Không. . . . . Không cần!"

"Ca, ngươi làm cái gì?"

Ta biết rõ đối mặt với một cao thủ tuyệt đỉnh giang hồ, tay trái gà không chặt như ta đây căn bản trốn không thoát! Mà ta liều mạng giãy giụa, gào thét, hi vọng hắn có thể thanh tỉnh một chút.

"Ca!"

Động tác của hắn dừng lại một chút. . . . .

"Ca! Không cần!"

Hắn ngược mắt nhìn khuôn mặt của ta, uốn lên ánh mắt cười yếu ớt, so với trắng rằm còn xinh đẹp hơn, so với mùi uất kim hương còn chốc người hơn.

Một khắc kia, trước mắt của ta thoáng qua nụ cười dịu dàng của hắn.

Ta nhớ tới mình còn là một tiểu nữ hài nhi tự oán tự hối đứng ở trong tuyết, cho rằng mình bị toàn thế giới vứt bỏ, hắn chạy đến trước mặt của ta, giúp ta lau khô nước mắt, chính là như vậy cong mắt cười với ta: "Đừng khóc! Còn có ta ở bên cạnh ngươi!"

Khi đó hắn mới tám tuổi, khuôn mặt tròn tròn thoát nhìn đặc biệt đáng yêu, từ đó, ta thích hắn. . . . .

Từ nhỏ đến lớn, nam nhân duy nhất ta yêu, mệnh trung chủ định không thể thuộc về ta.

Như vậy, một đêm thuộc về ta, cũng đủ rồi!

Ta bỏ qua phản kháng, tuyệt vọng nằm ở trên cỏ, nhìn hắn cỡi y phục của mình, ngón tay treu chọc tóc ta, sờ lên khuôn mặt ta, môi ta, từng chút dò xuống nắm bộ ngực mềm mại nhất.

Một đêm, thật đủ rồi!

Hắn đè lên thân thể của ta. . . . .

Tách hai chân của ta ra. . . . .

Cười đến vô cùng thỏa mãn.

. . . . .

"A!"

Trong nháy mắt đó, hạ thể giống như bị xé rách, đau đớn khó có thể chịu đựng phá hủy lý trí của ta.

Ta hiểu rõ sẽ đau, lại không nghĩ tới đau như vậy!

"Ca! Không. . . . ."

Hắn tự tay bịt miệng ta, trong đôi mắt là lửa nóng thiêu đốt.

Hắn rút ra, đau đớn được hóa giải một chút, ta mới vừa nhẹ một hơi, hắn lại thẳng tiến vào thân thể của ta, so với lần trước càng khó chịu hơn, đau đến nước mắt ta ào ào rơi xuống, liều mạng lắc đầu.

"Ngô!"

Ta không phát ra được một chút âm thanh, đánh hắn, đẩy hắn, đều không hữu dụng, ngược lại khiến cho hắn càng thêm điên cuồng.

. . . . .

Dần dần, đau đến chết lặng, tinh thần cũng chết lặng, gần như bỏ mạng chết lặng.

Không biết qua bao lâu, hắn rút cuộc dừng lại, vô lực bò tới trên người ta, buông bàn tay che miệng ta ra.

Hắn cúi mặt ở trước ngực ta, thấp giọng rên rỉ: "Tại sao thế giới này chỉ có một nữ nhân. . . . ."



Hắn yếu ớt như hải tử, khiến cho người đau lòng.

Ta đưa tay ôm hông của hắn, thở dài: "Còn có ta ở bên cạnh ngươi. . . . ."

Hắn ngẩng đầu lên, có chút mê mang nhìn tới trước mặt của ta, cẩn thận vuốt ve khuôn mặt ta. "Tiểu Trần? !"

Ta gật đầu, giờ khắc này ta mới hiểu được, thống khổ thì ra cũng là một loại hạnh phúc!

"Ngô!" Hạnh phúc ngắn ngủi ta còn chưa kịp nắm vững, đôi môi bị môi hắn bao trùm, hạ thê lại bắt đầu trường đau.

Hắn điên cuồng đưa vào thân thể ta.

Mỗi một cái đều chạm vào chỗ sâu nhất.

Mỗi một cái đều sắp cho ta không cách nào chịu đựng.

Dãy núi xa xa đứng đưa trước mắt ta, mơ hồ. . . . .

Trăng rằm đứng đưa biến mất trên đường chân trời, trời đất mịt mù.

. . . . .

Nhớ không rõ đau đớn này đã trải qua bao nhiêu lần, bao lâu. . . . . Giống như là vĩnh viễn không ngừng.

Vô số lần đau đến bất tỉnh, vừa đau đến thanh tỉnh, hết lần này tới lần khác, cho đến khi ta nhận thức không biết.

Tỉnh lại lần nữa, đã là bình minh, hắn như hải tử thuần khiết gối lên cánh tay của ta ngủ say, sương mai đọng trên lông mi hơi vểnh của hắn, trong trong sạch sạch.

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, liền thảng lại, nhân gian vô số.

Một đêm này, xác thực thảng lại nhân gian vô số. . . . .

Rất lâu không nhìn thấy dung nhan hắn khi ngủ, điềm tĩnh như thế.

Vuốt ve khuôn mặt của hắn, không biết trong mộng của hắn có thể có ta hay không?

Nhưng lúc này, lông mi của hắn giật giật, môi mỏng khẽ mở, "Mạnh Khấp. . . . . Ngươi muốn như thế nào?"

Mạnh Khấp. . . . . Trong lòng của hắn cũng chỉ có Mạnh Khấp. . . . .

Giác mộng ta đối gạt mình cứ như vậy bề nát!

Ta cắn mu bàn tay, hết sức không để cho mình khóc thành tiếng.

Dịch chuyển thân thể một cái, khẽ cắn răng, cố nén cảm giác đau, chống thân thể ngồi dậy, cầm lấy y phục của hắn đắp lên trên người hắn.

Mình khoác lên y phục rách rưới, miễn cưỡng bọc lại thân thể, yên lặng đứng dậy, kéo thân thể đau nhói, mỗi một bước đi, nước mắt sẽ rơi xuống một chuỗi.

Nếu như hắn cho rằng ta là Mạnh Khấp, nữ nhân hắn yêu, vậy hãy để cho hắn cho rằng như vậy đi.

Một đêm khùng khiếp này, ta hi vọng hắn vĩnh viễn cũng không nhớ được, cả đời coi ta là muội muội thân thiết.

Quay đầu lại nhìn hắn một cái, cười tự như:

Ta đã mất đi quá nhiều, không thể mất đi nụ cười giống như ánh mắt mặt trời của hắn nữa, không thể đối mặt với khuôn mặt không đất dung thân của hắn!

\*\*\*\*\*

Trở về phòng, ngồi ở bên giường cầm gối hi còn chưa thêu xong lên, một cây kim một sợi chỉ thêu.

Ta chạm vào đôi uyên ương đang hàm tình mạch mạch nhìn nhau, nói lời thề không xa không rời.

Ta không biết, sẽ cùng hắn có đôi có cặp chính là Tuyết Lạc hay là Mạnh Khấp. . . . .

Nhưng ta hiểu rõ, tuyệt đối không thể là ta.

Gông xiềng luân thường đem ta và hấn khóa chặt, ai cũng mở không ra.

Cũng không biết giờ nào, Tuyết Lạc gõ cửa gọi ta ra ngoài ăn cơm, ta mới chợt hồi thần, mặc y phục dày cộm nặng nề vào, bao kín chính mình gió thổi không lọt.

Lại đứng trước gương điểm phấn mỏng che lại sắc mặt ố vàng, dùng phấn che kín đôi môi sưng đỏ, soi thật nhiều lần mới ra khỏi cửa phòng.

Vừa vào phòng, đã nhìn thấy hấn ngồi ngay ngắn ở trước bàn cần chiếc đũa như có điều suy nghĩ, hai chân ta run sắp đứng không vững, co rúm lại thôi lui dần đến bên tường mới miễn cưỡng đứng vững.

Hấn ngẩng đầu nhìn ta một chút, bình tĩnh như thường, trừ mặt mũi có chút mệt mỏi.

"Làm sao vậy?" Hấn nhàn nhạt hỏi.

"Không có gì!" Ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trái tim cuồng loạn đập hơi có chút bình phục, lấy dũng khí đi tới, ngồi đối diện hấn.

"Ăn cơm đi!" Tuyết Lạc đem bát đũa đưa về phía ta, ta vừa định đưa tay đón, ca ca đột nhiên bắt được tay ta.

Ta theo bản năng rút về, mới phát hiện ra trên ngón tay mình đầm đìa máu tươi, lúc nào thì đâm bị thương, ta cũng không để ý.

"Về sau đừng thêu nữa!"

"Không sao đâu." Thấy vẻ mặt đau lòng của hấn, trong lòng ta càng thêm khổ sở. Nếu như hấn biết. . . . . Hấn làm cái gì, ta không dám nghĩ tới về mặt của hấn.

Tuyết Lạc vội nói: "Đúng vậy, đừng thêu nữa, ngày mai ta đi mua là được."

Ta vui đầu ăn, ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Chỉ nghe ca ca nói: "Ngày mai người đưa Tiểu Trần đi mua mấy bộ y phục, khí trời trở nên ẩm áp rồi, nàng mặc quần áo này sẽ rất nóng. . . . . Ta có chút chuyện phải làm, sẽ mau chóng trở lại."

"Được, ta biết rõ rồi!"

Ta thùy chung không dám ngẩng đầu, càng không ngừng nhét cơm vào miệng, rõ ràng nuôi không trôi, còn không ngừng nhét thêm.

\*\*\*\*\*

Cảnh sắc rực rỡ, vạn dặm không có bóng mây, khó gặp được khí trời tốt, ta xoa một chút mồ hôi, hướng về phía y phục trong tay Tuyết Lạc kinh hoàng lắc đầu.

Ở trong lòng lại tỉnh một lần, hấn đi một ngày.

Tư niệm gặm nuốt trái tim ta, giống như hấn đã đi một năm rồi.

Tình duyên thật rất đáng sợ, một khi đã nếm thử, liền không có khả năng quay lại như cũ. Nhất là khi nằm ở trên giường, nhìn mình khắp người xanh xanh tím tím, hàng trăm tư vị nhộn nhạo.

Từng ánh mắt của hấn, mỗi một động tác đều giống như khắc vào trong đầu, xưa cũng không đi.

Mùi vị của hấn tựa hồ còn lưu lại trên người ta, ta không muốn tẩy đi.

.....

Tuyết Lạc lại chọn một bộ y phục đặc biệt xinh đẹp đặt trước mặt của ta, nhưng ta vừa nhìn thấy tơ lụa mỏng như tuyết kia, nửa ống tay áo xuyên thấu, sống lưng liền đỏ mồ hôi.

Nhìn trời sắc đã không còn sớm, ta có chút đau lòng nói: "Chớ mua, những y phục này đều không thích hợp với ta."

Nàng cũng dùng khăn tay lau lau trán, đầy mặt gương ngượng, lại nâng một chiếc quần lụa dài lên xem "Cho dù không thích cũng phải mua vài bộ, người xem bộ y phục này có bao nhiêu xinh đẹp, người mặc lên nhất định đẹp hơn."

"Liền nó đi, không cần thử."

Nàng ngay cả giá tiền cũng không hỏi, xoay người nói với chủ tiệm.

"Chúng ta muốn cái này, bọc lại đi!"

Nhìn nàng như trút được gánh nặng thờ dài, ta cũng thở phào nhẹ nhõm theo, đi theo phía sau nàng dưới ánh mắt thèm thuồng của đám người rời khỏi trấn nhỏ.

Nữ nhân như Tuyết Lạc, dùng hai chữ hoàn mỹ hình dung một chút cũng không quá phận.

Người xinh đẹp, y thuật cao, thoát nhìn nhu nhu nhược nhược, còn có võ công.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên ra ngoài mua đồ, chúng ta ở trong tiệm ăn ăn cơm, mấy nam nhân ở bàn trà cách vách có ý lớn tiếng nói chuyện, đầy miệng đều là lời khó nghe.

Tuyết Lạc nhẹ nhàng gỡ bông tai xuống bắn qua, lúc ấy có một người nhào tới trên mặt đất kêu thảm thiết, thanh âm thê lương chói tai.

Mà nàng, vẫn như cũ mi mục buông xuống, dịu dàng động lòng người, không nhìn ra một chút khác thường.

Từ sau đó, mỗi nhìn thấy chúng ta mọi người đều cách xa một trượng nhìn lên, bàn luận xôn xao nói: người bị nàng đả thương đó đau đớn ba ngày ba đêm, suýt nữa mất mạng.

.....

Hoảng hoảng hốt hốt đi trên đường nhỏ, không chú ý tới Tuyết Lạc dừng bước, ta thiếu chút nữa đụng vào người nàng. Vừa muốn hỏi nàng chuyện gì, nàng đột nhiên bịt miệng ta, lôi kéo ta núp sau một cái cây.

Ta mới nhìn thấy, hai người một trước một sau từ trong rừng phi thân ra ngoài, phong thái như giao long, vùn vụt như nhận mưa, bách hoa lại rồi trí thất sắc.

Đáng tiếc hai người sắc mặt đều rất không tốt.

"Vũ Văn Sở Thiên, ngươi đứng lại đó cho ta!" Mạnh Khấp cả giận nói.

Ta nhìn Tuyết Lạc, nàng hô hấp rất nhẹ, đoán chừng là yên lặng trước bão tố.

"Ta đã nói với ngươi vô cùng rõ ràng, chúng ta không thể nào, ba ngày sau ta sẽ cùng Tuyết Lạc thành hôn." Ca ca cũng không quay đầu lại, tiếp tục bước nhanh đi về phía trước.

"Ngươi muốn cùng nàng thành thân, ta liền đem chuyện nói cho Tuyết Lạc."

Ca ca chần chờ, dừng bước, quay đầu nói: "Mạnh Khấp, ngươi cảm thấy có ý tứ sao?"

"Ngươi cứ nói đi!" Mạnh Khấp ngược mắt nhìn hắn, một hồ xuân thủy sóng biếc nhận nhạo: "Ngươi có nhớ hay không lần đầu tiên ta gặp ngươi ở bên đường lạc phách giống như tên ăn mày, ta hỏi ngươi có nguyện ý đi theo ta hay không, ngươi nói cái gì?"

"Ngươi không xứng!"

"Ta từ khi đó liền thích ngươi, bởi vì ngươi cao ngạo đến khiến tất cả mọi người cảm thấy hèn mọn. Ngươi là người thông minh. . . . . Chớ nói với ta ngươi nhìn không ra được tâm ý của ta."

"Ngươi cũng là người thông minh, cũng nhìn ra được tâm ý của ta!"

Mạnh Khấp cắn răng nói: "Ngươi cũng không thích Tuyết Lạc, tại sao có thể tiếp nhận nàng? Nàng cứu mạng ngươi, bắt quá một cái nhấc tay, ta vì ngươi không tiếc liều chết phản bội tổ chức, ta vì ngươi bán mình. . . . . Ta làm những thứ này, ngươi không thấy được sao?"

"Tuyết Lạc làm sao cùng một dạng như ngươi, nàng ít nhất. . . . ."

Bàn tay Tuyết Lạc che miệng ta lập tức buông ra, vô lực rũ xuống bên người, đụng phải cành cây. . . . .

Tiếng va chạm nhỏ lập tức kinh động ca ca cùng Mạnh Khấp.

Thay đổi bất ngờ, Đào Quang Kiếm Ảnh!

Chờ ta nhìn thấy kiếm của ca ca để ngang trước mặt của ta đầy phi đao của Mạnh Khấp ra, ta mới rõ ràng ý thức được cùng những người này ở chung một chỗ, ta bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ mạng.

Có thể sống đến bây giờ thật có thể nói là kỳ tích.

"Tuyết Lạc. . . . ." Ca ca lưu loát thu kiếm, kéo Tuyết Lạc đang muốn rời đi, vội vã giải thích: "Ngươi đừng nghe Mạnh Khấp nói bậy."

"Ta nói vậy?" Mạnh Khấp cười lạnh nói: "Người cũng đừng lừa gạt nàng, người người chân chính yêu thật ra là. . . . ."

"Mạnh Khấp! Đủ rồi! ! !"

"Nếu người thực sự yêu nàng, người sợ cái gì?"

Tuyết Lạc hất tay ra, che mặt chạy đi, ca ca theo sát đuổi theo, lưu lại ta lúng túng nhìn Mạnh Khấp cười khò.

Nàng kéo ta qua, kéo ống tay áo của ta, hướng về phía vết bầm tím trên người bữu môi: "Ta thật sự xem thường người!"

"Không phải. . . . . Là hấn coi ta như người. . . . . Mong cô nương, ca ca hấn rất thích người, người có thể không cần nói cho hấn hay không?"

"Hấn yêu thích ta? Ha ha!" Nàng ngửa đầu cười to, ngay cả loại cười không có khí chất nhất này, cũng làm cho sức hút nữ nhân ở trên người nàng thể hiện được vô cùng tinh tế, bầu vật trời sinh hoàn toàn chính là dùng để hình dung nàng.

Nàng cười đủ rồi, đột nhiên thốt ra một câu: "Ta cũng bắt đầu có chút thích người rồi!"

"Ta. . . . ."

Loại nữ nhân hi nộ vô thường này, thật không phải đáng sợ bình thường!

"Ta còn tưởng rằng người chỉ biết khóc suốt mướt núp ở trong ngực hấn chứ, không nhìn ra người còn rất sẽ vì hấn suy tính."

"Hấn nói hấn cả đời không cầu không thẹn với trời đất, chỉ cầu không thẹn với lòng. . . . . Dù sao chuyện đã xảy ra, không cách nào vẫn hồi, cần gì để cho hấn cả đời áy náy."

"Người nói thật cho ta biết." Nàng đến gần bên cạnh ta, vẻ mặt thoát nhìn rất nghiêm túc: "Người có phải rất thích hấn hay không?"

"A? !" Ta tránh khỏi tầm mắt của nàng, thấp giọng nói: "Hấn là ca ca của ta."

"Ca ca? ! Chỉ có tình yêu mới có thể khiến nữ nhân ngu xuẩn và vĩ đại như thế. . . . ."

Nàng vỗ vỗ mặt của ta, cười nói: "Bất quá, người có thể làm như vậy, không uống công hấn một lòng với người a!"

Bạn đang đọc truyện *Có độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 19: Hoa đào mới nở

Xuân mới vừa tới, hoa đào mới nở, liễu rủ là lướt, cánh vật đều trở nên diêm lệ bất quá dưới tàng cây có một giai nhân vừa khóc vừa kể lể.

"Nếu không yêu ta, tại sao gạt ta?"

Tiếng trách cứ khiến cho lòng người chua xót, nữ nhân có lẽ có thể tha thứ cho người nàng yêu trong lúc ý loạn tình mê, làm chuyện sai lầm, nhưng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho chuyện hấn không yêu mình.

"Người không yêu ta, tại sao muốn cùng ta ở chung một chỗ. . . . ."

Ta làm bộ như không nghe được gì cả, lặng lẽ từ bên cạnh vòng qua bọn họ.

Khi lướt qua hấn, hấn đang dựa vào thân cây khô, nhìn bầu trời từng mảnh ửng hồng, phảng phất giống như một thân tịch mịch không chỗ bày tỏ.

Biết rõ thời khắc này, không có chỗ trống cho ta chen miệng, ta vẫn bắt bình cho hấn, nhẹ giọng thở dài: "Có thể cùng người mình yêu ở chung một chỗ, những thứ khác còn quan trọng sao, có vài người ngay cả điều này. . . . . Cũng là yêu cầu xa vời."

Lời vừa ra khỏi miệng ta liền có chút hối hận mình nhiều chuyện, tiếp tục đi đường của ta.

Hấn đứng thẳng người, vứt bỏ cánh hoa trong tay, từ từ thở dài nói: "Ta đã hết sức cố gắng đối xử tốt với người, nếu như người cảm thấy ta đối với người không quan trọng bằng một câu 'yêu người', ta cũng không còn lời nào để nói!"

"Vậy trong lòng người rốt cuộc yêu người nào? Ta kém nàng ở điểm nào!"

"Là ai cũng không quan trọng, quan trọng là ta cùng nàng không thể nào. . . . ."

Nghe thanh âm mệt mỏi của ca ca, ta cuối cùng không thể nhịn được, quay đầu lại len lén nhìn hấn một cái, bất ngờ chạm phải tầm mắt nóng rực của hấn.

Lòng của ta cả kinh, cuống quýt tránh né.

Mặc dù đã trốn tránh bước nhanh hơn, vẫn nghe thấy một câu khiến cho ta khiếp sợ.

"Ta không muốn giải thích gì nữa, nếu như ngươi cảm thấy gả cho ta ủy khuất ngươi, ta tuyệt đối không cưỡng cầu." Thanh âm của hấn rất mệt mỏi, là loại mệt mỏi đến tận tâm sức. . . . .

. . . . .

Ngày đó ta ngồi trong gian phòng trống rỗng, nhìn đường nhỏ trong núi, chờ bọn họ trở lại.

Đầy bàn thức ăn hâm nóng đến năm lần, thời điểm ta đã chuẩn bị vứt sạch, hấn mới mang theo Tuyết Lạc trở lại.

Hấn vẫn theo lễ thường ân cần gấp thức ăn cho Tuyết Lạc, săn sóc nàng, chỉ là một bữa cơm đều trầm mặc không nói, nhãn tình Tuyết Lạc không chớp cũng đều thấm hơi nước.

Ta vốn định an ủi nàng mấy câu, xin nàng cho thêm ca ca một cơ hội, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút đối với một nữ nhân mà nói, an ủi gì vào lúc này đều vô dụng.

Nàng cần chính là tự mình tỉnh táo suy nghĩ kỹ càng.

\*\*\*\*\*

Tâm cảnh thay đổi, ngay cả con ác mộng cũng trở nên bất đồng.

Lần này không còn là hấn cả người đầy máu nằm trong lòng ta. Mà là, hấn bắt được cánh tay ta chống cự, đè lên thân thể ta, vuốt ve, hôn, mút thỏa thích, thậm chí gặm cắn. . . . .

Ta liều mạng tránh né, muốn kêu cứu, nhưng không phát ra được một chút âm thanh nào.

"Tiểu Trần! Tỉnh. . . . ."

Ta mơ mơ màng màng mở mắt, khi ta nhìn thấy gương mặt hấn tràn đầy lo lắng gần trong gang tấc, bị dọa cho sợ đến ngồi dậy, hoảng sợ nắm chặt hướng góc giường co lại.

"Ngươi muốn làm gì?" Đau đớn vẫn còn, sợ hãi cũng vẫn còn, thanh âm của ta đều là phát run.

"Ta tới xem ngươi ngủ có được hay không, đắp chăn cho ngươi." Hấn không hiểu cau mày: "Ngươi làm sao vậy? Sắc mặt của ngươi không tốt lắm!"

Ta kéo chăn trong tay, che kín thân thể, "Ta không sao! Không sao!"

"Hai ngày này ngươi rất kỳ lạ! Xảy ra chuyện gì?"

Hấn tự tay giúp ta lau mồ hôi lạnh trên trán, ngón tay nhẩn nhụi bóng loáng sờ qua mặt của ta, kích thích kỷ ức đáng sợ kia, cũng kích động tình cảm của ta.

Ta không để lại dấu vết né tránh. "Không có, có thể là hơi mệt đi!"

Ta cúi đầu, không dám nói chuyện cùng hấn, thậm chí không dám nhìn hấn, lại luôn không nhịn được len lén liếc hấn mấy lần.

Vừa nhìn, nhịp tim lại loạn thành một đoàn.

"Vậy ngươi nghỉ ngơi thật tốt, ta đi ra ngoài trước."

"Ca!" Ta nghe thấy thanh âm của mình cũng sợ hết hồn, thấy hấn kiên nhẫn chờ lời tiếp theo ta, không thể làm gì khác hơn là tùy tiện nói nói: "Ngươi không phải là, rất thích Mạnh Khấp sao?"

"Trong lòng, ta cũng không ghét nàng. Ta cuối cùng lạnh nhạt với nàng chỉ là sợ nàng càng lún càng sâu. . . . . Ta hiểu biết rõ mình thiếu nàng rất nhiều. . . . . Đời này kiếp này cũng không trả hết."

"Vậy tại sao ngươi không thể tiếp nhận Mạnh Khấp? Tình cảm nàng dành cho ngươi không hề kém với Tuyết Lạc."

Hấn trầm ngâm chốc lát, hỏi ngược lại: "Ngươi thật sự muốn biết?"

Ta gật đầu.

"Bởi vì Tuyết Lạc dịu dàng thiện lương, nàng nhất định sẽ coi ngươi là thân muội muội mà chăm sóc. Mà Mạnh Khấp, nàng tuyệt đối không tha cho sự tồn tại của ngươi, nếu như ta cùng nàng ở chung một chỗ, nàng sẽ ngay cả xương của ngươi cũng băm nuốt rồi."

Đối mặt với vẻ mặt chân thành của hắn, ta lại cũng không nén được tình cảm trong lòng, ta nhào tới trong ngực hắn ôm thật chặt lấy hắn.

Có những lời này của hắn, kiếp này, ta đã không cầu gì khác.

"Ca. . . . ."

Là một ca ca hắn đã làm rất nhiều, đối với ta mà nói, nỗ lực hắn bỏ ra quan trọng hơn một câu 'yêu ngươi'. . . . .

"Tại sao ngươi phải đối tốt với ta như vậy!"

"Nha đầu ngốc! Ta chính là cần phải đối tốt với ngươi. Được rồi, tại sao lại khóc?" Hắn vỗ vỗ lưng của ta, kéo cánh tay ta đang ôm hắn xuống. . . . .

Nụ cười dịu dàng trong nháy mắt đóng băng ở trên mặt.

. . . . .

Ta không hiểu nhìn theo ánh mắt của hắn, liền nhìn thấy trên cổ tay mình lộ ra một vòng bầm tím.

Ta chợt dạ thu tay lại, vừa muốn dẩu ở phía sau, liền bị hắn bắt được, kéo đến trước mặt hắn, kéo tay áo của ta lên.

Vết bầm tím trên cánh tay trắng như tuyết nhìn thấy mà ghê, dẩu răng loang lổ.

Hắn nhìn ta, ánh mắt sắc bén vô cùng.

Ta hết sức muốn rút tay về tay, nhưng hắn càng giữ chặt hơn, ta cố gắng thế nào đều vô dụng.

"Người nào làm?" Thanh âm của hắn lạnh như băng đến mức không khí cả phòng cũng có thể đông lại.

"Là ta tự mình không cẩn thận. . . . ."

"Là ai?" Trên mặt của hắn huyết mạch bạo liệt, đôi mắt đỏ tươi, một thân sát khí bức người khiến cho ta khủng hoảng: "Nói!"

Ta lắc đầu, cắn môi không dám nói lời nào.

Hắn nắm chặt lấy vai của ta, cơ hồ đem ta lắc lư, lắc đến đầu óc ta rối loạn, biện pháp gì cũng không nghĩ ra được. Chỉ nghe tiếng hô đình tại nhức óc: "Tại sao không nói?"

"Ca!" Ta bịt lấy lỗ tai cam chịu số phận nhìn hắn, nhìn đến bộ dạng hắn trở nên mờ lung, tiêu tan trước mắt ta: "Ca, nếu như ngươi biết hắn là ai, ngươi sẽ làm như thế nào?"

"Ta muốn giết hắn rồi, ta muốn đem hắn chặt thành trăm mảnh." Hắn như nổi điên rống lớn, một quyền đánh vào trên ván giường bên cạnh ta, bên giường vỡ vụn, đồng thời ta rõ ràng nghe thấy tiếng xương cốt gãy một tiếng, đoán chừng một quyền này hắn không dùng nội lực, đánh cùng ván giường so độ cứng.

"Ngươi đừng hỏi! Ta cầu xin ngươi đừng hỏi!"

Hắn xoay người lại một cước đá bay cái bàn, cái bàn đáng thương đụng phải tường tan xương nát thịt.

Hắn cắn môi, thở hổn hển, trong đôi mắt trợn to của hắn tất cả đều là tức giận cùng chém giết, muốn phá hủy thế giới. . . . .

Bàn trang điểm, hộp tủ của ta không một thứ may mắn thoát nạn, đều rơi vào kết cục chặt thành trăm mảnh. Ngay cả gối hi ta thêu mỗi ngày mỗi đêm cũng bị hắn phá tan thành từng mảnh, kim tuyến ngũ sắc tung bay.

Chờ hắn phát hiện không còn gì có thể nếu để cho hắn phá hủy nữa, cắn răng nhìn ta, giống như ngay cả ta cũng muốn phá hủy.

Lòng ngực hắn phập phồng một hồi, rốt cuộc an tĩnh lại, ngồi ở cạnh giường ta, khàn giọng hỏi: "Ngươi. . . . . Ngươi thích hắn?"

Ta lắc đầu, suy nghĩ một chút vẫn là gật đầu.

Trong lòng ta xót xa không thể mở miệng.

Hắn dụi dụi con mắt, hết sức đè nén tức giận gần như bộc phát: "Các ngươi. . . . . Ngươi cùng hắn. . . . . Đã làm loại chuyện đó . . . . ."

"Ngươi cũng đừng hỏi!"

Thấy hấn vùng tay lên muốn đánh ta, ta không tránh né, ngửa đầu nhìn hấn, đáy mắt hấn máu đỏ, nén lệ, tựa như trong tròng mắt ngậm máu.

Ta hiểu rõ hấn không phải là giận ta, hấn là trong lòng thương ta, quan tâm ta.

Bởi vì ta là muội muội duy nhất của hấn.

Cuối cùng hấn nâng tay lên cũng không đánh xuống, nắm chặt thành quyền, đánh vào vách tường bên cạnh ta, máu tươi tung tóe một mảnh.

"Không cần!" Ta bắt lấy hấn tay, đau lòng hôn lên. "Ta sai lầm rồi! Ngươi đừng như vậy. . . . . Ngươi muốn đánh liền đánh ta. . . . ."

Hấn sững sốt một chút, đột nhiên đưa tay bắt được cổ áo của ta, ta liều mạng tránh né, chống cự. . . . .

"A! Không!"

Cố tình ngay vào lúc này, Tuyết Lạc nghe tiếng ta hét chói tai, ngay cả cửa cũng không gõ, trực tiếp đẩy cửa ra.

Ca ca quay đầu lại nhìn thấy Tuyết Lạc, không khỏi cứng đờ, tay còn dừng ở cổ áo ta, nửa thân người nghiêng về phía trước đè ép ta, tư thế tương đối mập mờ.

Tuyết Lạc nhìn thấy một màn chúng ta dây dưa chung một chỗ, cũng cứng người ở cửa, im lặng một hồi lâu.

Ta nhân cơ hội tránh thoát, vừa muốn xuống giường, lại bị ca ca kéo về.

Hấn dùng lực xé ra, quần áo của ta ứng tiếng mà rách, lộ ra một thân vết hôn, trước ngực còn có một hàng dấu răng động máu.

Hấn kéo cánh tay của ta, kéo ta về trên giường, hướng về phía ta rống to: "Tại sao có thể như vậy, ngươi nói cho ta biết tại sao có thể như vậy! ! !"

Tuyết Lạc khó có thể tin nhìn ta, cuối cùng hiểu chuyện gì xảy ra, mở miệng khuyên nhủ: "Sở Thiên, ngươi đừng kích động, như vậy sẽ dọa hư nàng."

"Cút!"

Tiếng hăm răng hấn cắn vào nhau lộp cộp vang dội, kiếm bên hông ứng tiếng vang lên, giống như tùy thời đều có thể ra khỏi vỏ. "Ngươi nói, rốt cuộc ai làm!"

Ta đem mặt chuyển tới nơi khác, nước mắt rơi xuống giường.

"Ta bất kể ngươi có thích hấn hay không, hôm nay ta không thể không giết hấn."

Một lời ủy khuất cùng phần hận khiến cho ta cũng không nhẫn nại được nữa, ta tránh thoát khỏi hấn, kéo lại y phục, che ngực lớn tiếng nói: "Đây là chuyện của ta, không cần ngươi quan tâm!"

"Ngươi biết cái gì! Nếu hấn thực sự yêu ngươi sẽ đối xử với ngươi như vậy sao?" Hấn nghiêng mặt sang bên, không đành lòng nhìn lại thân thể của ta: "Nếu hấn yêu ngươi, tại sao không cho người tới mai mối."

Những lời này so với kiếm trong tay hấn còn sắc bén hơn, chữ chữ thấy máu. . . . .

Hấn là thật sự không yêu ta!

Hấn là thật sự không thể cưới ta!

Hấn nhiều nhất chỉ có thể ở nơi hoang giao dã ngoại, dưới tình huống thần chí bất minh đoạt lấy ta. . . . .

Ta chưa từng hận hấn như thế. Ta đẩy hấn, đánh hấn, tựa như đêm hôm đó.

"Ta hiểu rõ hấn không yêu ta, ta nguyện ý, chuyện không liên quan ngươi. Ngươi đi đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi!"

"Ngươi. . . . ."

Ánh mắt của hấn khóa ở dấu răng trước ngực ta.

"Ngươi. . . . ." Mười ngón tay của hấn khảm vào tóc, thống khổ cúi đầu, giống như đang cố gắng nhớ lại cái gì. Tiếp đó, hấn bắt đầu đầm trán của mình, lông mày dài mảnh càng khóa càng sâu.

"Ca! ?"

"Nữ nhân đêm đó là ngươi?" Hấn nắm chặt lấy ta, gân xanh trên trán nhảy lên, "Trả lời ta, nữ nhân đêm đó không phải là ngươi?"

"Ta không biết người đang nói cái gì!"

"Tại sao không nói? Người cho ta là cái gì? !"

Thân thể Tuyết Lạc nghiêng sang một bên, dựa vào trên ván cửa.

Tất cả huyết sắc trên mặt nàng đều biến mất, cộng thêm chỉ mặc một bộ quần áo bên trong màu trắng, tóc tán loạn, thoạt nhìn rất là kinh hãi.

Đối mặt với nàng, ta vô luận như thế nào cũng không thể thừa nhận.

Nàng có thể cùng ca ca trở lại, đã là nhượng bộ rất lớn, ta tuyệt đối không thể để cho nàng biết.

Ta lớn tiếng nói: "Chuyện không liên quan đến người!"

"Người còn muốn lừa gạt ta tới khi nào? !" Hắn kéo ống tay áo của mình, đem cánh tay phải đưa đến trước mặt của ta, dấu răng phía trên dấu răng đã hết sưng, dấu răng chính tề mà cân xứng biến thành vết sẹo màu hồng nhạt. . . . .

Ta cúi đầu nhìn trước ngực, dấu răng cơ hồ giống nhau như đúc.

Giải thích gì cũng không có chút ý nghĩa nào.

Ta che mặt, không muốn để cho hắn nhìn thấy ta khóc, nhưng nước mắt vẫn theo khe hở tràn ra. . . . .

Ta vì hắn làm nhiều như vậy, tại sao hắn đều không hiểu!

Nghe âm thanh kiếm rút khỏi vỏ, ta giống như điện giật nhảy lên, nhào qua nắm lấy kiếm trong tay hắn, Tuyết Lạc đã sớm nhanh hơn ta một bước bắt được tay hắn.

Đáng tiếc vẫn đã muộn, kiếm đã đâm vào thân thể của hắn.

"Ca! Người còn chê ta chịu chưa đủ hành hạ sao? Chuyện đã xảy ra, không thể văn hồi, người chết sẽ chỉ làm ta thống khổ hơn!"

"Ta làm ra chuyện như vậy, ta không thể tha thứ cho mình. . . . ."

Hắn khuat tất quỳ xuống trước mặt ta, tiếng đầu gối đụng xuống mặt đất nổ vang bên tai ta, thật lâu không ngừng.

Người trước mặt ta đã từng ý khí phong phát cỡ nào, không ai bì nổi, hôm nay, kiêu ngạo mất sạch, anh khí không còn nữa.

Còn dư lại chính là khuat nhục cùng hèn mọn.

Còn dư lại chính là nhiệt huyết chảy dưới chân ta.

Hắn cúi thấp đầu nâng không dậy nổi nữa!

"Người đừng nói nữa, ta không trách người!" Ta ấn vết thương của hắn, cầu khẩn nhìn Tuyết Lạc.

"Sở Thiên. . . . ." Tuyết Lạc mở miệng khuyên nhủ: "Ta ra ngoài băng bó vết thương cho người trước, có lời gì bình tĩnh một chút rồi hãy nói."

Hắn đẩy Tuyết Lạc ra, quỳ bò đến bên cạnh ta, cánh tay nhuộm máu siết chặt tay ta, lòng bàn tay lạnh như hàn băng: "Tiểu Trần! Ta còn có thể làm gì vì người, ta làm gì mới có thể đền bù. . . . ."

Ta ngã ngồi trên mặt đất, đau đớn đã dung nhập vào máu thịt của ta, trải rộng toàn thân.

Ta hiểu nỗi đau từ vết thương của hắn, hiểu hắn đau lòng sống không bằng chết, mà ta vẫn tránh thoát khỏi tay của hắn, nói với hắn: "Ta muốn người còn sống. . . . ."

Hắn đưa tay muốn kéo ta, ta né tránh, làm bộ như thờ ơ bỏ chạy: "Người cùng Tuyết Lạc tỷ tỷ đi ra ngoài đi, ta mệt mỏi, có lời gì ngày mai hãy nói."

\*\*\*\*\*

Sau khi hắn rời khỏi đây, ta từng lần một dùng khăn trải giường lau tay của mình, nhưng vô luận lau thế nào, trên tay vẫn lưu lại mùi máu tanh.

Ta tự nhủ vô số lần, ta không thể gặp hắn, không thể kích thích hắn nữa, cuối cùng vẫn không chịu nổi khát vọng muốn gặp hắn, len lén chạy đến bên ngoài phòng của hắn nhìn quanh.

Tuyết Lạc nhìn thấy ta, đứng dậy mở cửa cho ta: "Vào đi, hắn ngủ rồi!"

"Thương thế của hắn nặng sao?"



"Cách trái tim còn kém một phần, vô cùng may mắn, nghỉ ngơi nửa tháng sẽ không sao. Thuốc uống cùng thuốc bôi ta đều đặt trên bàn, ngươi phải chăm sóc hẩn thật tốt."

"Ngươi muốn đi? !" Ta đóng cửa lại, ngăn ở cửa, có chút không mạch lạc nói: "Ngươi đừng đi, ta cùng hẩn không có gì, hẩn căn bản không biết bị làm sao, ngày đó hẩn giống như. . . . . Các ngươi còn có ba ngày là thành thân."

Tuyết Lạc đi tới bên cạnh giường hẩn, từ dưới gối hẩn lấy ra một khối bạch ngọc mài dũa thành hình người, đặt lên bàn.

Nước mắt theo khuôn mặt tuyết mỹ của nàng chảy xuống, cực kỳ giống giọt sương trên hoa sen, thánh thiện tinh khiết. . . . .

"Ta vẫn cho rằng các ngươi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, lệ thuộc vào nhau là điều rất bình thường, hôm nay ta mới biết ngươi đối với hẩn quan trọng bao nhiêu. . . . ."

Ta đi tới bên cạnh bàn, thời điểm cầm khối ngọc kia lên, ta không dám tin tưởng vào thứ mình thấy.

Đó là một nữ nhân, kéo hai má ngồi dưới đất, một chiếc lá cây dính trên sợi tóc đang bay múa, nàng đều không có cảm giác, vẫn còn si ngốc nhìn về phía trước, cười đến rục rờ như đóa hoa. . . . .

Nửa tấm áo mỏng của nàng khoác lên trên vai, không che giấu được đường cong hoàn mỹ, hơn nữa trên vai còn có một hình xăm đóa hoa u lan. . . . . Không khỏi làm cho người có suy nghĩ kỳ quái.

Cái này. . . . . Ta cũng không biết nói sao. . . . .

Chờ ta hồi thần từ ngọc tượng khiến ta rung động, Tuyết Lạc đã đi rồi, còn dư lại đầy phòng màu đỏ vì nàng chuẩn bị. . . . .

Ta canh giữ ở bên cạnh hẩn, từng lần một vuốt tượng ngọc trơn nhẵn như gương, phía trên không thấy một chút cảm giác đao khắc thô ráp, giống như sớm đã có người dùng ngón tay từ từ mài nhẵn.

Trong lòng hẩn, ta chỉ là một muội muội sao?

Có nam nhân sẽ đem thân muội muội của mình điêu khắc phong tình vô hạn như thế, đặt ở phía dưới gối đầu. . . . .

Huynh muội, quan hệ này khiến ta cảm thấy vô cùng may mắn cùng thỏa mãn khi còn bé, lúc này như tường đồng vách sắt ngăn cách chúng ta.

Chúng ta gần trong gang tấc, chúng ta nhìn nhau, nhưng chúng ta vĩnh viễn không chạm tới nhau.

Cũng bởi vì chúng ta là huynh muội!

. . . . .

Nước mắt của ta rơi vào sống mũi thẳng tắp của hẩn, chảy qua đôi môi mềm mại của hẩn. Lông mi hẩn giật giật, mở mắt ra, không nói một lời nhìn ta, thoạt nhìn tinh táo rất nhiều so mới vừa rồi.

"Đã tỉnh rồi hả ?"

Hẩn ngồi dậy, hướng về phía tượng ngọc trong tay ta ngẩn người, hoàn toàn không lưu ý đến vết thương lại bắt đầu chảy máu.

Ta thật sự không nhìn nổi, cầm thuốc Tuyết Lạc đặt trên bàn, lần nữa xử lý vết thương cho hẩn.

"Tại sao ngươi không nói? Nếu như ta không phát hiện, ngươi có phải tình lừa gạt ta cả đời phải không?" Hẩn thâm trầm hỏi, ta thích hẩn như vậy, bất kể đối mặt với chuyện gì cũng có thể lý trí giải quyết vấn đề!

"Chuyện đã qua thì khỏi nói, quên đi."

"Ta lại hi vọng ta có thể nhớ, mà ta cái gì cũng không nhớ nổi. Ngày đó Mạnh Khấp cho ta uống giải độc, ta liền cảm thấy cả người nóng lên, hết thấy trước mắt đều lay động. . . . . Sau đó liền trống rỗng. . . . ."

"Ta hiểu rõ ngươi là vô tâm." Ta hiểu rất rõ hẩn, nếu hẩn thanh tĩnh, chỉ sợ đao để ngang trước mặt hẩn hẩn cũng không làm chuyện như vậy. "Ca, ta không trách ngươi, ngươi làm gì với ta ta đều sẽ không trách ngươi."

"Tại sao?"

Đương nhiên là bởi vì ta yêu ngươi, bởi vì tình yêu ngu xuẩn này.

"Bởi vì ngươi là thân nhân duy nhất của ta."

"Ta. . . . ."

Ta cắt ngang lời hấn muốn nói: "Ngươi thật sự muốn đền bù, hãy coi như chuyện này chưa từng xảy ra, say này đừng nhắc chuyện này trước mặt ta nữa."

Không đợi hấn trả lời, ta lại bổ sung: "Nếu ngươi nhắc lại, ta liền không gặp lại ngươi!"

Hấn lập tức nói: "Ta đáp ứng ngươi!"

"Cái này rất đẹp, là ta sao?" Ta hướng về phía tượng ngọc trong tay hỏi. "Ta nhớ được trước kia ngươi nói muốn khắc một tượng ngọc giống như ta tặng cho ta."

"Đây là hai năm trước đã khắc xong, vốn tính toán tặng cho ngươi. . . . . Sau lại, không cam lòng!"

"Hẹp hời!" Ta đem nó thả lại dưới gối. "Trả lại cho ngươi!"

\*\*\*\*\*

Từ sau khi đó, hấn quả nhiên không đề cập tới chuyện kia nữa.

Hấn mỗi ngày đều sẽ dậy rất sớm, nấu cơm cho ta xong lẳng lặng chờ ta, mỗi một món ăn đều là tấm bỏ thân thể.

Mỗi đêm hấn đều sẽ đắp chăn cho ta, mà ta cũng không dám mở mắt, làm bộ như vẫn còn ngủ say, làm bộ như không nghe được hấn nhẹ giọng nói: "Thật xin lỗi!"

Hấn vẫn như thường lệ theo ta nhìn trời chiều, cảnh sắc đẹp đẽ cũng trở nên vô vị tẻ nhạt, bởi vì rất nhiều lần mặt trời đã lặn thật lâu, bầu trời đầy sao mà hấn vẫn còn đang cau mày, về mặt ngây ngốc nhìn về nơi mặt trời đã lặn.

Hấn nói rất ít, trí nhớ cũng càng ngày càng kém, đường nhỏ đi bao nhiêu năm, hấn còn có thể đi nhầm, có một lần hấn cúi đầu mang theo ta ở trong núi rừng vòng tới vòng lui, rất khuya chúng ta mới về đến nhà, mà hấn cứ nhiên không biết.

Mặc dù như vậy, ta đã rất thỏa mãn, chỉ cần hấn lẳng lặng ngồi ở bên cạnh ta -- hấn chính là của ta đấy, vĩnh viễn thuộc về một mình ta.

Điều duy nhất ta không khoan dung được là, hấn nhiều nhiệm vụ hơn trước kia, cũng nguy hiểm hơn, cơ hồ mỗi lần trở lại trên người đều sẽ mang theo thương.

Lần này hấn trở về, tên dài từ phía sau lưng đâm vào thân thể, bên trên đầu mũi tên đều là móc câu.

Ta hoàn toàn sợ choáng váng, nhưng hấn vừa nhìn thấy ta còn cười, hỏi ta: "Chờ một không?"

Ta đã dùng hết khí lực toàn thân, rút ba lượt, mới giúp hấn rút mũi tên ra được. Đưa tay muốn chùi chùi mồ hôi, bôi xuống lại đều là máu.

Thoa thuốc cho hấn thì nhìn thấy trên người hấn vô số vết thương lớn nhỏ, ta lại cũng không chế không được, từ sau lưng hấn ôm chặt hấn, nước mắt theo vết thương của hấn chảy xuôi, ta hiểu rõ hấn nhất định rất đau, bởi vì thân thể hấn càng không ngừng run rẩy.

Ta hiểu rõ nếu hấn không muốn bị thương, không ai có thể làm hấn bị thương, hấn không muốn giết ngươi, không ai có thể buộc hấn đi.

Hấn làm như vậy, hoàn toàn là đang tê dại mình.

Tự trách không nói ra miệng, linh hồn lại càng dễ thôi rữa.

"Đủ rồi, ta cầu xin ngươi đừng thương tổn tới mình nữa. . . . ."

Hấn lạnh nhạt nói: "Ta không sao, một chút cũng không đau."

"Nhưng ta đau, ngươi là đang dùng dao găm khoét tim của ta."

"Ta không đáng giá!"

"Ta nói rồi, ta căn bản đều không trách ngươi, ngươi tội gì trừng phạt mình như vậy? !"

"Ta phá hủy hạnh phúc cả đời ngươi!"

"Ta là tâm cam tình nguyện ngươi có biết hay không?" Ta cũng không cách nào che giấu nữa, ôm thân thể cứng ngắc của hấn, "Bất kể ngươi muốn gì, ta đều cam tâm tình nguyện cho ngươi, trong sạch coi là cái gì, ngươi chính là muốn mạng của ta, ta đều không chút do dự."

Hấn xoay người, đôi môi bị hấn cắn đến tím bầm.

Hấn vĩnh viễn đều là như vậy, đau nữa cũng sẽ không phát ra một chút âm thanh.

"Tiểu Trần. . . . . Nếu như ta muốn người cho ta một cơ hội thì sao?" Hắn nắm chặt hai quả đấm, lại chậm rãi buông ra, lại lần nữa nắm chặt: "Người làm nữ nhân của ta được không? Ta đời này quyết không phụ người."

Bạn đang đọc truyện *Cô độc* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 20: Mới quen mây mưa

Ta sờ sờ tim của mình, nơi đó đã không thể nhảy lên nữa.

Hắn nói để cho ta trở thành nữ nhân của hắn, ta có một vạn lý do cự tuyệt:

Hắn là ca ca ruột của ta, chúng ta sẽ bị thế nhân khinh thường phỉ nhổ.

Hắn đối với ta chẳng qua là áy náy, không phải là chân ái.

Hắn là đang vì sai lầm của mình mà chịu trách nhiệm.

Hắn lấy ta, tựa như hắn muốn cưới Tuyết Lạc, đều là mắc nợ.

Thật ra hắn căn bản không thể lấy ta, hắn ngay cả danh phận cũng không thể cho ta. . . . .

"Được!"

Ta gật đầu, một vạn lý do thì thế nào, ta yêu hắn, một lý do này cũng đã đủ!

Ta không phải là Tuyết Lạc, không có kiêu ngạo của nàng, chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn, cái gì ta cũng không để ý!

Hắn nghiêm túc nhìn ta, vẻ mặt ngưng trọng hơn so với bất cứ lúc nào: "Người phải suy nghĩ kỹ càng, không có cơ hội đổi ý nữa. . . . ."

"Ta không biết. . . . ."

Đôi môi nóng bỏng của hắn dính vào trên trán ta, hơi nóng làm phỏng tim ta. Ta khấn trương nắm lấy khăn trải giường, mới run giọng nói ra ba chữ "Không hối hận. . . . .".

Môi của hắn dờn xuống một chút xiu, hôn qua tai của ta, kinh mạch nhạy cảm trợn trợn tê dại, hàm răng của ta đều nhanh chóng không theo quy luật va vào nhau.

Khi môi lưỡi của hắn lướt qua cổ của ta thì toàn thân ta đều run rẩy, không tự chủ trợn ra sau.

Hắn than nhẹ, đẩy ta ra, cười khò lắc đầu một cái: "Quên đi! Tội gì miễn cưỡng mình!"

"Không. . . . . Không!" Ta thấy hắn xuống giường muốn đi, vội từ phía sau lưng ôm eo của hắn, mười ngón tay chế trụ bụng dưới của hắn: "Ca. . . . . Đừng đi!"

"Ta không hối hận!"

Ta không biết lấy kích động từ nơi nào tới, buông tay ôm hắn ra, từ từ, từng chút một cởi nút áo của mình ra, cởi áo khoác xuống, quần áo trong, cùng với một tia che giấu cuối cùng: "Người phải nhẹ một chút, lần trước. . . . . Thật là đau!"

Hắn xoay người lại, thấy ta cởi đến không còn mảnh vải che thân, lập tức lúng túng quay mặt đi, ấn vết thương mình mới vừa băng bó kỹ, nói giọng khàn khàn: "Ta. . . . . Không phải là ý này!"

"A? !" Mắt mặt, thật sự quá mắt mặt rồi!

Ta che mặt, hai gò má giống như bị lửa thiêu, khốn quẩn che kín thân thể đang phơi bày, thật lâu mới nói ra được: "Ta cũng không phải là. . . . . Ý này!"

Ta cúi đầu kéo chăn qua vừa định che thân thể lại, hắn đột nhiên níu chặn lại, kéo qua một bên.

"Vậy thì ý này đi!" Hắn thờ dãi nói, ôm vai của ta, dẫn ta đến trong ngực hắn, bắt được môi của ta. . . . .

. . . . .

"Ca. . . . ."

Hắn dùng ngón trỏ điểm ở môi của ta, đẩy ta ngã xuống giường, ngón tay khẽ vuốt ve thân thể của ta. "Nhớ, từ nay về sau người không còn là muối muối của ta. . . . ."

"Ta. . . . ."

"Là nữ nhân của ta!" Tay của hắn lướt qua ngực ta, eo ta, chân ta, còn nhẹ sờ giữa hai chân.

"A!" Đó không phải là đau, so với đau còn khó chịu hơn, muốn hỏi hận có lẽ đã không còn kịp rồi.

Hắn vừa triển miên hôn ta, vừa tách chân của ta ra, như có như không chạm tới, tất cả tri giác của ta đều ngưng tụ dưới ngón tay của hắn, sóng nhiệt đều hội tụ vào nơi đó. . . . .

Cho đến khi luồng nhiệt từ hạ thể chảy xuống, hắn mới tiến vào một chút xíu. . . . .

Cảnh xuân bất chợt cuộn cuộn, sóng nước kiều diễm.

Trong màn chậm rãi lay động, là tiếng ngâm nga chúng ta mới nếm thử mây mưa. . . . .

Nền hồng lệ tịn, gió không tiếng động. . . . .

Sau kích tình buồng thả thiêu đốt, hắn nằm ở trên người ta, vết thương mới vừa băng bó kỹ đã bị máu thấm ướt.

Ta vừa muốn mở miệng, chỉ nghe thấy hắn nhẹ giọng hỏi: "Đau không?"

Ta lắc đầu, chạm tới da thịt trơn bóng mà đàn hồi của hắn, cảm thụ sự thân mật khách biệt.

"Người yêu ta sao?" Tự nhủ một vụn lần, ta không quan tâm, rốt cuộc vẫn là nhện không được hỏi ra câu hỏi chính mình cũng cảm thấy buồn cười này.

Từ một khắc hắn tiến vào thân thể ta, ta đã mất đi bản thân mình. Ta thật muốn nghe hắn nói một câu: ta yêu người, cho dù là gạt ta, ít nhất có thể khiến cho ta cảm thấy quá trình mới vừa rồi tốt đẹp và chân thật!

Thấy hắn trầm mặc, ta thờ ơ nhún nhún vai, cười nói: "Ta thuận miệng hỏi một chút, người cho là ta không hỏi là được."

"Ta không biết mình có yêu người hay không, lần đầu tiên ta dưới tàng hoa đào nhìn thấy người, thì không thể kiềm chế chính mình, người đi tới chỗ nào, tầm mắt của ta sẽ đuổi theo tới chỗ đó; ta không biết mình có yêu người hay không, lần đầu tiên ta thấy người khóc thút thít, liền tự thế với mình, muốn dùng tính mạng của ta đi bảo vệ người, tuyệt không để cho người bị mây may tổn thương; ta không biết mình có yêu người hay không, lần đầu tiên ta ôm lấy người, nhịp tim cũng chỉ vì người mà tăng nhanh, vì người mà dừng lại; ta không biết mình có yêu người hay không, ta và người ở chung một chỗ, mới phát hiện ra mình còn sống, còn có hi vọng ai nhạc, còn là một người sinh động. Ta không biết mình có yêu người hay không, toàn thế giới có vô số nữ nhân, mà ta chính là muốn, muốn người, làm nữ nhân của ta!"

"Sở Thiên!"

Khuôn mặt tái nhợt vì mất máu quá nhiều của hắn cũng dính vào một tầng đỏ hồng nhàn nhạt, "Nếu như có thể lựa chọn, ta thật sự không muốn ôm người ngủ, sau đó muốn có được người, không muốn thời điểm nhìn thấy người quần áo xốc xếch có ý nghĩ kỳ quái. . . . . Nếu như có thể lựa chọn, ta thật sự không muốn yêu người, đáng tiếc ta không có lựa chọn nào khác!"

"Ừm, khuya lắm rồi, ngủ đi." Ta lạnh nhạt nói, vùi mặt ở trong chăn, cười đến miệng cũng không khép lại được.

Thương thế của hắn suốt một tháng không thấy có chuyển biến tốt.

Không phải là bị thương quá nặng, mà là vết thương mới vừa khép lại lại rách ra, lặp đi lặp lại.

Đoạn thời gian đó, ta bắt đầu thích soi gương, phần từng tầng một thoa ở trên mặt thoa, lau lau bôi bôi, thấy thế nào cũng không đủ đẹp;

Mỗi ngày chải đầu đều mất một canh giờ, nhưng vẫn không hài lòng;

Y phục thử tới thử lui. . . . .

Sau lại phát hiện, tâm tư này căn bản chính là uống phí. . . . .

Tóc chải đẹp hơn nữa cũng sẽ loạn, mà y phục. . . . . vẫn là rất nhanh bị cời ra. . . . .

\*\*\*\*\*

Đêm đầu hè, hoa nở khắp nơi, chim hót thanh thanh.

Ta nhìn thấy hấn đáng thương ngồi ở trên giường nắn nì, lòng tin kiên định lại có chút dao động.

Ta lắc đầu một cái, đưa ánh mắt dời khỏi khuôn mặt tràn đầy khổ đau của hấn.

"Người đừng đi, ta bảo đảm tối nay, tuyệt đối không đụng tới người."

"Ngày hôm qua người cũng nói như vậy, ngày hôm trước. . . . . Cũng là nói như vậy!" Xác thực nói, một tháng trước hấn cũng nói như vậy, nhưng nằm ở trên giường không quá một canh giờ, hấn liền quên mất lời đã đáp ứng ta không còn một mống.

Hôm nay, đại phu đến xem vết thương của hấn, thiên dặn vạn dò nói: ngàn vạn lần không thể để cho hấn làm hoạt động quá khích hoặc kịch liệt, nếu như miệng vết thương không khép lại nữa, có thể sẽ thối rữa, đến lúc đó đừng nói bình phục, sợ rằng tính mạng cũng nguy hiểm!

Cho nên tối nay ta nhất định muốn hung ác quyết tâm, vô luận hấn nói gì, ta đều không thể mềm lòng nữa.

"Vậy người tới đây, chúng ta nói chuyện."

"Không nói, khuya lắm rồi, có lời gì ngày mai hãy nói!"

Nói chuyện? Nếu hấn có thể chỉ nói chuyện mới là lạ, ta cũng không phải là không có kinh nghiệm. Mấy ngày trước hấn nói muốn ta nói chuyện với hấn, nói xong, liền phạm sai lầm rồi. . . . .

Ta nghiêng đầu tránh ra, vừa đi đến cửa, ta liền nghe thanh âm thật nhỏ của hấn ở phía sau vang lên.

"Ta yêu người!"

Trước mắt của ta đều là ngôi sao vụt sáng, hoàn toàn không nghĩ ra mới vừa rồi tại sao phải đi, xoay người chạy đến bên giường, lòng tràn đầy vui mừng hỏi: "Người nói cái gì? Lập lại lần nữa!"

Hấn bộ mặt ủy khuất giật nhẹ tay áo của ta, nước mắt rùng rùng nhìn ta nói: "Một khắc không nhìn thấy người, ta liền nhớ người. . . . ."

"Vậy người ngoan ngoãn đi ngủ, ta ngồi ở bên cạnh người, có được hay không?"

"Được!"

Vừa nhìn thấy ánh mắt hấn lóe lên cùng khóe miệng mỉm cười khi đạt được ý xấu, ta biết ngay mình lại bị hấn dụ. Không có biện pháp! Bộ dạng buồn rầu bị thương kia, biết rõ là giả vờ, tìm ta vẫn hóa thành một vũng nước, thế nào cũng không cứng nổi.

Còn chưa ngồi được bao lâu, hấn liền đem bàn tay lạnh như băng đặt trong lòng bàn tay ta, hỏi ta: "Người có lạnh hay không?"

"Người lạnh sao?"

"Ta có chút lạnh." Hấn kéo chăn che kín người, dịch người vào bên trong, "Vào đêm, trời sao lạnh như vậy!"

Lạnh? Đây chính là đầu mùa hè! Ta chỉ mặc một cái áo mỏng còn cảm thấy nóng.

"Có phải nhiễm phong hàn hay không? Ta sưởi ấm cho người." Ta ngồi gần hấn một chút, càng ấm càng gần, càng ấm càng chặt, chò ta bị hấn đè ở phía dưới, mới đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất quan trọng: tay của hấn một năm bốn mùa đều lạnh.

"Vũ Văn Sở Thiên! Người không phải nói là không lừa ta sao?"

"Ta nói vậy sao?" Trong mắt của hấn lan tràn ý cười khiến cho người ta chán ghét, tay không thành thật cởi quần áo của ta, động tác thuần thục so với ta tự cởi còn nhanh hơn.

Ta đưa tay muốn đẩy hấn, ngược lại bị hấn bắt được: "Người đừng lộn xộn, đại phu nói vết thương của ta nếu lại rách ra thì sẽ phiền toái."

"Người còn biết à!"

"Dĩ nhiên. Cho nên người phải nghe lời. . . . . Làm theo lời ta nói. . . . ."

"Người!"

Nhìn vết thương đại phu mới vừa băng bó tốt cho hấn, ta động cũng không dám động, chấp nhận nhắm mắt lại, tự nhủ:

Ngày mai, nhất định không thể lại mắc mưu!

"Ngồi vào trên người ta. . . . ." Hấn liếm tai trái của ta, lúc nói chuyện thở ra hơi thở nóng rực, trực tiếp nóng đến trái tim ta.

"Cái gì!"

". . . . . Thử một chút. . . . ."

. . . . .

Hương thụ không đồng dạng như vậy, đụng chạm tuyệt vời nhất, không phải là thân thể, mà là linh hồn.

Hắn đang rên rỉ cuồng nhiệt dưới người ta, theo mỗi một cử động lên xuống cùng uốn éo thân thể của ta mà hưng phấn khó nhịn.

Điều này làm cho ta lần đầu tiên cảm nhận được vui sướng khó có thể kháng cự. . . . .

Thì ra là, đây chính là yêu!

Đoạn thời gian này, ta không biết là đang tỉnh hay đang trong mộng, ta thậm chí phân không rõ hẳn rốt cuộc có phải là ca ca ta từng biết đó không.

Hắn thường không giải thích được mỉm cười, nhìn thấy ta chải đầu sẽ cười, nhìn thấy ta ăn sẽ cười, thậm chí ta đánh hắn hắn cũng sẽ lớn tiếng cười không ngừng. . . . .

Mà ta, thật ra trong mộng cũng cười đầy!

Thương thể của hắn rốt cuộc tỉnh dưỡng tốt, bỏ câu đưa tin lại bay tới bay lui trong sân, sau một phen triển miên, hắn mặc quần áo tử tế rời đi.

Ta đuổi theo hôn lên môi của hắn. . . . .

Càng hôn càng sâu, kích tình ngóc đầu trở lại. . . . .

Hai người không thể chờ đợi nằm lại trên giường. . . . .

Hắn lại một lần mặc quần áo tử tế, thở dài nói: "Tiểu Trần, ta rất mau trở về!"

"Vậy ta tiễn ngươi!"

Tiến một đoạn lại một đoạn đường, ta luyến tiếc buông tay hắn ra, nhón chân lên khẽ hôn lên khuôn mặt mê người của hắn.

"Ai!" Hắn nói: "Đừng tiễn nữa, ngươi cùng đi với ta thôi."

. . . . .

Rời khỏi làng chài, thời điểm đến một trấn nhỏ, đã là gần tối.

Tiểu nhị bụng thức ăn lên thì bồi cười nói: "Khách quan, phu nhân ngươi đáng đáp thật là đẹp!"

"Cám ơn!" Hắn nhận lấy com, hoàn toàn không lưu ý đến đồ ăn này có bao nhiêu cũ.

Lúc hắn vui đầu ăn com, khoe miệng còn lộ ra nụ cười không che giấu được!

Ta lặng lẽ đuổi tay qua, che phủ bàn tay hắn đặt trên đầu gối: "Sở Thiên, chờ ngươi báo thù xong, có tính toán gì?"

Hắn ngược mắt nhìn ta, ánh mắt trôi về phương xa, "Ta muốn mang theo ngươi tìm một chỗ không có ai, ẩn cư tị thế, tựa như cha mẹ chúng ta vậy. . . .  
."

Lời phía sau của hắn dừng lại, ánh mắt sáng rỡ chán nản tiêu tán.

Cha mẹ! Nếu như bọn họ dưới tuổi vàng có biết, tâm tình không biết sẽ như thế nào!

"Ca. . . . ." Ta nhất thời nóng lòng không cẩn thận gọi sai, sau khi ý thức được vội vàng sửa lời nói: "Sở Thiên, chúng ta bây giờ như vậy rất tốt, bọn họ sẽ không trách chúng ta."

"Ừ!" Hắn phủ tay nắm chặt tay của ta, sử dụng ngón tay của hắn bày tỏ tình yêu say đắm của mình, nói cho ta biết, hắn sẽ không hối hận.

"Ngươi thích con trai hay con gái?" Ta đắm chìm trong mơ ước với tương lai, không phát hiện sắc mặt hắn chợt biến, còn tự nói: "Chúng ta sinh một trai một gái đi, ta nhất định muốn hảo hảo thương yêu bọn chúng. . . . . Ngươi nói xem tên chọn chúng là gì thì tốt nhỉ?"

"Tiểu Trần. . . . ." Hắn cắt ngang ta: "Ngươi đừng nghĩ quá nhiều, tất cả đến lúc đó rồi hãy nói."

"A!"

Đêm hôm đó hắn không đụng đến ta, chẳng qua là hôn lên trán ta, ôm ta vào trong ngực ngủ.

Ta cho rằng hấn lo lắng chuyện nhiệm vụ, nhưng không biết lúc ăn cơm chính mình đã khiến hấn nhớ lại một chuyện hấn coi thường đã lâu.

Ngày thứ hai, hấn mang theo ta cỡi ngựa chạy như bay một ngày, lúc gần đêm, mới dừng lại trước một tiểu lâu xa hoa trụy lạc, ta nhìn tấm biển: Ý Hồng lâu.

"Nơi này là?" Ta hỏi.

"Một lát đi vào một câu nói cũng đừng nói." Nói xong, hấn lấy mũ sa che mặt mưa trong tiểu trấn đội lên cho ta, che kín khuôn mặt ta lại. "Nhớ, bất kể xảy ra chuyện gì, cũng đừng để cho người khác thấy được bộ dạng ngươi."

Ta gật đầu một cái, mới vừa đi theo sau lưng hấn đi vào, một nữ nhân xa lạ liền nghênh tới đây, dắt trong tay tơ lụa che miệng cười nói: "Vũ Văn công tử, làm sao ngươi mới đến a, Mộng Nhi của chúng ta nhớ ngươi tới cơm cũng không muốn ăn rồi. . . . . Vị cô nương này là? Không phải có người mới liền quên người cũ chứ."

"Làm sao lại như vậy? !" Hấn lấy một tờ ngân phiếu từ trong vạt áo ra, đặt ở trên tay nữ nhân kia, cười nói: "Làm phiền mẹ chăm sóc Mộng Nhi rồi."

Nữ nhân vừa thấy ngân phiếu, lập tức mặt mày hớn hở: "Mau đi theo ta đi, Mộng Nhi sáng sớm liền nói ngươi hôm nay sẽ tới, để cho ta tới đây chờ đợi ngươi. Các ngươi thật đúng là tâm ý tương thông. . . . ."

Lời này nghe đặc biệt uốn éo, ta bất mãn trừng mắt liếc hấn một cái, vừa lúc bắt gặp ánh mắt vô tội của hấn.

Hấn gần sát ta, nói bên tai ta: "Cho dù nạp thiệp, ta cũng sẽ không nạp Mạnh Khấp."

Nữ nhân uốn éo thân mình, đi tới bên ngoài cửa một gian phòng: "Mộng Nhi, Vũ Văn công tử ngươi trông mong tới."

"Mời hấn vào!" Là thanh âm của Mạnh Khấp.

Đội nữ nhân kia đi xa, ca ca mới mang theo ta đẩy cửa đi vào.

Đâu đâu cũng là sương mù lượn lờ, mùi thơm vấn vương.

Màn lụa mỏng, mảnh che tơ vàng.

Mạnh Khấp ngồi trên chiếc giường mềm mại, mặc một bộ sa mỏng phấn hồng nửa xuyên thấu, sợi tóc nhẹ vén, trang điểm mê người. . . . .

Cánh trí kiều diễm như vậy, đáng tiếc có một nam nhân bị thương quỳ trên mặt đất, hèn mọn kéo làn váy Mạnh Khấp, van xin nói: "Hữu sứ thế nào cũng sẽ cho ngài chút mặt mũi, ngài liền thay ta cầu tình, cho ta thêm một cơ hội đi."

Mạnh Khấp chỉ chỉ cửa, lạnh nhạt nói: "Ta nào có mặt mũi này, chính ngươi cầu xin hấn tốt lắm."

Hấn nghe vậy, cuống quýt quay đầu, vừa nhìn thấy ca ca vui mừng đứng lên: "Sở Thiên, làm sao ngươi tìm tới nơi này?"

Ca ca vẻ mặt lạnh lùng sóng nước chẳng xao, nhìn về phía Mạnh Khấp: "Trừ hấn ra còn có ai khác không?"

"Không, phải Không Động tựa hồ sớm có chuẩn bị, bày Thiên La Địa Võng."

"Sở Thiên, ngươi. . . . ." Người bị thương nghi ngờ nhìn Mạnh Khấp một chút, lại nhìn ca ca một chút, cả kinh kêu lên: "Ngươi là hữu sứ, ngươi, thế nào lại là ngươi? !"

"Quy củ cũng không cần ta nói lại một lần. Ngươi dự định tự mình động thủ, hay là ta động thủ?"

Người nọ đột nhiên cả người run rẩy, ấn vết thương té quỵ dưới đất: "Sở Thiên, xem chúng ta là bằng hữu, ngươi bỏ qua cho ta đi, lần sau ta nhất định đoái công chuộc tội!"

Ca ca không nói gì, rót một ly trà, đặt tại trước mặt người kia.

Người nọ run rẩy mà tiếp nhận, thờ dài nói: "Ta có thể gặp lại Tuyết Lạc một lần không?"

"Ngươi chỉ biết liên lụy đến nàng."

"Vậy ngươi đáp ứng ta, nhất định phải đối tốt với nàng một chút."

"Được! Ta đáp ứng ngươi."

Thấy kia người ngựa đầu uống vào, ca ca xoay người lại ôm lấy ta, ôm ta vào trong ngực.

Ta cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể nghe tiếng rên rỉ thống khổ, ngữi thấy được mùi máu tanh càng ngày càng đậm hơn, cuối cùng biến thành mùi

gay mũi.

Len lên từ bên người ca ca nhìn sang, người mới vừa đã không còn, chỉ còn sót trên đất một vũng máu, từ từ khô cạn.

Ta thấy trong bụng một trận quặn quai, buổi sáng thân thể không thoải mái nên không ăn gì, hiện tại liền không dùng nôn khan.

Ca ca đỡ ta ngồi xuống, trong mắt đều là thần sắc áy náy: "Hù dọa đến ngươi?"

"Ca, tại sao ngươi phải tàn nhẫn như vậy!" Ta bịt miệng, cổ nén dạ dày đang đòi sông lấp biển.

"Thân phận của hần đã bại lộ, cho dù Sở Thiên bỏ qua cho hần, phái Không Động cũng sẽ không bỏ qua cho hần." Mạnh Khấp hừ lạnh một tiếng, nói: "Sở Thiên, hiện tại ngươi định làm như thế nào?"

"Cuộc trao đổi này có chủ là ai, làm sao lại để lộ tin tức?" Ca ca hỏi.

"Là đại đệ tử phái Không Động, mục đích là đoạt được chức vị chương môn phái Không Động. Bọn họ bây giờ đã có chỗ đề phòng, bắt luận người nào đi đều là chịu chết."

"Tôi không được thì sáng, ngươi giúp ta an bài, ba ngày sau, ta muốn khiêu chiến Vô Nhai Tử ở đỉnh núi Vân Sơn, sinh tử không màng."

"Được!"

"Còn nữa, sau khi chuyện thành công, ta xuất ra ba ngàn lượng, mua đầu của đại đệ tử phái Không Động."

"Giá tiền mặc dù có chút thấp, nhưng là ngươi ra, ta nhận!"

Ca ca xoay người lại nhìn Mạnh Khấp, suy nghĩ một hồi lâu mới vươn tay, thấp giọng nói: "Thuốc ngày thường ngươi uống, có thể cho ta một chút không?"

"Cái gì? Ngươi nói là. . . . . Hương cơ hoàn!" Mạnh Khấp ánh mắt âm hàn quét qua ta, dòi về đến trên mặt của hần: "Vũ Văn Sở Thiên, ngươi thật giỏi, ngay cả thân muội muội của mình cũng không bỏ qua."

Tay của hần thu hồi lại hạ xuống, lại vươn ra: "Cám ơn!"

"Đoạt lấy muội muội của mình có phải rất kích thích hay không? Nghe nàng uyển chuyển rên rỉ dưới thân mình có phải rất hưởng thụ hay không? Ngươi có từng nghĩ qua, nếu như toàn bộ người giang hồ đều biết được chuyện ngươi làm, ngươi khiến Lục gia còn mặt mũi nào mà tồn tại? ! Lục Khung Y nghĩ như thế nào? !"

Tay của hần nắm thành quyền, móng tay khảm vào lòng bàn tay.

"Những lời này ngươi tốt nhất chỉ nói trước mặt của ta." Hần nói xong, cũng không quay đầu lại lôi kéo ta rồi đi

Bạn đang đọc truyện *Cô độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 21: Sinh tử biệt ly

Ánh mặt trời chói chang treo trên cao, làn gió nóng như thiêu tạt vào mặt, như muốn hong khô những giọt mồ hôi trên gương mặt của ta.

Ta núp ở trong ngực hần, mỗi một cái lắc lư trên lưng ngựa đều giống như có thể làm ra vỡ tan, đầu ta đau muốn nứt ra, trong bụng từng trận lật khuấy va chạm.

Không biết tại sao, từ ngày mất thấy người sống sờ sờ ở trước mặt ta hóa thành máu, cả người ta đều giống như sinh bệnh, toàn thân không có một chỗ nào thấy thoải mái, thường thường sẽ nôn mửa không ngừng.

"Tiểu Trần, sắc mặt ngươi không tốt lắm, làm sao vậy?"

"Không có gì, có thể là không thích ứng được tốc độ của ngựa."

Nghĩ đến bệnh này cũng không có gì, hơn phân nửa là bị kinh sợ, đoán chừng gặp đại phu một chút, dùng mấy thang thuốc liền không có chuyện gì.

Ngày mai chính là ngày hần cùng cao thủ vài chục năm không triển lộ võ công trên giang hồ quyết đấu, ta không muốn hần lúc này còn phải vì ta mà phân tâm, cho nên ở trước mặt hần ta cuối cùng vẫn mạnh mẽ giả bộ khuôn mặt tươi cười, say sưa ngon lành ăn mấy thứ linh tinh, khi hần ngưng thần luyện



công, lại nôn không còn một mống

Hắn nắm chặt cương ngựa, để cho ngựa nhàn nhàn bước về phía trước. "Hiện tại đã chút nào chưa?"

Mặc dù không có bất kỳ thay đổi gì, ta vẫn gặt đầu một cái, mỉm cười dùng khăn tay giúp hắn lau mồ hôi, cẩn thận dùng đầu ngón tay ghi nhớ những đường cong ưu mỹ mình chạm vào.

Ánh mặt trời vẩy vào trên mặt hắn, nhưng da thịt hắn vẫn mát lạnh như ngọc, ta nghĩ, cho dù ta có một ngày cái gì cũng có thể quên, đầu ngón tay cũng sẽ nhớ cảm giác này đi. . . . .

"Uống nước thôi." Thấy hắn lấy bình nước ra, đặt ở bên môi ta, ta mở to miệng nhấp vài hớp, vài giọt nước ẩm theo khóe miệng chảy xuống. . . . .

Ta vừa định cầm khăn tay lau đi, hắn liền đoạt lấy.

"Trả khăn tay cho ta." Ta giả bộ tức giận nói.

"Uyên ương, bán hương tiêu. . . . ." Hắn cầm khăn tay đặt ở chóp mũi hít hà, tỉ mỉ ngấm uyên ương thêu trên khăn tay, đuôi lông mày nhuộm ý cười. "Ngày mai nếu ta chết, cũng nên có một vật ký thác hồn phách. . . . ."

"Ngươi. . . . ."

Hắn cúi đầu dùng đầu lưỡi ẩm nóng liếm giọt nước ở khóe miệng ta, bên môi ta lưu lại hơi thở của hắn. . . . .

Sự tức giận của ta tiêu hết, thẹn thùng lên đẩy hắn, cười nói: "Muốn uống nước, tự mình uống đi!"

"Đây mới là cam lộ ngọc tương. . . . ."

Trên lưng ngựa, chúng ta màn trời chiếu đất quấn quýt si mê yêu say đắm, ôm nhau hôn thật lâu.

Môi cùng lưỡi, trộn khuấy ái mộ vô tận, tổ tình nghĩa vô tận!

Tựa như pháo hoa sáng lạng, cho dù ngắn ngủi, cũng có một khắc huy hoàng vô cùng!

Chỉ vì ngắn ngủi, mới có dư vị vĩnh hằng. . . . .

\*\*\*\*\*

Bởi vì một đường dây dưa, ban đêm chúng ta mới đến nơi, hắn đỡ ta xuống ngựa, giúp ta sửa lại áo, ôm ta vừa muốn vào Tiểu Nhã Các, liền bị một thiếu niên thoát nhìn cơ trí ngăn ở ngoài cửa.

"Nhị vị xin lỗi, hôm nay chúng ta không tiếp đãi những người không có nhiệm vụ."

Ca ca lấy ra tấm ngân phiếu đưa lên, người nọ ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn, chuyển trả lại: "Thật xin lỗi, có tiền cũng vô dụng, xin đi nhà khác đi!"

"Sở Thiên, chúng ta đi nơi khác thôi."

"Nơi này an toàn."

"Ta không thích nơi này."

"Được rồi."

Chúng ta đang muốn rời đi, Văn Luật từ bên trong đi ra, vừa thấy chúng ta vội tiến lên đón: "Biểu thiếu gia, biểu tiểu thư, các người cũng đến! Thiếu gia đợi đã lâu, mau mời."

"Biểu ca! Hắn cũng tới?" Ta kinh ngạc vạn phần, mọi việc của Lục gia đều do Lục Khung Y một mình xử lý, hắn từ trước đến giờ bề bộn nhiều việc, hôm nay thế nào đột nhiên tới nơi này.

"Thiếu gia bỏ tất cả mọi chuyện để tới đây, một là nghĩ đến xem Biểu thiếu gia tỷ vô một chút, thứ hai là đón người trở về Lục gia."

Ta không biết trả lời như thế nào, đang lúc cúi đầu liền nghe chuông quỹ một cái tát đánh vào trên mặt thiếu niên kia: "Ngươi không có mắt sao, để cho người chờ đợi Biểu thiếu gia cùng biểu tiểu thư, ngươi còn dám đuổi!"

"Nhưng ta cho rằng bọn họ là. . . . Ta thấy thế nào, bọn họ cũng không giống huynh muội. . . . ."

Chuông quỹ lại đập hắn một cước, nổi giận nói: "Còn nói hươu nói vượn, cút ra đằng sau."

"Biểu tiểu thư." Văn Luật vừa đi, vừa cười nói: "Mấy ngày nay thiếu gia ngày ngày nhớ thương ngài, lúc này hãy cùng thiếu gia trở về Lục gia tiến hành

hôn sự, cũng giải quyết xong tâm nguyện của lão gia tử."

Ta len lén liếc ca ca một cái, hần đang nhìn ta, đáy mắt liên tục xuất hiện vẻ kinh dị, bàn tay khoác trên vai ta buông xuống.

Ta kéo tay hần, hần né tránh.

Di chuyển lên lầu, đi qua hành lang, vừa vào trong phòng, chỉ thấy Lục Khung Y đầu đội gấm quan, y phục buộc nhẹ chào đón.

"Tiểu Trần, người khỏe không?" Hần nhìn ta, hai mắt ở trên người ta toát ra si mê yêu thương vô hạn.

"Rất tốt!" Ta quay đầu nhìn lại ca ca, hần đã tự ngồi xuống, nhìn cũng không nhìn lại ta.

Cả đêm, ca ca không nói với ta một câu nào, từ đầu đến cuối đều cúi đầu ăn mấy thứ linh tinh, ta âm thầm dưới bàn kéo tay hần, hần nhanh chóng rút ra, như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục ăn.

Mà tầm mắt Lục Khung Y một khắc cũng không rời ta, càng không ngừng ân cần hỏi han, giúp ta gấp thức ăn.

Mùi vị dầu mỡ khiến cho ta cố nén không nôn ra ngoài, đừng nói ăn, xem ta cũng khó chịu được.

Khó khăn nhìn qua bữa ăn, ta mới vừa trở về phòng thay đổi y phục, pha nước trà, liền vang lên tiếng gõ cửa.

Ta kéo cửa ra, cười quyền rũ nói: "Cũng biết người sẽ đến! Lúc nào thì vào phòng ta khách sáo như thế, còn gõ cửa. . . . . Biểu ca!"

"Biểu ca!" Trước mặt là Lục Khung Y bùng điểm tâm đứng ngay ở cửa ra vào, hai gò má dâng lên sắc đỏ, hần, ánh mắt mang theo nồng đậm mị tính.

Ta cúi đầu kéo váy, nhưng kéo thế nào, da thịt như tuyết cũng có thể lộ ra dưới lớp lụa mỏng màu đỏ."Ta cho là. . . . . Biểu ca, người có chuyện gì sao?"

"Ta thấy người buổi tối không ăn gì, mang cho người chút điểm tâm "

"Cám ơn!"

Ta mới vừa ngồi xuống ăn một miếng, chợt cảm thấy một hồi nôn khan, che miệng vịn bàn nôn đến cả người run rẩy.

"Tiểu Trần? Người bị bệnh?"

"Không sao, có thể là bị kinh sợ, người đừng nói cho ca ca, ta không muốn hần lo lắng."

Hần ôm ta đến trên giường, kéo tay của ta qua, thấy ta muốn lùi về, cười cười giải thích nói: "Ta biết chút y lý, giúp người chẩn bệnh."

"Oh!" Ta lúng túng đưa tay tới.

Bắt mạch thì nụ cười trên mặt dần dần đột nhiên tê dại.

Hần khó có thể tin nhìn chăm chăm mặt của ta, lại đã nắm một cánh tay khác của ta, vừa chạm tới, thân thể hần ngay sau đó trắng bệch, sắc mặt biến lạnh, siết chặt tay của ta.

Ngày hè chói chang cũng bị ánh mắt của hần đóng băng.

"Biểu ca? Người. . . . ."

Vừa đúng lúc này, cửa bị đẩy ra.

Gió nhẹ lay động áo trên người ca ca, cũng nhắc lên tâm trạng của ta một hồi sợ hãi.

Ta vừa thấy ca ca sững sờ ở cửa, hốt hoảng rút tay của mình về, kéo kéo sam mỏng mình mặc vì hần.

"Thật xin lỗi!" Hần lui về phía sau một bước, lạnh nhạt nói: "Ta quên gõ cửa."

Ta thấy hần muốn đóng cửa lại, đuổi theo kéo tay của hần, giải thích: "Ca! Biểu ca thấy ta chưa ăn gì, mang cho ta chút điểm tâm"

"Vậy các người từ từ tán gẫu, ta đi về trước."

"Ca!" Ta sống chết bắt tay hần lại không chịu buông ra, cầu khẩn hướng nhìn Lục Khung Y, hi vọng hần có thể vì ta giải thích một chút.

"Khuya lắm rồi, ta cũng cần phải trở về!" Lục Khung Y từ từ đi tới, vỗ vỗ bả vai của ta, ánh mắt lại quét qua mặt của ca ca: "Ca ca người ngày mai phải quyết đấu, nhất định có rất nhiều lời muốn nói với người."

"Đi thông thả, ta tiến người!"

Nhìn Lục Khung Y đi xa, ta mới yên lòng đóng cửa lại, quay đầu thấy hắc ngòi ở bên cạnh bàn, ly trà đưa đến bên môi lại không uống.

"Ca!"

Ly trà nặng nề đặt lên bàn, ly bạch ngọc bị đập đến nát bấy, nước trà màu xanh nhạt lan tràn trên bàn gỗ.

"Sở Thiên, ta cùng biểu ca không có gì, hắc chính là. . . . ."

"Ta bất kể các người quá khứ có cái gì. . . ." Tay của hắc giữ chặt vai của ta, vuốt ve, hàm răng của hắc rơi vào trên người ta, gặm cắn, thậm chí cắn nuốt ta. "Người là của ta, bắt đầu từ hôm nay, trong lòng của người cũng chỉ có thể nghĩ tới ta!"

Nụ hôn của hắc trôi qua da thịt, lưu lại lửa nóng đau nhức, nhưng ta không cảm thấy đau, ngược lại cảm thấy tuyệt vời mất hồn.

"Sở Thiên. . . . ." Ta hiểu rõ sự phẫn nộ của hắc lại nguyên là quan tâm, nói rõ ta đối với hắc mà nói rất quan trọng.

Nếu như không phải là lúc nhỏ, ta liền không cách nào ở trước mặt hắc nói đến hai chữ "yêu thích", giờ phút này, ta nhất định sẽ từng lần một nói với nói: "Ta yêu thích người, ta yêu thích người!"

Thật sự rất thích, thích đến quán lầy thân thể của hắc, đã cảm thấy mình là nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ.

Thật ra nói hay không cũng không quan trọng, hắc nên hiểu tâm tư của ta.

Ta cời áo nói dây lưng của hắc, ta vuốt ve từng tắc da thịt trên người hắc, ta thừa hoan ở phía dưới hắc, cho hắc uể chuyển than nhẹ, ta làm sao không thích hắc, trong lòng, trong mắt tại sao có thể dung hạ nam nhân khác.

Uyên ương bên trong màn, ta không cầu kiếp sau, không hỏi ngày mai, chỉ cần nhìn thấy hắc mơ màng như người say rượu, chính là sự thỏa mãn của ta!

Ôm lấy vòng eo cao ngất của hắc, áp mặt vào trước ngực hắc, cảm giác này tốt đẹp tựa như thấy hoa đào nở rộ khắp núi, rục rờ mưa cánh hoa.

Mang theo mùi thơm ngát mềm mại bao quanh ta, tạo nên tầng tầng sóng vỗ.

Từ nhỏ ta liền yêu chuộng hoa đào, bởi vì cha đều ôm ta ngồi dưới tàng cây, cài hoa đào lên tóc ta, kể cho ta nghe truyền thuyết về Đào Hoa Tiên Tử.

Đến nay ta vẫn nhớ truyền thuyết kia: một nam nhân bị thương nặng được Đào Hoa Tiên Tử cứu, sau sớm chiều chung đụng, hắc dần dần yêu vẻ đẹp cùng sự dịu dàng của nàng.

Hắc cầu tiên tử ở lại bên cạnh hắc, không cần trở lại trời.

Tiên tử do dự ba ngày, đáp ứng dưới sự khẩn cầu liên tục của nam nhân.

Nàng toàn tâm toàn ý yêu hắc, sinh hài tử cho hắc, giặt quần áo nấu cơm cho hắc, làm một thê tử bình thường.

Nàng chưa từng oán hận, chỉ cầu người nam nhân kia chớ có phụ nàng. . . . .

Đáng tiếc tình cảm trung trinh không thay đổi của tiên tử cuối cùng đổi lấy sự ruồng bỏ, sau năm năm chung đụng, người nam nhân kia đột nhiên nhớ tới mình sớm có thể thất!

Tiên tử không nói một câu giữ lại, chỉ cầu hắc lưu lại nữ nhi.

. . . . .

Ngày hắc rời đi, tiên tử đứng dưới tàng cây hoa đào không hề rơi một giọt nước mắt.

Dưới bầu trời mưa rất lớn, hoa đào đầy cây cũng bị giọt mưa đánh rớt, còn dư lại khoảng không thê lương nơi nơi!

Phụ thân thường xuyên cũng sẽ ngược nhìn hoa đào cây, cảm thán: "Đào Hoa Tiên Tử đẹp hơn cây hoa đào này nhiều, nàng cười một tiếng, hoa đào khắp núi đều sẽ âm nhiên thất sắc."

"Chớ có phụ ta!"

Khát vọng tự thân thể bay lên, tựa như một loại bất lực chết chìm, ta dùng hết toàn lực ôm cổ của hắc, cắn lên vai hắc.

Trong ý thức tán loạn chỉ còn sót lại bốn chữ: "Vũ Văn Sở Thiên!"

Nếu như có thể lựa chọn, ta hi vọng thời gian hãy dừng lại vào giờ phút này, ta có thể vĩnh viễn sống trong hạnh phúc giả tưởng của mình, không cần hiểu hắc cùng ta triền miên thì trong lòng là mâu thuẫn tranh đấu như thế nào. . . . .

Một tiếng xô cửa lớn cả kính màng nhĩ nổ vang, đang mê loạn, ca ca nhảy lên, nhanh chóng rút ra, cầm lấy chăn bao lấy thân thể trần truồng của ta.

Hắn chưa kịp lấy kiếm, khuôn mặt kích động phần nộ của Lục Khung Y đã xuất hiện ở trước mặt chúng ta, bảo kiếm kim quang sáng chói trong tay hắn đã chống đỡ ở cổ họng ca ca.

"Khung Y? !"

"Biểu ca? !"

Ta cùng ca ca cơ hồ cùng mở miệng.

"Cầm thú!" Lục Khung Y một quyền đánh vào má phải hắn, "Ngươi ngay cả cầm thú cũng không bằng! ! !"

Ca ca lau máu ở khóe miệng, bình tĩnh nói: "Ngươi vì Tiểu Trần đánh ta, ta không có lời nào để nói. Nhưng mời đóng cửa phòng, không cần tuyên dương ra ngoài."

"Ngươi làm ra loại chuyện này, còn sợ tuyên dương sao?" Lục Khung Y phi thân một cước đá hắn xuống giường.

"Ca!" Ta kêu lên thất thanh.

Hắn quỳ một chân trên đất, cắn chặt đôi môi. Thấy ta muốn đứng lên, vội khoát khoáy tay với ta.

Ta cúi đầu nhìn bản thân bị chặn bực thân thể trần truồng, chịu đựng đau lòng, vẫn không nhúc nhích.

"Vũ Văn Sở Thiên, ngươi làm ra loại chuyện này, không phụ lòng Lâm di cùng di phu dưới suối vàng, ngươi không phụ lòng tổ phụ, không phụ lòng cơ nghiệp trăm năm của Lục gia sao?"

Ca ca không nói gì, mà ta rõ ràng nhìn thấy thật sâu tự trách cùng áy náy giữa hai lông mày hắn.

Lục Khung Y rút kiếm chỉ vào hắn, thanh âm khàn khàn: "Năm đó ngươi đem Tiểu Trần giao cho ta là nói thế nào? Ngươi nói để cho ta hảo hảo yêu nàng, nhất định phải lấy nàng làm thê. . . . . Ngày đó ngươi mang Tiểu Trần đi, ngươi đáp ứng ta thế nào? . . . . . Ngươi đáp ứng ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt, đem nàng hoàn hảo không tổn hao gì trả lại. . . . . Hiện tại Lục gia đèn màu treo cao, lụa đỏ khắp nơi, ngươi lại, ngươi lại làm cho ta thấy được một màn như vậy. . . . ."

"Cho dù ta chết, cũng không thay đổi được cái gì!"

Ta đột nhiên cảm thấy hôn mê, không phải là bởi vì hắn từng muốn gả ta cho cho Lục Khung Y, mà là vì câu: "Cho dù ta chết, cũng không thay đổi được cái gì!"

Thì ra nếu như có thể lựa chọn, hắn tình nguyện lựa chọn cái chết, cũng sẽ không yêu ta!

"Biểu ca!" Ta dùng khí lực thật lớn, mới mở miệng nói: "Nhờ ngươi một phen ưu ái, Tiểu Trần kiếp này suốt đời khó quên, kiếp sau nguyện kết cớ ngậm vành hồi báo tình ý của ngươi [1]. Hôm nay, sai lầm của ta và hắn đã đúc thành, nghĩ lại mà kinh, mong rằng ngươi có thể thành toàn cho chúng ta."

[1]: kết cớ ngậm vành (Đền ơn trả nghĩa cho người từng cứu giúp mình. Do tích Ngụy Khoá không mang chôn sống ái thiếp của cha mà gả cho người khác. Sau Ngụy Khoá bị giặc bao vây, nhờ có hồn của cha người ái thiếp kia kết cớ vào chân ngựa của giặc mà Ngụy Khoá thoát được)

Lục Khung Y ngẩng đầu nhìn ta, đầy mắt máu đỏ: "Ngươi thương hắn sao?"

"Ta là nữ nhân của hắn!" Ta thử muốn nói: ta yêu hắn, ta thích hắn. Nhưng còn chưa mở miệng, ca ca bị đánh đến thương tích khắp người, tình cảm hôn mê bất tỉnh ở trước mặt ta, ta rốt cuộc vẫn nói không ra chữ kia.

Lục Khung Y xoay người rời đi, không nhìn lại ta một cái, cũng không nói thêm một câu.

Ta bỗng nhiên cảm thấy hắn thật là đáng sợ, hôm nay mới gặp đã có thể đoán được chúng ta tư tình, mà lại còn có thể tỉnh táo như vậy, lòng dạ kia sâu không lường được.

Điềm xấu mù mịt trong lòng ta xua đi không được.

Ca ca trở lại bên cạnh ta, mặc dù cố ý che giấu sự áy náy của mình, ta vẫn thấy rõ ràng.

"Ngươi hối hận không?" Ta hỏi.

"Không hối hận!"

Ta cười giúp hắn lau đi vết máu tràn ra nơi khóe miệng, ta hiểu rõ hắn đang hối hận, trong mắt của hắn rõ ràng viết "Hối hận cùng tự trách".

Mà ta không hối hận, coi như người trong thiên hạ đều coi thường hành động của chúng ta, ta cũng muốn ở bên cạnh hần, ta cũng muốn thương hần.

\*\*\*\*\*

Ngày thứ hai, ta dậy sớm mặc áo cho hần xong, buộc lại nút áo, mặc đai lưng, mặc đến thật chỉnh tề.

"Yên tâm, không có việc gì." Hần thân nhiên nói: "Vô Nhai Tử lòng dạ thẳng thắn vô tư, con người khiêm tốn, cho dù ta thua, hần cũng sẽ không đưa ta vào chỗ chết."

"Có thật không?"

"Đợi sau khi chuyện thành công, ma đầu của Dạ Kiều sẽ cực kỳ vui mừng, đến lúc đó Mạnh Khấp sẽ tranh thủ giúp ta đơn độc gặp mặt hần. . . . . Ta nhất định có thể giết hần, chờ ta giết được hung thủ thuê hần giết cha mẹ chúng ta, ta liền dẫn người ẩn cư trong núi, không hề tách ra nữa."

"Vậy còn độc trên người người?"

"Không sao, Mạnh Khấp nói nếu như liên tục ba năm không dùng giải được, độc liền có thể hoàn toàn thanh trừ từ trong thân thể, có người ở đây bên cạnh ta, đau nữa ta cũng có thể vượt đi qua! . . . . ."

"Vậy thì tốt!"

Lúc hần rời đi, ngoái đầu nhìn lại mỉm cười với ta, mềm mại uyển chuyển, không hề giống như đi đến một ước hẹn cái chết.

Cho nên ta không lo lắng chút nào, ngồi trước gương chải mái tóc đen nhánh của mình, trong gương ta đây mang theo ngọt ngào thẹn thùng, mày mắt sáng, ngàn tầng khói sóng.

Khi lược bỗng dừng giữa mái tóc, mộng đẹp của ta chợt bị kinh tỉnh.

Ta không giao thiệp với giang hồ, nhưng ta hiểu giang hồ, không có một cuộc quyết đấu hào hiệp như ca ca nói, ngay cả Vô Nhai Tử là một người khiêm tốn, cũng sẽ không hạ thủ lưu tình với đối thủ hạ sát chiêu với mình.

Lúc tỷ vô, sinh tử một đường, người nào sẽ ngu đến lưu lại đường sống cho đối thủ.

Hần nói càng nhẹ, liền đại biểu tâm sự của hần càng nặng.

Ta quên rằng tóc chỉ chải được một nửa, ngã ngả lần quần chạy ra cửa, nhìn thấy chương quỹ liền kêu to: "Mau chuẩn bị xe ngựa cho ta."

Trời u ám, đặc biệt áp lực.

Ngồi lên xe ngựa, ta cố nén chóng mặt, một đường thúc giục phu xe "Mau chút!" .

Ta nắm chặt hai quả đấm, từng lần một tự nhủ, hần không có việc gì, nhưng cảm giác nụ cười cuối cùng của hần đặc biệt vô vọng.

Vô vọng giống như thương tiếc cái chết.

Đội ta hao hết khí lực, chạy vội tới đỉnh núi thì ta nhìn thấy một sự đáng sợ xa hơn so với tưởng tượng.

Hai người ở liễu chết độ sức.

Nhưng đối thủ của hần cũng không phải là Vô Nhai Tử, mặc dù ta chưa từng thấy qua Vô Nhai Tử, nhưng ta tin tưởng chương môn nhân phái Không Động sẽ không áo đen, hắc sa che mặt.

Trên người ca ca trải rộng vết thương, mỗi một kiếm đâm ra đều khiến máu chảy như suối.

"Ca! Ca!" Ta nghĩ muốn xông tới, Văn Luật lại ôm lấy ta, nói: "Người qua đó chỉ biết nhiễu loạn tâm thần hần."

Ta không dám nhìn nữa, đem mặt chuyển hướng nơi khác. Cách đó không xa, một nhóm người vây quanh thi thể một vị lão nhân khóc thút thít, khóc đến thương tâm nhất chính là một thanh niên ôn nhã, hần quỹ gối trước thân lão nhân, nắm tay của hần thật lâu không thả. . . . .

Bên cạnh còn có người đang khuyên: "Đại sư huynh, nén bi thương!"

Trên người lão nhân kia không có vết thương khác, chỉ có nơi mí mắt một chút máu đỏ tươi.

Một kiếm trí mạng.

Đây là phong cách ca ca xuất kiếm, xem ra người chết là Vô Nhai Tử, nói như vậy, sau khi hần đắc thủ, Dạ Kiều phải sát thủ tới giết hần.

Tại sao? Là Mạnh Khấp, hay là chủ nhân của Dạ Kiều?

Những vấn đề này, so với chiêu thức của Hắc y nhân còn phải quý dị hơn.

Quay đầu lại nhìn lại hắc y nhân kia, hắc đã phi thân lên, tự không trung rơi xuống, cuộn cuộn nổi lên đầy trời lá xanh.

Một chiêu này xuất ra, ca ca lại ngốc lẳng chớp mắt một cái.

Ta nghĩ không ra cái gì khiến hắc chần chờ.

Nhưng ta hiểu, lâm trận đối địch, chỉ một cái chớp mắt này cũng đủ để bỏ mạng.

Ca ca ngốc lẳng khiến cho hắc bỏ qua thời cơ tốt nhất, hồi thần nghiêng người thì đã tránh không khỏi kiếm chiêu nhanh như chớp kia.

"Ca!"

Ta chính là như vậy mất thấy, kiếm đâm xuyên thân thể của hắc.

Ta chính là như vậy mất thấy, kiếm xuyên thấu trái tim của hắc.

"Ca!"

Át chân trời, mây loạn động lại, bạch y của hắc đã thành hồng y.

Hắc ngoái đầu lại xem ta, vốn muốn đâm kiếm ra, không biết tại sao giữa đường rơi trên mặt đất. . . . .

Đôi môi hắc đóng mở, tựa hồ nói cái gì, bởi vì quá xa, ta không cách nào nghe rõ.

Trời đất quay cuồng, vạn vật sụp đổ, ta té xỉu ở trên đất đá lạnh như băng, ý thức mơ hồ, ta còn nhớ, nụ cười trước khi hắc rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 22: Âm dương đôi đường

"Ca!"

Mở mắt ra, phát hiện mình nằm ở trên giường, bên giường là Lục Khung Y và Văn Luật đang ngồi, còn có một lão nhân ăn mặc mộc mạc, đang dùng ngân châm châm cứu trên mạch máu của ta.

"Ca? Ca?"

Ánh mắt ta tìm kiếm chung quanh, ta tự nhủ, mới vừa bắt quả là một giấc mộng nửa đêm, sau khi tỉnh lại hắc sẽ ở bên cạnh vỗ lưng ta, nhỏ giọng dỗ ta: "Là mộng, người xem, ta vẫn hảo hảo còn sống."

"Hắc. . . . . Đã. . . . ." Lục Khung Y đưa tay đè lại thân thể ta muốn ngồi dậy, muốn nói lại thôi.

"Không thể nào, ta muốn thấy hắc."

Nhìn thấy hắc đầy mặt ngưng nghị, trong mắt đều là tiếc nuối bi thương, ta nhất thời cảm thấy không có chút cảm giác nào, chỉ biết thần thờ nằm ở trên giường, mặc cho thân thể đang trầm luân trong một mảnh hỗn độn trắng xóa.

Hít thở thật sâu, tựa hồ còn có thể ngửi được mùi vị bên gối hắc lưu lại, tựa hồ còn có thể nghe hắc riu rít nói nhỏ, nói hắc yêu ta! Hắc sẽ không rời khỏi ta!

Mà hắc, thật cứ như vậy biến mất, không xuất hiện nữa.

"Hắc đang ở đâu? Người ít nhất cho ta nhìn hắc."

"Hắc bị đánh xuống vách đá vạn trượng, sợ là ngã đến tan xương nát thịt." Thanh âm của Lục Khung Y rất nhẹ, nhẹ đến tựa như sương mù trôi nổi.

Nhưng đối với ta mà nói, những lời này cũng đánh ta xuống vách đá vạn trượng, rơi ta tan xương nát thịt.

Đã từng, lúc nửa đêm tỉnh mộng nghĩ tới, nếu như có một ngày hắc chết rồi, ta nhất định sẽ ôm thi thể của hắc khóc đến thất thanh, ta sẽ dùng hết mọi

phương pháp thay hân báo thù, ta sẽ tự sát đi theo hân.

Nhưng hôm nay, hân thật đã chết rồi, ta lại quên mất làm sao khóc, giống như căn bản cũng không sẽ khóc.

Ta chỉ cảm giác cả người không còn chút sức lực nào, đừng nói báo thù, chính là bị thương cũng cảm thấy không còn chút sức lực nào, thậm chí ngay cả tìm chết cũng cảm thấy không còn chút sức lực nào.

Ta nhắm mắt lại, chìm chìm nổi nổi trong thế giới bóng tối, ta cảm thấy được ta đã chết rồi.

Cho đến khi một thanh âm mông lung nói với ta: "Phu nhân mang bầu trong người, xin nén bị thương, nếu không tùy thời có thể bị xảy thai."

Ta có hài tử của hân. . . . . Con của chúng ta!

Giờ khắc này nói không ra là buồn hay vui, chỉ cảm thấy trên người huyết dịch lại nóng lên.

Bởi vì, trên người ta lưu động huyết dịch của hân. . . . .

Cẩn thận suy nghĩ một chút, thật ra thì trên người chúng ta vốn lưu lại huyết dịch giống nhau. . . . .

Lục Khung Y đem một chén thuốc bung đến trước mặt ta, dịu dàng nói: "Trước tiên uống thuốc, giữ được hài tử quan trọng hơn."

Hài tử! ? Thế giới hoàn toàn yên tĩnh, tĩnh đến ta đây có thể nghe được tiết tấu tiếng tim đập của một thân thể khác trong người mình.

Lục Khung Y lại nói: "Nếu như hân có linh thiêng, nhất định sẽ không vui khi thấy ngươi như thế. . . . ."

Ca ca! ? Thế giới một mảnh hắc ám, tối đến có thể nhìn thấy nụ cười cuối cùng của hân, tựa hồ đang nói với ta, hân đang chờ ta.

"Ngươi phải còn sống, không vì mình, cũng phải vì hài tử của hân. . . . . Tiểu Trần, ngươi mang cốt nhục của hân, ngươi thương tâm nữa, cũng nên nhận đến khi hài tử ra đời. . . . ."

Một câu nói này của Lục Khung Y ta nghe được thật sự rõ ràng, hơn nữa không ngừng quanh quẩn bên tai ta, thanh âm kia cũng không giống như là của Lục Khung Y, hình như là ca ca đang khấn cầu ta: "Tiểu Trần, đó là cốt nhục của ta, cho dù ngươi muốn thấy ta, đều phải nhận đến khi hài tử ra đời, ngươi cho ta nhìn hân lớn lên trông thế nào!"

Nghe thanh âm của hân, ta ngay cả hô hấp cũng không dám dùng sức, chỉ sợ nghe lọt một chữ.

Ta nghe thấy hân dịu dàng dỗ ta: "Tiểu Trần, ca ca sẽ không bỏ lại ngươi, ca ca sẽ chờ ngươi, ngươi đáp ứng ta, sinh con ra. . . . ."

Ta yên lặng gật đầu.

Lục Khung Y thấy ta vẫn không mở miệng, cường ngạnh kéo ta, để cho ta tựa vào trên vai hân, nắm mũi của ta, đem thuốc rót vào trong miệng của ta.

Thuốc mới vừa uống vào, ta liền bắt đầu nằm bò trên giường không ngừng nôn mửa.

Nước mắt giống như thác nước bị giam cầm lâu ngày, vỡ òa rơi xuống, khó không chế.

Ta từng lần một gọi hân: "Ca ca! Ca. . . . . Ca. . . . ."

Ca, chết, có phải rất dễ dàng hay không?

Cứ như vậy một kiếm, ngươi rời đi!

Ngươi không phải là yêu ta sao?

Vậy tại sao ngươi lựa chọn chuyện dễ dàng như vậy, lại đem chuyện còn sống khó khăn để lại cho ta!

\*\*\*\*\*

Nửa đêm, khi ác mộng đã trở thành chuyện hạnh phúc nhất, nước mắt đã sớm không có tư vị.

Ta ngồi ở bên cửa sổ, nhìn một mảnh màn đen là bầu trời bao la.

Đã sớm tính toán qua không biết bao nhiêu lần, hôm nay là ngày cúng thất tuần cuối cùng, cũng là ngày cuối cùng hân có thể trở về. . . . .

Ta biết rõ hân xuất hiện, bởi vì ta cảm giác hân không rời đi, nhất là mấy ngày nay, trong lúc ngủ mơ luôn có một đôi tay lạnh như băng giúp ta lau đi nước mắt.

Hân nhất định không bỏ được ta!

Hắn nhất định là đang đợi ta!

Tiếng gió gõ cửa, ta như điên khùng vọt tới ngoài cửa, nhưng không thấy bóng dáng của hắn.

Một ngày cuối cùng này, hắn nhất định sẽ đến xem ta, nhưng đã qua nửa đêm, hắn tại sao còn chưa tới?

Ta chậm rãi đi tới bờ hồ, trong sóng biếc chỉ còn lại bóng dáng cô đơn của ta, cùng trăng tàn luân phiên.

Bảy bảy bốn mươi chín ngày, ta không biết bao nhiêu lần nghĩ nhảy vào cái hồ này, nhưng vì trong bụng còn hài tử chưa ra đời, ta chỉ có thể mỗi thời mỗi khắc dùng hồi ức cùng chờ đợi chết lặng mình. . . . .

Chết vì tình, cũng không phải là nhất thời xúc động, càng không phải là mềm yếu.

Là có một loại đau đớn vĩnh viễn không ngừng gọi là tư niệm, trừ phi chết đi.

Là có một loại vết thương không cách nào khép lại gọi là tình yêu, trừ phi chết đi. . . . .

"Ca!" Ta đứng ở bên cạnh hồ, nhìn mình trong nước: "Làm sao ngươi còn chưa tới xem ta? Chẳng lẽ ngươi liền một chút cũng không muốn ta sao? Ngươi đã đáp ứng ta không có việc gì, ngươi để cho ta chờ ngươi, nhưng ngươi tại sao không trở lại?"

Nước mắt rơi ở trong nước, xao động gợn sóng, bóng dáng màu trắng trong gợn nước đọng đưa.

Một gương mặt, tái nhợt không có chút máu hơn nữa, gầy gò không chịu nổi hơn nữa, thoáng chốc hơn nữa, ta cũng nhận được. . . . .

"Ca!" Ta quay đầu, sau lưng không có một bóng người.

"Ca! Ta biết rõ là ngươi, ngươi tới nhìn ta rồi, đúng không? Ngươi ra ngoài, ngươi ra ngoài!" Ta tìm kiếm khắp nơi, lớn tiếng la lên: "Sở Thiên! Sở Thiên! Ngươi để cho ta nhìn lại ngươi một cái là tốt rồi, liền một cái thôi."

"Ta biết rõ ngươi ở đây, ngươi nhất định nghe thấy lời nói của ta. . . . . Ta cảm giác được, ngươi tại sao không ra đây?"

. . . . .

"Tiểu Trần!"

Ta đột nhiên quay đầu lại, một người đứng ở sau thân ta, tay áo phát phới.

Cũng không phải hắn, mà là Lục Khung Y.

"Biểu ca, ta nhìn thấy ca rồi, hắn đến xem ta." Ta kích động lôi kéo tay của hắn.

Hắn tự tay ôm ta vào trong ngực, đem áo choàng trên tay khoác lên trên vai ta, sượt ấm cho ta: "Không phải đã nói với ngươi, thân thể ngươi đang ốm, buổi tối không thể ra ngoài."

"Hắn thật sự đến rồi!"

"Tiểu Trần, ta biết ngươi nhớ hắn, nhưng nếu ngươi thật sự muốn hắn an tâm, nên hảo hảo quý trọng thân thể của mình."

"Ta có mà, mỗi ngày ta đều uống thuốc đúng giờ, tất cả những thứ thuốc bổ kia ta đều uống." Ta ngẩng đầu lên, để cho hắn thấy rõ ràng khuôn mặt của ta: "Ngươi xem sắc mặt của ta có phải rất tốt hay không, gần đây còn mập lên rất nhiều."

"Cái này đúng rồi!" Hắn dùng ngón tay ấm áp lau đi vệt nước mắt lưu lại trên mặt ta, lại cười nói: "Chúng ta trở về phòng đi, buổi sáng bọn họ đã đem giá y tới, ngươi thử lại lần nữa xem có vừa hay không."

"Cám ơn ngươi! Biểu ca, ngươi vì ta làm quá nhiều, ta không có bất kỳ vật gì có thể hồi báo cho ngươi."

Ta là phát ra từ nội tâm cảm kích hắn, hắn vì ta làm quá nhiều, cũng nhịn quá nhiều ủy khuất khó tả.

Có người nam nhân nào nguyện ý cưới một tàn hoa bại liễu, lại có người nam nhân nào chịu cưới một nữ nhân sớm có bầu, nhưng hắn nói, hài tử trong bụng ta không bao lâu nữa sẽ lộ bụng bầu, hắn vì danh tiết của ta, vì tương lai hài tử của ta có thể đường đường chính chính làm người, biết rõ ta yêu người khác, biết rõ ta một thân tội nghiệt, vẫn cam tâm tình nguyện lấy ta làm vợ, cho ta cùng hài tử một danh phận.

Mà ta, hắn vì ta làm quá ít, nhiều lắm cũng chính là ở trước mặt hắn khéo léo một chút, không để cho hắn ưu tâm.

Hắn ôm chặt ta, đưa tay vuốt ve mái tóc dài của ta, dịu dàng tựa như tay ca ca: "Ta chỉ muốn ngươi có thể ở bên cạnh ta, cũng không còn điều gì cầu xin. . . . . Hắn không cho ngươi được, ta đều có thể cho ngươi, ngươi cho ta một cơ hội để ta hảo hảo yêu ngươi, được không?"



"Ta. . . . ."

"Ta biết rõ ngươi không quên hẳn được, dù sao các ngươi từ nhỏ lớn lên cùng nhau, như hình với bóng, tình cảm của ngươi đối với hẳn há có thể nói thay đổi liền thay đổi ngay. Nhưng ngươi phải hiểu được, tình cảm của ngươi đối với hẳn là lệ thuộc vào, là thân tình, mà không phải là tình yêu, một ngày nào đó ngươi sẽ thói với cuộc sống không có hẳn, lần nữa bắt đầu cuộc sống của ngươi."

Có lẽ sẽ không ai tin tưởng, giữa huynh muội có thể có tình yêu, nhưng ta hiểu rõ ta là thương hẳn, từ cực kỳ lâu trước kia, ta liền đã yêu hẳn.

Ta lặng lặng gặt đầu.

Ta dĩ nhiên sẽ không cho hẳn biết, ta đã sớm làm xong y phục năm tuổi cho hải tử, ta đã viết rất nhiều thư cho hải tử của chúng ta, nói cho hẳn biết ta có bao nhiêu thương hẳn, không bỏ được hẳn, nhưng ta không thể cùng với hẳn lớn lên. . . . .

Hải tử. . . . . Ta thật rất muốn nhìn hẳn lớn lên, nghe hẳn gọi một tiếng nương.

Bất tri bất giác, tình yêu của ta đối với hẳn đã càng ngày càng sâu, sâu đến ta càng ngày càng không nỡ rời khỏi hẳn.

"Tiểu Trần, chúng ta vào đi thôi."

Ta theo hẳn đi vào phòng, thời điểm đóng cửa, ta cuối cùng nhìn một cái đối diện cây kia liễu rủ.

Không biết vì sao, ta cảm thấy nơi đó có một linh hồn đang đứng.

Một linh hồn tan nát cõi lòng.

\*\*\*\*\*

Lục gia giăng đèn kết hoa, khắp nơi đều tràn đầy hi khí, người tới tặng lễ chúc mừng cũng không dứt.

Chỉ có ta mỗi ngày một thân đồ trắng ngồi ở trong phòng, may y phục cho hải tử chưa ra đời của mình, ảo tưởng bộ dáng ngày từng ngày lớn lên của hẳn.

Bởi vì không biết là con trai hay con gái, cho nên ta mỗi thứ đều chuẩn bị một đôi.

Hôm nay, ta nhìn Tô Nhã ngồi ở bên cạnh ta một cây kim một sợi chỉ thêu hoa mai, nhìn máu trên ngón tay nàng nhiễm lên trên cánh hoa, ta giống như thấy mình mấy tháng trước. . . . .

Khi đó ta cho rằng tâm đau nhất cũng bất quá như vậy, là nhìn hẳn cưới Tuyệt Lạc. . . . .

Hiện tại nhớ tới, việc đó nào coi là thống khổ!

"Tô Nhã." Ta nói: "Nếu để cho ngươi làm thiếp của biểu ca, ngươi có thể cảm thấy ủy khuất ngươi hay không?"

Tô Nhã hoảng sợ vạn phần bỏ y phục trong tay xuống, quỳ trên mặt đất, thanh âm đầu gối đụng xuống mặt đất thật vang. "Biểu tiểu thư, nô tỳ chưa bao giờ có loại suy nghĩ không an phận này, ngài có thể để cho nô tỳ hầu hạ ngài cùng thiếu gia cả đời, nô tỳ cũng không cầu xin gì khác."

"Ngươi đừng sợ, ta không có ý tứ gì khác, " ta đỡ nàng đang lo lắng thấp thòm dậy, nói: "Ta nhìn ra tâm ý của ngươi đối với biểu ca. . . . ."

"Ngài. . . . ." Nàng cúi đầu nhìn y phục trong tay ta, nhìn ta một thân áo tơ trắng, không hỏi nữa.

Nàng là một nữ hải thông minh, thông minh đến cái gì nên làm, cái gì nên nói, đều biết rất tốt, cũng chính vì vậy ta mới yên tâm đem hải tử của ta giao cho nàng.

"Tô Nhã, ngươi nguyên ý là tốt rồi, chờ sau khi thành thân, ta sẽ giúp ngươi an bài."

"Biểu tiểu thư, nô tỳ đời này đều sẽ nhớ ân đức của ngài, nhất định tận tâm tận lực hầu hạ ngài cùng thiếu gia."

"Đừng nói như vậy, ngươi có thể tận tâm hầu hạ tốt biểu ca ta liền yên tâm."

Đang khi nói chuyện, nha hoàn ở phòng ông ngoại đứng ngoài cửa, kính cẩn kêu: "Biểu tiểu thư, lão gia mời ngài qua đó."

"A, được, ta đổi bộ y phục liền qua."

Trở lại Lục gia, ta rất ít khi đến phòng ông ngoại, bởi vì mỗi lần đến phòng hẳn, hẳn đều sẽ dùng bộ mặt chờ đợi hỏi ta: "Sở Thiên lúc nào thì trở lại?"

Ta không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể cố giả bộ một khuôn mặt tươi cười đáp: "Hắn có chuyện, có thể chậm chút."

Sau đó, hai người chúng ta sẽ không nói gì nữa.

Ta chính là ngơ ngác ngồi nhìn dung nhan ngày càng già khô của hấn.

Nhìn bàn tay tràn đầy đôi môi cùng nếp nhăn của hấn, vuốt ve bức họa chưa bao giờ mở ra trong tay.

Một khắc kia, ta cuối cùng có thể cảm giác được nỗi ưu thương của hấn, cảm giác khóe mắt kia tràn ngập nhân thế tang thương không còn bất cứ lưu luyến gì đối với trần thế, nhưng vì cái gì hấn còn phải chống đỡ thân thể đầy bệnh tật để sống tiếp?

.....

Vừa vào đến cửa phòng ông ngoại, chỉ thấy thân thể đã sớm không thể di chuyển của hấn, đang nhìn bức tranh đang cầm trong tay.

Ta đi tới, vừa thấy khuôn mặt người trong tranh nước mắt lập tức tràn mi.

Bức tranh kia vẽ một nữ nhân cực đẹp đang múa kiếm ở đỉnh núi, vạt tiêu có tư thế, linh động như bay, dáng vẻ ngàn vạn, khói bụi mông lung.

Nhưng đẹp nhất chính là gương mặt đó, đôi mắt sáng trong treo lạnh lùng lưu chuyển, hai gò má tươi đẹp nhẹ ngẩng, môi mỏng hơi đóng, khí như gió mát. ....

Đây. .... Chính là gương mặt chạm khắc sâu trong ký ức của ta.

Trước kia vẫn cảm thấy khuôn mặt của ca ca ngày thường so với nữ tử còn đẹp hơn, hôm nay mới biết hấn giống mẫu thân thời còn trẻ như đúc.

"Ông ngoại, cho ta xem có được không?"

Ông ngoại nghe vậy, đem bức họa đưa cho ta.

Ta nhận lấy, nhẹ nhàng vuốt ve ngắm quan đó, mặc dù không có xúc cảm nhần nhụi, có thể thấy được gương mặt sống động như vậy cũng đã đủ rồi.

Cẩn thận nhìn lại, phát hiện phía dưới bức tranh viết hai chữ: Cô Vũ.

"Tranh này là ...."

Ông ngoại nhìn ngón tay ta chạm tới hai chữ, thờ dãi nói: "Tranh này là sau khi Lâm Nhiễm mất tích, ta tìm được trên thư án của nàng. .... Năm đó, ta để cho nàng gả cho đại đệ tử Võ Đang mặc dù nàng không có vẻ mặt mừng rỡ, nhưng cũng không nói không chịu, ta cho rằng ta vì nàng an bài là tốt nhất, lại chưa từng lưu ý, khi đó trên bàn của nàng đã bày bức tranh này. ....

Sau này, sau khi nàng cùng Vũ Văn Cô Vũ tỷ võ, Vũ Văn Cô Vũ đứng ngoài cửa Lục gia bảy ngày, Lâm Nhiễm cũng nhốt mình ở trong phòng bảy ngày. Ta nói với nàng: nếu như nàng muốn gập, ta tuyệt không ngăn trở, cho dù nàng muốn hủy hôn ước, ta cũng không phản đối. Nhưng nàng vẫn không gập, nàng nói Võ Đang là thái đầu giang hồ, đám hỏi này toàn người bộ giang hồ đều biết, nàng tuyệt đối không thể để danh dự của Lục gia bị hủy trong tay của nàng. ...."

Ông ngoại nói đến đây, dừng một chút, che miệng ho khan vài tiếng: "Ai! Lâm Nhiễm đau khổ khi còn sống đều là ta làm hại."

"Ông ngoại, ngài chớ khổ sở! Nàng cùng phụ thân vẫn rất ân ái, ít nhất nàng từng hạnh phúc."

Ông ngoại liếc mắt nhìn nha hoàn ở bên cạnh đang quạt cho hấn, nức nở nói: "Hài tử. .... Ông ngoại thực xin lỗi các người, thực xin lỗi cha mẹ người."

"Đây không phải là lỗi của ngài."

"Không, đây là lỗi của ta, nếu như không phải là ta gửi gắm kỳ vọng lớn như vậy với Lâm Nhiễm, không phải là ta để cho một nữ tử yếu đuối như nàng gánh chịu trách nhiệm của Lục gia, nàng cũng sẽ không. ...."

Ta cảm chặt đôi tay hấn đang run rẩy, cho hấn an ủi.

Lão nhân trước mặt này thủy chung khiến cho ta không cảm giác được sự thân thiết, giờ phút này cũng trở nên thân thiết rất nhiều.

Ngay cả mẫu thân trong trí nhớ luôn nhìn cũng không nguyện nhìn ta lâu một cái, lúc này ta cũng có chút tưởng niệm.

"Tiểu Trần, Sở Thiên rốt cuộc lúc nào thì có thể tới?"

"Hấn có thể không tới được." Ta nhần nhin chưa xót, cười theo mặt nói: "Hấn có chuyện có thể không đuổi kịp."

"Làm sao có thể! Người cùng Khung Y thành thân chuyện lớn như vậy, trên giang hồ ngay cả hậu bối vô danh cũng tới, hấn làm sao có thể không đến?"

"A!" Ta phát giác mình lỡ lời, vội nói: "Ta là nói hiện tại không tới được, mấy ngày nữa liền có thể chạy tới. .... Ta thành thân hấn làm sao có thể không đến, làm sao có thể không đến. ...."

"Hắn không tới, ta sợ ta không được."

"Ngài đừng nói như vậy, ngài nhất định. . . . ." Ta cắn chặt đôi môi, thật lâu mới nói được tiếp: "Ngài nhất định có thể thấy hắn một lần cuối."

"Tốt lắm, ta chờ hắn. . . . ." Hắn cười cười, trên khuôn mặt chất đầy nếp nhăn đều là mong đợi cùng hướng tới: "Hắn là hình ảnh của Lâm Nhiễm, chẳng những lớn lên giống, tính tình cũng cố chấp như vậy, chuyện đã nhận định ai cũng không cách nào thay đổi."

"Đúng vậy, hắn luôn dùng phương thức của mình đối tốt với người, hắn cả đời này, thật ra thì không thẹn với trời đất, chẳng qua chỉ thẹn với mình."

Ta chạm tới người trong bức tranh, cảm giác cách sinh tử, nàng vẫn đứng ở trước mặt của ta.

Nụ cười kia, đẹp đến khiến cho bảo kiếm tráng lệ cũng chán nản thất sắc.

Kiểm trong tay nàng, ta đây mới phát hiện chính là bảo kiếm của Lục Khung Y tượng trưng thiên hạ đệ nhất bảo kiếm.

Khó trách võ công của ca ca lợi hại như thế, thì ra mẫu thân từng có thanh kiếm này.

Một nữ nhân xinh đẹp cùng tuyệt thế võ công như vậy, xác thực đáng giá nam nhân ở ngoài cửa chờ thêm bảy ngày, chỉ tiếc, nàng có lòng tin quá kiên định. . . . .

Hơn nữa cần thận suy nghĩ một chút, nếu nàng coi danh dự của Lục gia nặng hơn so với tất cả, tại sao nàng muốn trước khi thành thân len lén rời đi.

"Ông ngoại, ngài biết mẫu thân ta tại sao muốn trước khi thành thân len lén rời đi không?"

"Ai nói với người nàng len lén rời đi?" Ông ngoại hết sức kích động nói: "Lâm Nhiễm cũng không biết làm chuyện len lén lút lút."

"Thật xin lỗi! Ngài đừng nóng giận, ta nói sai rồi."

Ta mãi liệt nhớ tới lời ca ca từng nói, gian phòng của nàng có dấu vết từng đánh nhau, trên kiếm phổ còn có mùi máu tanh. Nói như vậy năm đó nhất định xảy ra chuyện gì, nhất định là có người muốn giết nàng, hơn nữa đã thương nàng. . . . .

Đừng nói là có thể đi vào Lục gia hay không, người dám vào Lục gia giết nàng cũng không nhiều, rốt cuộc là ai?!

"Ông ngoại, có phải trước khi thành thân, Lục gia xảy ra chuyện gì hay không?" Ta hỏi dò.

"Hải tử, ân oán đời trước hãy để cho nó qua đi, đừng đi truy cứu nữa, ai đúng ai sai, bất quá cũng chỉ là phù vân."

Lời của hắn khiến cho ta vô cùng khiếp sợ, phù vân? ! Ngôn ngữ của hắn giống như hiểu rõ thế sự thân nhiên.

"Nói như vậy. . . . . Ngài biết là ai giết chết cha mẹ ta?"

"Ta không biết, cũng không muốn biết, ta chỉ muốn gặp lại Sở Thiên."

"A, ngài rất nhanh là có thể nhìn thấy."

Người dưới ngón tay mỉm cười với ta, tựa hồ cũng đang nói: Tiểu Trần, người đừng khổ sở, ba người chúng ta rất nhanh có thể gặp lại.

"Tiểu Trần." Ông ngoại kêu: "Về người sau phải quan tâm Sở Thiên nhiều hơn, ta thấy hắn trải qua khốn khổ, trong lòng hắn gánh vác rất nhiều thứ."

"Ta biết rồi, chờ ta nhìn thấy hắn. . . . . Ta nhất định đối xử tốt với hắn."

"Người phải nói cho hắn biết, muốn làm cái gì liền đi làm, đừng vì cuộc sống của người khác, quay đầu lại khổ chính là bản thân mình."

"Ta nhớ kỹ rồi." Cuộn tranh lại, đặt ở bên gối của ông ngoại, ta lặng lẽ lau nước mắt, đứng lên nói: "Ngài mệt rồi, nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai ta trở lại thăm ngài."

"Ừ, đi đi, sau khi gả cho Khung Y, phải hảo hảo làm thê tử của hắn. . . . . Về sau bất luận xảy ra chuyện gì, người đều phải hảo hảo thương hắn."

"Dạ, ta nhớ kỹ rồi!"

Sau khi ra cửa, ta không trở về phòng của mình, mà là đi tới Từ Đường vì các thân nhân thấp một nén hương.

Nhìn thấy phía trên bày thành một hàng linh vị, ta cảm thấy một trận hoang mang trước nay chưa có.

Lục gia, một gia tộc có địa vị tôn quý trên giang hồ như thế.

Ông ngoại, một người được mọi người trên giang hồ kính ngưỡng, tại sao phải trầm mặc với việc con trai lớn chết bất đắc kỳ tử, thứ nữ bị ám sát.

Mà hắc y nhân giết ca ca của ta là ai?

Gia tộc này rốt cuộc cất dấu những quá khứ như thế nào. . . . .

Đang suy nghĩ, nghe tiếng cửa mở, không cần quay đầu lại, nghe tiếng bước chân trầm ổn liền đoán ra là Lục Khung Y.

"Tiểu Trần, hôm nay thế nào đột nhiên tới Từ Đường dâng hương?"

"Chợt muốn nhìn bọn họ."

"Có phải ông ngoại nói gì với người hay không?"

"Hắn cái gì cũng không chịu nói!" Ta thở dài nói: "Ca ca ta vì báo thù, bỏ ra nhiều như vậy, nhưng ông ngoại biết rõ là ai làm, lại không chịu nói."

"Hắn không muốn nói luôn có đạo lý của hắn."

"Biểu ca, người tại sao không muốn vì đại bá báo thù? Người tin tưởng hắn chết vì bệnh cấp tính sao?"

"Báo thù! ?" Hắn cúi đầu, tựa hồ đang cố gắng hô hấp, đè nén cái gì đó: "Ta dĩ nhiên từng muốn, hơn nữa không chỉ một lần."

"Ý của người là?"

"Thật ra thì, muốn báo thù rất dễ dàng, muốn thù tha thứ một người, quá khó khăn."

"Nói như vậy. . . . . Người cũng biết?"

"Ta tình nguyện mình cái gì cũng không biết." Hắn ôm vai của ta, nói: "Đừng hỏi, chúng ta không muốn người biết, là không hi vọng người bị kéo vào ân oán của đời trước, quá khứ nên để cho nó qua đi."

Ta gật đầu một cái, bị hắn ôm ra khỏi Từ Đường.

Ta hiểu rồi, nếu như là ta, cũng không muốn hài tử của ta biết là ai giết phụ thân của hắn.

Ta hi vọng hắn có thể thật vui vẻ sống tốt, không cần giống như ca ca vì cừu hận chôn vùi sinh mệnh tuổi trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Có độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 23: Tình thế khó xử

Ngoài cửa sổ, gió táp trận trận, lá rụng tiêu tiêu.

Đèn lồng màu đỏ cùng màn che phiêu diêu trong gió. . . . .

Bên trong cửa sổ, gương đồng không ánh sáng, giá y như máu.

Ta ngồi một mình trước gương tỉ mỉ vuốt vàng ngọc khâu đầy trên giá y.

Mỗi người đều ở đây cung chúc mỗi kim ngọc lương duyên này, lại không biết ta lệ ướt bao nhiêu lần giá y. . . . .

Hắn có biết ta muốn gả cho hắn biết bao nhiêu, ta muốn mặc một thân hồng y này cùng hắn sống vai tiếp nhận lời chúc phúc của người khác biết bao nhiêu.

Đáng tiếc, hắn cũng đã không thể nhìn thấy bộ dạng ta mặc giá y nữa.

Kiếp này chúng ta không thể!

Hiện tại ta đã không yêu cầu xa vời có thể bầu bạn bên cạnh hắn lâu dài, có thể liếc hắn một cái nữa thôi liền đủ rồi, dù là xa xa nhìn lại bộ dáng hắn bây giờ một chút.

Dù là một lần, cũng tốt. . . . .

Để cho ta biết hắn trôi qua có được hay không, để cho ta nói ra câu hắn chưa từng nghe qua. . . . . "Ta yêu người!"

Thấy hoa mắt, ta thật sự nhìn thấy!

Tình tường nhìn thấy, chính hấn một thân bạch y đứng ngoài cửa sổ, thật lâu ngưng mắt nhìn ta. . . . .

"Ca, ca!" Ta cuống quít đuổi theo chạy ra, bóng trắng chợt lóe, hấn tan biến trong đêm tối.

Ta nâng váy đuổi theo hướng hấn biến mất, ta càng không ngừng chạy băng băng, gió đêm gào thét bên tai.

"Ca ca! Ta biết rõ là ngươi, ta biết rõ ngươi trở lại nhìn ta rồi, ngươi ra ngoài, ra ngoài!" Ta tin tưởng đó không phải là ảo giác của ta, hấn thật sự tới, hấn nhất định nhớ thương ta, không yên lòng về ta, trở lại nhìn ta.

Hấn nhất định là nghe được ta van xin, cho ta một cơ hội cuối cùng.

Nhưng tại sao hấn không nói một câu với ta.

Không còn khí lực, ta ngồi chồm hổm trên mặt đất, khóc cầu xin hấn: "Ca! Ngươi ra ngoài, để cho ta nhìn một cái cũng tốt!"

"Ta biết rõ ngươi nghe thấy, ta biết rõ ngươi ở đây. . . . ."

Ta khóc đến cổ họng cũng khàn rồi, vẫn gọi hấn, chỉ sợ dừng lại, hấn đã xa, không nghe được lời nói của ta.

"Coi như âm dương xa cách vĩnh viễn, ngươi cũng nên cho ta biết ngươi biến thành hình dáng gì. . . . . Ca, ngươi có biết ta nhớ ngươi bao nhiêu hay không. . . . ."

. . . . .

"Ta không yêu cầu xa vời gì, ngươi để cho ta xa xa liếc mắt nhìn, có được hay không?"

Ta khóc đến cả người đều run rẩy, bất lực ôm thân thể phát rét quỳ trên mặt đất: "Ta cầu xin ngươi, để cho ta nhìn ngươi một lần nữa!"

"Xem như ta cầu xin ngươi! Ta cầu xin ngươi!"

Tiếng lá cây xào xạc truyền đến, ta vui mừng ngẩng đầu, hấn thật từ phía sau cây đi ra.

Hấn tiêu tụy rất nhiều, vóc người vốn đã gầy, hôm nay đột nhiên ra một thân thanh cốt.

Ta quả thật chính mình không thể tin được, bò dậy vọt tới trước mặt hấn, bởi vì hưng phấn quá mức, đã sớm quên lời muốn nói cùng hấn, chỉ biết nhìn hấn, ngay cả mắt cũng không dám chớp, sợ một cái chớp mắt hấn sẽ biến mất.

Hấn cũng không nói, mặt tràn đầy đau đớn nhìn ta, dùng ánh mắt hướng tới ta bày tỏ sự bất đắc dĩ của hấn.

Trong chớp nhoáng này, ta không cầu gì khác. . . . .

"Ca! Ta biết ngươi sẽ trở lại gặp ta đây! Ngươi một chút cũng không thay đổi? !"

Hấn không trả lời, đoán chừng là không biết nên nói gì cùng ta.

Ta cũng không biết nên nói gì, ngây ngốc hỏi: "Ta đốt cho ngươi rất nhiều tiền vàng, ngươi có nhận được không?"

Hấn xoay mặt, vẫn là không nói chuyện!

Không nói lời nào không quan trọng, ta khấn trương đến gần một chút, hấn và khi còn sống không quá giống nhau, ta phải tỉ mỉ nhớ bộ dáng của hấn, về sau trên đường xuống hoàng tuyền ta còn phải nhận được.

Mặt bên của hấn lạnh như băng, đã sớm không có sự dịu dàng khi còn sống, mặt của hấn tái nhợt quá, đã sớm không có chân tình khi còn sống.

Ta thật là muốn khóc, mà ta nhìn được, không muốn làm cho hấn nhìn thấy bộ dáng ta thương tâm khổ sở.

"Ca, ngươi ở bên kia có được khỏe hay không? Có phải rất cô đơn hay không, ta. . . . . Ta. . . . ."

Ta đang muốn nói, bảo hấn chờ ta, chờ hái tử sinh ra ta liền đi cùng hấn, thế nhưng hấn lại xoay người rồi đi.

Ta quýnh lên, sớm quên người quý khác đường, chạy lên bắt lấy cánh tay của hấn.

Lâu như vậy mới gặp mặt một lần, ta thật sự không nỡ để hấn đi.

"Ca, chờ đi, ta còn có lời chưa nói xong. . . . ."

Cánh tay của hắn vẫn ấm áp có lực như vậy, giống như khi còn sống.

.....

Cánh tay của hắn ấm áp, làm sao có thể!

Ta khéo tay áo của hắn lên, lại cẩn thận sờ sờ, quả nhiên vẫn còn hơi ấm.

"Tại sao là ấm? Tại sao là. . . . . Ngươi còn sống?" Đầu óc ta trống rỗng, tay đặt lên khuôn mặt vẫn mong nhớ, xúc cảm mềm mại kia, hơi ấm thân thể kia, không phải là một người chết nên có.

Ta còn không thể tin được, lại hỏi một lần: "Ngươi còn sống?"

"Ai nói với ngươi ta chết?" Ngữ khí của hắn lạnh như hàn băng.

"Biểu ca nói ngươi bị người giết, hắn nói hắn tận mắt nhìn thấy. . . . . Ta cho rằng ngươi chết rồi, ngươi tại sao hai tháng đều không trở lại tìm ta?"

Kiên cường thời gian dài hết sức duy trì vào giờ khắc này hoàn toàn sụp xuống, vui vẻ tới quá đột ngột, so với thương tâm còn khó chịu hơn, ta cả người vô lực ngồi phịch ở trong ngực hắn, ôm chặt hắn.

"Ta có chút chuyện, không phân thân ra được." Hắn đẩy ta ra, giọng nói mang theo lạnh nhạt dị thường: "Nghe nói ngươi phải thành thân, ta tới xem một chút."

"Ngươi tới xem một chút? ! Làm sao ngươi có thể nói nhẹ nhàng như vậy?"

"Vậy ngươi bảo ta nói thế nào?" Trong giọng nói của hắn nghe mang theo nồng đậm tức giận.

Ta cũng nổi giận, tức giận vì hắn né tránh, tức giận vì hắn thờ ơ: "Nếu như mà ta biết ngươi không chết, ta làm sao có thể giả cho người khác?"

"Ngươi bây giờ có thể làm như ta đã chết!"

"Ngươi!" Đầu ta nóng lên, phất tay một bạt tai đánh vào trên mặt hắn, nhìn thấy dấu đỏ trên mặt hắn, ta mới hiểu được mình làm gì, ta cư nhiên đánh hắn.

Ủy khuất lập tức cuộn cuộn, nước mắt cũng không chế không nổi nữa: "Ngươi nói nhẹ nhàng, ngươi không phân thân ra được, ngươi biết ta hai tháng qua trải qua thế nào không? Ta mỗi ngày đều không dám ngủ, chỉ sợ thời điểm ngươi trở lại gặp ta, ta không biết. . . . ."

Câu nói kế tiếp còn chưa nói hết, ta đột nhiên cảm thấy trước mắt thoáng một cái, đôi môi nóng rực ngăn chặn môi của ta.

Đây là mộng đi, là một giấc mộng vui đùa ta.

Nụ hôn ngọt ngào này. . . . . Giấc mộng này. . . . . Thật sự quá chân thực.

Ta vong tình ôm gáy của hắn, dùng hết tất cả nhiệt tình đáp lại hắn. . . . .

Ta đem lưỡi đưa đến trong miệng hắn, liếm láp chiếc lưỡi hơi có chút cứng ngắc của hắn.

Ta trêu đùa rút cuộc đẩy lên lửa nóng của hắn, hắn càng hôn càng sâu, thân thể cũng bắt đầu nóng lên.

Hai tay của hắn đưa đến trước ngực ta, vuốt ve một hồi, liền bắt đầu tách vạt áo của ta ra, nhanh chóng cởi quần áo của ta xuống. . . . .

Dục vọng sau sinh lý từ biệt, tựa như Phượng Hoàng niết bàn trong ngọn lửa, biết rõ sẽ cháy hết tất cả, biết rõ sẽ chịu đựng trừng phạt, so với khát khao cũng đều trở thành không sao cả.

Ta cởi áo của hắn ra, quyến luyến vuốt ve thân hình gầy gò của hắn, hôn lên chiếc cổ trắng của hắn, hôn lên vết thương trên tim hắn. . . . .

Thiên địa dằng dặc, hoang sơn dã lĩnh.

Ta không để ý tới liêm sỉ, nằm xuống trên thảm cỏ, đẩy đưa cùng thân thể hắn.

Da thịt mang theo thủy lộ đau như cắt, trong mộng, cũng sẽ đau sao?

Ta đã mất tâm tư suy nghĩ. . . . .

Hắn dùng hai chân tách chân của ta ra, hạ thân nhanh chóng thẳng tiến.

Giống như quá khứ đếm không hết bao nhiêu lần tiến vào, so với bất kỳ lần nào đều muốn kịch liệt.

"Sở Thiên. . . . ." Ta gọi tên của hân, chạm tới khuôn mặt của hân: "Nếu như đây là mộng, ta không muốn tỉnh nữa."

Nhưng hân lại nói: "Nếu như đây là sai lầm, để cho ta lại sai lầm một lần nữa!"

Ta đang muốn hỏi hân có ý gì thì hân hôn ta, trong tàn sát bừa bãi, dục vọng của hân đột nhiên phóng thích trong thân thể ta.

Nhanh tựa như chuyện xảy ra hôm nay, đột nhiên như thế, khiến cho ta ứng phó không kịp. . . . .

Ta nhắm mắt mấy cái, trên mặt hân cười làm sao thấy tà ác như vậy!

Hân rút thân thể ra, nhưng không buông ta ra, tiếp tục điên cuồng hôn môi của ta, ngực của ta, cắn chỗ mẫn cảm nhất của ta. . . . .

"A. . . . ." Ta rên rỉ, giãy dụa khấn cầu thân thể, đẩy hân: "Đừng. . . . . Ta không chịu được."

Nhưng hân còn chưa muốn dừng lại, giống như tròng phạt trên choker ta.

Một tay của hân ấn bấp đùi, một cái tay khác chạm tới hạ thân của ta, dùng ngón tay lau chất lỏng chảy ra từ bên trong.

"Muốn. . . . . Sao?" Hân cười hơn đáng hận!

"Ngươi!" Ta thờ dốt, muốn không chế tình dục của mình, lại phát hiện thân thể đã bị hân nắm trong tay, dưới ngón tay hân hưng phấn dị thường, không kìm hãm được dán thân thể chặt lên da thịt bóng loáng của hân, nhẹ nhàng cọ xát. . . . .

Ta tin tưởng đối với một nữ nhân mà nói, không có gì đáng buồn hơn so với nam nhân bên cạnh đã kết thúc vui thích, vẫn còn trên đũa dục vọng của người.

"Sở Thiên, ngươi dừng lại, a. . . . . Ta cầu xin ngươi dừng lại."

Hân thật sự dừng lại, khi ta cả người run rẩy, sắp đạt tới vui thích thì hân tàn nhẫn dừng lại. . . . .

Hân, hân rõ ràng là cố ý, cố ý hành hạ ta.

"Vì sao lại phải đối với ta như vậy?" Ta kéo y phục đỏ tươi, xấu hổ che đi thân thể không chịu nổi.

Nhưng hân ngăn lại, lại tiếp tục cúi đầu hôn ngực ta.

Nghe yêu kiều khó nhịn, hân tách chân của ta ra, nâng hạ thân của ta lên, cúi đầu hôn xuống hạ thể của ta, dùng chiếc lưỡi linh xảo xuyên vào bên trong.

"Vũ Văn Sở Thiên! Cái tên khốn kiếp này, ngươi đến cùng muốn làm gì?"

Hân ngẩng đầu nhìn ta, uốn mắt cười lên: "Vậy ngươi muốn thế nào? Muốn ta có phải hay không?"

"Ngươi!"

"Nói ngươi yêu ta! Nói ngươi yêu ta. . . . . Ta liền cho ngươi!"

"Ngươi! Ta chán ghét ngươi, ta hận chết ngươi!"

Hân thô lỗ nắm cầm của ta, cưỡng bách ta nhìn ánh mắt tràn đầy cừu hận của hân: "Vũ Văn Lạc Trần, nữ nhân vô tình vô nghĩa này. Miệng ngươi kêu không thể rời bỏ ta, luôn miệng nói chết đều muốn đi theo ta! Ta ngay cả vết thương cũng còn chưa đường tốt, ngươi liền gấp không thể chờ gả cho nam nhân khác."

"Ta cho là ngươi chết rồi, ta cũng là bất đắc dĩ. . . . ."

"Vậy ngươi không thể chờ sau khi hài cốt ta rét lạnh!"

Hân tiếp tục hôn hạ thể của ta, lần này tăng thêm lực đạo, làm cho ta toàn thân đều giống như bị kiến gặm nuốt. "Ta. . . . . Ta. . . . . Ca, ca, ta không được, thật sự không được!"

Huyết dịch toàn thân đều đang chảy ngươi, đầu lưỡi hân xuyên qua khiến cho ta đau khổ trong hưng phấn cùng thống khổ.

Hân lạnh lùng nói: "Ngươi bây giờ không phải là hận không được ta chết? Hận không được chưa bao giờ có ca ca như ta! ?"

"Ta yêu ngươi, ca, ta yêu ngươi!"

Hân sững sờ, nhìn ta, nhìn thân thể tràn đầy mong đợi của ta.

Hân quỳ gối trước thân thể của ta, rút cuộc đem hạ thân gồng gượng đưa vào. . . . .

Thỏa mãn ta đồng thời, hấn cũng ở đây hưng phấn rên rì.

Viễn Sơn, Tàn Nguyệt.

Đều đang lay động, giống như lần đầu tiên của chúng ta. . . . . Mỗi một lần. . . . .

Mỗi một lần khác nhau đều muốn lửa nóng.

Giống như là ở trong mộng.

. . . . .

Dục vọng của hấn lại một lần buông thả sau đó, hấn ôm lấy ta, ôm ta thật chặt vào trong ngực, "Tiểu Trần, ngươi lập lại lần nữa. . . . . Ngươi yêu ta."

"Ta yêu ngươi. . . . ."

Ta cảm giác có một giọt nước nhỏ nóng bỏng nhỏ xuống trên vai ta, tiếp đó, giọt giọt theo vai của ta trượt xuống. . . . .

"Ngươi phải gả cho hấn, ta không trách ngươi, ngươi vốn nên thuộc về hấn. . . . . Ta sẽ rời đi. . . . . Ngươi coi ta như đã chết!"

"Ngươi nói cái gì?"

"Hấn rất thích ngươi, ngươi gả cho hấn chung quy tốt hơn cùng loại người bên bờ sinh tử như ta." Hấn nói xong, rên khê một tiếng, thoát thân thể, xoay người đem giá y nhét vào trước mặt của ta, liền bắt đầu bình tĩnh mặc y phục của mình.

"Ca!" Ta chết chết ôm lấy chân của hấn, "Ta gả cho hấn là bất đắc dĩ, ta mang thai con của ngươi, ta là muốn cho hài tử đường đường chính chính làm người."

"Ngươi nói cái gì?" Đại lung trong tay hấn rơi trên mặt đất.

Hấn lập tức đứng ở trước mặt của ta, trên mặt không có vui vẻ trong tưởng tượng của ta, mà là kinh hãi. "Ngươi nói hài tử của ai?"

"Ngươi. . . . ."

"Lục Khung Y biết không?"

Ta gật đầu: "Hấn vì ta cam nguyện tiếp nhận."

"Không được!" Hấn nhanh chóng mặc quần áo tử tế, giúp ta mặc giá y màu đỏ vào, lôi kéo ta đứng dậy: "Đi theo ta, ta tìm đại phu bỏ nó đi."

Ta nghĩ ta nghe lầm, nếu không chính là hấn nghe lầm, ta lại nói một lần: "Đây là hài tử của ngươi mà, đã hơn ba tháng rồi."

"Tiểu Trần, đứa nhỏ này không thể lưu, chúng ta bất luận, sẽ gặp trời phạt, con của chúng ta sẽ phải chịu trừng phạt, không phải là sự ngu dại chính là tàn phế."

"Không thể nào!"

"Là thật, Mạnh Khấp cho ta xem qua y thuật, phía trên quả thật có ghi chép qua."

"Ngươi nói vậy! Biểu ca cũng hiểu y thuật, hấn nói hài tử của ta đáng đáp rất khỏe mạnh."

"Ngươi tin hấn, hay tin ta?"

"Ta. . . . . Tin hấn!" Ta không phải là không tin ca ca, nhưng muốn ta tin tưởng lời nói vô căn cứ của Mạnh Khấp, giết cốt nhục của mình, ta thể nào cũng làm không được.

"Ngươi tin hấn? ! Thì ra là người trong lòng ngươi tin nhất là hấn."

"Không phải vậy. . . . ."

Hấn cười lạnh nói: "Hấn nói rất đúng, ngươi căn bản cũng không yêu ta, ngươi đối với ta là lệ thuộc vào, là thói quen nhiều năm qua không cách nào thay đổi. . . . . Là ta lợi dụng ngươi ngu ngốc đoạt lấy ngươi, là ta dựa vào sự lệ thuộc của ngươi đối với ta, đòi hỏi quá nhiều thứ vốn không nên thuộc về ta. Là ta sai lầm khi tin lời thề của một nữ hài nhi ngây thơ mười bảy tuổi, mới có thể cho rằng ngươi có thể cùng ta Thiên Trường Địa Cửu."

Lời của hấn chữ chữ câu câu đều giống như nguyên rửa cùng trừng phạt đối với ta, ta sai lầm rồi sao?

Ta muốn giữ được con của mình, liền đổi lấy phê phán như vậy.



"Không phải vậy. . . . . Ca! Ta đối với ngươi như thế nào ngươi phải biết."

"Ca? !" Hân cười, cười đến ta tâm hoảng ý loạn: "Ta là ca ca ngươi, trong lòng ngươi ta thật ra chỉ là ca ca của ngươi."

"Sở Thiên, ngươi muốn ta làm gì ta đều đáp ứng ngươi, chỉ cần ngươi phải tin tưởng tình cảm của ta đối với ngươi."

Hân sờ sờ mái tóc dài của ta, hôn lên trán ta: "Hào muội muội của ta, trở về gả cho nam nhân có thể yêu ngươi, có thể cho ngươi danh phận, ca ca chúc ngươi hạnh phúc!"

"Không, trừ cái này. . . . ."

Hân hất cánh tay kéo hân của ta, xoay người rồi đi.

Ta đuổi theo, nhưng hân đi thật là nhanh, mỗi một lần mắt ta nhìn thấy bắt được hân, bắt được cũng là trống không.

Hiện tại ta rốt cuộc biết đây không phải là mộng rồi, trong giấc mộng hân tuyệt đối sẽ không tàn khốc như vậy.

"Sở Thiên! Ngươi phải tin tưởng ta, ngươi phải tin tưởng ta! Mỗi câu ta nói với ngươi đều là thật, không có ngươi ta sống không nổi."

Hân dừng bước, lại không quay đầu lại, "Ta xem ngươi sống rất tốt!"

"Ta là vì hài tử!"

"Đừng tưởng rằng ngươi thật không rời khỏi được ta, hôm nay ngươi có thể vì hài tử mà sống, ngày mai ngươi có thể vì trượng phu mà sống, sớm muộn gì có một ngày ngươi sẽ phát hiện, không có ta ngươi còn có thể lệ thuộc vào nam nhân khác!" Hân cúi đầu, ngừng một lát, mới nói giọng khàn khàn: "Tiểu Trần, thật ra thì ngươi căn bản cũng không yêu ta, ngươi chẳng qua là không thể rời bỏ ta. . . . ."

Hân lại giống như trước kia biến mất ở ta tầm mắt.

Lần này ta không hề ngây ngốc chờ nữa, dọc theo hướng hân biến mất tiếp tục đi về phía trước.

Lần này, ta tuyệt đối sẽ không bị hân bỏ lại!

Đi tới trời đã sáng, bụng dưới bắt đầu đau, ta đây mới nhớ tới đại phu nói thai của ta không yên, không thể làm vận động quá kịch liệt.

Ta chậm lại cước bộ, từ từ đi, mệt mỏi liền nghỉ một chút, nghỉ tốt lắm, vẫn đi về phía trước.

Giá y điểm vàng ngọc rơi xuống một đường. . . .

\*\*\*\*\*

Trên đường, gặp được hai tiểu phu đón củi, ta hỏi bọn hân có nhìn thấy một nam nhân mặc bạch y hay không.

Bọn họ nói: nhìn thấy, ở một sơn động bên đó.

Bọn họ dẫn ta đến trong sơn động, bên trong tối đen khiến cho ta cảm thấy một hồi không rét mà run, đang muốn lui ra ngoài.

Hai tiểu phu ngăn ở cửa động, ngăn ta lại.

Bọn họ nói những ngôn ngữ ô uế không chịu nổi, tay vẫn còn ở đưa qua sờ mặt của ta.

"Các ngươi. . . . ." Ta né vào bên trong, còn chưa kịp gọi "Cứu mạng", hai người bọn họ đã ngã xuống.

Phía sau bọn họ đứng một người lau kiếm.

Hân Y, khắc nghiệt, một thân sát khí kinh người.

"Sở Thiên! Ta biết ngay ngươi sẽ không bỏ lại ta."

Ta xông tới ôm lấy hân, lại bị hân lạnh lùng đẩy ra: "Ta là vừa vận đi ngang qua, lần sau ngươi sẽ không may mắn như vậy."

"Tốt, ngươi đi đi!" Ta chỉ chỉ cửa động, ngẩng đầu lên lớn tiếng nói: "Ta hiện tại liền trở về làng chài, trên đường ta chính là đói chết, rét chết, mệt chết, hoặc là bị người cường bạo, ngươi cũng đừng động tới ta."

"Được!"

Hân cứ như vậy rời đi. . . . .

Ta tức cười, hấn tại sao có thể cứ đi như vậy!

Chờ ta từ trong kích động hồi tâm, đuổi theo ra son động, đã không nhìn thấy hấn.

Nam nhân đáng hận này, ta bực mình hướng không ai, cũng không còn phương hướng đi tiếp.

. . . . .

Bất tri bất giác lạc đường, ta không tìm được hướng, một mình cô đơn chân trần đi về phía mặt trời lặn.

Ta không biết hấn đã đi chưa, mà ta vẫn cố ý ngồi ở trên tảng đá xoa chân mài ra máu, lớn tiếng kêu đau.

Hấn không ra!

Ta cố ý ngồi ở dưới tàng cây ăn lá cây, vừa ăn còn vừa khóc, dụng hết toàn lực lau nước mắt.

Hấn cũng vẫn không ra ngoài!

Ta lớn tiếng kêu: "Vũ Văn Sở Thiên, nam nhân không có tim không có phổi này, nếu ta chết, thành quỷ cũng muốn quần lấy ngươi."

Hấn vẫn không ra.

Ta hận hận bỏ dậy, còn chưa đi được mấy bước, ánh mặt trời phoi đến ta có chút ngất.

Bụng dưới đau đến lợi hại hơn, ta ngã nhào trong bụi cỏ hoang vu.

Không còn khí lực nữa, không nhúc nhích nhắm mắt lại nằm.

Trong lòng hận hận nghĩ, để cho ta chết đi!

Bước chân yếu ớt không tiếng động tiến dần. . . . .

Thật lâu, một đôi tay có lực mới ôm lấy ta, từng bước một chậm rãi đi về phía trước.

Ta mở mắt, khuôn mặt tuấn mỹ của hấn đứng đưa trước mắt ta.

"Ta biết ngay ngươi sẽ không mặc kệ ta!" Ta cười rúc vào ngực hấn, ôm bờ vai của hấn, nghe tiếng thờ dài như có như không của hấn.

"Ngươi luôn tùy hứng như vậy!"

"Bởi vì ta biết ngươi không nỡ để ta chịu khổ."

"Ta là thật không nỡ, thật nhiều lần ta muốn dứt khoát mặc kệ ngươi, xem ngươi đi tới lúc nào thì trở về Lục gia. . . . . Mà ta thật sự hạ không được quyết tâm."

"Dù sao ngươi còn sống, liền đừng mơ tưởng bỏ rơi ta."

"Ngươi sớm muộn gì cũng bức chết ta."

Ta muốn cười, muốn nhìn thấy khuôn mặt mong nhớ kia nhiều hơn nữa, nhưng bụng dưới đau thật sự khiến cho ta không chịu nổi.

Ta nhắm mắt lại, bàn tay vuốt mặt hấn vô lực đứng đưa trên không trung. . . . .

"Tiểu Trần! Ngươi đừng làm ta sợ! Ngươi tỉnh tỉnh, ngươi đừng làm ta sợ!"

Đây là thanh âm cuối cùng ta nghe được, nếu như ta còn có thể nói chuyện, ta nhất định sẽ nói: "Ngươi không phải là như vậy làm ta sợ sao? Ngươi mới thật làm ta sợ muốn chết!"

Bạn đang đọc truyện *Có độc* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 24: Chuyện cũ như khói

Thân thể dần dần có tri giác, bụng dưới vẫn còn đau, nhưng trong mông lưng nghe được thanh âm của ca ca, tâm liền trở về với thực tế.

Cẩn thận nghe một chút, lại nghe hấn nói: "Đại phu, đứa nhỏ này vô luận như thế nào cũng không thể lưu lại, còn có biện pháp khác không?"

"Ngươi chính là không phải là người!" Một thanh âm nổi giận nói.

"Ta. . . . . Ta. . . . ."

"Nếu ngươi còn có chút nhân tính hãy mau đem thuốc dưỡng thai dứt cho nàng." Đại phu kia tựa hồ nhìn ra hấn không tình nguyện, khuyên hấn nói: "Coi như không phải là con của ngươi, nàng cũng là nữ nhân ngươi yêu, ngươi liền nhẫn tâm ngay cả mạng của nàng cũng không để ý?"

"Ta. . . . . Nhưng. . . . ."

Nghe thanh âm có chút khó khăn của ca ca, ta mở mắt ra, suy yếu cười cười với hấn.

Đảo mắt nhìn đại phu nói chuyện kia một chút, hấn xem ra cũng đã hơn bốn mươi năm mươi tuổi, ăn mặc văn nhã, mang theo một loại khí động thông dong không tầm thường.

Ta run giọng đối với đại phu nói: "Ai nói không phải của hài tử của hấn, chính là của hấn."

Đại phu vừa nghe thấy lời này của ta, mắt cũng tròn tròn.

"Cái gì?" Hấn đảo mắt nhìn ca ca, hấn không đem bát thuốc trong tay nhét vào trên mặt hấn được: "Hồ dữ cũng không ăn thịt con, ngươi rốt cuộc có nhân tính hay không?"

Ca ca không dám trả lời, bung thuốc ngồi vào bên cạnh ta, khẩn trương hỏi: "Ngươi khá hơn chưa? Uống thuốc đi!"

Sau khi ta uống thuốc xong, hấn tự tay sờ sờ bụng dưới của ta, trong mắt cũng là tràn đầy tình yêu.

Đúng! Hồ dữ cũng không ăn thịt con, hấn làm sao có thể cam lòng không cần cốt nhục của mình.

Ta đặt tay lên tay hấn, cùng hấn mười ngón tay đan vào nhau: "Sở Thiên, đứa nhỏ này nhất định sẽ rất khỏe mạnh, cho dù hấn là si là ngu, ta cũng sẽ chăm sóc hấn thật tốt."

Hấn liếc mắt nhìn đại phu, nói khẽ với ta nói: "Thân thể ngươi bây giờ không tốt, chờ điều dưỡng rồi hãy nói."

Ta gật đầu một cái, ta biết rõ, lâu ngày rồi hấn cũng sẽ như ta càng ngày càng thích đứa bé này.

Đại phu kia là một người rất tốt, nói thân thể ta không tốt, không thích hợp lên đường, lưu chúng ta ở lại vài ngày, hấn giúp ta dưỡng tốt thân thể.

Ca ca cho hấn một xấp ngân phiếu hấn cũng không cần, từ chối nửa ngày, thấy ca ca kiên trì, cũng liền nhận lấy.

Gần tối, sau khi ăn cơm xong, ta thấy ca ca đi ra cửa, vội nói với đại phu: "Ngài nhanh đi giúp ta lưu ý chút, nếu như hấn muốn đi, ngài phải nói cho ta biết."

"Tiểu cô nương này, còn sợ tiểu tình nhân của ngươi chạy mất."

"Ngài có điều không biết, chuyện nhẩn tâm nào hấn cũng làm được."

"Thật? !" Đại phu vội vàng ngồi ở cửa, cười nói với ta: "Hấn đang ngồi chơi trong sân, không sao! Ta nhìn giúp ngươi."

"Cám ơn! Ngài thật là một người tốt."

"Tiểu cô nương!" Hấn chỉ chỉ giá y đồ tươi trên người ta, cười hỏi: "Ngươi có phải bỏ trốn cùng hấn hay không?"

"Đúng!" Ta cố ý nói rất lớn tiếng, mặc dù ta vô cùng có lòng tin với nhĩ lực của hấn, mà ta vẫn sợ hấn không nghe rõ, lớn tiếng nói: "Hấn còn không tình nguyện, luôn muốn bỏ ta lại."

"Nam nhân không có lương tâm như vậy ngươi cũng yêu!" Đại phu khinh thường bĩu môi nói: "Không phải là gương mặt đẹp mắt thôi sao, có ích lợi gì?"

"Dù sao ta thích!" Ta ngọt ngào vui đầu cười, cười đến khóe miệng đều rút gân.

"Tiểu cô nương ngươi chính là không hiểu chuyện, sớm muộn gì ngươi cũng phải ném mùi đầu đau khổ."

Ta lại đề cao thanh âm một chút nói: "Ăn bao nhiêu khổ ta cũng chịu, ta đời này chính là cùng hấn."

"Ai! Tình là chi. . . . ."

Ta đang tán gẫu vui vẻ, một tiếng kêu từ ngoài cửa truyền đến, vừa nghe tiếng liền biết không phải người lương thiện gì: "Long thần y, Long thần y!"

Không nhìn ra, hắn còn là một thần y đấy.

Đại phu vừa thấy có người đi vào, cười nói với ta: "Bộ dạng này của ngươi, vẫn là chỗ để gặp người thì tốt hơn."

Nói xong dùng bình phong ngăn trở ta, mới đi ra ngoài.

Xuyên thấu qua khe hở của bình phong ta nhìn thấy hai nam nhân thân cao thể kiện vào cửa, một người tựa hồ bị thương, được dìu đi.

Đại phu nhìn vết thương của người nọ một chút, cười nói: "A, không sao, là bị thương ngoài da, không trúng độc, để ý miệng vết thương một chút là không có chuyện gì rồi."

Người bị thương đó vừa cắn răng nhin đau, vừa hỏi người bên cạnh nói: "Chuyện của Lục gia ngươi nghe nói chưa?"

"Ngươi nói là chuyện tân nương đợi gã đột nhiên mất tích?"

"Ngươi cũng nghe nói? Xem ra thật có chuyện này."

"Đúng vậy, Lục gia huyền náo long trời lở đất, nghe nói Lục Khung Y đang tìm kiếm khắp nơi. . . . . Lục Khung Y còn cam kết, nếu ai tìm được vị hôn thê của hắn, sẽ có trọng tạ!"

Hai người đang nói chuyện, ca ca cất bước đi vào, ngồi ở trên ghế bên cạnh đại phu, tiện tay cầm lấy một quyển sách thuốc lẳng lẳng lật qua, ta còn chưa từng thấy qua hắn đọc sách thật tình như thế.

Hai người liếc hắn một cái, dè dặt thanh âm lại nói: "Ngươi nói chuyện này không phải là có chút quá tà, Lục gia thế nào vừa có chuyện vui, tân nương từ liền mất tích? Không phải là Tần Diêu âm hồn bắt tán chứ?"

"Hừ!" Người bị thương kia vội vàng nhìn chung quanh một cái, thấp giọng nói: "Ngươi nói chuyện cẩn thận một chút, để người của Lục gia nghe được, ngươi không có ngày tốt đâu."

"Uy! Ngươi nghe nói qua chưa, thời điểm Tần Diêu chết, còn nguyên rùa Lục gia. . . ."

"Ngươi cũng chớ nói lung tung."

"Ngươi suy nghĩ một chút, sau khi Tần Diêu chết, người của Lục gia lại thật sự không có kết cục tốt. Phu nhân của Lục Lâm Phong quá môn không tới một năm đột nhiên qua đời, sau đó Lục Lâm Nhiễm liền mất tích, Lục lão gia tử bệnh không dậy nổi, tiếp đó Lục Lâm Phong bị bệnh cấp tính chết. . . . . Vũ Văn Sở Thiên kia thật lợi hại, trên giang hồ ai không kiêng kỵ hắn ba phần, nhưng hắn mới vừa thừa nhận mình là con trai của Lục Lâm Nhiễm, liền bị Dạ Kiều ám sát. Hiện tại, Lục Khung Y này lập tức thành thân, tân nương lại mất tích, ngươi nói những chuyện này có kỳ quái hay không?"

"Không phải là ma quỷ như vậy chứ?"

"Thôi!" Đại phu chen lời nói: "Đều là chuyện cũ năm xưa, còn nói làm gì nữa, để cho người của Lục gia nghe được, chẳng phải sinh nhiều thị phi."

"Hiện tại trên giang hồ ai không đàm luận chuyện này. . . . ."

"Cần thì đi bên ngoài nói đi!"

"Được! Không nói, không cho thần y ngươi thêm phiền toái." Hai người bỏ lại chút bạc vụn, nói tiếng cảm ơn, liền rời đi.

Tần Diêu, cái tên này ta giống như rất quen thuộc.

Cẩn thận hồi tưởng, nguyên lai trong Lục gia truyện ký từng thấy qua cái tên này.

Hai mươi năm trước, trên giang hồ có ba vị nữ nhân tuyệt thế, làm điên đảo chúng sinh, làm vô số người phong lưu chạy theo như vịt.

Đáng tiếc, từ xưa hồng nhan bạc mệnh, ba người các nàng cuối cùng cũng rơi vào kết cục thê lương. . . . .

Cụ thể chuyện gì xảy ra, phía trên không nói ra.

Chỉ nói một là mẫu thân của ta Lục Lâm Nhiễm, một người tên là Tần Diêu, một người khác tên là Lan Khê.

\*\*\*\*\*

Đêm đó, ca ca mua chút rượu và thức ăn trở lại, cùng Long đại phu nâng cốc nói cười nửa đêm, uống rượu nhanh hơn muốn thấy đáy, ca ca mới hỏi: "Có thể thỉnh giáo một chút hay không, tiên sinh có biết Tần Diêu là ai?"

"Tần Diêu ngươi cũng không biết?" Long đại phu dùng ánh mắt mang theo men say, quan sát ca ca một phen, gật đầu nói: "Cũng đúng, đoán chừng khi

Tần Diêu danh chấn thiên hạ thì ngươì còn chưa ra đời."

"Kính xin tiên sinh chỉ giáo!"

"Ngươi từng nghe qua hai mươi năm trước, tam đại mỹ nhân danh chấn giang hồ?"

"Chưa từng nghe qua, các nàng là?"

"Một là đệ nhất thiên hạ trang cao quý vô cùng Lục Lâm Nhiễm, một là mỹ thái diễn đảo chúng sinh danh kỹ Tần Diêu, một người khác thánh khiết như tiên Miêu Cương Thánh nữ Lan Khê. Bản về tư sắc họ chẳng phân biệt được sản sản nhau, chẳng qua là kiểu đẹp bất đồng. . . . ."

"Mạo muội hỏi một câu, Tần Diêu kia cùng Lục gia có quan hệ như thế nào?"

Long đại phu liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, mới thở dài nói: "Ngươi có điều không biết, Lục Lâm Phong là người khách duy nhất vào màn của Tần Diêu, hai người cũng coi như từng có một đoạn tình, chỉ tiếc Lục Lâm Phong bội tình bạc nghĩa, cưới Nam Cung thế gia Nam Cung Vân Nhi. Ngày thành thân, Tần Diêu máu tươi lễ đường. . . . . Ai! Nàng hương tiêu ngọc vãn, không biết bao nhiêu người bóp cổ tay thở dài, vì một nam nhân như vậy, không đáng giá, không đáng giá!"

"Vì một nam nhân như vậy. . . . ." Ca ca nhỏ giọng lặp lại một lần nữa, khẽ cau mày, lại hỏi: "Lấy cách nhìn của tiên sinh, thị phi này của Lục gia chính là có liên quan tới Tần Diêu sao?"

"Một danh kỹ tay trái gà không chặt có thể làm gì? Đều chẳng qua có vài người trong lúc rảnh rồi mượn có nói lên bất mãn với Lục gia mà thôi. . . . . Người của Lục gia dựa vào tuyệt thế kiếm pháp cực thịnh một thời không giả, nhưng thịnh cực tất suy là quy luật thiên cô không dời, không người nào có thể oán trách!"

Long đại phu rót đầy ly rượu, lại nói: "Theo ta thấy Lục Khung Y người này ngược lại có chút bản lĩnh, cũng may không giống phụ thân hần, nếu không Lục gia sớm chóng đờ không tới hôm nay rồi."

Mặt ca ca liền biến sắc, trầm ngâm im lặng một hồi lâu.

Đại phu vẫn như cũ tự rót tự uống đến có tư vị, nói với ca ca: "Người trẻ tuổi ngươi vẫn còn có chút hơn người, không vô dụng như ta nghĩ, khó trách tiểu cô nương một lòng đối với ngươi."

"Khiến tiên sinh chê cười!"

"Tiên sinh." Ta thấy bọn họ không nói thêm gì nữa, lòng tràn đầy tò mò hỏi nói: "Ngài hãy nói một chút, Lan Khê kia số mạng như thế nào?"

"Lan Khê." Long đại phu lắc đầu nói: "Cũng là một nữ nhân bạc mệnh, vì một nam nhân mà trộm thánh vật hỏa liên của Miêu Cương, bị trục xuất khỏi Miêu Cương, ai ngờ nam nhân kia cũng là người tuyệt tình, vứt bỏ nàng đi. . . . . Nàng ở dưới tầng hoa đào khóc ba ngày ba đêm, bách hoa điêu linh. . . . Sau lại. . . . . Liền mai danh ản tích rồi."

"Hỏa liên! ! !" Ca ca kinh hãi, liếc mắt nhìn ta, mới hỏi: "Tiên sinh nói chính là hỏa liên có thể giải bách độc, bao gồm kỳ độc ‘địa ngục chi tâm’?"

"Đúng vậy!"

"Ta nghe nói ‘địa ngục chi tâm’ kia không có thuốc nào chữa được, chỉ có hỏa liên có thể lấy nhiệt bảo vệ tâm mạch, chống cự lại hàn khí của loại độc này."

"Không nhìn ra ngươi hiểu biết rất nhiều."

"Đương nhiên rồi!" Ta bĩu môi, nổi giận nói: "Hần có hai vị hồng nhan tri kỷ y thuật cao siêu, không hiểu mới là lạ!"

"A!" Đại phu cười nói: "Tiểu hồ nương, ghen."

Đêm đã khuya, Long đại phu uống đến mơ mơ màng màng, mồm miệng không rõ.

"Tiên sinh chê cười! Ngài cũng mệt mỏi, ta đỡ ngài đi nghỉ ngơi."

"Không cần, các ngươi đến sương phòng nghỉ ngơi đi." Long đại phu dùng thanh âm đặc biệt khoa trương nói: "Nếu các ngươi sinh hoạt vợ chồng cũng phải cẩn thận một chút, chớ để động thai khí."

Lời này không khỏi cũng quá trực tiếp, ta mắc cỡ không dám ngắt đầu, ca ca đỏ mặt đáp một tiếng, cũng không đáp lại nữa.

Sau khi vào phòng, ta cởi quần áo ra núp ở trong ngực hần, an lòng rất nhiều, ta mới hỏi: "Sở Thiên, hỏa liên này thật sự hiếm quý như vậy? Ta nghe nói phụ thân năm đó đã từng vì thánh vật hỏa liên của Miêu tộc, đi qua Miêu Cương, sau đó không chút tin tức, người giang hồ đều cho rằng hần táng thân nơi thánh vực Miêu Cương."

Hần nói: "Hỏa liên này sống ở trong đất, giống như hoa sen, sắc như Liệt Hỏa, tục truyền dùng hỏa liên không chỉ có thể Bách Độc Bất Xâm, còn có thể

tăng lên công lực. Nhưng phụ thân muốn lấy hòa liên không phải bởi vì nó hiếm quý, mà là vì cứu người."

"Cứu người nào?"

Hắn không trực tiếp trả lời, ngược lại nhìn trắng sáng ngoài cửa sổ, từ từ giảng đạo: "Ta từ nhỏ liền không giống người bình thường, Thiên Phú Dị Bẩm, bảy tuổi đã có thể phát ra một thành uy lực của Lục gia kiếm pháp, trước kia ta cũng không hiểu tại sao. . . . . Sau khi biết Tuyết Lạc mới phát hiện, máu của ta lạnh hơn nhiều so với người bình thường, mà có thể khiến cho máu người trở nên lạnh chỉ có một loại kỳ hàn độc: địa ngục chi tâm. Loại độc này cũng là sản từ Miêu Cuồng, vô sắc vô vị, sau khi trúng độc không có thuốc nào chữa được, cho đến khi máu lạnh thành băng."

"Người từng trúng độc? Điều này sao có thể?"

"Ta cũng không tin, cho đến Tuyết Lạc phát hiện trong máu ông ngoại có loại độc này."

"Ông ngoại!" Ta nhớ tới, hắn thật sự đề cập qua một lần.

"Tuyết Lạc nói, ta không sao, nhất định là bởi vì dùng hòa liên."

"A!" Ta rốt cuộc đã hiểu: "Năm đó, mẫu thân và ông ngoại nhất định là bị người ám toán, thân trúng kỳ độc, phụ thân vì cứu bọn họ, mới có thể mạo hiểm Miêu vực. . . . ."

"Nếu như ta đoán không sai, chính là như vậy, rốt cuộc là ai hạ độc. . . . ."

"Ta nghĩ ông ngoại nhất định biết."

Hắn nghe vậy cả kinh, ngồi dậy, hỏi: "Tại sao?"

"Hắn nói: ân oán đời trước liền để cho nó là quá khứ, đừng đi truy cứu nữa, ai đúng ai sai, bắt quá cũng chỉ là phù vân."

"Hắn cư nhiên nói như vậy? Hắn bị độc này hành hạ gần hai mươi năm, hao hết tâm lực, cư nhiên nói như vậy. . . . ."

Ta còi y phục của hắn ra, mặt dính vào vết thương mới lành trên ngực hắn, lần đầu tiên phát hiện tiếng tim hắn đập nghe mới cảm động làm sao.

"Sở Thiên, ông ngoại cũng có thể buông tha, người thì không thể buông tha sao? Người dẫn ta đi đi, chúng ta cách xa Lục gia, cách xa giang hồ, đến một nơi không ai biết chúng ta. . . . ."

Hắn kéo chân qua, đẩy lên thân thể của ta. "Ta tuyệt đối sẽ không buông tha, thù này ta nhất định phải báo!"

"Vì báo thù. . . . . Người bỏ ra nhiều như vậy, sớm muộn gì ngay cả mạng cũng dâng."

"Chết ta nhận. . . . ." Hắn nâng mặt của ta lên, cúi đầu hôn môi ta, ánh mắt nhìn ta nói: "Trước khi ta bốn tuổi, ta là một hài tử cả ngày nằm trên giường vô lực cử động. Tất cả đại phu đều nói ta sống không quá năm tuổi, chỉ có mẫu thân tin tưởng ta có thể sống được. Lúc trời nóng nàng sẽ ngồi ở bên cạnh ta quạt gió cho ta, dùng bàn tay khô gầy của nàng đuổi muỗi cho ta, lúc trời lạnh nàng sẽ luôn luôn ôm ta vào lòng, thay ta sưởi ấm thân thể đông cứng."

Nàng chưa bao giờ nói với ta một câu: không được! Vô luận ta muốn thứ gì, nàng đều sẽ hết sức đi làm.

Ngày cả ta nói với nàng, ta muốn tìm phụ thân, nàng cũng nói: 'được!', sau đó liền công ta trên lưng, đi khắp từng nơi xa lạ. . . . .

Thật ra thì khi đó, nàng cho rằng phụ thân đã chết, mang theo ta đi tìm, bất quá là không muốn nhìn thấy đáng về thất vọng của ta. . . . . Đối với ta mà nói, nàng là một mẫu thân vĩ đại nhất thế giới."

"Nàng đối với người thật tốt!"

"Không có mẫu thân nào không thương con của mình. . . . . Cho nên ta vì nàng gắng gượng qua năm tuổi. . . . ."

"Nhưng nàng đối với ta. . . . ." Trong đầu tia lửa chợt lóe, mới vừa rồi đã cảm thấy trong lời nói của ca ca có chỗ nào không đúng lắm, hiện tại chợt nhớ tới một chuyện rất quan trọng. "Ca. . . . . Người, không phải chỉ lớn hơn ta hai tuổi sao?"

Hắn không nói chuyện, từ trong sự trầm mặc của hắn, ta tựa hồ như đã minh bạch rõ ràng những thứ gì.

Hắn không muốn nói, ta cũng không muốn lại hỏi tới. . . . .

Tựa vào trên cánh tay của hắn, ta bỗng nhiên cảm giác mình mệt chết đi, mệt mỏi chuyện gì cũng không nguyện suy nghĩ tiếp, trầm trầm ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, khi Long đại phu sắc thuốc, ta xách ghế ngồi ở bên cạnh hắn, chồm hai má, nhìn lửa khói nhanh chóng chợt lóe.

Ngon lửa lách tách nổ, thỉnh thoảng toát ra khói trắng sắc người.

"Tiểu cô nương, có phải có lời gì hỏi ta hay không."

Ta do dự, hỏi: "Tiên sinh, Lan Khê cô nương kia trộm hỏa liên. . . . . Thật là vì một nam nhân sao?"

"Đúng vậy, thế nào đột nhiên hỏi cái này?"

"Người có thể nói cặn kẽ một chút cho ta không?"

"Ta có thể nói cho người biết, bất quá người phải nói cho ta biết trước, người tên là gì?"

"Ta tên là Vũ Văn. . . . ." Ca ca ho nhẹ một tiếng, ta lập tức cầm miệng, mắt mắt đứng lên nói: "Thật xin lỗi, ta vẫn là không hỏi."

"A, người đã muốn biết, ta liền kể cho người nói!" Hắn liếc mắt nhìn ca ca ngồi ở sau thân ta, mới hỏi ta: "Tiểu cô nương, người nghe qua Miêu tộc chưa?"

"Nghe sơ qua, đó là một dân tộc rất đặc biệt, bọn họ am hiểu nhất dùng độc, nhất là cổ độc."

"Lan thị thì sao?"

Ta lắc đầu một cái, ngồi xong, chờ hắn nói.

"Gia tộc dùng độc lợi hại nhất có thể lực lớn nhất ở Miêu tộc, phải kể tới bộ tộc Lan thị. Ngoại nhân không hiểu rõ Lan tộc lắm, bởi vì lãnh địa của bọn họ được gọi là Thánh Vực, không người nào dám đến gần. Mọi người duy nhất biết chính là bọn họ có một tộc trưởng uy vũ anh tuấn nhất Miêu Cương. Còn có, bọn họ lấy nữ tử Miêu tộc xinh đẹp nhất, thánh khiết nhất làm môi cho cổ trùng."

"Chính là Lan Khê sao?"

"Không tệ!" Long đại phu từ từ phe phẩy cây quạt, nói cho ta về câu chuyện cũ thật lâu đã phủ đầy bụi kia. . . .

Bạn đang đọc truyện *Cổ độc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 25: Ân oán tình cừu

"Đại khái là vào một ngày hai mươi năm trước, một nam tử Trung Nguyên xa lạ lén vào Thánh Vực ăn trộm Hỏa Liên. Võ công của hắn cực cao, một đường xông vào nội thất, nhưng lại không có ai có thể ngăn cản được. . . . . Khi kiểm trong tay hắn vũ động lập tức muốn xẹt qua cổ họng Lan Khê thì hắn chợt phát hiện trước mặt là một nữ tử mảnh mai, nhất thời không đành lòng thu kiếm nói: ‘Ta không có ý đã thương người, người đi đi.’

Nhưng hắn không nghĩ tới, thời điểm hắn xoay người cầm lấy Hỏa Liên, Lan Khê ở sau lưng dùng bọ cạp độc cắn hắn. Hắn vốn có thể trước khi độc phát giết Lan Khê, nhưng hắn không làm như vậy, hắn vẫn đưa tay lấy Hỏa Liên, đáng tiếc ngón tay mới vừa kịp chạm đến Hỏa Liên, người liền đã hôn mê.

Vốn theo quy củ, nam tử Trung Nguyên này nên bị vạn cổ toàn tâm, Lan Khê tâm niệm ân tình không giết của hắn, âm thầm thả hắn đi.

Ngày hôm sau, độc của nam tử kia còn chưa được giải liền lại tới lấy Hỏa Liên, lần này Lan tộc sớm có phòng bị, dùng cơ quan bắt được nam tử.

Trước lúc dùng hình, Lan Khê hỏi hắn: ‘Hỏa Liên quả thật hiếm quý, nhưng nó đáng giá để người quên mình đánh đổi sao?’

Nam tử kia nói: ‘Đáng giá, bởi vì thể tử của ta thân trúng kỳ độc, nhất định phải có Hỏa Liên này để giải độc.’

Lan Khê thấy hắn là một nam nhân trọng tình trọng ý, liền cầu xin trưởng tộc thả hắn.

Ai ngờ, ba ngày sau nam nhân kia lại tới, bất quá lần này hắn trực tiếp chạy vào trong phòng ngủ của Lan Khê.

Không đợi Lan Khê từ trong kinh ngạc hồi thần, hắn liền quỳ trên mặt đất cầu xin nàng: ‘Cầu xin người giúp ta một lần, chỉ cần người giúp ta lấy được Hỏa Liên, muốn ta làm gì ta đều nguyện ý.’

‘Nếu như dùng mạng của người đổi lấy Hỏa Liên, người cũng nguyện ý?’

Hắn không chút do dự trả lời. ‘Nguyện ý!’

Lan Khê bỏ một con cổ trùng vào trong ly trà trước mặt hắn, nói với hắn: ‘Nếu như người chịu uống, ta liền giúp người trộm Hỏa Liên.’

‘Thê tử của ta cách Minh Thủy trấn không xa, gọi Lục Lâm Nhiễm, người nhất định phải tự tay đem Hóa Liên giao cho nàng.’

‘Được! Ta đáp ứng người.’

Người nam nhân kia thật sự uống.

Trước khi hắn độc phát, Lan Khê hỏi hắn: ‘Tại sao người tin tưởng ta, người không sợ ta sẽ lừa người sao? Người cũng không hỏi ta tại sao muốn người chết?’

Nam tử thẳng thắn nhìn nàng: ‘Bởi vì ta liếc mắt cũng biết người là tiên tử rơi vào trần thế, ánh mắt của người sẽ không gạt người. . . . .’

‘Không! Người nhìn sai rồi!’ Lan Khê quỳ gối bên cạnh hắn, vuốt ve khuôn mặt của hắn: ‘Từ lần đầu ta gặp người, ta liền đang gạt người. . . . . Ta là nữ nhân âm ngoan nhất trên thế giới này, ta muốn không phải mạng của người, mà là người của người.’”

Nghe đến đó ta cả kinh nhảy dựng lên, quay đầu nhìn về ca ca phía sau lưng, hắn vẫn ngồi ở chỗ đó, một tay nửa khoác lên ghế dây mây, nhìn ngoài cửa sổ trầm tư. . . . .

Ngoài cửa sổ, là một bụi cây đào, hoa đào đã tàn, phía trên treo đầy quả đào màu màu hồng.

Ta ngồi xuống, miễn cưỡng cười cười với Long đại phu, nói: "Thật xin lỗi, xin ngài tiếp tục nói."

"Sau đó, Lan Khê đưa Hóa Liên cho thê tử của hắn, cũng nói cho nàng biết: "Trượng phu của người vì Hóa Liên này mà táng thân Thánh Vực, trước khi lâm chung dặn dò ta nhất định phải đem nó giao cho người."

Lúc nàng rời đi, nhìn thấy thê tử của hắn ôm Hóa Liên khóc, càng không ngừng kêu hai chữ: ‘Cô Cũ. . . . . Cô Vữ. . . . .’

Đó là nàng lần đầu tiên biết được tên của nam nhân này, nàng cũng vẫn gọi hắn như vậy, mặc dù trí nhớ của hắn đã là trống rỗng!"

"Nàng trộm thánh vật, người của Lan tộc tại sao dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy?"

Đại phu mở thuốc của hắn ra, hít hà, lại đóng nắp vào, thở dài nói: "Một chữ tình này, không biết làm bao nhiêu nam nhân cương cân thiết cốt khom lưng. . . . ."

Ta nghe thấy một tiếng thở dài nhẹ vô cùng, quay đầu lại nhìn ca ca, tầm mắt của hắn và chạm nhau một chút, liền xoay mặt tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ.

"Sau đó thì sao?" Ta lại hỏi.

"Lan Khê cho rằng người nam nhân kia từ đó về sau cũng sẽ thuộc về nàng, nhưng nàng dù thế nào cũng không nghĩ ra, đột nhiên có một ngày, một nữ nhân nghèo túng không chịu nổi mang theo một hài tử tầm 5, 6 tuổi đến trước cửa nhà bọn họ xin nước uống. . . . . Nam nhân vừa đem nước đưa cho nàng, nàng liền hất ngay chén nước lên người hắn. . . . . Sau đó, nàng liền ngày ngày đứng trước cửa nhà hắn không nói lời nào, cũng không chịu rời đi.

Cho đến khi có một ngày người nam nhân kia đột nhiên xông ra ôm lấy nàng, lớn tiếng kêu: ‘Lâm Nhiễm! Lâm Nhiễm. . . . .’

Ngày đó người nam nhân kia đi theo thê tử của hắn, không nói một câu, ngay cả ‘thật xin lỗi’ cũng không nói, thậm chí cũng không liếc nhìn nàng một cái.

Nàng thương tâm muốn chết, nhưng không hề giữ lại.

Bởi vì nàng biết người hắn yêu thủy chung là thê tử của hắn. . . . ."

Ta bỗng nhiên nhớ tới câu truyện truyền thuyết phụ thân kể, tiên tử rơi vào trần thế. . . . .

Ánh mắt quyến luyến của hắn khi nhắc tới truyện kia, nụ cười dịu dàng của hắn khi cài hoa đào lên tóc ta. . . . .

"Sau đó bọn họ cũng không gặp lại nữa sao?"

"Gặp một lần, đó là một ngày của nhiều năm sau, nàng cùng hắn gặp lại nhau ở một trấn nhỏ, gặp lại một lần cuối cùng.

Khi đó, nàng đã gả cho tộc trưởng của nàng, mà bên cạnh nam nhân kia cũng là thê tử của hắn.

Bọn họ không nói một câu, chẳng qua là yên lặng nhìn nhau, sau đó xoay người rời đi, tiếp tục đi con đường của mỗi người. . . . ."

"Người đã sớm biết?" Nhìn thấy ca ca đi ra ngoài, ta theo sát đuôi theo hắn: "Người đã sớm biết, tại sao không nói cho ta?"

"Người muốn trở lại bên cạnh mẫu thân ruột thịt sao?"

"Ta. . . . ." Ta dĩ nhiên rất muốn gặp nàng, đột nhiên nghe nói mình còn có một mẫu thân ruột thịt, trong lòng không nói ra được tư vị, thật muốn biết nàng đến tột cùng trông như thế nào.



Ta đưa tay ôm eo của hắn, từ phía sau lưng ôm chặt hắn: "Sở Thiên, ta muốn gặp mặt nàng, chỉ là nhìn thấy thôi."

"Ta sẽ không để cho ngươi tìm được nàng."

"Tại sao?"

"Bởi vì ta đã đáp ứng một người, nhìn thấy nàng, liền nhất định sẽ giết nàng."

Ta chột buông tay, chạy đến trước mặt hắn: "Ngươi không phải, ngươi không thể giết nàng!"

"Cho nên, ngươi cả đời đừng tìm nàng!"

Ta hoảng sợ gật đầu, nắm chặt tay của hắn.

Bình ổn lại sau hoảng sợ, nhìn thấy Long đại phu đang vẻ mặt không hiểu nhìn chúng ta.

\*\*\*\*\*

Cuộc sống ở bên cạnh hắn, không có bất kỳ một ngày là bình thường.

Cho dù mỗi ngày hoàn toàn giống nhau, cũng có thể có một loại tư vị không giống.

Có lúc nhìn hắn lặng yên không một tiếng động mỉm cười, ta cuối cùng sẽ ngăn người, ngây ngô làm rơi thuốc đang cầm trên tay xuống đất, vẫn hoàn toàn không biết gì cả, đợi đến khi hắn đem thuốc bột trên tay bôi lên mặt ta, ta mới đột nhiên tỉnh ngộ, đuổi theo hắn đánh hắn.

Đánh tới hắn không ngừng cầu xin tha thứ, một bộ biểu tình đau muốn chết, ta mới tha cho hắn.

Để cho hắn lôi kéo ta đến bờ sông, từng chút giúp ta rửa mặt sạch sẽ, dùng khăn tay lau khô.

Sau đó, ta lại đem nước vẩy lên trên người hắn, còn đẩy hắn xuống sông, làm cho hắn một thân đầm, mới coi là trả thù kết thúc.

Hạnh phúc, có lúc rất gần, là một nụ hôn nhẹ đột nhiên xuất hiện trong nháy mắt, là lúc hắn quay người lại vò rối mái tóc xõa dài của ta.

Chính là trong lúc lơ đãng ngắm nhìn thật lâu, chính là tiếng cười khi nắm tay đi vào y quán nhỏ nhỏ y quán.

Hạnh phúc, có lúc rất xa, xa đến một khi dừng bước, liền sẽ không có cách nào bắt được.

Thời gian vừa qua khỏi ba ngày, ta đang kéo hai má, nhìn ngoài cửa sổ, đắm chìm trong ái dục đêm qua của hắn, vẫn còn đang càng không ngừng nhớ lại mỗi một câu ní non khi hắn động thân thì Lục Khung Y xuất hiện ở trong y quán.

Ta thần thờ đứng dậy, nhìn hắn và ca ca hồi lâu không tiếng động nhìn thẳng vào mắt nhau.

Long đại phu hướng ta nháy nháy mắt, giống như nói: tiểu cô nương, ngươi xong rồi, tống công tìm tới cửa sao!

Ta trừng lại hắn.

"Sở Thiên, thì ra ngươi không sao, ta còn tưởng rằng ngươi đã. . . . ."

"Ta có sao hay không ngươi không biết sao?" Ca ca lạnh lùng nói: "Ngươi có rảnh rồi hắn là nên luyện một chút kiếm pháp. . . . ."

Ta đang suy nghĩ thâm ý trong lời nói của ca ca, chỉ thấy hắn cúi đầu đi ra ngoài.

"Sở Thiên!" Ta vội vàng buông thảo dược trong tay, đuổi chạy theo, nhưng còn chưa đuổi tới cửa liền bị Lục Khung Y ôm lấy.

"Đừng đuổi theo, nếu hắn muốn ngươi, cũng sẽ không gọi ta."

"Hắn gọi ngươi đến hay sao?" Ta ngây dại, ta không tin, hắn yêu ta, cái gì cũng có thể gạt người, ánh mắt thâm tình kia không phải là gạt người."Ta không tin, hắn yêu ta, hắn sẽ không đem ta giao cho ngươi."

"Tiểu Trần, ngươi hãy nghe ta nói, ngươi còn trẻ, cái gì cũng không hiểu, ngươi không thể sống ngăn cách với cuộc đời này được."

"Ta có thể!" Hết sức giãy giụa, chỉ sợ đem xuống hắn đã đi xa: "Ngươi buông ta ra, ta muốn đi tìm hắn."

"Ngươi bây giờ nói có thể, một năm hai năm sau thì sao, mười năm hai mươi năm sau thì sao, ngươi còn có thể sao? Ngươi có thể chịu được cả đời cô độc sao? Coi như ngươi có thể, con của ngươi làm sao bây giờ?" Hắn dừng một chút, lại nói: "Tiểu Trần, chúng ta đều là vì muốn tốt cho ngươi, ngươi phải biết, hắn vô luận làm cái gì đều là đang vì ngươi suy nghĩ, ngươi liền nghe đi."

Ta cần tay Lục Khung Y, cần đến hàm răng vô lực, hấn cũng không buông ra.

Ta tức giận, hướng về phía cửa lớn tiếng kêu: "Vũ Văn Sở Thiên, nam nhân không có tâm can này, cái tên hèn nhát chỉ viết trốn tránh này! Ngươi còn có chút khí phách của nam nhân, liền trở lại đối mặt nói rõ ràng cùng ta!"

"Ngươi muốn ta nói gì?" Thanh âm nhàn nhạt từ cửa bay vào.

Thì ra hấn chưa rời đi!

Nguy rồi! Ta mắng hấn không tính là quá phận chứ?

"Ngươi tiến đến cho ta."

Hấn thật sự tiến vào, sắc mặt xem ra hết sức khó coi.

"Ngươi tại sao không quan tâm ta?"

"Bởi vì người của khắp thiên hạ đều biết Vũ Văn Lạc Trần ngươi bảy ngày sau sẽ gả cho Lục Khung Y, ngươi tùy tiện đi trên đường một chút, cũng có thể nghe có người đang nghị luận về việc hôn sự này."

"Nhưng ta muốn ở cùng ngươi."

Hấn hít một hơi thật sâu, nhìn Long đại phu đang ngốc lăng trong phòng một chút, tiếp tục nói: "Người khắp thiên hạ đều biết rõ Vũ Văn Sở Thiên ta là thân ca ca của ngươi. . . . . Ngươi có thể tùy tiện hỏi một người, ngươi nên đi theo ta, hay là nên gả cho hấn."

Ta á khẩu không trả lời được hướng nhìn Long đại phu, thật hy vọng hấn có thể cho ta một nụ cười khích lệ.

Nhưng hấn sau chốc lát ngập ngừng, ý vị lắc đầu, thờ dãi.

Dáng vẻ giống như lại nói: "Hỏi thế gian tình là gì. . . . . Oan nghiệt a, oan nghiệt a!"

"Sở Thiên!" Ta nhìn hấn, vẫn nhìn: "Ca. . . . . Ta chỉ hỏi ngươi một câu: ngươi yêu ta không? Chỉ cần ngươi còn yêu ta, ta liền không hối hận!"

Hấn xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía ta nói: "Không yêu!"

"Ca!"

Hấn đi, bất kể ta kêu gào thế nào, hấn cũng không dừng bước.

Tất cả tới đột nhiên như thế, đột nhiên đến mức ta bị Lục Khung Y khiêng lên trên xe ngựa, chạy về hướng Lục gia, còn chưa rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Buổi trưa thì xe ngựa dừng trước một tiệm ăn.

Hấn ôm ta xuống xe ngựa, bởi vì bị điểm huyết đạo, ta không cử động được, chỉ có thể ngồi, nói cũng không nói được.

"Mạnh Khấp nữ nhân này quả nhiên lợi hại." Ta đột nhiên nghe sau lưng thanh âm của một nam nhân đang nói chuyện, thần kinh vốn tuyệt vọng lập tức căng lên.

"Đúng vậy, nàng có thể dùng ít nhất năm mươi mấy loại độc được hợp chế thành, ngoài của phái Không Động đến bây giờ cũng chưa có biện pháp giải độc."

Bên cạnh lại một thanh âm tò mò hỏi: "Mạnh Khấp? Các ngươi nói không phải là thanh lâu kỹ nữ tin đồn còn nhiều hơn mấy phần ý vị so với Tần Diêu chứ?"

"Chính là nàng!"

Ta lẳng lặng nghe, mặc dù rất không thích Mạnh Khấp.

"Nàng biết võ công?"

"Hả chỉ biết võ công, nàng còn là người của Dạ Kiều!"

Hai chữ Dạ Kiều giống như đá lớn bỏ xuống giếng, lòng của ta lập tức rối loạn.

Tại sao có thể có người biết được thân phận kia của Mạnh Khấp và ca ca?

Người nọ lại hỏi: "Không thể nào? Điều này sao có thể?"

"Ai nói không phải, một nữ nhân xinh đẹp như vậy, nếu không phải là chính nàng bại lộ thân phận, ai có thể tin tưởng nàng là một nữ ma đầu giết người không chớp mắt."

"Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

"Người không biết hai tháng trước Vân Phong phát sinh chuyện gì sao?"

"Chuyện gì?"

"Chính là sau khi Vũ Văn Sở Thiên cùng Vô Nhai Tử quyết đấu giành chiến thắng, sát thủ của Dạ Kiều đột nhiên ám sát hắn, lúc đó hắn thân chịu trọng thương, Mạnh Khấp mới không thể không ra tay cứu hắn, vì vậy bại lộ thân phận."

"Ta thế nào nghe không hiểu, người nói chi tiết nữa đi?"

"Lời này còn phải nói từ đầu, Vô Nhai Tử cùng Lục gia, Võ Đang cùng các đại môn phái bí mật hiệp thương, muốn liên hiệp một lưới bắt hết Dạ Kiều. Bọn họ lấy lý do đại sư huynh phái Không Động mưu sư đoạt vị, cố ý thuê Dạ Kiều. . . . . Tất cả các sát thủ Dạ Kiều phái tới đều có đi không có về. Thật không nghĩ đến đúng vào lúc này, Vũ Văn Sở Thiên khiêu chiến Vô Nhai Tử, Vô Nhai Tử vốn không muốn tiếp nhận, nhưng vì ngưỡng mộ thiếu niên tuổi trẻ tài cao, cảm thấy cất gót mài giữa cùng hắn một cái cũng không sao. Không nghĩ Vũ Văn Sở Thiên sau trăm chiêu đột nhiên sát chiêu liên tiếp, giết được Vô Nhai Tử ứng phó không kịp, bị mất mạng tại chỗ. . . . . Phái Không Động còn chưa kịp chất vấn hắn nguyên nhân, Dạ Kiều liền phái người tới ám sát hắn, tất cả mọi người không phân rõ là địch hay bạn, cho nên yên lặng theo dõi biến hóa. . . . . Đang lúc hắn thân chịu trọng thương thì Mạnh Khấp đột nhiên ra tay cứu đi Vũ Văn Sở Thiên."

Bên cạnh lại có người nói tiếp: "Tin đồn nói Vũ Văn Sở Thiên cùng Mạnh Khấp tư giao rất thân, Mạnh Khấp đột nhiên rời khỏi Mộng Nghi lâu, chính là Vũ Văn Sở Thiên vì nàng chuộc thân. Có phải thật vậy hay không?"

"Ài! Mạnh Khấp và Vũ Văn Sở Thiên tình cảm chân thành, toàn bộ giang hồ người nào không biết. Nghe nói trước kia Mạnh Khấp là chỉ bán nghệ không bán thân, Vũ Văn Sở Thiên từng ở Mộng Nghi lâu không tiếc hoàng kim vạn lượng muốn mua một đêm của Mạnh Khấp, Mạnh Khấp cười một tiếng khuyh thành, nũng nịu nói: nếu như là người khác chính là trăm vạn lượng hoàng kim ta đều không bán, là người, ta vài xu không thu. . . . . Từ đó về sau hắn chính là khách nhân duy nhất vào màn của Mạnh Khấp, không biết hâm mộ chết bao nhiêu người. . . . ."

Nếu như ta có thể động, nhất định sẽ che lỗ tai không nghe bọn họ nói chuyện, đáng tiếc ta không thể, ta chỉ có thể nghe.

"Cũng khó trách, Vũ Văn Sở Thiên cao ngạo như rồng nào, có thể nói động đến cuộc quyết đấu của hắn cùng Vô Nhai Tử tiền bối, chi sợ cũng chỉ có một mình Mạnh Khấp."

"Vậy hẳn rốt cuộc có quan hệ với Dạ Kiều hay không?"

"Chắc chắn sẽ không! Vũ Văn Sở Thiên từ trước đến giờ làm theo ý mình, tất cả các đại môn phái hắn đều không để vào mắt, ngay cả thân phận chân thật của hắn, đều là Lục gia công khai ra ngoài, hắn mới cam chịu. Lục gia muốn đem tất cả danh nghĩa tửu lâu cùng ngân lâu cho hắn, hắn căn bản xem thường, hắn có lý do gì phụ vụ Dạ Kiều?"

"Nói như vậy, ngược lại Mạnh Khấp đang lợi dụng hắn."

"Đó còn cần phải nói."

"Ài, đáng tiếc! Anh hùng khó qua ải mỹ nhân."

"Mạnh Khấp kia hiện tại như thế nào?"

"Bị bắt ở phái Không Động rồi, nữ nhân kia miệng thật cứng rắn, có thể sử dụng khổ hình cũng dùng rồi, sống chết chính là một chữ cũng không nói. Hiện tại liền chỉ có thể lấy nàng làm mồi nhử, chờ Dạ Kiều phái người tới cứu nàng, hoặc là diệt khẩu thôi."

"Đó không phải là tiện nghi cho người của phái Không Động sao. . . . . Cục phẩm nữ nhân như vậy. . . . . Ha ha!"

Ta nhắm mắt lại, nước mắt theo gương mặt chảy xuống.

Ta rốt cuộc biết tại sao hắn bắt chấp muốn bỏ lại ta, vì Mạnh Khấp, vì cứu nữ nhân đang chịu khổ ở phái Không Động đó, hắn đem ta tặng cho Lục Khung Y.

Nhớ hắn từng nói, Mạnh Khấp là một nữ nhân lòng dạ độc ác. . . . .

Hắn cũng đã nói, hắn sẽ không bỏ qua Mạnh Khấp, chờ sau khi chuyện của hắn thành công, hắn nhất định sẽ giết nàng.

Nhưng đây chẳng qua là lời nói, khi Mạnh Khấp chịu khổ, khi nàng chân chính cần hắn, hắn sẽ không chút do dự bỏ lại ta, mạo hiểm tính mạng đi cứu nàng.

Ăn cơm xong ngồi trở lại trên xe ngựa, ta mang theo tuyệt vọng cùng cầu khẩn nhìn Lục Khung Y, nhìn đến hắn thật sự không thể làm gì, giải huyết đạo

cho ta.

"Biểu ca, ta không thể gả cho người."

"Tại sao?" Hắn tức giận kiềm chế nắm hai cánh tay của ta, hét lớn: "Chính người gạt đầu đáp ứng. Bây giờ còn ba ngày sẽ thành thân, người nói không thể? !" "

"Lúc trước người gạt ta nói hắn đã chết, nhưng hắn còn sống. . . . ."

Tay của hắn buông ra, tức giận trên mặt cũng giảm bớt đi một chút.

"Biểu ca, người ta yêu thủy chung là hắn!"

"Nhưng người hắn yêu không phải là người!" Hắn thay một loại cười lạnh trào phúng: "Vì một người căn bản không yêu người, đáng giá không?"

"Đáng giá!"

"Đáng giá? Cho dù hắn vì Mạnh Khấp mà chấp tay đưa người cho nam nhân khác, người cũng cảm thấy hắn đáng giá?"

"Lời này của người có ý tứ gì?"

"Tiểu Trần. . . . ." Nụ cười của hắn càng thêm âm trầm, âm trầm đến khiến lòng ta lạnh, "Hắn vì cầu xin ta bỏ qua cho Mạnh Khấp, cam nguyện buông tha người. Hắn nói, chỉ cần ta có thể thả Mạnh Khấp, hắn liền nói cho ta biết người đang ở đâu, còn đáp ứng ta, hắn sẽ không ngăn cản ta dẫn người đi. . . . ."

Lòng của ta đã không cảm giác chút nào, chỉ có thể cảm nhận được bụng dưới một hồi lẫn lộn đau đớn, ta nhẫn nhịn bị đau đớn, tiếp tục nghe hắn nói.

"Chỉ vì người ta có thể bắt chấp người giang hồ nhìn ta như thế nào, bỏ qua cho ma nữ đó. . . . . Nhưng hắn thì sao? Một nam nhân có thể dùng người yêu làm trao đổi, dùng vui vẻ cả đời người đổi lấy hạnh phúc của chính hắn, đáng giá để người yêu sao?"

"Hắn sẽ không, người nói vậy, hắn tuyệt đối sẽ không."

"Người không muốn tin? Được, ta liền để cho hắn chính miệng nói cho người biết!"

Hắn hướng về phía ngoài xe hô lớn: "Văn Luật, thay đổi xe ngựa, đi tới gian phòng nhỏ trên núi kia. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Có độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 26: Tan thành mây khói

Đi tới cuối đường núi gấp ghềnh, bụi bặm đã lạc định.

Ta đứng ở ngoài phòng, mượn hàn quang của vài ngôi sao, ngẩng ngó nhìn nam nhân từng khiến ta yêu ở bên trong cửa sổ kia, ở trên giường ôm lấy nữ nhân khác. . . . .

Hắn ngồi trên giường trải rộng bụi đất, tỉ mỉ xem xét vết thương của Mạnh Khấp.

Mỗi một chỗ vết thương tay hắn vuốt ve qua, chân mày sẽ gấp chau càng sâu hơn một chút.

Trong ký ức của ta, thời điểm thương thế của hắn máu chảy không ngừng, hắn đều chưa từng toát ra biểu tình đau đớn như thế.

Nếu như, nửa canh giờ trước, ta còn có thể dối gạt mình cho là hắn yêu ta nhiều hơn Mạnh Khấp một chút, như vậy hiện tại, ta đã hoàn toàn thức tỉnh từ trong huyền tưởng.

Khi ta nhìn thấy hắn cúi đầu đem môi dính sát lên vết thương của Mạnh Khấp, trong tiếng rên rỉ của Mạnh Khấp, trần trọc liếm qua liếm lại hết lần này tới lần khác vết thương của nàng. . . . .

Nhìn tình yêu tràn đầy đau thương của bọn họ, đau đớn trong triền miên, ta mới hiểu được mình ngây thơ đến nhường nào. . . . .

Ngây thơ cho rằng chỉ có thân thể của ta mới có thể thỏa mãn hắn!

Vốn định yên lặng mà rời đi, nhưng bước chân thế nào cũng không động được, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là đẩy cửa ra, khàn giọng kêu: "Ca

ca. . . . ."

Hắn kinh ngạc ngẩng đầu, thân thể chợt căng thẳng, trong nháy mắt sắc mặt trở nên rất kém cỏi: "Tiểu Trần!"

Hắn che miệng nuốt một ngụm nước bọt, lau vết máu ở miệng, mới kéo y phục bị xé nát của Mạnh Khấp che đi thân thể của nàng.

Hắn từ từ xuống giường, từng bước một đi về phía ta, không biết tại sao, đi đặc biệt chậm, giống như mỗi một bước đi đều hao hết khí lực của hắn.

Ta đợi thật lâu, hắn mới hít một hơi thật sâu, nói: "Làm sao ngươi tìm đến đây?"

"Biểu ca dẫn ta tới." Ta ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt khiến cho tâm ta không quyền luyến nữa: "Ta tới chính là muốn hỏi ngươi một câu: biểu ca nói, ngươi dùng ta để đổi lấy Mạnh Khấp, là thật sao?"

"Là ta thực xin lỗi ngươi. . . . ." Hắn thờ dốc một hồi, rất khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, giải thích: "Nhưng tình huống khi đó, ta không có lựa chọn nào khác, ý niệm của ta là mạng của Mạnh Khấp. . . . ."

"Tốt! Vũ Văn Sở Thiên! Ngươi làm tốt lắm!" Ta bỗng nhiên cười to lên, cười sự si của mình, sự ngu của mình, đã sớm biết người trong lòng hắn thích nhất là Mạnh Khấp, đã sớm biết hắn đối với ta chẳng qua là thiếu nợ, ta rõ ràng còn cho rằng hắn cũng có yêu ta.

"Ta thành toàn ngươi, ta đi. . . . . Ca, ngươi không phải sớm chỉ muốn thoát khỏi ta sao, ta về sau sẽ không dây dưa với ngươi nữa. . . . . Xin tiếp tục giải thoát tình yêu được người trong giang hồ truyền tụng của các ngươi đi!"

"Tiểu Trần!"

Ta chạy về xe ngựa, nước mắt cũng không ché không nổi nữa, bùm mặt khóc rống

Ta yêu hắn!

Hắn có thể không yêu ta, hắn có thể không vì đêm hôm đó chịu trách nhiệm. . . . .

Hắn thậm chí có thể lừa gạt ta, lừa bòn ta, ta đều sẽ không trách hắn.

Nhưng hắn không nên để cho ta từng có cuộc sống vui vẻ như vậy, hắn không nên cho ta hi vọng, để cho ta đắm chìm trong âm mưu hắn đan dệt, luôn cho là mình bỏ ra nhiều hơn một chút là có thể khiến vui vẻ kéo dài, kết quả cái gì cũng đều cho hắn, đổi lấy là thống khổ mỗi lần so với mỗi lần càng thâm thiết. . . . .

Xe ngựa lắc lư trên đường gập ghềnh đi về phía trước, lại dấy lên bụi bặm đầy đất.

Ta rung rung vén rèm lên, cuối cùng lại nhìn hắn một cái.

Hắn nhìn về phía xe ngựa rồi đi, vịn lấy vách tường tràn đầy rêu xanh, che miệng kịch liệt ho. . . . .

Ánh trắng trắng bạch chiếu trên mặt đất, chiếu ra âm quang đen nhánh. . . . .

Trong lúc bắt chợt, bụng dưới đau đến không cách nào nhẫn nhịn nữa, thứ gì đó ẩm ướt dính dính theo hạ thể chảy xuống.

Khi ngửi được một mùi máu tươi nồng đậm, cúi đầu nhìn, mới phát hiện cái đệm màu trắng phía dưới nhuộm đầy máu tươi.

"Biểu ca, ta van cầu ngươi cứu ta!" Ta nắm tay Lục Khung Y, từng tiếng hoảng sợ cầu khẩn: "Hài tử của ta, hài tử của ta. . . . . Cứu hài tử của ta!"

Hắn khẽ cắn răng, nói: "Văn Luật, đến chỗ Long đại phu kia, nhanh lên một chút!"

. . . . .

\*\*\*\*\*

Long đại phu giăng co cả đêm, vừa châm cứu, vừa đốt ngải.

Ta vẫn chịu đựng không cho mình bất tỉnh, dùng một chút khí lực mỏng manh của mình kiên trì, bảo vệ.

Hài tử là thứ duy nhất hắn để lại cho ta, là kết tinh tình yêu duy nhất ta có thể lấy để tế điện phản tình cảm này.

Nếu như ngay cả hài tử cũng không còn, ta liền hoàn toàn hai bàn tay trắng. . . . .

Sáng hôm sau Lục Khung Y nói về Lục gia lấy linh chi ngàn năm để bảo vệ tâm mạch của ta.

Sau khi hắn đi, Long đại phu mới lắc đầu một cái thờ dài nói: "Tiểu cô nương, ta xem thôi đi, đứa nhỏ này không lưu được."

"Sẽ không, ngày hôm qua còn tốt lắm."

"Là rất kì quái, máu chảy làm sao nhanh như vậy. . . . . Ngươi có phải ăn thứ gì không nên ăn hay không?"

"Không có!"

Ngày hôm qua ta thứ gì cũng không ăn, chẳng qua là sau giữa trưa uống một chén thuốc ca ca bụng tới, sau khi uống không bao lâu vẫn cảm thấy bụng dưới có chút đau.

Ta bỗng nhiên cảm thấy tay chân lạnh như băng, cả người giống như rơi vào địa ngục. . . . .

Đây chính là nam nhân ta yêu từ nhỏ, đây chính là nam nhân ta bị bao nhiêu tổn thương đều không hối hận mà yêu!

Hắn tại sao có thể ác độc như vậy, từ bỏ ta, còn ngay cốt nhục thân sinh của mình cũng không bỏ qua!

"Đại phu! Không giữ được sao?" Ta rung rung hỏi: "Thật không giữ được sao?"

"Cho dù hôm nay lưu lại, cũng khó bảo vệ không phải là tử thai rồi. Theo ta thấy đau dài không bằng đau ngắn, vẫn là đừng muốn."

Ta xoa nhẹ một chút mồ hôi trên mặt, hết thấy đều chìm xuống. "Được rồi, làm phiền ngài cho ta một chén thuốc đi."

"Cũng chỉ có thể như thế."

Một lát sau hắn bụng tới một chén thuốc, mùi thuốc nồng nặc kia thật sự giống chén thuốc ngày hôm qua kia như đúc.

"Tiểu cô nương, nghĩ thông một chút, không có đứa nhỏ này không hẳn không phải là chuyện tốt. . . . ."

"Là chuyện tốt!"

Ta ôm chén thuốc, nhìn nước mắt giọt giọt dung nhập vào trong thuốc.

Ta im lặng nói với hài tử chưa tới thế giới này, cũng đã hoàn toàn ném được tàn khốc của nhân thế: "Phụ thân của ngươi có ác tâm như vậy, không đến trên đời này cũng là đúng, ngươi ở trên đường chờ ta một chút, ta rất mau sẽ đi cùng ngươi. . . . ."

Ngừa đầu uống xong thì không cảm thấy thương tâm, cũng không thấy phải đau lòng nữa.

Chỉ cảm thấy cái gì cũng kết thúc, thế giới này không còn người cho ta lưu luyến nữa, không còn lý do đáng giá để ta sống nữa.

Ta đứng lên, không biết trong phòng lúc nào thì có thêm một nữ nhân, nàng giống như hỏi ta điều gì.

Ta cái gì cũng không nghe được, một mình ngây ngốc đi về phía ngọn núi.

\*\*\*\*\*

Sương mù tan đi, mưa gió mới vừa ngừng nghỉ.

Ta đứng một mình trên đỉnh núi, nhìn một mảnh mênh mông phía trước.

Ta vừa muốn bước một bước cuối cùng ra phía trước, chợt nghe thanh âm của Lục Khung Y: "Tiểu Trần! Không cần!"

Ta ngoái đầu lại nhìn hắn, kéo ra nụ cười vô vọng: "Ta chết, là sự thành toàn cuối cùng cho hắn. . . . ."

"Chớ đại dột, hắn không đáng để ngươi làm như vậy!"

"Đáng!"

Nhìn lại một phòng nhỏ, vừa đứng nhìn thấy cửa phòng bị đục mở, nhìn thấy ca ca vẻ mặt hoảng sợ chạy đến, chạy về phía ta.

Ta nghĩ nếu như hắn chạy nhanh hơn một chút, giờ phút này ôm lấy ta, có lẽ ta sẽ không có dũng khí nhảy xuống, hoặc giả lại biết dối gạt mình cho là hắn quan tâm ta.

Nhưng đã quá muộn. . . . .

Ta bước về phía trước một bước, dưới chân một mảnh trống không, ta cười với hắn nói ra lời đã chôn giấu trong lòng vài chục năm: "Ca ca, người ta thích nhất là ngươi. . . . ."

Sau đó, bước ra chân còn lại, lúc trời đất quay cuồng là lúc kết thúc tình yêu một đời khi ta còn sống!

Thời điểm rơi xuống, ta giống như nghe thấy tiếng kêu rên thê lương, nghe thấy thanh âm mỹ diệu của Mạnh Khấp từ phía trên truyền đến.

"Sở Thiên, không, không thể! Nàng. . . . . Có lẽ còn có thể cứu được. . . . ."

Ta nhắm mắt lại, cười nói: "Ca ca, tha thứ cho ta ích kỷ, ta chính là hi vọng; người không yêu ta, cũng không nên quên ta. . . . ."

. . . . .

Từ trong đau đớn tỉnh lại, trước mắt là dung nhan xa lạ mà quen thuộc, xa lạ bởi vì lần đầu tiên tiếp xúc, quen thuộc bởi vì là dung nhan tương tự vô số lần gặp qua trong gương. . . . .

"Người đã tỉnh? Người tên là gì?" Nàng vội vàng hỏi.

Ta lắc đầu, lay động rơi từng chuỗi nước mắt.

"Phụ thân người là Vũ Văn Cô Vũ phải không?"

"Ngài đừng hỏi, ta hiểu rõ ngài là ai!"

Nàng bộ mặt vui mừng nhìn ta, nước mắt trong suốt tẩm đầy đôi mắt thê lương của nàng, ta rút cuộc minh bạch tại sao phụ thân lấy cho ta cái tên "Vũ Văn Lạc Trần", bởi vì nữ nhân trước mắt này đẹp giống như tiên tử rơi vào phạm trần, thánh khiết không dính nhuộm khói lửa nhân gian.

"Nương. . . . ."

"Sa Nhi!" Nàng ôm chặt thân thể bị đau đớn hành hạ đến chết lặng của ta, ở lúc ta tuyệt vọng nhất, cho ta một tia hơi ấm của mẫu thân chân chính: "Nương rút cuộc tìm được người!"

Ngày đó ta ngỡ ngác tựa vào trên gối đầu, nghe nương nói với ta rất nhiều lời nói.

Ta cho là mình thật rất đáng buồn, nghe chuyện xưa của nàng, ta mới hiểu được cái gì gọi là hồng nhan bạc mệnh.

Nàng bảy tuổi thì cha mẹ bị ôn dịch, sau khi chết còn bị người trong thôn dùng chiếu rách nát cuộn lại kéo đi, đốt thành tro bụi.

Nàng chịu nhịn đói bụng cùng rét lạnh, một mình đứng ở đầu đường, lẳng lặng nhìn từng người lạnh lùng đi qua, chờ đợi bị người bán, đoạt, hoặc là chết. . . . .

Đợi đến gần tối thì một nam nhân to lớn cười một con tuấn mã cao trắng dừng ở trước mặt nàng, thân thể ngăn trở tà dương huyết sắc trước mắt nàng.

Cho nên, nàng nhìn không rõ khuôn mặt của hắn, chỉ cảm thấy trên người hắn có loại trang nghiêm giống như thần.

Nàng còn chưa kịp nói chuyện, liền bị người nọ nhấc lên lưng ngựa, ôm thân thể nhỏ xinh của nàng phóng ngựa chạy như điên.

Người nam nhân kia gọi Lan Phong, chính là thủ lĩnh của Lan tộc.

Từ đó về sau, hắn mỗi ngày đều dùng các loại thảo dược trân quý nuôi dưỡng nàng, giống như đang nuôi một sủng vật, mà hắn vĩnh viễn đều cao cao tại thượng như vậy, nàng mỗi ngày quý lạy hắn giống như đối với thần.

Nàng không khỏi bắt đầu ghét hắn, ghét mùi vị độc dược trên người hắn, ghét hắn mỗi ngày đều dùng ánh mắt nhìn sủng vật nhìn nàng.

Nhưng nàng không có lựa chọn, nàng chỉ có thể lặng lẽ tiếp nhận số mạng của mình.

Mười lăm tuổi năm ấy, hắn đưa cho nàng một đóa sen màu đỏ như máu, nàng đang chìm đắm trong tươi đẹp thì Lan Phong đột nhiên ôm lấy nàng từ phía sau, xé y phục của nàng ra, vuốt ve thân thể như nụ hoa chớm nở của nàng. . . . .

"Không!" Nàng phản kháng như bị điên rồi, giãy giụa, đều không hữu dụng. . . . .

Vô công của nàng là hắn dạy.

"Ngài giết ta đi." Nàng khóc quỳ trước mặt hắn, ôm thân thể trần truồng run rẩy cầu xin hắn: "Ta van ngài, có thể chờ sau khi giết chết ta rồi hãy muốn ta được không, người đừng để cho ta trước khi chết, còn phải chịu đựng quá trình khuất nhục này. . . . ."

Lan Phong mất lực lui về phía sau một bước, xoay người rồi đi, từ sau khi đó hắn không chạm qua nàng nữa.

Sau đó, hắn đẩy nàng lên vị trí Thánh nữ.

Nàng biết, hắn là đang nói cho nàng biết: nếu như người không muốn để cho ta đụng vào người, đời này người đừng mơ tưởng muốn cho nam nhân khác đụng vào người!

Nàng nhận, cho là đời này đều sẽ như cái xác không hồn sống dưới bóng tối của hắc.

Nhưng đột nhiên, có một nam tử như nước suối mát lạnh xuất hiện ở trước mặt nàng, trên thân nam nhân kia có một loại mùi hương thoang thoảng, là nam nhân duy nhất nàng gặp không có hơi thở độc được.

Cho nên nàng yêu sự tinh khiết, thiện lương, cùng cố chấp của hắc. . . . .

Nàng dùng Hòa Liên Lan Phong đưa cho nàng đổi lấy sự yêu mến của nam nhân, đi theo hắc trốn ra khỏi Thánh Vực.

Ngày đó thoát khỏi Thánh Vực, cũng là trong tà dương huyết sắc, Lan Phong chặn lại ánh mặt trời trước mặt nàng.

"Người thật sự thương hắc?"

Nàng lớn lên bên cạnh Lan Phong, không có ai so với nàng hiểu rõ sự tàn khốc của hắc, nàng quỳ trước mặt hắc nói lên yêu cầu cuối cùng: "Tộc trưởng, ta van ngài bỏ qua cho Cô Vũ, hắc uống Thiên Sầu tận, cái gì cũng đều không rõ. . . . . Người muốn giết liền giết ta là được."

Lan Phong nhìn nàng, hồi lâu, mới nói: "Các người đi đi!"

Hắc phóng ngựa chạy như điên, bóng lưng của hắc trong tà dương, vẫn to lớn như cũ!

Năm năm sau, khi nàng biết nam nhân mình mến yêu đã quyết định rời đi, nàng không giữ lại, chẳng qua là dùng mọi cách khẩn cầu người yêu để nữ nhi lại cho nàng.

Lúc đó hắc không nói gì, nhưng mấy ngày sau nàng tỉnh lại từ trong mộng tan nát cõi lòng, phát hiện nữ nhi mất tích, nàng tìm khắp nơi, đều không có tìm tung tích của nữ nhi.

Khi nàng một mình nửa si nửa ngốc chỉ chỉ chỗ chỗ người khác trong mù quáng mà đi khắp nơi, trước mắt đột nhiên xuất hiện một đại đội nhân mã, nàng thật lâu mới tìm lại trong hồi ức, thấy rõ ràng nam nhân đứng trước mặt nàng.

Hắc vẫn như vậy khí thế rộng lớn đứng trong thiên địa, thân hình cao lớn ngăn trở thế giới trước mắt nàng, tựa như lúc nàng bảy tuổi bị hắc từ bên cạnh nhặt về.

Đêm đó, nàng bị hắc cột vào trên giường, bị hắc xé nát y phục. . . . .

Cho dù nàng nguyện rửa cùng cầu khẩn như thế nào, cũng không ngăn cản được sự điên cuồng của hắc, hắc vọt vào thân thể của nàng, đoạt lấy nàng. . . . .

Sau đó nàng không chạy khỏi gian phòng đó nữa, bị hắc nhốt trong lao tù như một loại súc vật, hàng đêm dùng thân thể của nàng phát tiết thú tính.

Mới đầu là căm hận, sau lại là thương tâm, sau nữa lại là nước mắt chảy khô, nàng ngay cả phản kháng cũng mất đi tâm lực, mỗi ngày đều là chết lặng nằm ở trên giường mặc hắc ta cần ta cứ lấy, nghĩ tới người yêu của mình, nữ nhi mất tích của mình.

Nàng cho là nàng sẽ như vậy bị hắc hành hạ đến chết mới thôi.

Cho đến có một ngày, hắc không nói một lời đòi hỏi thân thể của nàng như trước, mà là ngồi chồm hổm trước mặt nàng, nói với nàng: "Khê, ta hiểu rõ người hận ta, thật ra thì sau mỗi lần cưỡng chiếm người, ta cũng hận bản thân ta, nhưng ta chính là không khống chế được. . . . . Người biết không? Từ lần đầu tiên ta nhìn thấy người ở trên đường, ta liền bị người hấp dẫn. . . . . Nhiều năm như vậy ta chờ người lớn lên, chờ người có thể yêu ta, không nghĩ tới, người thả phân bội Lan tộc, phân bội ta, cũng muốn đi theo nam nhân cần bản không yêu người đó! Ta yêu người, ta cái gì cũng có thể làm vì người. . . . . Người muốn tự do, người muốn đi theo hắc, ta lại không đành lòng làm khó người. . . . . Hôm nay hắc không nhớ người rồi, người không thể cho ta một cơ hội sao? Coi như người không yêu ta, người có thể cho ta thêm một nụ cười tươi tắn giống như trước khi hay không. . . . ."

Ngày đó chính nàng cởi quần áo ra. . . . .

Nàng vuốt ve khuôn mặt của hắc, hôn môi hắc, cười nhạt với hắc. . . . .

Vài năm sau, bởi vì thế lực Lan tộc khuếch trương quá nhanh, triều đình lấy tội phản quốc phái binh tiêu diệt Lan tộc.

Nàng cho rằng chỉ bằng cá tính của Lan Phong, nhất định sẽ đánh đến cháy hết một giọt máu cuối cùng, không nghĩ tới sau khi hắc nói chuyện với đặc sứ triều đình Tiêu Tướng quân, cư nhiên đầu hàng.

Sau lần đó, hắc tiếp nhận sắc phong của triều đình, làm một Hầu gia hữu danh vô thực.

Nàng hỏi hắc: "Tại sao!"

Hắc nói: "Ta làm bậc dưới cũng không hề gì, chỉ cần người cùng Linh Nhi, còn có toàn bộ người của Lan tộc. . . . . Có thể có cuộc sống yên tĩnh an ổn."

. . . . .



Sau khi nghe xong chuyện xưa của người, ta hỏi nàng: "Người thương hán sao?"

Nàng trả lời ta: "Sau khi bị người thích nhất đã thương, đã sớm quên đi cái gì gọi là tình yêu. . . . . Ta chỉ biết ta thiếu ân tình của một nam nhân, cả đời cũng trả không hết!"

\*\*\*\*\*

Vốn tưởng rằng, ta cũng có thể kiên cường sống sót như nương.

Mặc dù mỗi ngày đều ở đây tư niệm cùng oán hận, ta vẫn cố gắng để cho mình khi lúc mình lúc mở mắt ra, hít thở thật sâu.

Thật có chút đau có thể biến mất, tỷ như vết thương khắp người ta.

Có chút đau chỉ biết theo thân thể đau đớn giảm bớt mà đột nhiên ra ngoài, tỷ như tình yêu thói xấu của ta.

Mỗi lần trong mộng nhìn thấy bộ dáng của hán, nghe đến tiếng kêu rên của hán trên vách núi, ta liền không thể nhận được nữa, một lần lại một lần được nương đau khổ khuyên can dừng lại. . . . .

Như thế vùng vẫy nhiều ngày, ta cuối cùng không chịu nổi, đáp ứng đề nghị của nương, uống Thiên Sâu tẫn.

Thời điểm uống, ta hỏi mình:

Hết buồn, có thể hết yêu sao?

Không có ký ức, có thể giải quyết được tư niệm sao?

Ta không biết, điều duy nhất ta biết chính là: bất luận ta có thể nhớ rõ hán hay không, dương quang trong sinh mệnh của ta sẽ không xuất hiện nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cô độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 27: Kết cục

Lúc tỉnh mộng

Mở mắt ra, bầu trời đã lộ ra một màu xám tro mênh mông.

Huyết lệ dung hòa với ký ức, khiến cho ta rối cuộc hiểu tại sao Vũ Văn Sở Thiên không muốn nhắc lại, hiểu tại sao hán nói: "Nếu như người có trí nhớ, nhất định sẽ không nói như vậy, nếu như người biết ta là ca ca của người, người nhất định sẽ không nói như vậy, nếu như. . . . . Người biết tại sao mình muốn tự sát. . . . . Người nhất định sẽ không nói như vậy."

Thì ra chúng ta từng có một đoạn chuyện cũ không dám nhớ lại như thế!

Thì ra quên lãng là hạnh phúc hán muốn cho ta!

"Người đã tỉnh?" Thanh âm này khiến cho ta lập tức nhắm mắt lại.

Khi ký ức biến mất tái hiện, khi tình yêu khắc ghi trong lòng lần nữa xuất hiện, ta chỉ nghe thanh âm của hán cũng đã không nhận được nghĩ muốn ôm hán, làm sao còn dám nhìn gương mặt làm cho tâm ta vỡ nát bao lần vẫn không quên được!

"Tiểu Trần!" Hán dùng bàn tay lạnh như băng nắm lấy tay ta, ta lại có cảm giác bị bóng, mau chóng rút về, giấu ở trong chăn.

"Ta không muốn khuyên người cái gì, bởi vì loại cảm giác không còn hy vọng này của người ba năm trước ta cũng từng trải qua. . . . . Ta chỉ muốn khuyên người kiên cường một chút, người sống, chính là vì trải qua cùng chịu đựng đau khổ, vì người đã chết, cũng vì người cần người!"

Ta vốn không muốn nói chuyện với hán, nhưng nghe hán nói như vậy, oán khí không cách nào khiến cho ta trầm mặc nữa, ta lạnh lùng nói: "Người đương nhiên nói như vậy, người nào có lòng hung ác như người, cái gì cũng làm ra được, cái gì cũng bỏ xuống được."

"Tiểu Trần, chuyện kia không phải như người nghĩ, người không hiểu. . . . ."

"Ta hiểu, ta cái gì cũng hiểu!" Hán cho rằng ta quên mất, mà ta cái gì cũng nhớ, nhớ hán dùng ta đi đổi lấy Mạnh Khấp, nhớ hán đã giết cốt nhục của ta, nhớ tất cả tổn thương hán gây ra cho ta. Ta ngồi dậy lớn tiếng nói với hán: "Vũ Văn Sở Thiên, ta đây cả đời cũng sẽ không tha thứ cho chuyện người làm,

ta. . . . ."

Nhìn thấy hấn mặc một thân hắc y tàn tạ ngồi ở trước mặt của ta, khóe mắt còn nước mắt chưa khô, bên môi còn có dấu răng sưng đỏ, khuôn mặt với những đường cong nhu hòa trong trí nhớ, cũng biến thành góc cạnh rõ ràng, giống như một loại thương tâm bị đao khắc thành.

Thấy hấn như vậy, hai chữ 'hận nguoi' phía sau của ta lại không nói thành lời.

"Tại sao!?" Ta đưa tay cầm gối đầu đánh vào trên người hấn, vừa đánh vừa khốc hỏi hấn: "Tại sao nguoi muốn đổi với ta như vậy?"

"Tiêu Trần. . . . ." Hấn ôm chặt ta, một tay ôm eo của ta, một tay vuốt lại mái tóc bù của ta, tựa như một loại dịu dàng trước kia.

Ngực của hấn vẫn ấm áp như vậy, ấm áp giống như lần đầu tiên trong tuyết.

"Nếu như nguoi nhất định phải hỏi tại sao, ta chỉ có thể nói cho nguoi biết: ta thân bất do kỷ!"

Một câu Thân Bất Do Kỳ!

Cái gì cũng sụp đổ rồi, ta khóc, nước mắt đã rơi nhiều như, thì ra vẫn chưa hết!

Giờ khắc này, ta rút cuộc đã hiểu, hận sâu hơn, cũng mãi không đi phần yêu trong lòng kia, phần không muốn xa rời kia. . . . .

Bốn chữ Vũ Văn Sở Thiên này, tới khi nào cũng đều chiếm cứ lấy cả trái tim ta.

Yêu cũng chiếm cứ, hận cũng chiếm cứ!

Hấn nhẹ giọng thở dài, nói với ta: "Tiêu Tiềm đã an táng, người của Tiêu gia cảm động và ghi nhớ một mảnh thâm tình của nguoi đối với hấn, quyết định sớm định ra hôn kỳ không thay đổi, đến lúc đó nhận nguoi đến Tiêu gia. . . . . Thành hôn."

Ta cười gật đầu: "Được, như vậy rất tốt!"

Lan Hoán Sa ba năm sau đã không thể nào ngu xuẩn giống như Vũ Văn Lạc Trần nữa, sau khi lần lượt bị hấn ném bỏ còn ngây ngốc đi theo sau lưng hấn, vui vẻ chịu đựng chờ hấn bỏ thì một chút xú tình cảm, một chút xú ôn tồn.

Ta đã sớm có thể kiên cường đối mặt mọi sự tàn khốc của đời nguoi!

Hấn không nói với ta, là muốn ta dưới tình huống không biết gì cả gả cho Tiêu Tiềm, ta cần gì phải cho hấn biết ta đã khôi phục trí nhớ.

Tất cả chấm dứt như vậy đi, không nói tới yêu, cũng không hận nữa, khiến hết thảy đều lạnh nhạt đi.

Vì cam kết của ta cùng Tiêu Tiềm, cũng vì tình yêu của hấn và Mạnh Khấp.

Tình yêu bất luân giữa huynh muội, từ đó kết thúc.

"Tiêu Trần. . . . . Tiêu Tiềm hấn đã chết, nguoi. . . . ."

"Ta từng đáp ứng hấn!"

Thời điểm Vũ Văn Sở Thiên còn muốn nói nữa, nương mạng theo Hoán Linh đẩy cửa đi vào.

Hấn liếc mắt nhìn Hoán Linh, đứng dậy ngồi ở bên cửa sổ tránh tầm mắt Hoán Linh.

"Sa Nhi. . . . ." Nương ngồi ở cạnh giường ta, xoay mặt lên lên lau lau nước mắt, mới quay mặt lại nói: "Nguoi thật sự muốn gả cho Tiêu Tiềm?"

"Dạ, xin nương thành toàn."

"Là lỗi của nương, bỏ lỡ hạnh phúc của nguoi, sớm biết nguoi đối với Tiêu Tiềm tình thâm đến vậy, ta cần gì. . . . ."

"Không, ta rất cảm kích ngài. . . . . Cảm tạ ngài chờ tự ta đưa ra quyết định này."

"Sa Nhi?"

"Nương, giá y của ta chuẩn bị xong chưa? Ta muốn đi xem một chút."

Nàng cau mày nhìn ta, vẻ mặt lo lắng hơn so mới vừa rồi. "Hôm nay nguoi nghỉ ngơi một chút, ngày mai hãy đi."

"Ta hiện tại liền muốn đi." Ta đảo mắt nhìn về phía Vũ Văn Sở Thiên đang trầm mặc, "Ca, nguoi theo ta đi đi."

\*\*\*\*\*

Ta mặc giá y vào, hơi đánh chút phấn thật mỏng, kéo quần đồ thật dài, bước đi tao nhã từng bước tới trước mặt Vũ Văn Sở Thiên.

Ta ngẩng đầu lên nhìn hắn, lạnh nhạt cười một tiếng: "Ca, hình dáng này của ta đẹp không?"

"Đẹp! Ngươi là nữ nhân đẹp nhất thế giới. . . . . Nhất là lúc cười!"

"Tiêu Tiềm cũng nói như vậy."

Sắc mặt hắn chợt tối sầm lại, hít đi vào một hơi thật lâu cũng không thở ra.

Ta ngồi dưới đất, đem đồ trang sức từng món bày ra trước mặt hắn.

"Từ lúc đầu óc ta biến thành trống không, ta liền quên mất cười như thế nào, có lúc ta sẽ mặc mình kỳ diệu đi khắp nơi, luôn muốn tìm một vật mình cũng chẳng biết vật đó là gì. . . . ."

"Ngươi. . . . ."

Ta không đợi hắn chen vào, tiếp tục nói: "Có một lần, Hoán Linh mang ta đến hội đèn lồng giải sầu, vừa vặn gặp được Tiêu Tiềm mới vừa chiến thắng trở về. Khi hắn và Hoán Linh hàn huyên nghe nói ta là tỷ tỷ của nàng, lúc này sừng sốt, nhưng không vạch trần. Sau đó, hắn liền thường tới Lan phủ làm khách, hắn luôn muốn gây sự chú ý cho ta, có lúc sẽ nói chuyện rất thú vị, có lúc sẽ mang mặt nạ quý đầu heo bắt chợt xuất hiện ở trước mắt ta, kính xin người cho ta diễn xiếc ảo thuật. . . . . Mà ta chưa từng nhìn hắn một cái, chỉ biết ngồi ở bên cạnh ao sen ngăn người, lẳng lặng nhìn mặt trời mọc, mặt trời lặn.

Một ngày nửa năm sau, hắn mới từ trên chiến trường trở lại, liền tới Lan phủ gặp ta, tặng ta một lễ vật đích thân hắn làm. Đó là một chiếc đèn hoa đăng tương tự với bảo mã đăng, phía trên tỉ mỉ vẽ mặt trời ánh sáng vô tận, đốt đèn, khiến chập đèn chuyển động, mặt trời sẽ từng lần một từ từ mọc lên. Hắn nói cho ta biết, cái này gọi là dương quang sẽ không bao giờ chìm, cho dù là đêm tối, hắn cũng là ánh mặt trời của ta. . . . ."

Ta dùng một chút, nhìn về phía Vũ Văn Sở Thiên, hắn im lặng nhìn ngoài cửa sổ, tay gặt gao nắm chuôi kiếm, gân xanh nổi lên. . . . .

Ta cười cười, tiếp tục giảng đạo: "Đó là lần đầu tiên ta cười, cũng là lần đầu tiên nói chuyện cùng hắn. Mặc dù chỉ là một câu: cảm ơn lạnh nhạt, cũng làm hắn hưng phấn vô cùng. . . . ."

"Đừng nói nữa!" Vũ Văn Sở Thiên lớn tiếng cắt đứt lời ta, nhưng lập tức ý thức được mình luống cuống, đổi thành giọng nói bình thản: "Ý của ta là. . . . . Nghĩ tới những chuyện này, trừ khiến cho ngươi thống khổ, ý nghĩa gì cũng không có."

"Ngươi cảm thấy ta hiện tại thống khổ sao? Có cái gì so với ngươi còn khiến cho ta thống khổ? Có người nào so với ngươi còn lòng dạ ác độc hơn?"

Ta ném vòng ngọc trong tay về phía hắn. Hắn không tránh né. Vòng ngọc nện vào trên ngực hắn, bắn ngược lại rơi trên đất, rơi vỡ thành từng mảnh nhỏ.

"Vũ Văn Sở Thiên, ta có hôm nay còn không phải đều bởi vì ngươi!"

Hắn nắm chặt lấy vai của ta kéo ta từ dưới mặt đất lạnh như băng lên, cau mày nói: "Đúng, ta thừa nhận ta thực có lỗi với ngươi, phá hủy cuộc đời của ngươi. . . . . Ngươi có oán hận liền hướng về phía ta mà phát tiết, không cần hành hạ mình nữa có được hay không?"

"Ta liền thích hành hạ mình, có quan hệ gì tới ngươi, ngươi để ý sao? ! Ngươi quan tâm sao?"

"Nếu ta không quan tâm ngươi cũng sẽ không vừa nghe chuyện của Tiêu Tiềm liền chạy về xem ngươi! Tiểu Trần, ngươi có biết ta yêu ngươi nhiều bao nhiêu hay không, ngươi có biết hay không, chỉ cần ngươi không muốn xem ta là ca ca của ngươi, chỉ cần ngươi có thể thật lòng nói một câu: 'ngươi yêu ta! ' ta cái gì cũng nguyện ý làm vì ngươi!" Hắn buông tay đặt trên vai ta ra, trong mắt tràn đầy khổ sở khó tả."Nhưng, đối với ngươi mà nói. . . . . Ta chỉ là ca ca của ngươi! Cho dù trải miền đi qua, thời điểm ngươi nằm ngủ trong lòng ta, ngươi cũng sẽ chỉ kêu: ' ca ca, không cần bỏ lại ta! '"

"Gọi ca ca thì thế nào. . . . . Một tiếng gọi có thể đại biểu cho cái gì?"

Từ nhỏ đến lớn hắn chính là ca ca của ta, hai chữ này trong lòng ta liền đại biểu cho hắn, ta ở trong mộng còn lo lắng hắn không quan tâm ta, nhưng hắn lại cho rằng ta không thương hắn.

Điều này thật sự quá buồn cười!

"Xác thực không có nghĩa gì, nhưng ta ghét hai chữ này, vô cùng ghét! Mỗi lần nghe hai chữ này từ trong miệng gọi ra, ta liền cảm giác mình tội không thể tha thứ!"

"Ngươi vốn chính là tội không thể tha thứ!" Ta nhìn hắn, đẩy bàn tay hắn đặt trên vai ta ra. Ở trước mặt hắn cời xuống giá y của mình, quần áo trong, cời đến khi không còn mảnh vải che thân.

Hắn quay mặt sang, một cái cũng không nhìn.

Cho nên hắn không nhìn thấy vết thương trên người ta, có chút sẹo đã mờ nhìn không thấy, có thật nhiều ấn ký màu hồng nhạt lưu lại, những vết thương

này chính là sự tàn nhẫn của hân! Mà tàn nhẫn nhất chính là hai vết đao chồng lên nhau trên tim ta, đó là ta tự đâm, sức lực cùng tốc độ không đủ, hai lần cũng không đâm thủng trái tim.

"Đây chính là người cho ta! Tại sao người không dám nhìn? Người giả bộ cái gì? Cũng không phải là chưa từng nhìn qua! ! !"

Đầu hân cũng không quay lại mà chạy đi, hân vẫn tàn nhẫn như vậy, lại bỏ lại một mình ta trông coi đồ cưới cả phòng, hiểu được yêu và hận trong ký ức.  
Edit: Vô Phong

Bạn đang đọc truyện *Có độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 28: Ngoại truyện về Vũ Văn Sở Thiên

Nàng cứ như vậy chạy đi, nàng nói: sẽ dùng sinh mạng sau này để hận ta!

Nàng cứ như vậy té xỉu, nàng nói: nàng muốn gả cho Tiêu Tiềm, bởi vì nàng thương hân!

Ta trừ nói được, còn có thể nói gì nữa? !

Ta trừ tôn trọng tình yêu của nàng, ta còn có thể làm gì? !

\*\*\*\*\*

Tất cả chuyện xưa nếu như là sai lầm, như vậy sai lầm này chỉ có thể quy tội cho lần gặp nhau mười mấy năm trước đây. . . . .

Nếu không có lần gặp nhau đó, có lẽ nàng sẽ luôn luôn là một đóa hoa không buồn không lo, ở bên cạnh phụ mẫu yêu thương nàng, cười đến rực rỡ hơn so với hoa đào.

Nếu không có lần gặp nhau đó, có lẽ ta sẽ bị ốm đau hành hạ đến hơi thở cuối cùng, nhìn mẫu thân rơi xuống giọt nước mắt cuối cùng, lặng yên rời khỏi thế giới này, không cần mang trên lưng cừu hận nặng nề sống đến tận bây giờ.

Nhưng chúng ta đã gặp nhau, quỹ đạo cuộc đời của chúng ta nghịch chuyển tại giao điểm.

Ta tìm được phụ thân, còn nàng mất đi gia đình đầm ấm,

Huyết khí đột nhiên nóng đột nhiên lạnh trong cơ thể ta được phụ thân dùng công lực trọn đời bình ổn, bảo vệ tính mạng, còn nàng mất đi hạnh phúc thuộc về nàng.

Đây là ta nợ nàng, hay là người nào đó nợ chúng ta?

Đây là yêu thương oán hận gút mắt của đời trước, hay là duyên phận mệnh trung trú định đời này của ta và nàng?

Đến bây giờ ta đều nghĩ không thông.

. . . . .

Còn nhớ ngày đó ta có thể xuống giường đi lại, phụ thân vẫn còn đang hôn mê.

Ta thừa dịp mẫu thân không lưu ý, chạy trốn hơn mười dặm đi thăm nàng, vốn định liếc mắt nhìn nụ cười ngọt ngào của nàng, nhưng ta nhìn thấy chính là nàng ngồi ở trong bụi hoa khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhăn thành một nắm.

"Đừng khóc!" Ta chạy tới ôm lấy nàng, không biết vì sao, nhìn thấy nàng khóc ta liền thống khổ khó nhịn giống như bệnh cũ tái phát.

Nàng kéo tay áo của ta, giọng nghịu kêu: "A cha, phụ thân!"

"Ta dẫn người đi tìm hân!" Ta công nàng trở về, dọc theo đường đi, áo ta ướt đầm mồ hôi nhưng không cảm thấy mệt mỏi chút nào, chỉ cảm thấy cánh tay trắng trắng mềm mềm của nàng quấn vai của ta, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hổi dính vào trên mặt của ta, thật sự rất thoải mái.

Từ sau ngày đó, ta có một ngôi nhà trong mơ, mẫu thân thương ta, phụ thân từ ái, còn có một muội muội Vũ Văn Lạc Trần thật đáng yêu. Ta cũng chưa từng nghĩ tới, ta có thể giống như một hài tử bình thường mà chạy nhảy, vì mình có sức lực vô cùng mà hưng phấn không thôi, Tiểu Trần đang bị ủy khuất, hèn mọn trốn ở góc phòng khóc thút thít!

Cho đến mùa đông kia, nàng bị mẫu thân mắng một trận, đứng ở trong tuyết ôm thân thể nhỏ gầy run lẩy bẩy.

Lệ trên mặt nàng bởi vì phản xạ tuyết quang mà hết sức chói mắt.

Giọt giọt rơi vào trong tuyết, tan vào trong tuyết, kết thành băng. . . . .

"Tiểu Trần?" Ta chạy về phía nàng, giúp nàng lau khô nước mắt: "Làm sao vậy?"

"Cha nương đều không yêu thích ta, không ai yêu thích ta!"

"Đừng khóc! Còn có ta ở bên cạnh ngươi!" Ta ôm thân thể gầy nhỏ của nàng vào trong ngực, ưng thuận một lời thề duy nhất cả đời này: "Ca ca sẽ dùng cả đời hảo hảo bảo vệ ngươi, ca ca nhất định sẽ đem hạnh phúc trả lại cho ngươi!"

. . . . .

\*\*\*\*\*

Nương tựa nhau làm bạn mười năm, chúng ta đã trải qua cửa nát nhà tan, chúng ta lưu luyến tứ xứ, nhưng ta chưa bao giờ quên lời thề của mình, trước sau như một bảo vệ nàng.

Ta nghĩ, nếu như cuộc sống của chúng ta không trải qua mùa hè năm ấy, ta sẽ vẫn cùng nàng chờ đợi mặt trời xuống núi, mỗi ngày để cho nàng tựa vào trong lòng ta cười ngọt ngào nói: nàng rất hạnh phúc!

Ngày đó, ta đem cơm vào phòng, nhìn thấy nàng đang cởi áo, dùng nước lạnh lau người.

"Ca?" Nàng thấy ta tiến vào phòng, cười cười với ta, "Hôm nay nóng quá. . . . . Ngươi có muốn lau một chút không?"

Ta sững sờ nhìn thân thể uyển chuyển kia, da thịt vô cùng mịn màng, bộ ngực mướt mà rắn chắc, còn có. . . . .

Nhìn thấy từng giọt giọt thủy châu trong suốt lướt qua thân thể thiếu nữ mềm mại mới thành thực, thân thể của ta không khỏi nóng ran, một loại xúc động trước nay chưa từng có khiến cho ta nhiệt huyết sôi trào, cực kỳ khát vọng đi tới vuốt ve ôm lấy thân thể của nàng.

Nàng vẩy nước lạnh vào người ta, đột nhiên lạnh như băng khiến ta gọi tâm trí mình về, vội vàng chạy đi.

"Ca!"

Ta nghe thấy nàng gọi ta, ta không quay đầu lại, rất sợ vừa quay đầu lại sẽ không khống chế được sự xúc động của mình mà hôn nàng!

Dựa vào vách tường, ta mất thật lâu mới làm cho cảnh tượng trong đầu biến mất, dùng chân khí chế trụ phản ứng của thân thể.

Nhưng tình dục nếu động, liền sẽ không áp xuống được nữa. . . . .

Ta chỉ cần nhìn thấy nàng, dục vọng cũng sẽ dâng lên, không cách nào khống chế.

Mỗi đêm, Tiểu Trần đem bộ ngực mềm mại của nàng dính vào trên người ta, cánh tay trơn bóng trắng nõn quấn lấy eo của ta, ngủ say trong ngọt ngào còn ta đầu đầy những ảo tưởng xấu xa dơ bẩn, cả đêm khó chịu!

Trên thực tế, gầy vò lớn nhất trên thế giới này không phải là hận, cũng không phải là yêu.

Mà là mỗi ngày đối mặt, không thể tránh!

Lý tính gì mỗi ngày đều sẽ bị khát vọng dâng lên bao phủ!

Đêm đó, ta nóng đến không cách nào ngủ yên, mở mắt ra liền thấy thân thể dụ người của nàng nửa nằm ở trên người ta, bờ vai trần trụi dính vào bên môi ta. . . . .

Thân thể của nàng tản ra mùi thơm thiếu nữ chọc người.

Dục vọng nam nhân nguyên thủy nhất ở trong thân thể ta bộc phát, khát khao kịch liệt kia khiến cho ta cũng không có cách nào dùng chân khí để áp chế nữa, chỉ muốn điên cuồng phát tiết trên người nàng.

Ta chậm rãi đưa tay vuốt ve vòng eo nhỏ nhắn của nàng, da thịt yếu ớt nõn nà của nàng. . . . .

Một cổ cảm giác tội ác dâng lên, ta mới vừa thu tay lại, nàng hừ nhẹ một tiếng, cánh tay quấn lên cổ của ta.

Ta yên lặng tự nhủ: không thể! Nàng mới mười bốn tuổi, băng thanh ngọc khiết, nụ hoa chớm nở, ta có yêu nàng cũng không thể làm loại chuyện hạ lưu vô sỉ này.

Nàng giật giật thân thể, vạt áo dưới sự ma sát mở ra, thân trên của nàng hoàn toàn trần trụi trước mắt ta.

Khi ta thấy rõ của nàng. . . . .

Dầu óc của ta ảm ảm nỏ tung, trừ dục vọng cái gì cũng nỏ không còn chút tung tích.

Ta lật người đè nàng ở phía dưới, vô si nắm lấy bộ ngực khát vọng đã lâu kia, thật sự quá mềm mại, mềm mại đến mức khiến ta điên cuồng.

Ta bắt đầu thử thuyết phục mình: ta có thể yêu nàng cả đời, có thể chịu trách nhiệm, ta chiếm đoạt nàng cũng không phải là tội ác không thể tha. . . . .

Dục niệm đã làm cho ta mất đi lý trí, ta hôn mặt của nàng, thân thể của nàng, thậm chí cởi quần áo, cùng nàng da thịt thân cận, thể nghiệm khoái cảm mất hồn. . . . .

"Ca ca, đừng nháo. . . . . Ngứa quá a. . . . ." Nàng híup nửa mắt nhìn ta, lại nhắm lại.

Trong nửa mê nửa tỉnh, nàng hướng về phía ta cười ngớ ngẩn, cười đến tinh thuần thánh khiết như vậy.

Thân thể ta chột rùng mình, lý tính cũng bị một tiếng "Ca ca" của nàng gọi về.

Nàng không chỉ là nữ nhân ta thích nhất, còn là muội muội của ta, tại sao ta có thể bởi vì thú tính nhất thời, phá hủy cuộc đời của nàng.

Đội nàng hiểu chuyện rồi, gặp được nam nhân mình thực sự yêu, nàng không thể nào tha thứ cho ta, nàng nhất định sẽ hận ta cả đời. . . . .

Từ ngày đó, ta không dám đến gần nàng, bởi vì một khi ta tới gần nàng, trong đầu sẽ hiện lên thân thể mềm mại trần trụi kia, nhớ lại khoái cảm da thịt lúc cọ xát, lý trí liền bị dục niệm đánh tan!

Ta không có cách nào biết trước mình còn có thể nhịn được mấy ngày, cho nên mặc dù không đành, ta vẫn phải lựa chọn rời khỏi nàng.

Ta rời khỏi làng chài, lang bạt giang hồ.

Ta từng thử tìm nữ nhân để phát tiết dục vọng, nhưng khi cánh tay bị một nữ nhân xinh đẹp mịn màng hoặc kéo lấy thì ta theo bản năng đẩy nàng ra, dục niệm gì cũng không có, đã cảm thấy nàng rất dơ bẩn.

Ta cũng từng thử nhắm mắt lại, ảo tưởng nữ nhân trong ngực là Tiểu Trần, nhưng vừa ngủ thấy mùi vị nồng đậm trên người người khác ta liền muốn nôn mửa. . . . .

Cuối cùng, ta không chịu nổi lo lắng và thương nhớ nàng, sống một ngày mà như một năm, trở lại làng chài.

Tất cả vẫn giống y như lúc ta rời đi, chẳng qua là trong gian phòng trống rỗng không còn bóng dáng của nàng.

Ta cảm trường sam nàng may cho ta mới được một nửa, ngón tay sờ qua từng đường ki mũi chỉ, ta mới hiểu được: ta chưa bao giờ xem nàng như muội muội của ta, ta vẫn coi nàng như một nữ nhân mà cung chiêu, bảo hộ.

Trong lúc vô tình, trong sinh mệnh của ta đã không thể không có sự tồn tại của nàng!

\*\*\*\*\*

Khi ta phát hiện nàng đã bắt đầu thích nam nhân khác thì ta giao nàng cho nam nhân có thể chăm sóc nàng cả đời đó, tàn nhẫn quyết tâm không gặp nàng.

Nhưng mỗi lần tư niệm nàng, lại không nhịn được len lén núp sau tàng cây ngoài cửa sổ nhìn nàng hướng về phía nam nhân khác lộ ra nụ cười sáng lạn.

Ta nghĩ, đau đớn bao nhiêu ta đều có thể nhịn chịu, chỉ cần nàng tìm được hạnh phúc thuộc về mình!

Nếu chúng ta gặp nhau là một sai lầm, là ta cướp đi hạnh phúc thuộc về nàng, như vậy trong lòng ta thật sự hi vọng sự sai lầm này có thể kết thúc khi ta vẫn còn lý trí.

. . . . .

Không nghĩ tới số mạng lại đùa giỡn ta, khi ta mất không chế dưới tác dụng của dược vật, làm ra chuyện sai lầm không cách nào tha thứ. . . . .

Nàng không trách cứ ta, cũng không hận ta.

Ta ngược lại thà rằng nàng trách cứ ta, hận ta, cũng không muốn nhìn thấy nàng an tĩnh trải qua từng ngày. Nụ cười trên mặt không còn nữa, còn dư lại chính là ánh mắt tràn đầy đau thương cùng vô vọng.

Lục Khung Y nói với ta rất nhiều lần muốn nhận nàng trở về Lục gia thành thân, ta đều có lệ cho qua. Thật ra ta hiểu rõ nàng rất tưởng niệm Lục Khung Y, nụ cười của nàng đối với ta càng ngày càng miễn cưỡng, càng ngày càng xa lánh. Mà ta vẫn ích kỷ giữ nàng bên cạnh, cũng đối gạt mình bởi vì nàng đã là người của ta, từ từ sẽ yêu ta, không hề xem ta là ca ca nữa. . . . .

Nàng đáp ứng làm nữ nhân của ta thì ta quả thật cho rằng mình đang nằm mơ.

Nhiều năm như vậy, ta rốt cuộc đợi đến khi nàng gọi tên ta, đợi đến khi nàng không xem ta là ca ca nữa.

Có thể cùng nàng ở chung một chỗ ta không cầu gì khác, cái gì cũng có thể nỗ lực vì nàng, ta tin tưởng nàng sẽ yêu ta, cho dù hiện tại không yêu, ta cũng nguyện ý chờ nàng từ từ yêu ta. . . . .

Có lúc, thời điểm nàng nói mới gọi ta là ca ca, lòng ta như đao cắt, còn phải càng không ngừng khuyên mình: hiện tại không yêu không sao, thân tình từ từ sẽ chuyển biến thành tình yêu.

Nàng gặp lại Lục Khung Y thì vẻ mặt không biết làm thế nào. Hai người ở trong phòng dục vọng khó đoạn, ta nhẫn nhịn kích động muốn giết người, tự như: tình cảm của nàng đối với Lục Khung Y từ từ sẽ nhạt đi.

Đáng tiếc, loại tự dối gạt mình này rất nhanh liền kết thúc.

Ta trở về từ ranh giới của cái chết, vết thương còn chưa khép lại, chỉ nghe thấy tin nàng muốn gả cho Lục Khung Y.

Ta căn bản không tin, muốn đến Lục gia hỏi nàng: "Tại sao!"

Mà ta thấy lại là nàng bình tĩnh cùng Lục Khung Y thảo luận hôn sự.

Đêm hôm đó, ta che ngực đứng ở dưới tàng cây cười suốt đêm, vết thương bị Lục Khung Y đâm không đau, đau chính là vết thương không thể khép lại!

Ngày hôm sau, ta cùng Lục Khung Y nói chuyện, hắn nói với ta: "Tiểu Trần từ có ký ức bắt đầu liền cùng người sống nương tựa lẫn nhau, cho nên nàng lệ thuộc vào người, đem phần tình cảm huynh muội này quan trọng hơn tất cả, nhưng dù sao cũng là thân tình, không phải là tình yêu. . . . .

Nàng trẻ người non dạ, không biết cự tuyệt, người liền có thể lợi dụng sự ngu ngốc của nàng ta cần ta cứ lấy? Người đã dựa vào sự lệ thuộc của nàng đối với người, đòi hỏi quá nhiều thứ vốn không nên thuộc về người, chẳng lẽ người còn muốn để cho nàng đi theo người tiếp tục sai lầm?"

"Vũ Văn Sở Thiên, nàng mới mười bảy tuổi, nàng mới đã trải qua bao nhiêu? Người tin tưởng nàng rời khỏi người thật sự không sống được? Người tin tưởng nàng sẽ nguyện ý cả đời trốn tránh cùng người ở nơi hoang sơ không có người? Đợi nàng lớn lên, đợi nàng hối hận với sự lựa chọn của mình, người để cho nàng làm sao bây giờ?"

"Ta có thể danh chính ngôn thuận cưới nàng, người có thể sao? Ta có thể làm cho nàng có cuộc sống an ổn hạnh phúc, người có thể sao? Ta có thể nói với người trong thiên hạ: ta yêu nàng! Người có thể sao? Nếu không thể, liền buông tay đi, tôn trọng sự lựa chọn của nàng. . . . ."

Thật ra thì, nếu Tiểu Trần yêu ta, ta cái gì cũng có thể không quan tâm!

Huynh muội thì thế nào? Bị thế nhân phi nhử thì như thế nào?

Ta muốn cùng Tiểu Trần ở chung một chỗ không ai có thể ngăn cản!

Nhưng Lục Khung Y nói là sự thật: Tình cảm của Tiểu Trần đối với ta chỉ là thân tình, là lệ thuộc!

Ba ngày nay, ta vẫn do dự, không biết có nên đưa Tiểu Trần tới Lục gia không.

Tiểu Trần nói với ta: "Người muốn ta làm gì ta đều đáp ứng người, chỉ cần người tin tưởng tình cảm của ta đối với người."

Ta cũng muốn tin tưởng, tin tưởng nàng thuận theo không phải thói quen từ nhỏ đến lớn, tin tưởng sự quan tâm của nàng đối với ta là tình yêu say đắm của nữ nhân đối với nam nhân. . . . .

Nhưng sự khác nhau lớn nhất của tình yêu cùng thân tình là: tình yêu là ích kỷ, mù quáng, dù người thông minh lý trí cũng sẽ bởi vì những lời không căn cứ mà ghen tỵ, người khoan dung nữa cũng sẽ bởi vì lo được lo mất mà lòng dạ nhỏ mọn!

Tuyết Lạc sẽ bởi vì một chút lời đồn đại không xác thực mà trong lòng đầy canh cánh đối với Mạnh Khấp, Mạnh Khấp sẽ bởi vì ta rất tự nhiên ôm Tiểu Trần mà đổ kị muốn giết nàng. Tiểu Trần chưa bao giờ biết, nàng sẽ bình thân cùng ta thảo luận chuyện Mạnh Khấp, sẽ giúp Tuyết Lạc chuẩn bị tân phòng, bận rộn vì ta thêu gối hỉ. . . . .

Nàng vẫn còn vì ta có thể thành hôn với Tuyết Lạc mà giấu giếm ta.

. . . . .

Nếu nhân sinh có thể lựa chọn lần nữa, ta hi vọng chúng ta sẽ là người xa lạ, không có phần thân tình vĩnh cửu kia, có lẽ bốn chữ Vũ Văn Sở Thiên đối với nàng mà nói sẽ có ý nghĩa khác!

Sáng sớm, vốn muốn vào chợ mua giúp Tiểu Trần quần áo mới, thay cho nàng thân giá y chói mắt, không nghĩ tới vừa vào thành trấn đã nghe thấy một tin tức làm cho ta rung động: Mạnh Khấp vì ta tiết lộ thân phận, bị phái Không Động bắt được, nàng chịu hết hành hạ cùng lăng nhục, cũng không nói ra

thân phận của ta. . . . .

Ta không kịp ngắm nghĩ, lập tức mua một con ngựa chạy thẳng tới Không Động.

Ta cũng không muốn thương tổn người vô tội, càng không muốn gây hiểu lầm cùng những người trong chính phái vì Mạnh Khấp, cho nên ta lựa chọn thẳng thắn đi gặp tân nhiệm chủ môn Không Động. Ta nói với hắn: "Người giết Vô Nhai Tử là ta, có ân oán cá nhân gì ta nguyện ý cùng phái Không Động âm thầm giải quyết!"

Hắn không trả lời.

Ta lại nói: "Nghe nói các đại môn phái liên hiệp, muốn diệt trừ Dạ Kiều. . . . . Các ngươi thay vì phí tâm ép Mạnh Khấp, không bằng hỏi ta!"

Hắn biến sắc, nói: "Ngươi biết?"

"Chỉ cần các ngươi bán cho ta chút mặt mũi, không tổn thương Mạnh Khấp nữa, ta sẽ giúp các ngươi diệt trừ Dạ Kiều."

Sắc mặt hắn hòa hoãn rất nhiều: "Ngươi sẽ giúp chúng ta thế nào?"

"Chỉ cần ngươi để cho ta gặp Mạnh Khấp, ta tự nhiên có thể giúp ngươi hỏi ra điều ngươi muốn biết."

"Chúng ta tại sao phải tin tưởng ngươi? Ngộ nhờ ngươi muốn cứu nàng. . . . ."

"Ngươi có thể phong bế huyết đạo của ta lại, để cho ta không thể dùng võ công."

"Được, ta liền tin tưởng ngươi!"

Ta cho rằng Dạ Kiều làm việc âm tàn độc ác, người của những danh môn chính phái này làm việc khẳng định bất đồng với Dạ Kiều.

Ta cho rằng chỉ bằng thân phận của ta, bọn họ ít nhất sẽ cố kỵ địa vị của Lục gia lễ nghi đối với ta một chút, sẽ không làm loạn.

Ta cho rằng muốn tiêu diệt Dạ Kiều, bọn họ nhiều trợ thủ tốt hơn nhiều địch nhân.

Không nghĩ tới, Vũ Văn Sở Thiên ta làm việc ngoan độc, so với những kẻ tự xưng là danh môn chính phái nhân nghĩa đạo đức, miệng đầy đạo nghĩa giang hồ này so với ta lại uống là quân tử!

Ta càng không nghĩ tới sau khi ta khiến Mạnh Khấp trả lời tất cả câu hỏi của bọn họ, nói cho bọn họ biết vị trí tổng đàn của Dạ Kiều, nhân thủ phân bộ, cơ quan thiết trí, Lục Khung Y sẽ hỏi: "Tiểu Trần ở đâu?"

"Thật xin lỗi, ta chỉ đáp ứng nói cho các ngươi biết chuyện của Dạ Kiều, những chuyện khác chẳng quan hệ tới ta." Ta lạnh lùng trả lời.

Hắn cho mọi người ra ngoài, đi vào nhà giam âm thấp, cầm kiếm chỉ vào Mạnh Khấp nói: "Vũ Văn Sở Thiên, ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, Tiểu Trần ở đâu?"

Ta giật dử nói: "Lục Khung Y, ngươi đây là có ý gì?"

"Còn mấy ngày nữa ta sẽ thành thân cùng Tiểu Trần, lúc này ngươi lại giấu nàng đi, đây coi là có ý tứ gì?"

"Ta không giấu, nàng muốn gặp ngươi ta sẽ không ngăn cản, nàng không muốn gặp ngươi ta cũng sẽ không ép nàng."

"Ta không cho ngươi ép nàng. Ta chính là muốn biết nàng ở đâu! Bất kể nói thế nào nàng là vợ hôn thê của ta, ta có quyền biết!"

Thấy ta không trả lời, kiếm của hắn lướt qua cổ họng Mạnh Khấp, trên bảo kiếm kim quang sáng chói chảy xuống một dòng máu tươi. Ý tứ của hắn rất rõ ràng, Mạnh Khấp sống hay chết là do một ý niệm của ta.

Ta rất hi vọng thời điểm ta do dự không quyết, Mạnh Khấp sẽ van cầu ta, cho dù là rơi một giọt nước mắt, nhưng nàng nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết.

Đối với một nữ nhân ngay cả sinh mạng cũng có thể vứt bỏ vì ta, ta thật sự không có biện pháp bỏ mặc!

"Ngươi đi về hướng đông ba trăm dặm có thể nhìn thấy một trấn nhỏ, trong trấn có một Long đại phu rất nổi danh. . . . ."

Ta thấy hắn đẩy Mạnh Khấp về phía ta, vội vươn tay đi đón.

Đang ở một khắc ta đưa tay, chợt cảm thấy trên ngực một cổ hàn khí đẩy vào, không có chân khí hộ thể tâm mạch của ta căn bản không chịu nổi một chương của hắn, kinh mạch toàn thân nhất thời mất đi tri giác.

Ta còn chưa kịp quay đầu lại nhìn hắn, hắn đã nắm tay phải của ta dùng chân khí chấn động, ngắt một cái. . . . .

Theo một tiếng thanh thúy gãy lìa, gân cốt cánh tay một hồi xé đau, ta cắn chặt răng mới không cho mình đau kêu thành tiếng.



Không nghĩ tới kiếm pháp Lục Khung Y thường thường, phân cân thủ của Lục gia ngược lại luyện được lô hỏa thuần thanh (coi là thành công).

Chờ hần rồi đi, ta mới đau đến nắm tay ngã quỵ trên mặt đất.

Mạnh Khấp đỡ ta, hỏi ta có sao không, ta lắc đầu một cái, cắn thật chặt hàm răng.

Thật lâu, ta mới thử động động ngón tay chết lạng, đau đớn kịch liệt làm động tới kinh mạch toàn thân. . . . .

Xem ra ta không chỉ có bị hần đánh gãy kinh mạch, về sau cái tay này ngay cả cầm kiếm cũng không thể rồi ! !

"Lục Khung Y ! ! Lục Khung Y. . . . ."

Ta quá khinh thường hần.

Là ai dạy hần làm việc tuyệt đến như vậy, là ai dạy hần đối với người thân của mình cũng lòng dạ độc ác như vậy!

\*\*\*\*\*

Ta dàn xếp tốt cho Mạnh Khấp, cười ngửa chạy về y quán lúc Lục Khung Y còn chưa tới.

Tiểu Trần thấy ta trở lại, hưng phấn ra đón, lớn tiếng nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi lại không muốn ta nữa!"

Ta ôm nàng vào lòng, chậm rãi dùng tay phải đau đến chết lạng vuốt ve tóc của nàng, kêu: "Tiểu Trần!"

Nàng cầm tay của ta, cảm giác ấm áp kia khiến cho ta quên đau đớn."Tiểu Trần. . . . . nếu ca ca để ngươi rời khỏi y quán, đi được càng xa càng tốt, ngươi sẽ nghe lời của ta sao?"

"Dù sao về sau ta một bước cũng sẽ không rời khỏi ngươi, ngươi đi đâu ta liền theo tới đó."

"Ta chết?"

"Ta cũng chết theo ngươi!"

". . . . ."

Ta nghĩ ta cũng đã không thể chăm sóc nàng, bởi vì một thân sát nghiệt người của một kẻ bị phế võ công sẽ có kết quả như thế nào, căn bản không cần suy nghĩ.

Ta quyết định cùng Mạnh Khấp trở về Dạ Kiều đánh cuộc một lần, nghĩ biện pháp cùng cao thủ các đại môn phái trong ứng ngoài hợp, cùng Dạ Kiều đồng quy vu tận.

Trước đó, ta có thể vì Tiểu Trần làm một chuyện cuối cùng, chính là không để cho đứa bé trong bụng của nàng liên lụy tới nàng!

Ta tình nguyện để Tiểu Trần sau khi hiểu rõ chân tướng hận ta cả đời, cũng không thể khiến thân thể nhu nhược của nàng vì hài tử mà hao hết tâm lực!

Ta càng không thể để cho hài tử của ta lớn lên bên cạnh Lục Khung Y, xem kẻ thù giết cha là "Phụ thân"!

. . . . .

Nhìn nàng uống thuốc sẩy thai vào, còn cười ngọt ngào với ta, tâm mạch của ta so với thời điểm bị Lục Khung Y phế võ công còn đau hơn trăm lần!

Nếu có thể lựa chọn ta làm sao nguyện ý bóp chết cốt nhục ruột thịt của mình. . . . .

Từ khi ta bắt đầu có ký ức, ta thấy được chính là ánh mắt rung rung của mẫu thân, đôi tay khô héo nhăn nheo, cùng với nàng là khuôn mặt vĩnh viễn mang theo ưu sầu. Ta hiểu rõ đó là bởi vì ta, ta vốn sinh ra đã kém cỏi liên lụy tới nàng, khiến cho nàng mỗi ngày không ngủ không nghỉ cầu y khắp nơi, lần lượt đem ta từ kề cận cái chết kéo trở về. . . . .

Ta cho rằng ta đã làm hại mẫu thân của mình rất thảm, không nghĩ tới ta cũng hại phụ thân của ta.

Hần vì để cho ta có thể sống sót, đem nội công cả đời truyền cho ta, để cho ta có thể dùng chân khí bảo vệ tâm mạch, chống cự thân thể biến chợt lạnh chợt nóng, cho tới khi công lực hoàn toàn biến mất chính hần chết ở trong tay Hắc y nhân. . . . .

Ngay cả Tiểu Trần cũng không biết, cái chết của cha mẹ đối với ta mà nói cả đời không cách nào giải thoát khỏi tự trách cùng áy náy, cho nên ta mới có thể tình nguyện bán linh hồn của mình, bất kể giá cao vì bọn họ báo thù, san bằng Dạ Kiều!

\*\*\*\*\*

Ba ngày rồi, ta toàn bộ tìm ba ngày, vẫn không thấy bóng dáng của Tiểu Trần, rốt cuộc chống đỡ không nổi ngã trên đồng hoang.

Trong cơn đau nhức thức tỉnh lại, ta mới phát hiện bên cạnh có một nam nhân trung niên đang xem xét vết thương của ta. Ta vô tâm nhìn kỹ, thô sơ giản lược quét mắt nhìn hần một cái, một thân đạo bào (áo đạo sĩ) khiến cho hần thi thoảng nhìn chính khí hào hùng.

"Thương thế của ngươi rất nặng, lại trúng kịch độc, thật sự nếu không kịp thời chữa trị, sợ là khó giữ được tính mạng."

Từ phong thái của những lời này, xem ra, cũng không phải kẻ tầm thường, người phái Võ Đang có phong thái này cũng không nhiều. Trong lòng ta vừa động, hỏi: "Tiền bối xưng hô như thế nào?"

"Ta họ Ngụy, đạo hiệu Thương Nhiên."

Là hần? ! Ngụy Thương Nhiên, thủ tịch đại đệ tử phái Võ Đang.

Ta lập tức tỉ mỉ quan sát hần một phen, diện mạo hần cùng trong tưởng tượng của ta không sai biệt lắm, mặt mày đoan trang thanh tú, khí vũ hiên ngang, vừa nhìn chính là nhất đại tông sư, duy chỉ có bất đồng là . . . . . Ánh mắt của hần quá mức tinh mịch, bên trong giống như rất nhiều điều hỗn tạp và phức tạp, không giống như một người tu đạo thanh tâm quả dục mà giống như một người đã trải qua hồng trần thế tục.

"Tại hạ Vũ Văn Sở Thiên!"

Hần gật đầu nói: "Ta nghe nói qua!"

Còn nhớ khi mới tới giang hồ, người đầu tiên ta khiêu chiến chính là hần. Hần không ra ngoài ứng chiến, người của phái Võ Đang rất khách khí giải thích với ta: "Ngay từ lúc hai mươi mấy năm trước, sau khi Lục gia Lục Lâm Nhiễm mất tích, sư thúc liền nản lòng thoái chí, bế quan độc lòng toàn nghiên võ học, không hỏi thế sự."

"Hần nhiên ngài biết." Ta đứng lên, chấp tay thi lễ với hần, nói: "Xin thứ cho văn bối mạo muội, có một vấn đề muốn hỏi tiền bối một chút."

"Nếu như ngươi muốn hỏi về chuyện của mẫu thân ngươi, ta chỉ sợ sẽ làm cho ngươi thất vọng."

"Tại sao?"

"Trải qua đã như mây khói, ta không muốn nhắc lại."

"Trước đêm tân hôn, tân nương bị ám sát, chẳng những người bị thương nặng thân còn trúng kỳ độc, đối với tiền bối mà nói chuyện này có thể hóa thành mây khói sao? Đối với ta mà nói, máu tươi cùng kỳ độc cho dù hóa thành mây khói, cũng sẽ lắng đọng lại cừu hận!"

Hần mặt không thay đổi gương mặt nhìn ta, ánh mắt thâm trầm ngay cả ta cũng nhìn không ra bất kỳ tâm tình gì. Ta lại nói: "Xem ra tiền bối đối với chuyện này sớm có sở ngộ. . . . ."

"Ngươi và Lâm Nhiễm, xác thực không chỉ có lớn lên giống, ngay cả cá tính cũng giống nhau như đúc!"

"Tại sao! Tại sao tất cả các ngươi đều biết chân tướng, nhưng đều muốn trầm mặc không nói?"

Hần lắc đầu một cái, cười nhìn về phía phương xa. "Nàng cũng chấp nhất với chân tướng như vậy, cho dù là một chút xíu nghi ngờ cũng không thể quên được, không nên vạch trần tất cả đáp án."

Hần quay đầu nhìn ta, "Nếu ngươi giống nàng, sớm muộn gì cũng sẽ mất mạng!"

Nếu như ta đoán không sai, ý tứ của hần phái . . . . .

"Là nàng năm đó biết quá nhiều, mới có thể bị người diệt khẩu?"

"Nếu như ngươi nghe ta khuyên một câu, tất cả đến đây chấm dứt! Ngươi đã bị phế võ công, nên cái gì cũng đừng tra, đừng báo thù nữa."

"Không, cho dù chết ta cũng phải biết chân tướng! Tiền bối, xin ngài công khai."

Hần do dự một chút, từ trong ngực lấy ra một quyển bí kíp viết tay, giao cho ta. "Đây là bí kíp thôi kinh di huyết của Võ Đang, ngươi căn cứ theo phương pháp phía trên liền có thể chữa trị kinh mạch, nối lại gân cốt."

Ta mới vừa liếc mắt nhìn bí kíp, thân hình của hần liền đã bay tới ngoài cửa.

"Tiền bối?"

Người của hần đã đi xa, thanh âm khoan thai còn không dứt bên tai: "Nhớ, bất luận chân tướng có bao nhiêu tàn khốc, đều là tự ngươi muốn đổi mặt, đến lúc đó bất luận là bị, là hận, đều là tự ngươi chọn . . . . . Chuyện ta có thể làm vì ngươi, đến đây chấm dứt!"

Ta đã sớm không còn hy vọng, chờ đợi cái chết liền được bí kíp được người luyện võ coi là chí bảo này kéo về thực tế.

Ta không thể chết được, Dạ Kiều không diệt, thù lớn chưa trả, còn có món nợ của Lục Khung Y với ta, ta còn chưa đòi.

Từ sau khi đó, ta mỗi ngày đều ở trong sơn động không thấy mặt trời luyện công, thử dùng tay phải lần nữa cảm kiếm, ta cũng bắt đầu luyện tập kiếm pháp bằng tay trái.

Mỗi đêm trăng tròn, ta nằm trên đất đá nguội lạnh nhẫn chịu thống khổ hành hạ, cũng có thể nghe được tiếng Mạnh Khấp đứng ở vách núi Tiểu Trần tự vẫn gọi ta, tiếng vang cũng đình tai nhức óc. Ta chưa bao giờ trả lời, bởi vì chỉ có một đêm này ta có thể quên Tiểu Trần, có thể từ trong hành hạ nội tâm thoát ra ngoài. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Có độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 29: Sơ ảnh loang lổ

Vũ Văn Sở Thiên rời đi, không trở lại nữa.

Ta chưa bao giờ nghĩ tới hấn, chưa bao giờ. Bởi vì mỗi ngày đều muốn đến linh đường bởi Tiêu Tiềm.

Trước kia thời điểm ở chung một chỗ hấn thích nhất trên chóc ta, hiện tại hấn một mình cô đơn ở thế giới thế như mực, ta cũng nên hảo hảo trò chuyện cùng hấn.

Bảy ngày sau, ta rút cuộc xuất giá rồi, ngày đó thành thân mây đen áp đỉnh, gió lạnh gào thét, tiếng hi nhạc vỡ tan tành trong gió, nhạc truyền tới trong tai so với nhạc buồn còn nhiều hơn mấy phần thê lương.

Hi nương tới thúc giục qua ba lượt, nói sắp tới giờ, để cho ta mặc giá y vào.

Ta chỉ là ngăn người nhìn hậu viện ngoài cửa sổ người đến người đi.

Cửa mở ra, ta cho rằng là hi nương đang thúc giục, hờ hững nói: "Chớ thúc giục, để cho ta yên lặng một chút."

"Sa Nhi!"

Ta vội vã lau nước mắt, mỉm cười quay đầu: "Nương, ngài đừng lo lắng, ta chính là. . . . ."

"Ngươi có phải đang đợi hấn hay không?"

Ta không nói một lời đứng dậy đem giá y khoác lên người, nghiêm túc cài nút áo.

Ta cho rằng là người thân của ta, cho dù không thể yêu nhau, cũng còn có phần thân tình.

Ngày ta thành thân, hấn cũng không tới để cho ta bái biệt một chút sao?

"Nếu như ngươi muốn chờ người là Vũ Văn Sở Thiên, như vậy ngươi đừng chờ."

Ta soi gương, kéo giá y thật dài đi về phía cửa.

"Sa Nhi, hôm qua. . . . . Thôi, sau này hãy nói."

Ta cước bộ cứng đờ, cấp tốc xoay người: "Ngài có ý tứ gì?"

"Thời gian không còn sớm, người của Tiêu gia đã tới đón ngươi rồi."

"Có phải Vũ Văn Sở Thiên, hấn. . . . ." Ta liều chết nắm tay nương, mười ngón tay đều đang run rẩy.

Ta hiểu rõ cá tính của hấn, ta thành thân hấn sẽ không không đến, trừ phi hấn đã. . . . .

"Sẽ không! Nương, ngươi nói cho ta biết hấn còn sống, hấn còn sống có đúng hay không?"

Tất cả kiên cường nguy trang đều trong một khắc sụp xuống, tất cả hận đều trong một khắc quên mất.

Chỉ cần hấn còn sống, muốn ta vì hấn làm gì cũng có thể, ta chỉ cầu xin hấn hảo hảo mà sống sót!

"Hắn không sao, chính là bị chút. . . . . Vết thương nhẹ, nghe nói ở Thiếu Lâm tự điều dưỡng."

"Thiếu Lâm tự?!"

Chỗ kia không phải là. . . . .

Ta bây giờ đã vô tâm suy nghĩ sâu xa hắn rốt cuộc đi đâu làm gì, ta quan tâm chỉ có một việc: "Vết thương có nặng hay không? Làm sao mà bị thương?"

"Hôm qua, xảy ra một chuyện lạ oanh động giang hồ. Vũ Văn Sở Thiên cùng một người áo xanh che mặt quyết đấu trên Phiêu Miểu Phong, từ sáng sớm đánh tới gần tối, tất cả những người nghe được tin cuộc đấu này đều chạy tới, thời điểm bọn họ đến trên người hai người đều đã có không dưới hơn một trăm vết thương, vết máu tung tóe đầy đất." Nương lo âu nhìn ta cả người run rẩy, không tiếp tục miêu tả tình cảnh quyết đấu nữa, chẳng qua là sơ lược giảng thuật nói: "Nghe nói, đó là một cuộc tỷ võ thể lực ngang nhau nhất, cũng là máu tanh nhất, tựa hồ trừ phi một người ngã xuống, trận tỷ võ căn bản sẽ không dừng lại. Khi mặt trời lặn, kiếm của hai người đồng thời bị đánh gãy, Vũ Văn Sở Thiên thừa dịp người bị mặt biến đổi chân khí, chuyển dùng chưởng pháp, tay trái đột nhiên tay rút ra đoản kiếm, cắt đứt cổ họng đối phương."

Ta rốt cuộc thờ dài một hơi, vì mình, cũng vì hắn.

Hắn thành công, chờ đợi nhiều năm như vậy, cơ hội dùng nhiều máu tươi như vậy đổi lấy, cuối cùng không uổng phí, Dạ Kiêu từ đó có thể tuyệt tích giang hồ, hắn cũng có thể giải thoát.

"Sau đó thì sao?"

"Khi Vũ Văn Sở Thiên vạch khăn che mặt trên mặt người kia lên, tất cả mọi người sợ ngây người, ai cũng không nghĩ tới hắn là Ngụy Thương Nhiên phái Võ Đang bế quan hơn hai mươi năm!"

"Là hắn! Tại sao là hắn?"

Khi ta ở Lục gia cố ý xem qua truyền ký về người này, hắn mười hai tuổi dẫn thân vào môn hạ Võ Đang, thiên tư thông minh, cơ mẫn hơn người, hơn nữa là người khoan dung phóng khoáng, không tranh quyền thế, cũng không cùng bất luận kẻ nào thiết tha võ công. Chương môn Võ Đang đối với hắn tán thưởng có thừa, cố ý đem cả Võ Đang cũng giao cho hắn, đáng tiếc đám hỏi cùng Lục gia đột biến, khiến cho hắn nản lòng thoái chí, từ đó không hỏi giang hồ thế sự, dốc lòng toàn nghiên võ học.

Một người như vậy tại sao có thể là chủ nhân Dạ Kiêu? Mà ta tin tưởng Vũ Văn Sở Thiên sẽ không làm.

Nương thờ dài nói: "Người cùng Vũ Văn Sở Thiên không hồ là huyết thân, ngay cả câu hỏi cũng giống nhau."

"Hắn cũng hỏi như thế?"

"Nghe nói lúc ấy Vũ Văn Sở Thiên nổi điên ấn cổ họng không chừng chảy máu của hắn, hỏi hắn: 'tại sao là ngươi? Tại sao là ngươi?' 'hắn vẫn ôm thi thể, ngồi ở đỉnh núi cho đến bình minh ngày hôm sau, vẫn còn đang khàn khàn hỏi: tại sao?'"

. . . . .

Phía ngoài hi vọng vang lên, thời gian đã đến.

Hi nương lại đi vào thúc giục: "Kiệu hoa Tiêu gia chờ đã lâu, không ra cửa sẽ bỏ qua giờ lành mất."

Ta quý xuống trước mặt nương, dập đầu, mới che khăn hi lại, kéo giá y chấm đất ra khỏi Lan gia.

\*\*\*\*\*

Một năm sau. . . . .

Vài chiếc lá rơi rụng khỏi gốc cây cô độc nơi xa.

Bên cạnh đình nghi chân đỏ thắm, nước son mới rơi xuống, lại lộ sắc cũ.

Ta thấp hương trước linh vị Tiêu Tiềm, thả chút quả trà mới làm xong, rời khỏi linh đường Tiêu Tiềm.

Mới vừa khép cửa phòng, chỉ thấy Tiêu Lăng một thân đơn giản chạm mặt đến gần.

Hắn vừa thấy ta, vòng vo phương hướng đi về phía ta, bái một cái thật sâu, cung kính kêu: "Đại tẩu!"

Ta đáp lễ lại, nói: "Còn có bảy ngày nữa chính là ngày giỗ của Tiêu Tiềm, ta muốn đến trong miếu xin cao tăng siêu độ cho hắn."

"Ta sẽ đi sắp xếp cho ngài."

"Không nhọc phiền ngươi, tự ta an bài là được!"

"Được!"

Tiêu Lăng nói xong, lui về phía sau mấy bước, tiếp tục đi về phía thư phòng hắn.

Thấy hắn đi xa, ta mới thở phào một cái thật dài, tâm đang treo rơi xuống.

Trước khi chưa gặp Tiêu gia, ta cho rằng Tiêu Lăng hoàn toàn bất đồng với ca ca hắn, Tiêu Tiềm luôn là bởi vì tự tin mà thần thái phi dương, mà Tiêu Lăng, ngũ quan đoan chính luôn đặt ở quy củ, ngay cả nói chuyện cùng làm việc đều trong quy củ, chưa bao giờ có một tia vượt qua, đúng như theo lời Hoán Linh: hắn già muốn vào quan tài rồi!

Nhưng ngày đầu tiên gặp Tiêu gia, ta mới phát hiện Tiêu Lăng thì ra cùng một dạng với Tiêu Tiềm: tiêu điều cất giấu huyền cơ, chất phác cất dấu kiêu dật.

Nhớ tới đêm tân hôn đó, ta chưa đi đến động phòng, vẫn ngồi quỳ gối trong linh đường của Tiêu Tiềm, trong lòng nhớ tới cũng là chuyện của Vũ Văn Sở Thiên. Đến gần lúc canh hai, ta nghe thấy tiếng bước chân vững vàng ngoài cửa đi vào, ngay sau đó lại là một trận tiếng bước chân dồn dập đuổi theo tới đây, vội vàng nói: "Nhị Thiếu Gia, Lữ thị vệ vẫn còn đang chờ ngài."

"Ta không phải nói, trừ phi tìm ra gian tế trong quân, chuyện khác cũng đừng đến phiền ta. . . . ."

"Hắn nói, Ngụy Thương Nhiên bị người giết!"

"Cái gì?" Tiêu Lăng kinh hãi nói: "Chuyện khi nào?"

"Hôm qua!"

Tiêu Lăng vội vã rời đi thật lâu, ta mới nhớ tới hô hấp, không biết là bởi vì thời gian dài hít thở không thông, hay là bởi vì kinh sợ, nóng lòng nhanh chóng nhảy lên.

Ở linh đường bồi hồi một lúc, ta vẫn không nhận được lặng lẽ đi tới thư phòng của hắn, bởi vì Tiêu Tiềm thích nhất cùng người ở thư phòng đàm luận chuyện quan trọng.

Vừa tới ngoài thư phòng, ta liền nghe một thanh âm trầm thấp nói: "Tiêu thượng thư, đây là mật hàm Vương gia để ta giao cho ngươi."

Yên lặng một hồi, bên trong thư phòng có ánh lửa chiếu vào trên giấy, lại rất mau dập tắt, sau đó nghe thanh âm Tiêu Lăng nói: "Ngươi trở về bẩm báo Vương gia, chuyện của Dạ Kiều không nhọc hắn phí tâm, chờ chuyện của Tiêu gia xử lý xong, ta nhất định sẽ tra rõ nguyên nhân cái chết của Ngụy Thương Nhiên."

Ta che miệng, hoàn toàn không dám thở.

Khó trách Tiêu Tiềm rõ ràng thân phận của Vũ Văn Sở Thiên như vậy. . . . .

Ta đã sớm đoán được Dạ Kiều có thể có thể lực ăn sâu bén rễ giang hồ như vậy, tuyệt đối không thể nào là một tổ chức sát thủ đơn giản, mà ta dù thế nào cũng không nghĩ ra kẻ chống chế sau lưng nó lại là Tiêu Sáng thoát nhìn kính cần như thế.

Vì không bị phát hiện, ta không nghe nữa, nín thở lặng lẽ lui ra, bước nhanh chạy về gian phòng.

Từ ngày đó, ta trừ mỗi ngày đến linh đường Tiêu Tiềm bái tế hắn, cả ngày lẫn đêm đều ở thư phòng của Tiêu gia đọc sách, hi vọng có thể tìm được một chút tin tức có liên quan đến Dạ Kiều.

Đáng tiếc, Tiêu Lăng làm việc đặc biệt cẩn thận, ta ngay cả chữ Dạ Kiều cũng không tìm được.

Một ngày, ta trong lúc vô tình nhìn thấy Tiêu Lăng mang về ghi chép của Hình bộ, ta tùy ý lục lọi, phát hiện một bản ghi.

Ghi chép này là về một người thống lĩnh Cẩm Vệ Quân, gọi Ngụy Tường, bởi vì liên quan đến một việc hành thích mà bị cả nhà tịch thu xử trảm, duy chỉ có con trai độc nhất mười hai tuổi Ngụy Khâm mất tích. . . . .

Nhìn lại thời gian một chút, cách hiện tại đã 35 năm.

Ta nhớ được Ngụy Thương Nhiên chính là mười hai tuổi dán thân vào môn hạ Võ Đang.

Tội danh hành thích tuyệt không thể xem thường, bằng một hài tử mười hai tuổi làm sao có thể chạy trốn, trừ phi. . . . .

Trong triều đình và dân chúng có thể có thể lực này, còn có can đảm cứu người này đại khái là chỉ có Tiêu gia.

Bất kể Ngụy Thương Nhiên là nhớ tới ân cứu mạng của Tiêu gia làm việc vì bọn họ, hắn vẫn là công cụ sát nhân Tiêu gia có lòng bồi dưỡng, có một sự thật khẳng định là, có lẽ từ rất sớm trước kia Tiêu gia cũng đã có mưu đồ khác. Bọn họ tụ tập tất cả cao thủ võ công cao cường trong chốn võ lâm, loại bỏ đối lập, mới có thể được nhiều người ủng hộ trong triều đình.

"Đại tẩu!"

Tiêu Lăng đột nhiên xuất hiện gọi khiến ta cả người rét lạnh, ta cố gắng duy trì tỉnh táo, đem bàn tay run rẩy mãnh liệt giấu sau lưng.

"Ta không nên xem những thứ này phải không? Ta chỉ là trong lúc rảnh rỗi, tùy tiện xem qua."

"Đều là chút bản án tử cũ . . . . ." Hắn đơn giản thu dọn văn kiện trên bàn, ánh mắt quét qua bản ghi chép ta đang xem.

Tay của hắn hơi cứng ngắc hạ xuống, tiếp tục đem toàn bộ văn kiện sửa sang lại vào trong ngăn kéo, sắp xếp thật chỉnh tề.

"Vậy ngươi. . . . . đang bận, ta đi ra ngoài trước." Ta nói xong, nhanh chóng đi ra bên ngoài đi. Đi tới cửa, đang thờ phào nhẹ nhõm, chợt nghe Tiêu Lăng nói: "Đại tẩu, mặc dù đại ca không có ở đây, ngươi rút cuộc cũng là người của Tiêu gia, ta không muốn làm khó dễ ngươi. . . . . Cho nên, cũng xin ngươi không nên làm khó ta."

Ta trên sống lưng rí ra mồ hôi lạnh, nhưng mà trên mặt lại không dám toát ra mấy may hốt hoảng. "Ngươi có gì nói ra lời ấy, ta bắt quá là một nữ nhân tay trái gà không chặt."

"Theo ta được biết Vũ Văn Sở Thiên cũng không phải là người tay trái gà không chặt."

"À? Ta không. . . . ." Ta theo bản năng muốn nói không biết hắn, đột nhiên phát giác không ổn, chỉ có thể mím môi lại.

Lúc này lựa chọn tốt nhất chính là không cần nói, chờ hắn nói.

Hắn dừng một chút, chỉnh chỉnh ống tay áo nói: "Nếu như ta nhớ không lầm, hắn là ca ca của ngươi?"

"Không sai."

"Vậy ngươi nên hiểu ý của ta."

Nếu lời đã nói rõ, ta tự biết giả bộ ngu cũng vô ích, chỉ có thể nói thẳng: "Tiêu Lăng, ngươi có biết ngươi đang làm gì hay không? Tiêu gia có được địa vị hôm nay còn chưa đủ sao? Ngươi làm như vậy sẽ vùi lấp Tiêu gia vào tuyệt cảnh."

Tiêu Lăng âm trầm cười cười, nói: "Ngươi cho rằng đại ca ta chết là ngoài ý muốn? Đại ca làm việc từ trước đến giờ cẩn thận, hắn làm sao có thể tùy tiện nói lộ trình trở về cho người khác?"

"Ý của ngươi là?"

"Đại ca thống lĩnh Cẩm Vệ Quân, biên quan mấy chục vạn đại quân lại chỉ nghe hiệu lệnh của hắn, ngươi cảm thấy người nào muốn hắn chết nhất?"

Ta nghĩ đến một người, nhưng ta không dám suy nghĩ sâu xa.

"Đại ca mới chết chưa đủ nửa tháng, triều đình đột nhiên rút binh nghị hòa, suy nghĩ gì ngươi cũng không có sao?"

"Sẽ không!" Ta lại cũng chống đỡ không nổi, thân thể đụng vào bên cửa.

Đúng! Chim bay hết, cung tốt giấu đi!

Làm bạn với vua, mấy người được chết già. . . . .

Tiêu Tiềm cả đời cơ hồ không có một ngày an ổn, nhưng hắn chưa bao giờ oán trách trước mặt ta, hắn chỉ nói chờ có một ngày họa ngoại xâm lắng xuống, quốc gia phồn vinh thịnh vượng, dân chúng có thể vượt qua cuộc sống an ổn thật tốt, hắn có thể cùng ta thoái ẩn điền viên.

Có lẽ hắn đến chết cũng sẽ không nghĩ đến, Hoàng đế vô năng ngu ngốc, sẽ dùng tính mạng của hắn đổi lấy cơ hội nghị hòa. . . . .

Tiêu Lăng cười lạnh nói: "Từ cổ chí kim tướng quân chiến công hiển hách có mấy ai chết già. Đương đầu Quốc nạn, Tiêu gia tự nhiên địa vị hiển hách, ngày thiên hạ thái bình, diệt môn đầu tiên chính là Tiêu gia."

Có ân oán, thì có giang hồ.

Có hoàng quyền, thì có chém giết

Thờ ơ đúng sai, chính là quy tắc. . . . .

Vũ Văn Sở Thiên tránh không khỏi, Tiêu Tiềm lại cũng tránh không khỏi!

Tiêu Lăng đến gần ta, trầm giọng nói: "Ngươi nói cho Vũ Văn Sở Thiên, ta muốn gặp hắn."

"Ta không biết hắn đang đâu." Ngay cả khi ta biết cũng sẽ không nói, hắn nhất định sẽ giết Vũ Văn Sở Thiên.

"Người nói cho hắn biết, ta biết rõ đáp án hắn muốn."

"Đáp án gì?"

"Ngụy Thuồng Nhiên là người thông minh nhường nào, người cho rằng hắn đối với phụ tá đắc lực mình tín nhiệm nhất ngay cả lai lịch đều không tra rõ? Người cho rằng hắn sẽ ngu xuẩn đến mức giữ một người muốn giết mình lại bên cạnh ủy thác trách nhiệm nặng nề, hết lòng tài bồi, còn nghĩ sở học trọn đời của mình sẽ truyền thụ cho hắn. . . . ."

Ta lui về phía sau, từng bước một lui về phía sau. Dự cảm bất tường xông lên đầu, Nếu Tiêu Lăng nói ra chân tướng, có thể sẽ đẩy Vũ Văn Sở Thiên đến vực sâu vĩnh viễn không cách nào thoát khỏi. "Ta chưa bao giờ rời khỏi Tiêu gia, ta chưa từng gặp hắn."

"Người sẽ rất nhanh nhìn thấy."

Ta đang suy đoán thâm ý trong lời nói của Tiêu Lăng, liền thấy hắn đi tới cửa thư phòng, lớn tiếng kêu: "Người tới, thiếu phu nhân bệnh nặng, đưa Thiếu Phu Nhân trở về phòng nghỉ ngơi."

. . . . .

Ta bị buộc để cho người ta kéo về gian phòng khóa cửa lại, lại nghe thấy Tiêu Lăng ở ngoài cửa tựa như vạn phần khẩn trương phân phó hạ nhân: "Thiếu Phu Nhân bệnh tình nguy cấp, nhanh đi mời đại phu. . . . . Còn nữa, vào trong cung tìm Quý Phi, mời thái y tốt nhất."

Vài ngày sau đó, thầy thuốc tới trong phòng ta xem bệnh cũng chưa từng gián đoạn qua, có chút thậm chí là phong trần mệt mỏi từ bên ngoài chạy tới, dĩ nhiên, bọn họ ai cũng chẩn đoán không ra bệnh. Tiêu Lăng lại cố tình đem bệnh tình của ta miêu tả giống như bệnh thời kỳ cuối, cho nên bọn họ đều là trăm mối vẫn không có cách giải, thúc thủ vô sách.

Ta chưa bao giờ phản bác qua, giống như con rối nằm ở trên giường để cho bọn họ chẩn bệnh. . . . .

Trong lòng nghĩ chỉ có một việc, hắn sẽ tới hay không?

Một năm không thấy, hắn trải qua tốt không, trên mặt có phải hay không lại thấy u sầu, giữa hai lông mày có phải hay không nhiều hơn tang thương.

Sau nương lại đến thăm ta, bởi vì có Tiêu Lăng ở đây, ta bất tiện nhiều lời, chỉ an ủi nàng nói không có gì đáng ngại, là Tiêu Lăng làm việc quá mức cẩn thận.

Nửa đêm mười ngày sau, đầu mùa xuân gió mát thổi nâng tấm màn, một vài ngôi sao lóe lên sau bức màn bằng lụa mỏng ngoài cửa sổ.

Khó gặp khi trời tốt, ta đây nhiều ngày chưa ngủ mới vừa lâm vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh hỗn loạn, cái trán chợt bị một hồi đặc thù lạnh như băng bao trùm.

Ta đột nhiên bắt được bàn tay trên trán, liệu mạng nắm chặt, chỉ sợ vừa buông tay hết thảy đều sẽ biến mất.

Không có ánh nến, ánh trăng cũng vừa khéo bị che, cho nên mặc dù ta cố gắng mở to hai mắt, vẫn chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy có người ngồi ở cạnh giường ta, quần áo màu đen cùng bóng tối hòa làm một thể.

Nhưng, như vậy đã đủ rồi.

Hắn đang bên cạnh ta, cái gì cũng không cần nói, ta liền đã cảm giác được hạnh phúc.

Trong mộng vô số lần cùng hắn gặp mặt, đều là xa xa nhìn nhau, im lặng đọng lại lệ.

Lần này, hắn cuối cùng mở miệng nói chuyện rồi.

"Thân thể của người. . . . Không sao chứ." Thanh âm của hắn lại có chút nghẹn ngào, có thể thấy được ta trong lòng hắn vẫn là rất quan trọng.

Ta càng thêm vui vẻ, cẩn thận đem hắn tay đặt ở bên môi, dùng hô hấp của ta cho hắn chút ấm áp.

Vừa muốn mở miệng, đột nhiên nhớ tới lời nói của Tiêu Lăng, vội đẩy tay của hắn ra, lạnh lùng nói: "Người đi đi, ta không muốn nhìn thấy người, người đi đi!"

"Người vẫn không thể tha thứ cho ta?"

Ta ngồi dậy, kéo khoảng cách giữa ta và hắn: "Nếu người không đi ta sẽ kêu người. . . . ."

Hắn nhìn thần sắc ta, thờ dãi một tiếng: "Thân thể người đã không có gì đáng ngại, ta liền yên tâm. Không quấy rầy người nghỉ ngơi."

Thời điểm hắn đẩy cửa rời đi, ta xoay mặt, không dám nhìn lâu hắn một cái, ngón tay cơ hồ xé rách chăn.

Một năm này, ta mỗi ngày đều đang đợi của hân đến xem ta, muốn hỏi một chút hân: "Một năm này ngươi có được khỏe không? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Muốn nói với hân, ta đã sớm không hận ngươi. . . . ."

Hôm nay hân tới, nhưng ta thậm chí không dám nhìn một cái. . . . .

Nghe tiếng hân nhẹ nhàng đóng cửa, hàm răng của ta mới thả mở đôi môi bị cắn đến máu chảy không ngừng, mới vừa thở phào nhẹ nhõm.

Chợt thấy trong đêm tối, ánh lửa ngất trời.

Ta cơ hồ quên phủ thêm áo khoác, vọt ra khỏi gian phòng. . . . .

Trong sân đứng đầy thị vệ, ngay cả nóc phòng cũng đứng đầy người, trong tay cũng cầm mũi tên nhuộm lửa.

Tiêu Lăng đứng ở phía trước nhất, đứng còn là thẳng tắp chính thống như vậy.

Vũ Văn Sở Thiên nhân nhật nhìn lướt qua chung quanh, cười yếu ớt nói: "Tiêu thượng thư, ngươi không phải sẽ cho rằng chỉ bằng những người này có thể ngăn được ta đi?"

"Ta dĩ nhiên biết." Tiêu Lăng phẩy tay, tất cả những người cầm tên đột nhiên chỉ hướng ta. "Ta cũng không có ý tứ gì khác, chính là muốn cùng ngươi tâm sự."

"Ca, chớ cùng hân nhiều lời, ngươi đi nhanh một chút."

Vũ Văn Sở Thiên nhìn về mặt sầu lo của ta, lại nhìn Tiêu lăng một chút, tựa hồ có điều hiểu, nói: "Ta vừa lúc hôm nay có thời gian, rửa tai lắng nghe."

"Ngươi nghe ta một lần, đi đi."

"Ngươi đừng lo lắng, ta không sao." Hân cởi áo choàng trên người xuống khoác lên trên người ta, dịu dàng nói: "Bên ngoài lạnh lẽo, ngươi vào đi thôi."

Ta lắc đầu, "Hân muốn giết ngươi, hân mới là người thao túng chân chính phía sau Dạ Kiều?"

Hân khiếp sợ xoay người nhìn về phía Tiêu lăng.

Tiêu Lăng ngược lại không phản bác, đến gần chút, tựa vào bên người Vũ Văn Sở Thiên, dùng thanh âm chỉ có chúng ta mới có thể nghe được thấp giọng nói: "Chính xác mà nói, Ngụy Thương Nhiên là sư phụ của ta, chuyện của Dạ Kiều ta chỉ là tham dự một chút mà thôi."

"Ngươi muốn nói với ta cái gì?"

"Vậy phải xem ngươi muốn hỏi cái gì."

Bọn họ nhìn thoáng qua lẫn nhau, trong mắt đã đều đã có hiểu rõ.

Giờ khắc này, ta hiểu rõ, ta lại cũng không có biện pháp cứu hân rồi. Hân muốn biết rõ chân tướng, bất luận chân tướng tàn khốc đến cỡ nào.

Vũ Văn Sở Thiên hít một hơi thật sâu, thở dài nói: "Trước tiên là nói về điều kiện của ngươi đi."

"Khó trách sư phụ đối với ngươi khen không dứt miệng, quả nhiên bất phàm. Điều kiện của ta rất đơn giản: ta muốn ngươi trở thành chủ nhân mới của Dạ Kiều."

Tiêu Lăng thấy Vũ Văn Sở Thiên hừ lạnh một tiếng, không trả lời, tiếp tục nói: "Vũ Văn Sở Thiên, có người nói cho ngươi biết, đáng đáp ngươi cùng mẫu thân giống nhau như đúc hay không?"

"Làm sao ngươi biết?"

"Đương nhiên là nghe sư phụ nói. Người khác có lẽ không biết thân phận của ngươi, ngươi cảm thấy một người từng yêu mẫu thân ngươi sẽ đoán không ra thân phận của ngươi? Đoán không ra mục đích của ngươi? Nói thật cho cho ngươi biết: từ ngày đầu tiên ngươi xuất hiện ở giang hồ, hân liền bắt đầu lưu ý tới ngươi, hân khiến Mạnh Khấp đến gần ngươi, lôi kéo ngươi, cũng giao tất cả hành động của Dạ Kiều cho ngươi nắm trong tay. Ngươi có muốn biết, tại sao hân biết rõ ngươi muốn giết hân, còn phải tại thời điểm ngươi vô công bị phế đem nội công tâm pháp của Võ Đang giao cho ngươi?"

Vũ Văn Sở Thiên đột nhiên ngừng thở, vô cùng khẩn trương nhìn hân.

Trên mặt Tiêu Lăng lộ ra nụ cười thắng lợi: "Điều kiện của ta ngươi có muốn suy nghĩ một chút hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Có độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.



## Chương 30: Chờ đợi vô tận

"Nếu ngươi không muốn nói coi như xong." Vũ Văn Sở Thiên tiêu sái vòng qua Tiêu Lăng, không để ý chút nào cười nói: "Dù sao hiện tại ta sống rất tốt, hiểu rõ chân tướng đối với ta mà nói chưa chắc là chuyện tốt. . . . ."

"Vũ Văn Sở Thiên! Chẳng lẽ ngươi cũng không muốn hỏi tại sao hắn cam tâm tình nguyện chết trong tay ngươi!"

"Hắn làm ác vô số, chết chưa hết tội."

"Hắn là ai trong tâm ngươi biết rõ ràng, có đúng hay không?" Tiêu Lăng sắc mặt tái xanh, nổi giận nói: "Ngươi giết cha ruột của mình, còn nói hắn chết chưa hết tội, ngươi thật uống phí một phen tâm ý của hắn đối với ngươi. . . . ."

Chờ Tiêu Lăng ý thức được mình nhất thời kích động lỡ lời, Vũ Văn Sở Thiên đã cứng người tại chỗ, giống như một pho tượng không có sinh mạng.

Ánh lửa đầy viện mình mình diệt diệt trong tròng mắt trong suốt của hắn, chiếu theo tuyệt vọng cùng hối hận.

Nhưng hắn vẫn đứng thẳng như cũ trong trời đất.

Đây chính là hắn, không ở trước mặt bất cứ người nào biểu hiện hắn yếu ớt, ngoại trừ ta ra không người nào có thể chân chính hiểu rõ hắn nhận chịu bao nhiêu tổn thương!

Ngoại trừ ta ra không người nào có thể nhìn thấy trái tim hắn bị người hành hạ đến huyết nhục mơ hồ. . . . .

Thật lâu, Vũ Văn Sở Thiên lớn tiếng nói: "Hắn không phải là phụ thân của ta, phụ thân ta ngay từ mười mấy năm trước đã bị hắn giết chết."

"Ngươi sai lầm rồi, người muốn giết phụ mẫu ngươi không phải là sư phụ, là Lan Hầu phủ." Tiêu Lăng nhìn ta, lạnh lùng trên mặt khiến cho ta không rét mà run: "Ngày đó khi sư phụ nhận được thư, phía trên cũng không viết rõ tên người muốn giết, chỉ viết ra địa chỉ cận kề. . . . . Chờ sư phụ phát hiện được thương vong nặng nề trong nhiệm vụ lần đó, mới từ trong hồi báo của Mạnh Mạn hiểu mình làm gì."

Ta không biết ta từng sờ bao lâu, chỉ cảm giác đau khổ đứng ở trong trời đất, khô héo, chết đi.

Không có chuyện gì đáng buồn hơn so với chuyện nghe được mẫu thân giết phụ thân của mình, mà ta còn chưa kịp thương tiếc thực tế tàn khốc này, liền chạy tới dùng hết tất cả lực khí kéo ông tay áo Vũ Văn Sở Thiên, ngăn cản dục vọng giận dữ muốn rời đi của hắn: "Sẽ không, ca, nương sẽ không làm như vậy. . . . . Ngươi đừng nghe hắn nói lung tung."

"Chúng ta ẩn cư ở hoang sơn dã lĩnh, trừ mẫu thân của ngươi ra không ai biết chúng ta ở nơi đó!"

"Nàng yêu phụ thân như vậy, nàng sẽ không giết hắn. . . . ." Ta cũng nhớ Long đại phụ từng nói. . . . . Mà ta vẫn không có cách nào tin tưởng đây là sự thật.

"Nếu như không phải là nàng, tại sao người của Dạ Kiều không làm tổn thương ngươi?"

Ta lại cũng không từ phân bác, ngay cả bản thân cũng không thuyết phục được mình.

Thật lâu mới tìm trở về thanh âm của mình: "Ta cầu xin ngươi. . . . . Ngươi muốn giết nàng trước hết giết ta đi. . . . . Nàng là người thân duy nhất của ta rồi."

"Ca ca. . . . . Sở Thiên. . . . ." Ta khóc nói: "Nàng là người thân cuối cùng của ta rồi. Ngươi giết hài tử của ta, còn muốn giết nương của ta?"

Thân thể của hắn cứng ngắc, lại nói không ra một câu.

Ta gắt gao ôm lấy hông của hắn, bị dọa cho sợ đến cả người đều run rẩy.

Bản thân ta có bao nhiêu khí lực ta tự nhiên hiểu rõ, thế nhưng hắn không tránh thoát, mặc cho ta ôm hắn khóc thút thít, cầu khẩn. . . . .

Cho đến khi hắn hỏi: "Ngươi chừng nào thì khôi phục trí nhớ?"

"Ngày Tiêu Tiềm đi."

"Ta cho rằng ngươi từng mất trí nhớ, mới có thể yêu hắn. Thì ra là ngươi khôi phục trí nhớ, người ngươi chọn vẫn là hắn. . . . ."

"Ta có thể lựa chọn sao? Nếu như có thể chọn. . . . ."

Tình cảm của chúng ta trải qua quá nhiều máu cùng lệ.

Giờ khắc này đối lập nhau, từ huynh muội biến thành cừu nhân thế không cùng tồn tại, ngược lại tìm không ra bất kỳ ngôn ngữ gì để giải thích cùng xin lỗi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hần vô lực mở miệng nói: "Ngươi buông tay đi, ta đáp ứng ngươi sẽ không thương tổn nàng."

"Thật sao?"

Hần kéo tay của ta ra, xoay người đối mặt với ta một hồi lâu, chậm rãi lui về phía sau một bước nói: "Tiêu phu nhân, đây là chuyện cuối cùng ta có thể làm vì ngươi."

Một câu Tiêu phu nhân, khoảng cách một bước, cách chính là bao nhiêu ân oán tình cừu không thể trốn tránh, bao nhiêu lời không thể ra khỏi miệng.

Đúng vậy, ta là Tiêu phu nhân danh chính ngôn thuận!

Nếu ta vẫn là muội muội của hần, có lẽ có thể yêu cầu một chút xú thương yêu cùng ôn tồn của hần.

Mà ta không phải, không có tư cách ở nơi đông người dõi theo này ôm hần không thả nữa, càng không có tư cách nhào tới trong ngực hần nói với hần: "Ta yêu ngươi! Người ta muốn lựa chọn là ngươi, nhưng ngươi không thể lấy ta, cũng sẽ không lấy ta!"

Ta chỉ có thể nhịn xuống mắt mát, hướng tới hần thi lễ nói xin lỗi: "Vũ Văn thiếu hiệp, thật xin lỗi! Là ta luống cuống."

Lời vừa ra khỏi miệng, mới đột nhiên phát hiện cái họ "Vũ Văn" này nghe thật sự là một sự châm chọc lớn lao, muốn thu hồi đã không kịp.

Vũ Văn Sở Thiên miễn cưỡng động khóe miệng, tựa hồ muốn cho ta một nụ cười, nhưng hần không cười nổi, một giọt lệ từ khóe mắt im lặng rơi xuống.

Là đầu mùa xuân, trước mắt đã là sương tuyết đầy trời.

Là khắp trời đầy sao, trước mắt đã ánh sáng ảm đạm

Không làm được tình nhân, ngay cả huynh muội cũng không thể làm. . . . .

Ký ức phai màu vào giờ khắc này trở nên rõ ràng, lời thề đã sớm tái nhợt giờ khắc này trở nên chói tai.

Hần mỗi ngày công ta đi xem mặt trời lặn, nói với ta: "Tiểu Trần, ta sẽ cùng ngươi nhìn mặt trời mọc mặt trời lặn cả đời."

Hần từng ôm hôn thân thể của ta, nói với ta: "Chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không tách ra."

Hần đã từng nói qua: "Chỉ cần ngươi nói một câu yêu ta, ta cái gì cũng nguyện ý làm vì ngươi. . . . ."

Nhưng giờ phút này, chúng ta đã không có cách nào bước về phía đối phương được nữa.

\*\*\*\*\*

Hần xoay người nhìn về phía Tiêu Lăng, hít vào hai cái mới nói: "Ta đáp ứng điều kiện của ngươi, ngươi nói cho ta biết. . . . . Tại sao hần nhận định ta là con trai hần? Nếu như hần thật sự là cha ruột của ta, tại sao muốn giấu giếm ta?"

"Ngươi không phải nhớ điều kiện đầu tiên để vào Dạ Kiều sao?"

"Lấy máu thề?"

"Đối với hần mà nói, một giọt máu cũng đủ để cho hần nghiệm minh quan hệ của các ngươi."

"Từ ngày đầu tiên ta vào Dạ Kiều, hần đã biết ta là con của hần?"

"Không sai, hần giữ ngươi ở bên cạnh mình, bồi dưỡng ngươi, là hy vọng ngươi có thể có một ngày nhận đồng cách làm của hần, giúp hần hoàn thành mục tiêu của hần. Nhưng ngươi ngay cả võ công mất hết, lúc sinh mạng bị đe dọa, suy nghĩ muốn giết hần cũng không thay đổi. Hần nói: ngươi vĩnh viễn không thể nào tha thứ cùng hiểu những việc hần làm, ở trong mắt ngươi hần chính là ma quỷ giết người, ngươi hận không được đem hần chặt làm trăm mảnh. . . . . Vì thế cho ngươi có thể có khả năng giải thoát, không cần tiếp tục hành hạ mình, hần cuối cùng quyết định để cho ngươi đạt mục đích, dùng cái chết của hần đi hóa giải cừu hận của ngươi, để cho ngươi lần nữa bắt đầu cuộc sống mới thuộc về mình."

"Ta là hỏi ngươi, tại sao hần không nói cho ta chân tướng! ! ! " Vũ Văn Sở Thiên quát.

"Hần nói cho ngươi chân tướng, ngươi sẽ nhận thức hần sao? Hần nói: ngươi không hi vọng mình có một phụ thân như vậy, hần đã giết mẫu thân của ngươi, giết quá nhiều người vô tội, trong mắt ngươi hần là một ma đầu giết người không chớp mắt. Để cho ngươi biết rõ chân tướng, sẽ chỉ làm ngươi căm hận hần hơn. Cái chết của hần là phương pháp tốt nhất để giải thoát cho ngươi."

"Chẳng qua là hần không nghĩ đến, ngươi sẽ đem tất cả nói cho ta biết, nếu như hần nghĩ đến. . . . ." Thanh âm của Vũ Văn Sở Thiên thật bình tĩnh,

chẳng qua là trên cổ trắng nổi nổi một vết gân xanh. "Hắn có lẽ sẽ không làm loại chuyện vô ý nghĩa này!"

"Ta vốn cũng không muốn nói. Nhưng Dạ Kiều bị người làm cho tử thương thảm trọng, nguyên khí tổn thương nặng nề, trừ người ra, không người nào có thể khiến Dạ Kiều một lần nữa quật khởi."

"Tiêu thượng thư. . . . . Ta lại rất có hứng thú biết một chuyện: người thân là Thượng Thư, quan to lộc hậu, tại sao còn phải nắm trong tay tổ chức như Dạ Kiều?"

Tiêu Lăng không trả lời, lui về phía sau một bước, làm một tư thế xin mời nói: "Xin mời đi theo ta."

Trong thư phòng, Tiêu Lăng lấy ra hồ sơ, đặt ở trước mặt Vũ Văn Sở Thiên.

"Đây là ghi chép về năm đó Ngụy gia bị cả nhà tịch thu tài sản xử trảm."

Sau khi Vũ Văn Sở Thiên nhìn thì chau mày: "Một thống lĩnh Cẩm Vệ Quân nếu thật sự muốn ám sát hoàng thượng. . . . . Không thể nào biết thất bại."

"Người quả nhiên không khiến ta thất vọng!" Tiêu Lăng thở dài một tiếng, nói: "Chuyện này phải nói đến từ rất nhiều năm trước, năm đó gia phụ tuổi trẻ khí thịnh, một lòng muốn thuyết phục hoàng thượng tích cực chống đỡ ngoại địch, không cần ngồi chờ chết, không ngờ hoàng đế ngu ngốc vô năng thấy gia phụ ở trong triều đình có sức ảnh hưởng như thế, sinh lòng ghen ghét. Hắn cố ý làm suy yếu thế lực Tiêu gia, lại kiêu kỳ binh quyền trong tay Tiêu gia, cho nên hạ thủ Ngụy gia thân cận với Tiêu gia trước."

Ám sát hoàng thượng là trọng tội nhường nào, trong ghi chép của Hình bộ ngay cả bản cung cũng không có, liền trực tiếp định tội danh cả nhà tịch thu tài sản xử trảm, là nguyên nhân gì vẫn vô bá quan ai mà không lòng dạ biết rõ, ai dám yết kiến nói thẳng. Gia phụ vốn định âm thầm cứu Ngụy thống lĩnh, không nghĩ lúc hân chạy tới Ngụy thống lĩnh đã tự vẫn trong ngục. Gia phụ cứu được con trai độc nhất của hắn, cũng đưa hắn đến Võ Đang, vốn định cho hắn bình an vượt qua cả đời. Không nghĩ tới tám năm sau, Ngụy Thương Nhiên đi tới Tiêu gia. . . . . Hắn nói: 'Ngụy gia chúng ta ba đời máu chảy vì triều đình giữ được giang sơn, đổi lấy chính là kết quả như vậy. . . . . Ngụy gia 316 người máu không thể chảy không, ta là huyết mạch cuối cùng của Ngụy gia, triều đình nợ chúng ta, ta nhất định phải đòi lại. . . . .'"

"Hắn thành lập Dạ Kiều chính là vì huấn luyện sát thủ hạng nhất, lật đổ triều đình?" Vũ Văn Sở Thiên lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

"Không phải, hắn là vì giúp một vị Vương gia trong triều cùng Tiêu gia cùng cố thế lực, hi vọng có một ngày chúng ta có thể có thực lực ép hôn quân thoái vị. . . . . Chỉ tiếc, vận sự sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội, chúng ta còn chưa tìm được một lý do đường hoàng khiến dân chúng tin phục. . . . . Đại ca ta bị hại, Dạ Kiều bị diệt. . . . ."

"Ta cảm thấy các người đã đem loại chuyện mưu phản đại nghịch bất đạo này nói xong rất đường hoàng rồi."

"Có lẽ trong mắt người chúng ta đều là người xấu coi mạng người như cỏ rác, nhưng người từng nghĩ qua chưa, triều đình ngu ngốc vô năng, biên cảnh chiến sự không nghỉ, trước không nói một ngày phải có bao nhiêu tướng sĩ chết ở trên chiến trường, hãy nói dân chúng biên quan có bao nhiêu bị giày vò người cũng đã biết? Hôm nay quốc gia tràn ngập nguy cơ, tiếp tục như vậy nữa, quốc gia tất vong!"

"Người không cần lấy đại nghĩa dân tộc gì đó để ép ta."

"Vậy coi như vì phụ thân đã chết của người của làm chút chuyện."

Vũ Văn Sở Thiên đứng dậy lạnh lùng nói: "Ta muốn chứng cứ, chứng cứ chứng minh hắn là phụ thân của ta."

"Nếu như mà ta lấy ra được thì sao?"

Vũ Văn Sở Thiên không trả lời, chẳng qua là đưa một tay ra trước mặt Tiêu Lăng

Tiêu Lăng cười nhạt, từ trong vạt áo lấy ra một tờ giấy đặt ở trên tay Vũ Văn Sở Thiên.

Sau khi Vũ Văn Sở Thiên nhìn được, cánh tay vô lực rũ xuống.

Trên tờ giấy kia nhuộm vài giọt máu đen nhánh, phía trên chữ viết hằn là rất ít.

Hối hận vô tận, uyên ương bên trong màn ngàn lỗi vạn lỗi

Hận khó khăn bồi thường, tơ bạc trên gấm tích tích huyết lệ

Tình là gì, ý khó toàn

Hoa yêu cảnh, nước không noi

Cô yên một lòng, Thương Nhiên một hạt

Chỉ hận ái mộ không phải là ta

Mà đợi ái mộ tựa như lòng ta

Thì ra năm đó Ngụy Thương Nhiên làm ra chuyện sai lầm không nên làm, mới nhìn ra tâm sự của Lục Lâm Nhiễm, lại không muốn miễn cưỡng người yêu, dùng phong thư này tỏ rõ tâm ý, hi vọng Lục Lâm Nhiễm có thể đưa ra quyết định.

Tiêu Lăng nói: "Sau khi mẫu thân ngươi mất tích, sư phụ ở trong góc tối nhìn thấy tấm thư nhuộm máu độc này."

"Ta biết rồi, nàng trước đêm tân hôn trúng kịch độc, còn bị người đánh cho thành trọng thương. . . . . Ta nghĩ không ra trừ hấn ra, ai có thể làm ra chuyện như vậy."

"Đương nhiên là có, chẳng qua là ngươi nghĩ không tới."

"Cái gì? !"

"Ngươi có biết Lục Lâm Phong chết thế nào không?"

"Cậu của ta?"

"Xem ra không ai nói cho ngươi biết hấn chết vì Phân Cân Thác Cốt Thủ của Lục gia."

Lần này không chỉ có Vũ Văn Sở Thiên khiếp sợ, ngay cả ta thậm chí chí quên nhớ thương cảm, vạn phần kinh ngạc nhìn Tiêu Lăng. "Làm sao ngươi biết nhiều chuyện như vậy?"

"Ngươi cho rằng Dạ Kiều chỉ nuôi sát thủ? Dạ Kiều còn có mạng lưới tin tức nghiêm mật nhất. Lại nói, nữ nhân yêu mến vô cớ mất tích, ngươi cho rằng sư phụ sẽ không phái người tra xét chân tướng."

Vũ Văn Sở Thiên cả kinh lui về phía sau mấy bước, đứng vào trên bàn: "Ý của ngươi là. . . . . Năm đó kẻ hạ độc là cậu của ta, mà người giết hấn là ông ngoại của ta?"

"Chẳng lẽ, cũng không có người nói cho ngươi biết Lục lão tiên bối vẫn bị Lục Khung Y giam lỏng trong phòng ngục. . . . ."

"Ngươi nói cái gì? Ngươi lặp lại lần nữa!"

"Ái! Khó trách ngươi không đầu lại Lục Khung Y, ngươi ở Dạ Kiều lâu như vậy còn chưa hiểu rõ giang hồ. Cho tới bây giờ ngươi chưa nghĩ qua mẫu thân ngươi tại sao muốn làm trái với tâm ý của mình, ủy thân gả cho sư phụ."

"Ta hiểu biết rõ nàng là vì Lục gia."

"Năm đó, Lục Lâm Phong võ công bình thường, là người cuồng ngạo tự phụ, âm hiểm độc ác, hấn làm cho danh dự Lục gia không còn như trước, trên giang hồ đối với Lục gia thành kiến khá sâu. Mẫu thân ngươi vì trọng chân Lục gia, mới không thể không tiếp nhận an bài, gả cho Võ Đang Đại Đệ Tử Ngụy Thương Nhiên trên giang hồ được người kính trọng, bởi vì trừ hấn ra không người nào có thể bảo vệ được địa vị thiên hạ đệ nhất trang của Lục gia. Lục Lâm Phong là trưởng tử, tự nhiên sẽ không nguyện ý vui lòng nhìn cả Lục gia rơi vào trong tay người khác họ. . . . . Cho nên hấn đối với hôn sự này tìm mọi cách kích bác, sau lại thấy mẫu thân ngươi không tiếc bất cứ giá nào quyết ý phải gả, liền hạ độc thủ trước đêm thành thân."

Tiêu Lăng dừng một chút, cẩn thận quan sát thần sắc của Vũ Văn Sở Thiên, lại nói: "Sau khi sư phụ tra ra chân tướng đến Lục gia chất vấn Lục Lâm Phong, Lục lão tiên bối nhất thời tức giận công tâm một chương võ xuống. . . . . Hấn không nghĩ tới Lục Lâm Phong mấy ngày kia bởi vì luyện công tâm mạch bị tổn thương, một chương liền bị mất mạng, cũng không nghĩ đến Lục Khung Y còn tâm bé tính tường thấy như vậy một màn, càng thêm không nghĩ tới chính là hấn đã sớm trúng kỳ độc tính chậm"

Vũ Văn Sở Thiên chống tay lên án kiện, hấn che miệng, kịch liệt ho hai tiếng, thả tay xuống, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, ngấm vào trên ghi chép của Hình bộ. . . . .

"Ái!" Ta cuống quýt tiến lên đỡ hấn, run rẩy dùng ống tay áo chùi máu ở khóe miệng hấn: "Tại sao có thể như vậy?"

"Không sao, không sao." Hấn ấn ngực, thống khổ cắn chặt hàm răng, nhưng thở dốc, lại một miệng lớn máu tươi tại trên người ta.

"Thương thế của ngươi còn chưa khỏi hấn?" Tiêu Lăng hỏi.

"Hôm nay nhờ Tiêu thượng thư vui lòng chỉ giáo, sợ là vô vọng khỏi hấn."

"Đều là chút chuyện xưa, ngươi cần gì phải chú ý như thế. Ngươi còn trẻ, con đường sau này còn dài."

"Ngươi yên tâm! Ta chính là có chết, cũng sẽ đem chuyện đáp ứng ngươi làm xong." Hấn ấn ngực đi tới cửa, lại nghĩ tới cái gì, ngừng cước bộ hỏi: "Ta có một vấn đề, hi vọng Tiêu thượng thư có thể giải đáp."

"Mời nói!"

"Hôm đó người nói thầm với Mạnh Mạn ở mặt thất, là hấn, vậy thì ngươi?"

Tiêu Lăng cười khỏ một cái, lắc đầu nói: "Mạnh Mạn cùng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau. . . . . Kết bạn vài chục năm, còn chưa kịp cùng ngươi kết bạn mười mấy ngày, ý của ta ngươi hiểu chưa?"

"Cũng không hiểu rõ, ít nhất về chuyện của ngươi nàng không nói một chữ với ta."

"Nhưng nàng cuối cùng trước mặt của ta nhắc tới ngươi, cho nên ta mới giải thích với ngươi như thế. . . . . Vậy có lẽ chính là điểm khác nhau giữa người yêu và bằng hữu."

"Nàng bây giờ đang ở đâu?"

"Ở tổng đàn mới của Dạ Kiều, nàng vẫn còn đang chờ ngươi trở về."

"Cám ơn!"

Hắn tựa hồ hỏi xong vấn đề, nhưng không có ý rời đi, lại đứng đó một lúc lâu, mới khom người nói với ta: "Tiêu phu nhân, xin trân trọng."

\*\*\*\*\*

Sau khi Vũ Văn Sở Thiên rời đi, ta lại không có tin tức của hắn.

Cũng không lâu lắm thời cuộc bắt đầu thay đổi rồi, biên cương lại nổi lên tranh chấp.

Lần này không có Tiêu Tiềm, quân địch tiến quân thần tốc, thế như chẻ tre.

Mẫu thân muốn mang ta cùng Hoán Linh trở về Miêu Cương tránh nạn, ta nói: "Ta là người của Tiêu gia, còn một hơi thở cũng muốn ở lại Tiêu gia."

Hôm đó tiễn nàng rời đi, ta hỏi: "Nurong, năm đó là ngươi cho người giết chết phụ thân ta sao?"

Nàng nhìn ta, nhìn như là một người điên.

Ta nói: "Ta nghe nói người thuê người giết chết phụ thân ta chính là Lan Hầu phủ."

Nàng nước mắt như trân châu đứt dây, viên viên trong suốt.

"Hôm nay ta mới hiểu được lúc lâm chung Lan Phong tại sao nói như vậy! Thì ra hắn nói hắn vô luận đã làm gì đều là bởi vì hắn yêu ta, muốn ta không cần trách cứ hắn. . . . . Là ý này. . . . ."

Ta không hỏi nữa, giúp nàng lau đi nước mắt.

Thời cuộc rung chuyển, núi sông tan hoang, cho dù ai cũng không cách nào cứu vãn tàn cuộc này nữa. . . . .

Sau khi nàng đi không nhiều ngày lắm, Tiêu lão tướng quân tự mình làm thống soái xuất chinh, vừa đi không về.

Lúc tin dữ truyền đến, Tiêu Lăng vội vàng vàng chạy tới chiến trường, lần đi cũng là bất vô âm tín.

Mặc dù không thích Tiêu Lăng, ta vẫn hi vọng hắn đang một chỗ nào đó bắt đầu cuộc sống mới của hắn.

Hôm nay, tất cả người làm của Tiêu gia đều tự chạy đi, chỉ còn dư lại ta canh giữ ở viện lạc thảm bại của Tiêu gia, quét dọn linh đường của Tiêu Tiềm, cùng với hắn sống một ngày bằng một năm.

Đêm, vốn nên là đèn hoa rực rỡ, mà trong kinh thành không nhà nhà đốt đèn nữa, chỉ còn dư lại ta một chiếc đèn cô độc nhấp nháy ở trong hàn đông.

Ngồi ở trên giường, ôm đầu gối rúc vào trong chăn, ta hỏi mình: "Tại sao ngươi không đi? Ngươi vẫn còn đây chờ cái gì?"

Ta không thể đi, ta đi, hắn tìm không tới ta, hắn cũng không biết ta yêu hắn, ta đang đợi hắn. . . . .

Lệ ở trong hàn đông kết thành băng, mà ta vẫn còn đang coi chừng nơi hắn rời đi, chờ hắn trở lại. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Có độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.